

VĂN HỌC
NƯỚC NGOÀI

Mỹ Học

TÌNH HÌNH
MÔI SÁU

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Tình hế môi sâu

Từ Túc

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

Chương 60

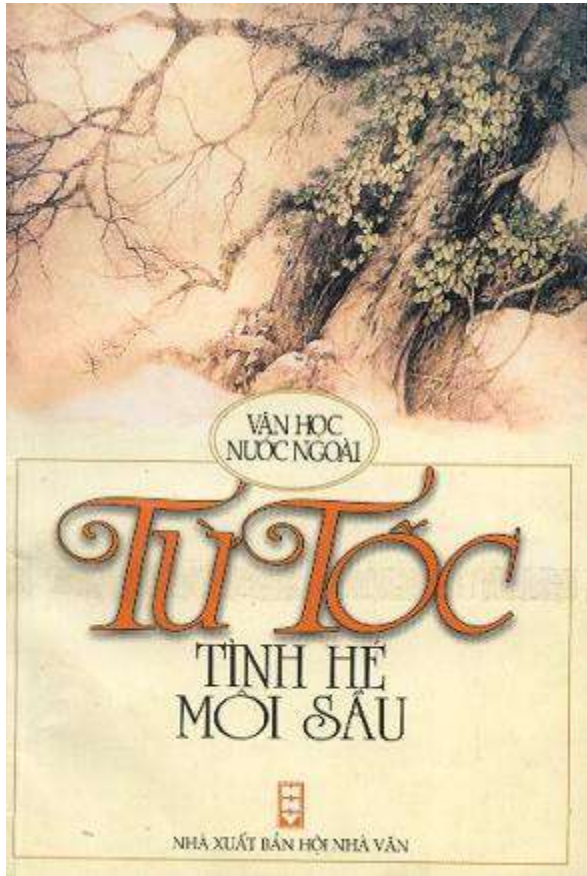
Đoạn kết

Từ Túc

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 1

Khí trời lúc này thật oi bức khó chịu. Lưu Triết và tôi dọn đến một ngôi biệt thự rất yên tĩnh nằm dưới chân núi Kim Cương , Cửu Long , để tiện cho việc viết lách. Cách kiến trúc của ngôi biệt thự này giống như lối kiến trúc của các nông trại trong các bức họa Tây phương. Trên bức tường xơ xác đầy vết tích của thời gian. Chung quanh ngôi nhà là một vườn hoa hoang tàn , chỉ có vài cây ngô đồng um tùm. Bức tường rào bao quanh một nửa đã sụp đổ , được vá kín bằng một hàng rào tre , càng khiến cho cái điệu tàn

thêm âm đạm hơn , nhưng ngôi nhà lại mang một cái tên thật hoa mỹ , vườn Hồng Mai.

Chúng tôi thuê hai phòng ở trên lầu. Và đặc biệt được dùng một phòng khách rộng miễn phí , kể ra thì giá thuê cũng rẻ mạt. Dưới nhà là phòng khách, phòng làm việc và phòng ngủ của chủ nhà. Chúng tôi có lối đi riêng nên sự đi lại rất tiện lợi và cũng chẳng có ai đến quấy rầy công việc sang tác của chúng tôi.

Chủ nhà là một lão già độc thân , người cao nghều nghệu , gầy còm , mặt chẳng chít những vết sẹo và vết nhăn trông phát khiếp. Sau lưng lão chúng tôi gọi đùa là “Lão quái nhân” nhưng gặp lão thì chúng tôi cung kính chào bác chu rất là đàng hoàng. Về sau chúng tôi mới biết tên lão là Chu Kỳ Trần nhờ đọc trên tờ giao kèo thuê nhà.

Chỉ trong một thời gian thật ngắn , tôi đã thấy rõ tính thích cô tịch của lão. Chỉ có ngày đầu tiên chúng tôi mới dọn đến , lão đưa chúng tôi đi xem các đồ cổ mà lão đã cắt ca cắt cùm giữ bao năm nay để nhân đó dẫn dò những quy ước mà chúng tôi phải tôn trọng khi ở trọ. Từ đó đến nay chúng tôi không hề gặp lại lão một lần nào nữa. Vì lão ra đi từ lúc sáng tinh sương , qua khuôn cửa sổ tôi trông thấy lão lái một chiếc xe hơi cỡ nhỏ hình chiếc kiệu , mang theo một con chó sói vện và rời khỏi nhà , đến khuya hấp tấp trở về.

Ở Hương Cảng nhà cửa bỏ như thế này khá nguy hiểm , thế mà ngôi biệt thự ở kế cận thành phố lại vắng vẻ như ngôi chùa. Trước khi chúng tôi dọn đến , nơi đây chỉ có một con sen tên Vân và con mèo Perisa bầu bạn với cô ta.

Tôi không tiện nói vấn đề này với lão Trần nên dò hỏi cô Vân. Lão Trần có một nông trại gần Sa điền(*) vùng Tân giới. Mỗi ngày lão đều đích thân đến chăm sóc. Còn về thân thể của lão , cô Vân chỉ biết đại khái là lúc trẻ

lão làm trên một chiếc tàu chở thư Hương Cảng-Sài Gòn. Về sau lão gia nhập hải quân. Trong chiến loạn , lão cùng một số quan quân và chính khách thất thế trốn sang Hương Cảng. Còn về gia cảnh thì không thể nào hiểu được , cô Vân làm cho lão đã ba năm trời , mà chưa trông thấy có người đến thăm lão bao giờ , chỉ có một lần lão tiếp một bà lão tóc bạc phơ mà thôi.

Tôi lạ lòng về thái độ của Chu Kỳ Trần , hình như lão chẳng biết chút nào về phương pháp làm giàu. Mấy năm nay tiền thuê phòng tăng vùn vụt , lão có thể dùng căn nhà cho thuê cũng đủ an hưởng tuổi già rồi. Nếu khu đất này được xây thành cao ốc thì càng hốt hạc thêm nữa. Về phí tổn xây cất , tự nhiên sẽ có những thương gia đầu cơ sẵn sàng nghĩ ra phương cách cho lão.

Nhưng vấn đề này một cô sen không thể đáp nổi. Cô ta cho tôi biết , ngôi biệt thự này trước nay chưa từng cho thuê , tuy rằng có rất nhiều người bằng lòng cho thuê với giá thật cao để dưỡng bệnh , nhưng Chu Kỳ Trần từ chối hết. Chúng tôi là người thứ nhất ở trọ nơi đây. Có lẽ chúng tôi có chút duyên với “lão quái nhân” này cũng nên.

Một lão già cô đơn , làm chủ một bất động sản bạc triệu , từng vượt biển , làm quan , giờ đây sống bằng nông trại...Đời sống của lão đã kích thích óc tò mò của tôi.

Tôi đem chuyện này ra bàn với Lưu Triết; vì chính hắn đến đây để thuê nhà mà. Lưu Triết cho biết đó chỉ là một dịp may ngẫu nhiên thôi. Hôm ấy , hắn đến núi Kim Cương tìm nhà thuê , khi đi ngang qua vườn Hồng Mai thì vừa gặp lúc chiếc xe cà khổ của lão bị nằm đường , hắn phụ một tay đẩy chiếc xe vào lề đường , và đưa hộ co lão. Lão sinh mỗi hảo cảm với hắn , sau đó ba câu chuyện lão đã ưng thuận cho hắn thuê nhà ngay. Còn về tâm tính của lão Trần , Lưu Triết cho rằng phần đông những người già cả đều ưa thích yên tĩnh , mà lại không có con cái thì tự nhiên lão sẽ chẳng có hứng thú làm giàu. Nhưng có lẽ sợ hui quanh lão mới cho chúng tôi thuê nhà . Hơn nữa chúng tôi vừa thích hợp với điều kiện” Có gia đình xin miễn

hỏi” của lão.

Nhưng tôi lại đề cập đến một khía cạnh tế nhị hơn là về vấn đề quyền lợi. Lưu Triết phản đối ngay, hẳn cho rằng sự tiên đoán của tôi là thừa. Cuộc sống này đã cực kỳ phức tạp , nếu quá mẫn cảm thì e rằng đâu đâu cũng thành nghi vấn cả.

Chú thích:

** Sa Điền: khu đất được khai khẩn bên vũng nước, rất thích hợp cho việc trồng tía*

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 2

Tôi công nhận lối phân tích của Lưu triết , vì không thấy lão Trần lạ lùng nữa , mà cũng chẳng có nhân vật thần bí nào đến thăm viếng lão, thậm chí cũng chẳng có cả thư từ qua lại với lão nữa. Và lão vẫn sớm đi tối về , đúng giờ như một chiếc đồng hồ mới vậy.

Ngày tháng trôi qua ở đây êm ả như mặt nước hồ thu , ngoại trừ tiếng phi cơ lên xuống nơi phi trường Khải Đức. Tôi cứ sống đều đều với ngòi bút trước tờ giấy trắng , say đắm trong khung trời ảo tưởng. Nhưng mỗi lần buông bút xuống , mắt nhìn lên trang giấy trắng không , hieu quạnh lại rón rén len vào tim tôi.

Cuộc sống của Lưu Triết khác hẳn, hẳn bận rộn suốt ngày , nhớn nhớn như một con bướm trong nắng xuân. Buổi sáng còn tinh sương , hẳn đã sửa soạn thật tề chỉnh để đi phố và mãi đến khuya mới trở về. Tuy cả hai chúng tôi đều sống bằng cây bút, nhưng Lưu Triết giữ mục khoa học xã hội , chỉ cần tìm tài liệu , ghi vào các tấm phiếu nhỏ rồi viết thật nhanh và chu đáo vô cùng , không như công việc sáng tác văn nghệ của tôi , bố cục và kết cấu của một quyển tiểu thuyết luôn luôn phí rất nhiều công phu. Có khi không vừa ý lại ném bỏ đi và viết đi viết lại mãi chỉ một đoạn mà không xong.

Vào một hôm trời chạng vạng tối, mà hầy còn nóng bức , tôi ở trong phòng ngẫm nghĩ đến diễn tiến của một câu truyện như thường lệ. Và tôi định tìm một đề tài mới về xã hội hiện thực ,ghi lại cuộc sống tình cảm của các thanh thiếu niên nam nữ ở thời đại này. Trước đây những quyển tiểu thuyết của tôi đều lấy những kinh nghiệm của tôi sống để làm đề tài sáng tác. Tôi

nghĩ rằng lẽ đương nhiên , các độc giả trẻ của tôi đều hy vọng tìm thấy chính họ và đời sống quen thuộc của họ ở trong tác phẩm mới của tôi.

Nhận xét này xem ra thì thật giản dị, nhưng khi đặt bút xuống, tôi không thể nặn ra được một chữ. Trong đời viết văn của tôi chưa bao giờ tôi gặp phải trường hợp này.

Tôi đã sống tại Hương Cảng hơn mười năm trời , lẽ ra tôi đã có ít nhiều nhận thức về cái xã hội mà mình đang sống. Nhưng nói ra thật là ngượng , đối với cái thành phố hoa lệ tiếp nập này , ngoại trừ những màu sắc và hình ảnh bề ngoài , tôi còn xa lạ với nó tựa như người mới đặt chân đến đây chiều hôm qua vậy.

Đứng tựa khung cửa sổ ngắm thành phố hương Cảng , tôi thấy nó huyền ảo mê ly vô cùng và dường như mỗi ngày nó đều một thay đổi. Những nơi hoang vu trở thành phần thịnh , và có những nơi từ rất thoáng đạt trở thành bần thiêu. Có người tìm hết cách hầu cao bay xa chạy , và cũng có người liều mạng cố gắng chui vào cho được.

Tôi chỉ có độc nhất một nhận xét về đời sống tình cảm của thanh niên nam nữ là bất cứ vào mùa mưa hay mùa nắng , phòng hộ tịch đều có người xếp hàng ghi danh dài dài. Nhưng trên báo chí hôm nào cũng có đăng tin tức ly hôn và tự tử , mà không có một trang văn chương có tiêu chuẩn xây dựng nào.

Tôi nghĩ nếu tôi không thể ghi một cách tỉ mỉ mặt trái của thành phố Hương Cảng , thì tối thiểu cũng phải nắm vững một chủ đề giáo dục xã hội. Tôi phải nhìn nhận rằng mỗi xã hội đều có mặt phải và mặt trái của nó , mỗi

con người có nỗi buồn bực và niềm hy vọng riêng tư. Mỗi câu chuyện tình có một số ca ngợi muôn đời , và cũng có một số trong nháy mắt đã tiêu tan , khóc hận....

Chủ đề tôi đã nghĩ ra một cách không khó khăn lắm nhưng tôi vẫn không thể viết ra. Trước tiên là vấn đề cá tính của nhân vật. Tôi hiểu lắm, tính nết của nhân vật không được rõ rệt , thì tuyệt đối không thể phát sinh một tình tiết khiến cho độc giả chú ý. Nếu không có cá biệt thì nó sẽ bị liệt vào những tiểu thuyết đang lưu hành hiện nay , mà có lẽ khônh hấp dẫn bằng những tiểu thuyết đó nữa chứ!

Có lẽ điều mong ước của tôi quá cao. Chính ra tôi muốn đền bù những khuyết điểm trước nay nên tôi phải tạo dựng ra những nhân vật có thật và đặc sắc. Trước nhất là vấn đề vai chính nữ , tôi định mang nhân vật Anna Karenine của Tolstoy , Grazyna của Mickicwicz , và cá tính sớm chín mùi nhưng thơ ngây của một cô gái dưới ngòi bút của Sagan phối hợp lại và cho cô ta mang thêm những ý thức mới của thời đại hiện đại. Như vậy có thể làm thỏa mãn một phần nào những độc giả khó tính lắm , không đòi hỏi những vấn đề” nặng” trong tác phẩm. Còn về vai nam chính , tôi nhớ đến Dimitri Roudine của Tourgueniev và Hamlet của Shakerspeare.

Nhưng tính nết những nhân vật này không bao giờ có trong xã hội hiện thực , tôi thấy lối sống của thanh niên nam nữ khác nhau rất nhiều , có lẽ phái nữ ít tiếp xúc với xã hội nên có thể giữ được ít nhiều tinh thần truyền thống. Còn phái nam mới chính là một vấn đề đáng kể ; chẳng những tôi không tìm ra được một chút khí chất hào hoa của những thi sĩ trẻ tuổi trong các thanh niên giữa thế kỷ hai mươi , mà cho đến tinh thần phản kháng sôi bùng của thời đại cuộc vận động năm , bốn(*) họ cũng không có nốt.

Còn một lớp người nữa là hạng du đãng , xem tình yêu chỉ là một trò giải trí. Mặt khác chúng là những con sâu làm rầu nồi canh, đáng thương đang giãy giụa trên con đường sinh sống , vì một ngày ba bữa , họ đã phải biến mình thành bộ cơ khí tiêu hóa thức ăn. Đương nhiên , ngoài hai hạng người cực đoan này ra , phần đông là những thanh niên chăm chỉ học hành, bị những bài học nặng nề ám ảnh cho đến ngợp thở cho dù có dành chút thì giờ để bỏ vào vấn đề luyện ái , thì cũng không ngoài việc đưa người yêu vào quán cà phê , rạp chiếu bóng , bãi biển , và những trò “ quý công thức hóa” kia mà thôi.

Nhưng thật ra tôi không nên xem tất cả mọi vấn đề thành quá giản dị như thế. Rất có thể ở sau lưng những hiện tượng tầm thường này , có rất nhiều tình tiết cảm động khác. Tôi phải công nhận Hương Cảng là một nơi rất kỳ diệu , bao nhiêu người không cùng màu da , huyết thống tụ họp tại đây chỉ bằng một chữ” duyên”. Họ có những thú vui khác hẳn nhau , và cũng có những đau khổ khác biệt nhau. Xã hội này đầy dẫy những trò chơi hấp dẫn , mê ly , mặc dù cái mà tôi được tiếp xúc chỉ đơn thuần và nhỏ hẹp thế ấy.

Tôi đã không tìm được anh linh của câu chuyện , trái lại còn bị những vấn đề này làm cho đầu óc hoang mang thêm.

Chú thích:

Cuộc vận động năm bốn: Mồng bốn tháng năm năm dân Quốc thứ tám (1919), cuộc biểu tình của các nhà trí thức ở Bắc kinh (Trung Hoa) vì thất bại trên phương diện ngoại giao đối với Nhật bản.

Từ Túc
Tình hế môi sầu
Chương 3

Tôi không nhớ rõ là ai đã nói , và chính tôi , tôi cũng lặp ại biết bao nhiêu lần , những thứ mà độc giả đã từng quen thuộc. Nhân vật , hoàn cảnh và cuộc sống.

Tôi quyết định phải tìm đề tài nơi những người bạn trẻ thân cận tôi nhất. Nhắm mắt ngẫm nghĩ một hồi , trong óc tôi lơ mờ thấy hình bóng quen thuộc. Trương Đức Sanh , một giáo sư tinh ranh , quái lạ ; Thôi Vạn Thạch một họa sĩ đầu bù tóc rối; Cao Mục Dịch , một thi sĩ ốm yếu ho hen ; Lâm Việt Sanh đúng là loại “yếu điệu thực nữ”

Nghĩ đến đây , tôi phải bật lên tiếng cười , nếu mang những nhân vật này vào tiểu thuyết , chắc hẳn những nhân vật này vào tiểu thuyết , chắc hẳn sẽ có người cười đến vỡ bụng mà chết luôn. Toàn một lũ đàn ông nhút nhát gặp đàn bà là run lập cập

Huống chị Cao Mục Dịch bị cuốn hút trong ảo tưởng của hă. Thôi Vạn Thạch không bao giờ rời phòng vẽ. Lâm Việt Sanh hăy còn là một gã trai tân. Trương Đức sanh được kể là có chút kinh nghiệm trên đường đời, nhưng xem ra thì vẫn không hiểu tình yêu là cái quái quỷ gì cả, có lẽ là do cái tham vọng của hă quá ư trầm trọng. Gần đây Sanh chán cuộc sống gõ đầu trẻ, đi ra làm trinh thám tư, một công việc mới được thành lập gần đây. Tính ra, trong số những người bạn mà tôi giao du thường nhất, phải kể chỉ một mình Lưu Triết mới cho tôi một chút tin tưởng thôi.

Gần đây hình như Lưu Triết đang yêu, theo chỗ tôi biết thì giáo sư Ngô Doãn Trung đã có ý muốn gã con gái của ông cho Lưu Triết, nhưng nghe đâu Lưu Tiết đang tới lui với một nữ biên tập viên nào đó. Tuy nhiên, bao giờ hă cũng tỏ ra hết sức bí mật và khó hiểu.

Hẳn nhiên trong cái xã hội phóng túng buông thả này, Lưu Triết có thể gọi là khá đủ điều kiện. Tốt nghiệp đại học, ra đời được ba năm, còn trẻ, đẹp trai, thông minh và ăn diện đúng mốt. Tiền nhuận bút hầu hết đều trút vào việc ăn mặc. Áo quần và những đồ phụ tùng phải là hiệu sang nhất và mới nhất. Những vật này đi với thân hình nở nang, bộ tóc quăn tự nhiên, nước da trắng nhưng ửng hồng, đôi mắt đen và sáng của hẳn, càng thêm vẻ hào hoa và anh tuấn cho con người hẳn. Nếu không bị chiếc mũi hơi thấp thì hẳn được coi như có đủ điều kiện để đi Hollywood đóng phim lắm.

Nhưng tôi hiểu rõ tính nết của hẳn hơn ai hết. Hẳn là đồ đệ của triết học nên hẳn có xu hướng cô độc và ngạo mạn. Nhất là việc theo đuổi đàn bà, không bao giờ hẳn chịu thổ lộ sự nhút nhác và mong muốn của nội tâm mình, hẳn cho đó là một việc tệ hại nhất trần đời.

Nghĩ đến đây, tôi buông viết xuống và cố tìm cách "khai thác" Lưu Triết. Ngay khi đó, Lưu Triết hớn hờ chạy ùa vào phòng tôi. Tôi lên tiếng trước:

- Lại có hẹn à?

- Không! Hôm nay tao rảnh, định ngồi tán dóc với mày đây. - Lưu Triết nhìn tôi mỉm cười một cách bí mật.

- Lạ quá!

Tôi vừa lạ lùng vừa mừng rỡ buông viết xuống và thu dọn giấy tờ.

- Máy mới là lạ chứ! Sao mày có thể trốn kín trong nhà suốt ngày, mày không cảm thấy quạnh hiu sao?

- Sự khô héo của óc tưởng tượng còn đau khổ hơn hiu quạnh nhiều! - Tôi khổ sở cắn cán bút - Mày đến đây thật đúng lúc. tao đang bị cái vấn đề này làm cho nhức óc quá, mình thử bàn về triết học nhân sinh xem sao?

-Bàn về triết học nhân sinh, trình trọng quá, hay là tụi mình nói nghệ thuật nhân sinh vậy!

-Thế thì tình yêu cũng được kể là một thứ trong nghệ thuật nhân sinh, mày có thể nói chút ít hứng thú của mày về vấn đề đó không?

-Mày tìm người đui mà hỏi thăm đường. Tao có hứng thú chi về vấn đề này đâu.

Tôi chợt nhớ đến câu thơ của Tolstoy, nên nói:

-Từ dấu chân tao biết được ngựa tốt , cũng như từ đôi mắt tao có thể biết được người nào đang yêu!

-Yêu! –Lưu Triết khẽ hừ một tiếng , chua chat xỏ một câu văn chương:-
Yêu trên một hòn đảo không có mùa xuân và cũng chẳng có tiếng hát à?

-Mày đừng hòng giấu tao!-Tôi giả vờ làm ra vẻ quan trọng hơn-Mọi việc tao đều biết cả rồi , nghe đâu văn chương của mày đã làm một nữ biên tập trẻ đẹp rung động phải không?

-Nhảm nhí!-Lưu Triết nhăn mặt , trợn to đôi mắt-Tao không muốn cưới cô gái chuyên nghiên cứu văn học như con một sách.

-Nhưng mày không thể phủ nhận là cô con gái của giáo sư Ngô Doãn Trung rất có tình ý với mày!

-Thằng này hay nhỉ , mày muốn tao suốt đời làm nô lệ cho đàn bà à?

-Các điều kiện của cô Phụng cũng không gọi được là tệ lắm , vì cô ta vừa trẻ vừa thông minh. Diện mạo cũng không khó coi lắm , gia đình và giáo dục cũng khá đàng hoàng. Mày đã cho tao biết giáo sư Trung và ba mày lại là bạn thân nữa.

-Tình yêu không phải là luận lý toán học- Lưu Triết lắc đầu –Dù sao chẳng nữa , tao cũng không muốn tính toán như vậy . Giả sử nếu tao thích , cho dù nàng có mù hay là gái giang hồ cũng chẳng sao.

-A, cái điểm này là có sự mới lạ rồi đây?

-Hay chưa! Mày tìm đề tài nơi tao à?-Lưu Triết nhún vai , buông tiếng cười

–Tao là một độc giả trung thành của mày , nhưng không phải là người mẫu trong sự tưởng tượng của mày đâu nhé!

Lưu Triết đã vô ý nói toẹt ra tâm sự thầm kín của tôi , tôi cũng đành thẳng thắn nói:

-Thế thì , hôm nào mày cũng ra phố để làm gì?

-Vì tao không chịu được hiu quanh , thế thôi!-Lưu Triết hăng giọng-Ừ !
Tao không muốn để cho tuổi xuân tiêu hao trong bốn bức tường vô vị như mày vậy!

Tôi đã thất bại trong việc thuyết phục Lưu Triết , trải lại còn bị hấn khích động tâm trạng . Nổi u sầu như một luồng khói dày đặc bao quanh làm mờ tâm lẫn trí tôi.

-Tao hiểu ý mày rồi , có phải mày định tìm những đề tài thực tế không?-
Lưu Triết mỉm cười –Nếu vậy mày nên buông bút xuống và dẫn thân vào đời sống ngay. Nếu mày muốn làm một đại văn hào , trước nhất mày nên làm cho cuộc sống mày phong phú cái đã. Hán Minh Uy hiện đang bắt sự tử ở Phi châu còn mày thì ở nhà trống để xem mèo vật lộn ,thế thì ra cái quái gì chứ?

-Thời gian và hoàn cảnh đều không cho phép tao mở một cuộc tìm hiểu.

-Nhưng tối thiểu mày cũng nên dành chút thì giờ để chứng kiến một ít hoàn cảnh mới , tiếp xúc với một ít người mới và sự thật mới , đào xới một ít vấn đề mới. Những điều này đều giúp ích rất nhiều cho việc sáng tác của mày. Tụi mình ở trên núi Kim Cương đã lâu , tao hỏi mày có biết được khuôn mặt thực của nó không?

-Hừ , tao đã trèo lên đỉnh núi cao nhất của Thái Bình Sơn mà cũng chẳng thấy chi gọi là thú vị cả!

-Có rất nhiều đề tài xuất sắc được moi móc từ trong những sự việc tầm thường. Lưu Triết khẽ nhướng mày , đưa tay đẩy cánh cửa sổ , chỉ trỏ lung tung-Từ đây ra , đi hết một con đường thẳng , ở cuối đường , có một ngôi miếu của các ni cô tên là”Chí Liên Tịnh Uyển”. Trong miếu có hoa , có cỏ , có đình và bồn nước. Nhưng trước cửa miếu có một bụi tre to che lấp , nên có rất nhiều du khách không tìm ra nó , nhưng mày có thể phát hiện một tiểu ni cô dưới ngòi bút của Lỗ Tấn.

-Mày đã đến nơi đó rồi à?

-Những cái hay còn ở phía sau nữa!-Hắn kéo tôi đến bên song cửa , ra về ta đây là thổ địa vùng này-Từ trong miếu đi ra , mày sẽ thấy một con rạch , có một chiếc cầu đá bắc ngang qua. Nhưng qua cầu mới biết đúng là núi Kim Cương. Tuy không có người thiết lập hầm mộ tại đó , nhưng mày có thể tạo dựng được một câu chuyện nên thơ.

-Có phải là ngọn núi mà chúng ta nhìn thấy đó không?-Tôi chỉ tay về phía dãy núi xám xám.

-Đúng vậy , ở đó mày có thể nhìn thấy cảnh mặt trời lặn đẹp nhất thế giới.

-Còn gì khác nữa không?

-Để xem! Kia là sư tử đá , mày có thể tượng tưởng được tòa kim tự tháp ở

Ai Cập. Trèo lên đỉnh núi mây có thể nhìn thấy hòn vọng phu ở khu Sa điền. Đương nhiên , mây đã biết nó là một sự tích lưu truyền trong nhân gian nhưng lại thật mỉa mai đối với thời đại hiện tại.

-Tao không muốn phí nhiều sức lực như vậy.

-Qua bên kia , mây có thể dạo chơi bên hồ Tái Tây.

-Tao có thấy cảnh hồ trên phim ảnh rồi. Tao không muốn ở bên cạnh một vũng nước lớn để hoài niệm đến cảnh vật Hàn Châu.

-Thôi được rồi! Chúng ta hãy ra ngoài chốc lát , dù sao cũng tốt hơn là cứ giu giú mãi trong nhà. Tao bảo đảm với mây là sẽ thích thú hơn cả việc ngồi trong một nhà hàng sang trọng có máy lạnh nữa.

Lưu Triết nhìn đồng hồ tay , hối thúc tôi và sốt sắng lấy cho tôi một chiếc áo khoác.

Chúng tôi bước trên con đường gồ ghề , khúc khuỷu , ngang qua miếu ni cô. Tôi có ý định vào thăm , nhưng tấm bảng treo trước cửa ghi”Đã hết giờ thăm viếng xin quý khách dừng bước” đập vào mắt. Lưu Triết đành phải thẳng đường đưa tôi ra đầu ngõ.

Một luồng gió đêm thổi qua , tôi rung mình hắt hơi. Bước gần đến chiếc cầu đá , quả nhiên có một con rạch nằm ngang , vài người đàn bà quê mùa đang ngồi giặt áo. Trong đồng đá ngổn ngang , một bầy trẻ thơ trần truồng bơi lội vui đùa. Lưu Triết bảo với tôi là mấy hôm trước hẳn có đến đây với mấy người bạn, và hẳn đặt tên cho con rạch này là “Phụng Hoàng Khê”

-À, đẹp lắm!

-Mây có thể viết một quyển tiểu thuyết lấy nhan đề là” Một cuộc tình tại Phụng Hoàng Khê”!

-Tâm thường quá!

-Mây có biết sự tích của phụng hoàng lửa không?-Lưu Triết lắc đầu tiếp:- Cũng như tình yêu , càng được rèn luyện thì càng xinh đẹp.

Tôi thừa dịp dò dẫm:

-Có phải mây cũng đang luyện không?

Lưu Triết mỉm cười không nói , đưa mắt xem đồng hồ. Và hẳn bỗng dừng chân lại , chỉ tay về phía một con đường đá , và nói:

Từ con đường này đi lên , độ mười phút đồng hồ , thì đến động Tân Hà ,

nơi luyện thuốc của những nhà tu. Tới nữa là “thung lũng mỹ nhân” , “đài anh hùng” và “ma quỷ nhai”v...v...

-Sao mà rành quá vậy?

Tôi biết những địa danh này Lưu Triết buột miệng nói càn , thật cũng có và bịa cũng có , nhưng trong nhất thời không thể hiểu rõ dụng ý của hẳn.

-Tao là triết học gia! – Lưu Triết nở một nụ cười úp mở-Triết là một môn học chuyên nghiên cứu tư tưởng của nhân loại. Tao chỉ có thể giúp một ít tài liệu cho mấy thằng nhà văn như mày , còn về cái bảo tàng , thật thì phải do chính bản thân mày đào xới lấy. Xong rồi , tao không muốn quấy rầy mày nữa, mày muốn đi đâu thì cứ đi ,mong mày sẽ mang được chút cảm tưởng trở về.

-Sao thế?-Tôi nhìn hẳn dăm dăm

Lưu Triết ngậm ngừng nói:

-Xin lỗi , tao có cái hẹn khá quan trọng.

-Hẹn à?Đây rõ ràng là một trò đùa mà Lưu Triết cố tình sắp đặt-Chắc chắn là bạn gái rồi , cô biên tập viên hay cô Phụng? Nhưng tại sao mà giấu tao hả?

-Không tại sao cả-Lưu Triết thuận tay hái một trái đại đưa cho tôi.

-Mày xem ,những trái cây chưa chín luôn luôn đắng.

-Thế thì mày đang gặp khó khăn phải không?-Tôi thật tâm an ủi hẳn –Nếu mày cần tao giúp , tao xin vui lòng vì mày mà lặn lội một phen , chắc mày cũng biết giáo sư Trung hợp ý tao lắm , phải không?

-Cảm ơn mày! Nếu mà tao có cần gì , dĩ nhiên tao sẽ xin mày chỉ bảo cho!-Lưu Triết tươi cười vùng khỏi bàn tay tôi-Nhưng hiện giờ thì không, đây là một tập truyện chưa được hoàn tất , cũng như một luận văn chưa có kết luận.

Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của hẳn , trong lòng nghe vui khôn tả. Hèn gì Lưu Triết lại vui mừng như thế , tôi thầm nghĩ:

-Tình yêu quả thật có một hấp lực không thể nào tưởng tượng nổi , mặc dù hẳn không chịu bày tỏ rõ ràng cho mình biết...Thôi đúng rồi , hẳn đã cố tình dẫn tôi ra ngoài , để mời bạn gái đến nhà tình tự đây mà. Thế giới của tình yêu thật quá nhỏ hẹp, hẹp đến nỗi chỉ chứa đựng được hai con người

và một quả tim.
Tôi chợt tỉnh ngộ...

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 4

Lần theo con đường núi , tôi lầm lũi bước mà không có một chủ đích nào. Con đường cũng khá bằng phẳng , bên vệ đường có mọc nhiều bụi cây dại đầy hoa tím , tỏa hương nhẹ theo gió đêm.

Đường rất vắng , chỉ còn và cặp tình nhân tay trong tay , vòng qua lưng nhau thong thả đếm bước. Bỗng nhiên một tràng cười vang lên , phá tan bầu không khí tịch mịch của đêm vắng.

Tôi nhìn lên thấy trên một vách đá có chữ” Động Tân Hà” thật lớn. Tuy không có cách nào tìm thấy cửa động , nhưng tôi cũng cảm thấy hứng thú lạ. Bỗng dưng tôi muốn ngắm “thung lũng mỹ nhân”,”đài anh hùng”và”ma quỷ nhai”.

Đi quanh quần một hồi , tôi lạc bước vào khu nghĩa trang. Tôi đến ngồi trên một tấm bia đá phẳng lì , ánh tà dương quyện lấy mấy áng mây ngàn , làm bãi tha ma thêm heo hút. Bây giờ tôi đã biết mình bị Lưu Triết chơi xỏ. Nhưng thú thật tôi thích cái cảnh chết chóc im lìm này. Nói đây quả đúng nghĩa của từ ngữ nơi an nghỉ cuối cùng của các mỹ nhân , anh hùng và ma quỷ.

Bầu trời dần dần bị bóng đêm xâm chiếm. Từng đàn quạ lượn qua những áng mây chiều bay về tổ ấm. Tôi nghĩ cũng nên trở về nhà thôi và tiện tay nhặt mấy viên sỏi bóng loáng để làm vật kỷ niệm cho chuyến du hành này. Vì muốn thưởng thức đêm cảnh sắc nơi đây , tôi chọn một con đường về phía có ánh đèn lờ mờ xuống núi.

Có lẽ nơi này chính là nơi phát nguồn của “Phụng Hoàng kê”!Tôi trông thấy một chiếc hồ tròn bóng loáng như gương ở khe núi . Trên vách núi thác nước như những con rắn bạc trút xuống hồ phát ra những âm thanh thật êm tai.

Phảng phất đâu đây như có tiếng hát nho nhỏ , nhẹ nhàng. Tôi dừng bước , quả đúng có người đang khoan thai hát , lời ca nghe khá rõ:

*Ta đứng bên bờ cất tiếng ca
Lòng ta ngây ngất với muôn hoa
Cửu Long đất cũ ngày xưa ấy
Ta đã gặp em dáng thướt tha.*

Giọng ca càng lúc càng thấp , khiến người nghe cảm thấy trong tiếng hát thơ mộng kia có pha lẫn chút thương đau. Mà tiếng hát dường như ở ngay bên cạnh tôi , tôi nhìn đảo dác xung quanh và trông thấy ngay trong đồng loạn thạch có một bóng đen đang di động về phía bụi tre. Trong phút chốc tự nhiên tôi đâm kinh sợ. Tôi ném năm sỏi mà tôi đã nhặt lúc nãy về phía bóng đen và lớn tiếng hét:

-Ai đó?

-Ồi!

Một tiếng kêu thảng thốt vang lên. Trên mặt hồ xuất hiện một bóng người có mái tóc dài đang di động trên mặt nước. Dưới ánh trăng , định thần tôi nhận rõ đó là một cô gái.

-Xin lỗi cô!Tôi không biết nơi đây có người tắm.

-Đi ra!-Nàng lớn tiếng trách-Chẳng ai thêm tin lời ông đâu , chắc chắn là ông vẫn thường đến đây xem trộm tôi tắm.

Nghe rõ tiếng trả lời , tôi đã lấy lại bình tĩnh để biện hộ:

-Cô hiểu lầm rồi!Chưa bao giờ tôi đặt chân đến đây cả.

-Đi ram au! –Giọng nàng hằn học-Thật đáng chết!Hãy tránh ra , bằng không , tôi gọi cảnh sát đến bây giờ.

Thật ra tôi đã định đi ngay , nhưng thấy bị mắng một cách vô lý tôi đâm bực:

-Cô cứ gọi cảnh sát đi , tôi đứng đây chờ!Tôi cũng phải làm cho ra lẽ chứ! Đây đâu phải là một khu vực riêng tư thì sao người đi ngang qua đây cũng bị cho là phạm tội.

-Thưa ông , tôi tin ông là người có giáo dục.

Dường như nàng đã bình tĩnh được khá nhiều , nhưng vẫn trở mắt nhìn tôi không thiện cảm.

-Người có giáo dục đâu bị bắt buộc phải nhắm mắt khi đi đường.

Cô gái thở dài:

-Bây giờ ông muốn sao/

-Không muốn sao cả!-Tôi đưa mắt nhìn bóng dáng của nàng dưới trăng , và nói-Chỉ cần cô lịch sự là tôi sẽ đi ngay.

-Được rồi!-Nàng then thừng nói-Tôi cũng nhận là tôi có lỗi, bây giờ...

-Bây giờ...-Tôi bật cười-Cám ơn cô , bây giờ tôi đã được phép đình trở về nhà rồi.

Từ Túc

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 5

Đi vòng qua bờ hồ , bước trên những đồng đá lờm chờm , khó nhọc lắm tôi mới về đến chiếc cầu đá , người ướt mồ hôi.

Trên cầu có rất nhiều ghế đá để ngồi chơi , và còn có các hàng kem nữa. Tôi mua một ly kem , ngồi trên ghế đá , đốt thuốc , và hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ vừa qua.

Tôi đã hết sức tức giận vì sự hiểu lầm của cô gái kia, nhưng rồi rất lấy làm lạ vì một cô gái trẻ đẹp như vậy lại dám tắm ở nơi hoang vu mà miệng còn ngêu ngao hát. Tôi hơi tiếc là đã quên không nhìn rõ mặt nàng. Dưới ánh trăng mờ mờ tôi thấy nàng tựa như một đóa sen đang mê ngủ , bồng bênh trên làn sóng bạc.

Từ cách ăn nói của nàng , tôi có thể suy ra nàng không phải là một cô gái quê mùa ở khu này. Tôi thầm nghĩ:

-Không phải là người nhà quê , chẳng lẽ lại từ thành phố đến đây tắm hay sao?Đúng rồi!Nàng biết thưởng thức cái thú thiên nhiên. Nhất định nàng phải là một người phụng sự cho nghệ thuật. Nàng biết ca hát , rất có thể là một nhạc sĩ, nếu không thì cũng là một nữ thi sĩ thuộc phái lãng mạn rồi.

Một nghệ sĩ , nhạc sĩ, nữ thi sĩ?Sự tưởng tượng của tôi ngày càng thêm huyền bí. Nhưng từ giọng nói của nàng mà phán đoán , nhiều lắm là chỉ độ trên dưới hai mươi tuổi. Một cô gái trẻ trung như thế, chắc chưa thể hiểu rõ nghệ thuật là bao đâu!

Tôi tự chế nhạo sự tưởng tượng của mình như chế nhạo một quyển tiểu thuyết thiếu thực tế.

Từ Túc

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 6

Rốt cuộc tôi không có một kết luận nào ngoài nàng là người phương bắc vì tiếng Quan thoại của nàng rất lưu loát thanh tao.

Nghĩ đến tiếng Quan thoại , lòng tôi cũng lâng lâng. Rời khỏi Bắc Bình đã hơn mười năm , bên tai tôi nghe toàn những ngôn ngữ kỳ quặc , nhất là từ khi đến Hương Cảng , tiếp xúc với những giọng Nam tiếng Bắc , thật khó chịu làm sao. Nếu âm thanh này mà nghe được thêm một lần nữa thì tốt biết bao nhi!Đương khi ngẫm nghĩ , quả có một giọng nói thanh thót vang lên:

-Xin lỗi ông , thật làm phiền ông quá , có phải chính ông lúc này đã đi ngang qua hồ nước không?

Tôi ngẩng đầu lên , dưới ánh đèn khe đá , tôi trông thấy một cô gái tuyệt đẹp , đầu tóc còn ướt đẫm , gật đầu chào tôi , trên mặt đầy nét bồn chồn , lo lắng.

Tôi ngượng ngùng đáp:

-Vâng , tôi đây!Cô thật tình muốn tôi về”bót” sao?

-Không , không phải đâu!-Nàng bẽn lễn-Ông hay đùa quá , tôi định nhờ ông giúp một việc.

Tôi lạ lùng nhìn nàng đăm đăm. Nàng mặc chiếc áo sơ mi màu xanh da trời , thắt nơ hồng , váy đen , giày gót bằng , trên tay xách một chiếc giỏ mây nhỏ , giống hệt một cô nữ sinh trường Anh văn. Tôi chăm chú nhìn nàng một lúc mới chợt nhớ đến việc trả lời nàng.

-Có việc gì cô cứ nói , nếu có thể được tôi sẽ giúp cô ngay.

-Phiền anh quá , tôi định nhờ anh mua hộ một chiếc đèn pin , và...-Nàng do dự một lúc-Nếu anh bằng lòng giúp tôi , tôi muốn phiền anh đến đây với tôi.

Tôi thoáng nghĩ ngợi. Có lẽ Lưu Triết đang tình tự với bồ ở nhà , mặc kệ , mình cứ lo chuyện bao đồng một phen , cho Lưu Triết có thêm một chút tự do.

Tôi quyết định:

-Điều cô nhờ tôi cũng chẳng khó gì, nhưng tôi muốn biết cô cần những vật này để làm gì?

-Tôi đánh mất một món nữ trang , không làm sao tìm được , tôi lo quá!-
Nàng bồn chồn , lo lắng ra mặt-Tôi để nó trên một tảng đá bên bờ hồ , có lẽ vì trong lòng hoảng sợ , chắc là đã vô tình làm rơi vào khe đá.

Nhớ lại thái độ thiếu lịch sự của nàng đối với tôi lúc nãy, tôi mỉm cười nói:

-Nếu tìm được , cô đền ơn tôi gì nào?

-Tôi sẽ mãi mãi nhớ ơn anh!

-Một bài ca nhé?Bài ca mà lúc nãy cô đã hát dang dở đó.

-Được rồi!-Nàng nôn nóng gật đầu, và mở nắp giỏ để lấy tiền.

-Thôi được rồi , thật ra tôi cũng đang cần mua một chiếc đèn pin. Cô ở đây đợi tôi một lúc đừng sốt rột nhé!-Tôi mời nàng ngồi xuống ghế đá , an ủi-
Nhất định thế nào cũng tìm được , chỉ một lúc thôi , rồi tôi sẽ đi với cô.

Mười lăm phút sau , chúng tôi đến bên bờ hồ. Tôi rọi đèn pin vào khe đá và chỉ nhìn thấy một đồng vỏ ốc lấp lánh và vài chú cua nhỏ xíu.Tôi hỏi:

-Mà nó là món gì thế?

-Sợi dây chuyền.

-Dây chuyền của cô ra sao?Bằng ngọc gì?

-Không dài lắm , nhưng cũng không quá ngắn , thuộc loại hàng rẻ tiền , nhưng đối với tôi nó còn quý giá hơn cả trân châu hột xoàn nữa là khác-
Nàng cắn môi , khổ sở cúi đầu trầm ngâm.

-Nếu nó là vật sáng , tôi nghĩ là tìm không khó đâu.

Tôi đưa đèn pin cho nàng , rồi cẩn thận khiêng hai tảng đá ra , móc khắp cả khe đá , tìm lại một lần nữa , nhưng vẫn chẳng thấy gì cả. Một hồi lâu , tôi thở hốt hển và nhìn nàng lắc đầu nói:

-Chắc tôi không được cái may nghe cô hát rồi.

-Thế..thế tôi phải làm sao đây...-Nàng lẩm bẫm , cơ hồ muốn phát khóc.

-Bao nhiêu tiền thì có thể mua lại được cô nhỉ?

-Không phải là vấn đề tiền , có nhiều vật tiền không thể mua được đâu , vật tôi đánh mất là một sợi dây chuyền do một người bạn tặng vào ngày sinh nhật thứ mười lăm của tôi , và tôi còn mang tất cả kỷ niệm của những người bạn khác xâu vào một sợi dây chuyền đó.

-Thế sao cô lại không cất giữ cho cẩn thận?

-Bởi vì...nó cần thiết...

Nàng ngập ngừng chẳng chịu nói tiếp , người ủ rũ ra. Tôi trầm ngâm một lúc và bảo:

-Cô có tìm kỹ trong giỏ mây chưa?

-Rồi!-Nàng mở nắp giỏ , nói:-Anh xem , tất cả chỉ có bao nhiêu thôi.

Tôi rọi đèn vào chiếc giỏ , trong đó gồm một bộ đồ tắm , hai chiếc khăn và một chiếc hộp đựng xà phòng , một quyển nhạc tiếng Anh khá dày và một chiếc ví nhỏ màu trắng.Tôi chẳng chút suy nghĩ mở ngay chiếc ví ra xem.Nàng vội ngăn lại:

-Không ,không!Chắc chắn không có trong này đâu!

Tôi phàn nàn:

-Lẽ ra cô không nên mang những vật quý giá như thế đến đây , nếu bọn cướp biết được , còn rắc rối hơn nữa!

-Nơi đây chưa có ai dẫm chân đến , trừ anh ra!

-Nếu vậy sao cô lại biết nơi này mà đến tắm?

-Vì có một lần , trường chúng tôi có tổ chức du ngoạn ở núi sư tử. Đi ngang qua đây tôi thấy nơi này vắng vẻ , nước hồ lại trong nên mới đến luôn. Đêm nay có một cái hẹn , nhưng chưa đến giờ , nên tôi mới đến đây tắm chốc lát.

Khi trả lời tôi dường như nàng sốt ruột lắm , nàng chẳng chút ngượng ngùng đến ngồi trên tảng đá khóc sụt sùi.

Tôi đành phải dỗ dành nàng:

-Cô đừng lo , nếu tìm ở đây không có thì chắc là bị đánh mất ở một nơi khác rồi.Tôi bằng lòng đi với cô đến báo cảnh sát , thế nào họ cũng có cách tìm lại được.

-Không , tôi không muốn báo cảnh sát đâu!

-Sao vậy/

-Không vì sao hết.-Nàng lắc đầu-Tôi không muốn làm rùm beng lên , các ký giả sẵn tin dễ sợ hơn cảnh sát nhiều.

-Theo tôi nghĩ đây chỉ là một vụ thất lạc thông thường , có gì đáng ngại đâu!

-Làm vậy có ích gì chứ!

-Ít ra cảnh sát cũng có thể giúp cô đến các tiệm cầm đồ điều tra. Gia sử bị trộm mất thì kiếm ở nơi đó là hữu hiệu hơn cả.

-Không!Không –Nàng cương quyết nói-Bọn họ chỉ biết ngờ thần nghi quỷ nhắm mắt điều tra ầu thôi , không chừng họ dám nghi luôn cả anh nữa là khác. Lẽ dĩ nhiên , tôi biết việc này chẳng dính dấp gì đến anh cả.

Tôi cũng không muốn trâu đến luật pháp:

-Thế thì , ngày mai chúng ta đến đây thật sớm để tìm thêm một lần nữa.Ban ngày có lẽ tìm dễ hơn.

Nàng nghe tôi nói liền đưa tay lau mồ hôi trên trán , nhưng cần luyện tiếc xem lại khe đá thêm một lần nữa , rồi sau đó mới từ từ đứng lên.

Tôi xách chiếc giỏ mây cho nàng , cẩn thận bước qua đoạn đường đầy đá sỏi hỗn loạn.Khi đến cầu đá , tôi nói;

-Bạn cô hẹn cô ở đâu , tôi có thể đưa cô đến đó không/

-Cám ơn anh , hiện giờ tôi không được bình tĩnh lắm , vả lại giờ hẹn cũng đã trễ mất rồi!

-Như vậy , tôi đưa cô về nhà nhé!

-Thôi , chẳng dám phiền anh nữa đâu.Sáng sớm mai tôi đợi anh trên chiếc cầu đá này , có phải anh ở đây không?

-Đứng đây có thể nhìn thấy ánh đèn trong phòng tôi.

-Có phải ở gần vườn Hồng Mai không?

-Sao cô biết được tên cái vườn đó ?

-Lần đầu tiên khi nhìn thấy cái vườn đó , tôi rất lấy làm lạ , nó giống hệt như một làng đánh cá ở Pháp vậy.

-Cô có qua Pháp rồi à?

-Không.Tôi chỉ thấy những loại nhà này trong quyển Album của mẹ tôi mà

thôi.

-À! Đã trễ rồi !-Tôi xem đồng hồ và nói-Chắc mẹ cô đang mong cô đấy!

-Người tin tôi lắm , nhưng tôi hiện giờ chẳng còn hứng thú gì nữa!-Nàng vẫy tôi từ biệt , và bỗng lại ngưng ngưng nói-Thật kỳ quá , chúng ta đã nói chuyện lâu như vậy mà tôi vẫn chưa biết tên anh?

Vì muốn đỡ lời thôi tôi cho nàng biết một bút hiệu thông thường nhất là Vũ Tòng Văn.

-Tên tôi là Bạch Lộ !-Nàng nở một nụ cười thật tươi-Bạch là trắng , Lộ là sương!Nàng ngưng một hồi , lại tiếp-Anh có thể cho tôi biết nghề nghiệp của anh không?

-Tên tôi đã nói rõ rồi , Tòng Văn , Văn này là nhà văn.

-Anh là nhà văn à!Thế thì may quá , sau này tôi có thể nhờ anh chỉ bảo thật nhiều , tôi cũng có hứng thú về văn nghệ lắm!!Nàng đổi giọng khách sáo-Còn về việc lúc này , xin anh hết sức giữ bí mật cho nhé. Nếu rảnh , thì phiền anh sáng mai đến đây giúp tôi tìm thêm một lượt nữa nhé!

-Ngày mai tôi chờ cô nơi này vậy.

-Vâng , ngày mai.

Tôi đưa mắt nhìn theo bóng dáng yêu kiều của nàng cho đến khi khuất sau bụi tre của miếu ni cô.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 7

Về đến vườn Hồng Mai thì đã gần nửa khuya. Lưu Triết đang ngon giấc nên tôi không muốn phá giấc ngủ của hắn. Tôi định tâm viết cho xong đoạn văn dang dở, nhưng trong dạ rối bời không sao tìm được chút hứng thú.

Đốt một liều thuốc, tôi cố gắng quên tất cả mọi chuyện xảy ra, nhưng, thật lạ, chẳng những tôi không thể bình tâm mà lòng cứ bồn chồn thêm... Qua làn khói thuốc, mặt mờ gương mặt lo âu của Bạch Lộ.

Cô nàng làm mất một kỷ vật, hiện giờ cô đang úp mặt xuống gối khóc nức nở chứ chẳng không. Tôi phải nghĩ cho ra cách để giúp nàng. Tôi đứng lên, tới kệ sách lấy xuống quyển tiểu thuyết trinh thám để nghiên cứu, nhưng chẳng hề có một vụ nào tương tự. Rồi cuối cùng tôi gặp một tấm danh thiếp của Trương Đức Sanh trong quyển tiểu thuyết dịch thuật.

Trương Đức Sanh là bạn học thời trung học của tôi. Lên đại học hắn chọn tâm lý học. Đến Hương Cảng hắn làm giáo chức được vài năm, rồi một thời gian xoay qua dịch sách. Quyển tiểu thuyết này là tác phẩm dịch thuật đặc ý nhất của hắn, có lẽ vì chịu ảnh hưởng của các quyển tiểu thuyết trinh thám này, nên gần đây hắn đã cộng tác với một sở trinh thám tư. Suốt ngày lo những chuyện lăm chằm của những cặp vợ chồng cơm không lành canh không ngọt, trong khi chính mình không đủ khả năng để tìm lấy một người vợ lý tưởng.

Vì nghề nghiệp khác biệt nên chúng tôi rất ít khi gặp nhau. Tình cờ có gặp nhau hắn luôn luôn nhờ tôi giới thiệu cho hắn một áp phe. Tấm danh thiếp này không chừng là do hắn cố tình để lại cho tôi để phòng khi tôi cần đến.

-Có chút hy vọng ở hắn đây! Tôi vội dẹp sách vở và gọi điện thoại đến cho hắn.

-Đức Sanh đấy hả? Có một áp phe cho mày đây!

-Cây viết Parker của mày bị trộm lấy mất rồi phải không?

-Không , đó là một sợi dây chuyền của đàn bà.

-Đừng đùa!Mày không có bạn gái , mua dây chuyền để làm gì mà mất?Này , ông bạn , “lẽ người ngốc” đã qua lâu rồi nhé!-Sanh bật cười khúc khích-Ở trên núi Kim Cương rồi mày mơ kim cương đến phát điên đấy hả?

-Chuyện có thật mà!Mày đến đây sẽ rõ ngay.

-Lưu Triết có nhà không?

-Có , nhưng nó ngủ rồi.

-Ừ , tao sẽ đến . Dường như hăn đã biết tôi không đùa , nhưng vẫn gan lì-
Mày có hỏi rõ chưa,giá cả thế nào , mày muốn lấy bao nhiêu trong đó?

-Thôi , đến đây nhanh lên đi , lòi thoi người ta tìm người khác đó!

Tôi buông ống nghe xuống đến bên cửa biệt thự chờ đợi hăn. Nửa giờ sau , Trương Đức Sanh đi xe gán máy đến. Hăn mang theo nào máy ảnh , sổ tay và một máy râu băng.

Tôi thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho hăn nghe. Nghe xong hăn chau mày và cười méo xẹo :

-Gần như là tiểu thuyết vậy, thú quá nhỉ!

-Thật đó , tao đã hẹn với cô bé kia sáng mai tao sẽ tới giúp cô ấy tìm thêm một lần nữa.

-Nếu đúng vậy , tao cũng mong cho mày được nghe một bản nhạc.

-Nếu mày tìm ra cho nàng , không chừng nàng cảm phục mà đi đến chỗ yêu mày cũng nên.Thù lao như vậy không gì so sánh được.

-Dung nhan như tao...-Trương Đức Sanh đưa tay sờ bộ râu quai nón làm một điệu bộ khôi hài và nói-Cô con gái của giáo sư Trung bảo tao là em họ của Trư Bát Giới trừ phi gặp nữ yêu trong động Bàn Ty mới có hy vọng lập gia đình mà thôi.

-Thôi thì ít ra cũng có tao tạ ơn mày , bằng không đêm nay tao là khách quý của cảnh sát rồi.

-Như vậy có gì đáng sợ đâu.Mày được dịp quảng cáo tên tuổi và tác phẩm của mày –Đức Sanh nhướn miệng cười –Tuy nhiên tao chắc thế nào tao cũng tìm lại được.

-Có năm chắc thành công không đó bạn?

-Không dám chắc lắm!-Đức Sanh do dự đưa tay sờ cảm –Mày hãy chờ xem tài của tao , và cũng phải xem sự rủi may của cô gái kia. Bây giờ tao bắt tay vào việc đây!

Đức Sanh lấy quyển sổ ra bảo tôi vẽ sơ địa hình nơi bị thất lạc , sau đó lại hỏi tôi về thời gian và động tác lúc bấy giờ. Hắn chú tâm lắng nghe và ghi chép luôn tay. Đến khi tôi ngừng tiếng , hắn mới đứng dậy và vươn vai nói:

-Lạ thật , sao lại có chuyện như vậy nhỉ!

-Tao tìm kỹ lắm rồi !-Tôi lại bổ túc thêm ý kiến-Hơn nữa tao tin là cô bé kia không nói dối đâu , bởi nàng cũng không cần phải nói dối làm gì.

Đức Sanh ngả mình trên sa long , im lặng. Một tiếng đồng hồ sau , tôi thấy ngọt ngọt khó thở trong cái bồn chồn này nên bước đến bật ngọn đèn bàn.

Đức Sanh đang lim dim ngủ ,tôi bất giác phì cười:

-Như vậy mà cũng làm trinh thám!Mang mày khiêng lên xe hơi chưa chắc mày hay ,t hế mà cũng đòi làm nhà trinh thám.

-À , sợi dây chuyền này thế nào cũng tìm lại được!-Đức Sanh nhìn tôi gật gù.

-Ừa , mày học ở đâu cái trò này thế?

-Hiện giờ tao chưa thổ lộ cơ trời được-Hắn đứng lên , hắt hơi một cái rồi nói-Bây giờ tao phải về nhà ngủ!Sáng mai tao đợi tụi mày ở trên cầu đá.Balzac đã viết một quyển tiểu thuyết về dây chuyền không phải sao?Sợi dây chuyền này không chừng cũng có thể mang đến cho mày một đề tài mới đây!

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 8

Khi thức giấc đã chín giờ bốn mươi lăm. Tôi vội vã vào rửa mặt đánh răng. Trong phòng tắm, Lưu Triết ủ rũ đứng thất cà vạt. Thấy tôi Triết cười héo hắt:

- Hôm qua mày đi đâu khuya quá vậy? Đã về trễ chẳng chịu ngủ còn lào xào với ai mãi làm tao chẳng ngủ được.
- Trương Đức Sanh đấy! Tội tao nghiên cứu trình thám.
- Mày với nó lo chuyện bao đồng gì vậy. - Triết khẽ hừ một tiếng, rồi tiếp.
- Cái thằng ba phần giống người bảy phần giống quỷ đó càng ngày càng đốn mạt!

Cứ mỗi khi nghe nhắc đến Đức Sanh là Triết nổi giận ngay, chúng quả thật là oan gia đối đầu, vì bất đồng ý kiến giữa Triết học và Tâm lý học. Khi không có mặt Sanh, Triết bảo công việc của Sanh là tà môn ngoại đạo, không chịu đi theo con đường giáo chức lại chui đầu vào cái nghề trình thám lén lút rình mò thiên hạ. Đức Sanh cũng không bằng lòng cái thái độ ngạo đời của Triết, cho rằng Triết chỉ học được chút hơi hâm của Schopenhauer(*)

mà đã tự kiêu tự đại, khinh thường tất cả rồi. Hơn nữa còn đầu sấp mặt phẫn, nghênh ngang ngoài phố, trông chẳng giống một nhà trí thức nào cả.

Lúc đầu, tôi còn hoà giải họ, nhưng tình trạng càng ngày càng trầm trọng hơn rồi cuộc họ đành phải lánh mặt nhau.

- Đêm qua đi chơi chắc thú lắm phải không? – Lưu Triết nhìn vào gương cười nham nhở.

Tôi hiểu rất rõ tính nết của Triết, khi vui thì cười ngay lập tức, khi có chuyện bực mình thì mặt cũng xụ ngay. Tôi đã định mang chuyện đêm qua

kể lại cho hắn nghe, nhưng ngại chuyện có dính líu đến Trương Đức Sanh nên tôi ngập ngừng nói lảng:

- Còn máy? Đêm qua máy đưa “đào” đi đâu vậy?
- Xui quá máy! Chiều hôm qua tao đến trạm ô tô buýt để đón nàng, đợi cả buổi trời cũng chẳng thấy cái bóng quý nào cả, nên tao tức mình bỏ về nhà ngủ luôn.
- Máy bực mình lắm hả?
- Không đến nỗi vậy! Khi về tới nhà tao nhớ lại điều khoản không được đón rước bạn gái về nhà của lão Trần nên cũng hết ầm ức.
- Có lẽ nàng bận gì đó nên mới thất hẹn với máy chứ gì!
- Sao máy lại cứ đem những chuyện hoang đường xem như là sự thật vậy!
- Thế thì đúng là tại giáo sư Trung nghiêm khắc!
- Máy càng đoán càng đi xa vấn đề.
- Được rồi! Tao không cần biết cô Phụng hay là cô biên tập kia, nhưng hễ có bạn gái là phải kiên nhẫn. Có lẽ nàng muốn khảo sát máy đấy!
- Khảo sát! - Triết chau mày – Nói chuyện tình yêu mà máy làm như chịu tội không bằng.
- Nhưng tình yêu ở đó mà ra đó. Máy đừng cáu, chiếm được quả tim của một thiếu nữ còn khó hơn tấn công một thành trì nữa là khác.
- Vì vậy hôm nay tao mới thức sớm. - Giọng nói của Triết ôn hoà hơn. – Tao phải đến chỗ hẹn cũ để đợi nàng, đêm qua có lẽ nàng bận nên mới không đúng hẹn.

Dùng qua loa buổi ăn sáng, Triết nhoẻn miệng cười rồi bỏ đi. Tôi nhờ Vân tìm một chiếc xuống, rồi cũng vội vã đi luôn.

Từ đằng xa, tôi đã thấy Đức Sanh khoa tay múa chân trò chuyện với một cô gái trên cầu đá. Khi đến gần mới rõ cô gái đó là Bạch Lộ.

- Xin cảm ơn anh! Anh lo lắng cho tôi quá và còn mời cả ông Đức Sanh đến đây giúp cho tôi nữa.

Bạch Lộ nhìn tôi cười gượng. Tôi thấy nàng có vẻ xanh xao hơn đêm qua một chút, nhưng đã thay đổi phục sức. Một chiếc quần màu lam, áo sơ mi đỏ, tóc cột đuôi ngựa, mắt đeo một cặp kính to tướng. Môi thoa một lớp son nhẹ. Chân dài, vai rộng, bộ ngực cao, nếu nàng trắng hồng hơn một chút,

người ta có thể tưởng nàng là gái tây phương độ mười bảy, mười tám tuổi.

Tôi bỏ chiếc xuống xuống đất bảo Trương Đức Sanh:

- Tao có mang theo vật dụng cần thiết đây. Bắt tay vào việc đi, chúng ta chịu khó đi vòng để người khác khỏi chú ý.

Đức Sanh uể oải lắc đầu:

- Có lẽ không cần đến vật đó đâu.

Một lúc sau, chúng tôi đã có mặt tại địa điểm đêm qua. Tôi và Bạch Lộ cùng bới móc đất cát trong khe đá, Đức Sanh chấp tay sau lưng đi loanh quanh. Và sau đó hẳn đến ngòi trên tảng đá ung dung lấy thuốc ra hút.

Khoảng nửa giờ sau, người tôi mồ hôi nhễ nhại mà vẫn không thấy sợi dây chuyền đâu cả. Trông thấy thái độ nhàn nhã của Đức Sanh, tôi bực tức tiện tay nhặt một viên đá ném hẳn:

- Ê! Nhà trinh thám kia ơi, ông cũng nên giúp một tay mới phải chứ!

Đức Sanh né tránh và hốt hải hỏi tôi:

- Đêm hôm qua có phải mày cũng ném một viên đá như thế phải không?

- Ủ! – Tôi hết sức ngạc nhiên, đăm đăm nhìn hẳn – Nhưng không phải một viên mà là một nắm, những viên sỏi tao đã nhặt ở nghĩa trang đấy!

- Từ phía sườn núi ném sang phải không?

- Đúng rồi!

- Mày còn thấy gì nữa không?

- Thấp thoáng như có một bóng đen chui vào trong rừng tre.

- Người à?

- Có lẽ là một con chó.

Bạch Lộ đứng bên ngơ ngác nhìn chúng tôi chăm chăm:

- Hỏi những thứ này để làm gì?

Đức Sanh lờ đi và hỏi lại Bạch Lộ:

- Xin hỏi cô! Khi cô nghe tiếng đá rơi, cô còn nghe thấy tiếng gì nữa không?

Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu:

- Không, bình thường cũng chẳng có động tĩnh gì cả.

- Cô thử nhớ lại xem nào!

- Ngoại trừ tiếng thác nước, còn có tiếng cỏ xào xạc, có lẽ là những con

sóc trong rừng bị kinh động vì những viên đá anh Văn ném ra đấy!

- Sao cô biết đó là những con sóc, âm thanh này cô thường nghe thấy lắm hay sao?

- Vâng! Đôi khi cũng có nghe. Lúc đầu tôi ngỡ là rắn, nhưng sau quen rồi thì không để ý tới nữa.

Đức Sanh trầm ngâm một hồi, khoát tay nói:

- Bây giờ tôi yêu cầu hai người hãy y theo cử chỉ đêm qua làm lại một lần xem.

Tôi ngơ ngác nhìn hẳn:

- Sao vậy?

- Hiện giờ đừng nên hỏi vội, hãy tuyệt đối nghe theo lời tôi đi!

Đức Sanh nói rất đúng đắn và giục Bạch Lộ thay đồ tắm. Rồi hẳn bảo tôi nhặt đá và đi y như đêm qua.

Bạch Lộ then thùng xách giỏ mây, núp vào trong bụi tre trên sườn núi để thay đồ tắm. Sau đó nàng mang quần áo để trên mặt tảng đá. Tôi đợi nàng đã xuống hồ xong, mới từ từ trên sườn núi bước xuống. Tôi có cảm tưởng mình đang đóng phim, rồi lấy hết sức mình ném tung năm đá vừa lấy trong túi ra.

Đức Sanh trở to mắt, cơ hồ con người muốn lọt ra khỏi tròng. Ngay khi năm đá rơi xuống một vách đá cao cách hồ nước một khoảng khá xa, hẳn lớn tiếng gọi:

- Hai người đến đây!

Bạch Lộ vội vàng nhảy lên vợ lấy chiếc khăn lông to tướng khoác vào người và ngoắc tôi đến, Đức Sanh không thốt lời nào, chỉ lầm lũi đi trước dẫn đường. Đến một tảng đá cao hẳn đưa tay ra dấu bảo chúng tôi dừng lại, xong cúi xuống xem xét xung quanh. Sau đó hẳn cong lưng chui vào trong rừng tre.

Đợi đến khi bóng dáng của Đức Sanh khuất hẳn vào rừng tre. Bạch Lộ mở rộng hai tay, cười mỉa máo hỏi tôi:

- Cái ông này hơi “mát” phải không?

- Không phải “mát” đâu, coi nó làm bộ bí mật vậy đó nhưng nó sốt sắng với công việc lắm!

- Lý luận thế nào đi nữa, sợi dây chuyền cũng không thể bay vào trong rừng tre được.

- Để xem hã làm cái quái gì đã.

Tôi và Bạch Lộ đành phải ngồi trên tảng đá nói chuyện khào. Một lúc khá lâu, Trương Đức Sanh trên tay cầm một gói giấy và một vật kim khí hình như hoa mai, hớn hờ chạy trở ra:

- Đã có được một chút manh mối rồi.

Tôi mừng rỡ:

- Thật thế à? Đáng khen, mà cái gì đấy?

- Chưa cho mà biết ngay được. - Đức Sanh quay sang hỏi Bạch Lộ - Cô có biết huy hiệu này không?

Bạch Lộ đón lấy nhìn thoáng qua và nói ngay:

- Đây là huy hiệu cho học sinh tốt nghiệp của trường tôi.

- Cô thử nghĩ xem tại sao chiếc huy hiệu này lại rơi ở đây?

Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói:

- Có lẽ là do một người nào đó đã đánh rơi, khi chúng tôi đi du ngoạn ở đây hồi năm rồi.

Đức Sanh lắc đầu, đưa chiếc huy hiệu cho tôi và nói:

- Mà xem thử xem chiếc huy hiệu này có gì đặc biệt không?

Tôi trả lời:

- Lối chế tạo cũng khá lăm chứ!

- Đó là kiệt tác của một người bạn tôi đấy! - Bạch Lộ đắc ý nhoen miệng cười - Hã có thiên tài lăm chứ!

Đức Sanh nóng nảy nói:

- Tôi muốn bảo hai người chú ý đến điểm đặc biệt, chứ không phải bảo thưởng thức tài nghệ của người ta.

Tôi lại xem thật kỹ nhưng chẳng thấy đặc điểm nào đáng lưu ý cả.

Bạch Lộ chẳng thèm xem lại lần thứ hai, quả quyết nói:

- Nhất định là do người nào đó đã đánh rơi hôm đi picnic phen nọ. Tôi dám cam đoan là chiếc huy hiệu này chẳng có liên quan gì đến sợi dây chuyền của tôi cả.

- Cô vẫn còn học ở Mai Quế Nghệ Tôn à?

- Không, tôi tự học ở nhà.

Đức Sạm nhìn nàng trịnh trọng nói:

- Thế thì, cho tôi được tò mò chút xíu. Trong số bạn trai của cô, có ai mang giày cao su trắng không?

Bạch Lộ cười e ấp:

- Điều này cũng hơi khó trả lời! Cũng khó nói vì lúc đi picnic, leo núi hay chơi thể thao thì người mang giày trắng cũng khá nhiều.

Đức Sanh xoa tay hỏi tiếp:

- Đúng! Cô nhớ người này khi đi chân trái hơi nặng và chân mặt hơi nhẹ một tí, có vẻ như hơi thọt vậy đó!

- Thọt à! - Bạch Lộ lắc đầu một cách ngây thơ – Xưa nay tôi không ưa làm bạn với người què quặt bao giờ.

- Nếu vậy, bạn cô toàn là những người trẻ tuổi đẹp trai cả à! - Đức Sanh khôì hài nheo mắt – Trong ký ức của cô, có một bạn học nào như vậy không? Thích mặc quần kaki vàng, áo ca rô xanh đỏ.

- Nếu là áo sơ mi trắng cà vạt đen thì chính là đồng phục của nam sinh trường chúng tôi! - Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi, lại chau mày nói – Anh bảo là áo ca rô xanh đỏ, dường như có. Nhưng trong số bạn nam sinh của tôi cũng có nhiều người thường hay mặc loại áo như thế lắm.

- Hồng bét! - Đức Sanh hà một hơi dài - Được rồi, bây giờ cô hãy nghỉ ngơi giây lát, ngồi ở tầng đá bên kia cho đỡ mỏi và nghĩ kỹ xem cô có người bạn nào thích mặc theo kiểu như thế không?

Trong khi Bạch Lộ đang ngẫm nghĩ, tôi khẽ gõ lên cánh tay của Đức Sanh:

- Đức Sanh! Sao mày làm cái gì kỳ vậy, tao mời mày đến đây cốt để tìm đồ cho người ta, chứ đâu phải bảo mày điều tra đời tư của người ta.

- Tao không hàm hồ đâu. - Đức Sanh lườm tôi một cái, nhà ra một luồng khói dày đặc, cố tình làm ra vẻ quan trọng – Mày tưởng mình có thể tìm được sợi dây chuyền ở đây à?

- Sao lại không? – Tôi ngoan cố - Rõ ràng người ta để nó trên tầng đá này, mà có đi đâu bước nào đâu mà mất ở chỗ khác.

- Hừ! Theo mày ai là người phải chịu trách nhiệm về sự thất lạc của sợi dây chuyền này? – Nói xong, Đức Sanh buông một tiếng cười nhạt.

- Dĩ nhiên là chính cô ta rồi!
- Cô ta? - Đức Sanh đưa tay chỉ tôi - Đừng quên rằng mày chính là một người hiện diện cốt yếu, ra trước pháp luật chính mày phải gánh hết trách nhiệm.
- Tao à? Sao lại đổ tội lên tao? Chính khổ chủ cũng bảo tao vô can mà! – Tôi tức giận - Đức Sanh! Mày cũng ngờ vực nhân cách của tao nữa à?
- Sự thật và nhân cách là hai việc khác nhau, dưới mắt nhà trinh thám những người hiện diện đều bị tình nghi cả. - Đức Sanh khẽ huýt gió - Đừng phát cáu, đến khi mọi việc ra lẽ thì tự nhiên mày sẽ hiểu trắng đen ngay.

Nắm lấy cánh tay Đức Sanh, tôi nói:

- Bây giờ chúng ta quân tử nhất ngôn, làm không xong, tao phải đập nát cái bảng hiệu trinh thám tư của mày ra mới được.
- Đừng nóng vội.

Đức Sanh đứng lên, đưa mắt nhìn cẩn thận một lượt cùng khắp, tôi định tranh luận với hắn nữa, nhưng hắn đã ngăn lại.

- Đừng lôi thôi nữa, tao phải bàn với cô Bạch Lộ một vấn đề chính yếu. Bạch Lộ đã bước tới trước mặt chúng tôi, bộ áo tắm vẫn còn ôm lấy thân hình cân đối của nàng, lúc này tôi mới thấy rõ dung nhan thật hấp dẫn của nàng.

Tôi đang còn ngây ngất ngắm nàng thì nghe tiếng nàng bảo Đức Sanh:

- Tôi đã nhớ rồi...
- Được rồi cô để tôi hỏi cô xem nào.

Bạch Lộ tỏ vẻ kinh ngạc:

- Cũng được!
- Điều thứ nhất, tôi quyết chắc người này không phải ở Hương Cảng, có lẽ ở miền Bắc.

Bạch Lộ khẽ gật đầu:

- Anh ấy là người Quảng Đông sinh tại phương Bắc, giọng nói không khác với các anh là bao.
- Điều thứ hai, nhất định hắn là một người giỏi thể thao, như đá banh hay bóng rổ chẳng hạn; nhưng bản tính thật thà, ít nói.
- Có lẽ đúng là anh ta rồi, nhưng...

Bạch Lộ vừa định mở miệng trả lời thì Đức Sanh đã khoát tay:

- Điều thứ ba, hẳn thích để tóc dài, nhưng ít khi chịu chải gội, vừa rối vừa bần...
- Đúng thế, anh ta là một nghệ sĩ!
- Tài hội hoạ của anh ta cũng khá lắm thì phải.
- Không những khá mà còn là một thiên tài nữa.
- Cô có thiện cảm với hẳn quá nhỉ!

Bạch Lộ gật đầu:

Giọng Đức Sanh bỗng trở nên nghiêm nghị hơn:

- Cô Bạch Lộ! Xin cô hãy thành thật cho tôi biết, có phải cô đã yêu anh ta không?
- Không! Tôi không hề yêu anh ta bao giờ! - Bạch Lộ đỏ mặt – Đó không phải yêu đâu!

Đức Sanh thâm trầm tiếp lời nàng:

- Dù sao chẳng nữa thì cô cũng không ghét hẳn, có phải thế không?
- Nhưng gần đây chúng tôi đã có chuyện cãi vã, chẳng ai chịu nhường nhịn ai, nhưng tôi cũng hay gặp anh ta ngoài phố. Dường như anh ta đã cố tình theo dõi tôi, nhưng lại ngại không chịu xin lỗi...
- Đêm qua, khi cô rời nhà, cô có trông thấy hẳn không?

Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi, xong ngơ ngẩn gật đầu:

- Như vậy, thì sự liên hệ giữa hai người cũng khá thân thiết, chỉ vì một chút chuyện hiểu lầm nên đã sinh chuyện không đẹp, và hẳn cũng không đủ can đảm để tỏ tình với cô.

Bạch Lộ cười cay đắng, khẽ buông tiếng thở dài.

Nghe đến đây tôi chặn lời Đức Sanh:

- Mà làm gì vậy? Mà nói nhiều quá rồi, nhưng những điều này có can hệ gì đến sợi dây chuyền cơ chứ!

Bạch Lộ ủ rũ cúi đầu:

- Chẳng lẽ bạn tôi đã đánh cắp sợi dây chuyền à?
- Không phải thế? – Sanh lắc đầu – Chính cô đã làm rơi mất.

Tôi như thẳng ngổ không hiểu gì cả. Đức Sanh nhìn đồng hồ, và cao giọng nói:

- Hai người đừng nên nghĩ vớ vẩn nữa. Cô Bạch Lộ! Cô đi tìm bạn cô để lấy lại sợi dây chuyền đi.

Bạch Lộ ngập ngừng:

- Nhưng tôi chẳng biết anh ta dọn nhà đi đâu nữa! Lúc trước tôi cũng có đến nhà của anh ta, nhưng gần đây anh ta đã dọn nhà đi rồi.

Đức Sanh vừa nói, vừa lấy quyển sổ tay ra xé lấy một trang và đưa cho Bạch Lộ:

- Địa chỉ đây, đi ngay kéo trẻ e lại sinh chuyện lôi thôi nữa đấy!

Bạch Lộ thay áo xong, vừa định cất bước, bỗng lại lưỡng lự nói với Đức Sanh:

- Nếu anh ta không nhận thì sao?

- Thì cô lấy chiếc huy hiệu của anh ta đánh rơi mà đổi.

- Đổi à? - Bạch Lộ áy náy bảo Đức Sanh – Anh không hiểu, vì trên mặt sợi dây chuyền kia cũng có vật kỷ niệm của anh ấy.

- Đương nhiên tôi phải nghĩ vậy rồi.

Bạch Lộ khẽ buông một tiếng thở dài lặng thinh.

- Xong rồi! Khi xong việc, cô đừng quên gọi đây nói cho tôi nhé! - Đức Sanh lôi trong túi áo tôi ra tấm danh thiếp của hã, đưa cho Bạch Lộ.

Tôi thấy Đức Sanh quả là có tài thần quỷ khôn lường.

- Sao mà biết trong túi áo tao có danh thiếp của mà!

- Chẳng lẽ hành nghề trinh thám mà cả đến chút tài mọn như vậy cũng không hiểu sao! - Đức Sanh cười nói – Đêm qua mà mặc bộ đồ này gọi điện thoại cho tao, thì chắc thế nào mà cũng bỏ nó vào túi áo. Đó chính là quy tắc phổ thông của tâm lý học đấy mà ạ!

Tôi không ngờ một kẻ bên ngoài thô lỗ như Trương Đức Sanh khi gặp việc lại tinh tế như thế. Nhưng đối với việc này tôi vẫn chưa tin hã vào sự phán đoán của hã, do đó tôi bèn hướng về Bạch Lộ nói:

- Được rồi! Cô cứ đi thử xem! Bất luận kết quả như thế nào, cô cũng phải cho chúng tôi biết nhé!

- Hai anh đến quán Thanh Đảo đợi tôi. Tôi sẽ trở lại ngay.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 9

Tôi hiểu tính nết của Đức Sanh lắm, trước khi một sự kiện hoàn tất, thì hẳn không bao giờ chịu tiết lộ một chi tiết nào cả và tất nhiên tôi cũng không dám tin tưởng mấy về sự phán đoán ly kỳ của hẳn.

Chúng tôi ngồi trong quán Thanh Đảo uống cà phê và nói lằng nhằng về mấy thằng bạn của chúng tôi. Đức Sanh cho tôi biết, mấy hôm trước hẳn có gặp Cao Mục Địch ngoài phố. Mục Địch dạo này còn ốm yếu hơn trước, nhưng cuộc sống của hẳn có khá hơn xưa. Có người giới thiệu hẳn cho một toà báo để giữ mục phụ trang. Nếu thành công hẳn sẽ tìm tôi nhờ viết một truyện dài cho hẳn. Nhắc đến văn nghệ, Đức Sanh cho tôi biết ông chủ tiệm sách Tiền Phán Tử có nhờ hẳn nhắc lại tôi khi nào rảnh gọi đây nói cho lão, lão không muốn đến quấy rầy cảm hứng viết của tôi. Lão còn định bàn ít công việc làm ăn với tôi nữa. Giáo sư Trung cũng hỏi thăm tôi, ông muốn tôi đến uống rượu với ông, hè ở nhà một mình chắc là nhàn rồi lắm. Còn Thôi Vạn Thạch, thì có nửa năm nay chúng tôi không gặp nhau.

Tôi hỏi:

- Cao Mục Địch và Thôi Vạn Thạch có bạn gái chưa?
- Không rõ lắm! - Đức Sanh so vai - Đối với bọn mình, việc hôn nhân cũng là một vấn đề!
- Đầy tham vọng mà chẳng làm nên trò trống gì cả!

Trương Đức Sanh lắc đầu:

- Điều đáng kể nhất là chúng ta đã quên mất mình là một người không gốc rễ. Chúng mình đều là dân tị nạn nhưng trong tiềm thức mình vẫn nghĩ rằng mình là vương tôn công tử.
- Đúng là vấn đề nghiêm trọng.
- Dù sao thì những thanh niên trưởng thành ở Hương Cảng cũng giỏi hơn chúng ta! Lâm Việt Sanh đó, nó đã có “đào” rồi!

Tôi kinh ngạc:

- Nhưng nó có cái gì đâu!
- Không chừng nó trúng số!

vật như ngọc thạch, có vật như san hô, cũng có vật như ngà voi, có vật thì bóng loáng tinh xảo, có vật thì lại thô kệch vô cùng. Tôi tò mò:

- Những vật, này làm bằng chất gì vậy?
- Tôi cũng không hiểu! – Bạch Lộ cười khúc khích – Nhưng tôi thích chúng lắm. Bạn bè tặng cho, nên tôi không tiện hỏi. Tình bạn quý hơn châu báu.
- Đúng vậy! – Tôi nháy mắt ra dấu với Đức Sanh – Lý luận của mày bị phá sản rồi!

Đức Sanh hiểu ý nhoen miệng cười, và quay sang Bạch Lộ nói:

- Bạn cô chắc là đau lòng và hổ thẹn lắm nhỉ!
- Không, anh ấy chỉ muốn lấy lại vật kỷ niệm của mình thôi. – Bạch Lộ ngập ngừng nói – Tôi thấy thư anh ấy đã viết xong rồi nữa!
- Thế thì cô nên an ủi anh ta. Cô chỉ cần cho anh ta biết đó chỉ là một sự hiểu lầm – Tốt nhất là cô đừng nên nhắc đến chúng tôi, bây giờ cô có thể đi được rồi, chắc là anh ta đau khổ lắm.
- Không sao đâu, tôi hiểu anh ấy lắm.
- Dĩ nhiên, chuyện hiểu lầm nhỏ nhoi có khi còn làm cho hai người hiểu nhau thêm nữa.
- Không! Bao giờ tôi cũng tôn trọng tình cảm của anh ấy, nhưng...- Bạch Lộ vội đổi giọng. – Tôi, còn một cái hẹn nữa, cũng vì việc này mà tôi đã trễ mất, bây giờ tôi phải đi.

Tôi và Đức Sanh đưa nàng ra tận cửa và nhìn theo nàng bước lên xe. Chúng tôi vừa định vẫy tay, thì nàng thò đầu ra gọi tôi. Tôi bước đến cạnh xe:

- Còn gì nữa vậy cô?
- Theo anh, tôi phải làm thế nào để cảm ơn ông Đức Sanh!

Đức Sanh dường như đã biết chúng tôi đang nói chuyện gì, nên hãnh vội xoa tay nói:

- Có gì đâu, đó có phải là nghề chính của tôi đâu. Sau này có dịp, xin cô giới thiệu chút công việc cho tôi là được rồi. Tôi làm trinh thám tư kiêm luôn bảo hiểm.

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng dù sao tôi cũng phải cảm ơn anh, để tôi về bàn với mẹ tôi.

Chúng tôi trở về bàn, Đức Sanh đặc ý nói:

- Món nợ này mày phải tính đấy nhé!

- Được! – Tôi vui vẻ gọi bồi – Cho một chai rượu tốt nhất quán nhé!

- Không được! – Đức Sanh lắc đầu – Đâu dễ như vậy được, phải mời tao thật trịnh trọng mới phải. Nay, tội mình uống chút rượu rồi đến “Bách Lão Hối” xem suốt năm giờ rưỡi, ta ăn cơm ở “Lạc Cung Lầu”, nếu còn thời giờ mình đến “Bách Lục Môn” nhót suốt đêm.

Chương trình xem phim và ăn nhậu tôi đều bằng lòng, nhưng cái mục khiêu vũ thì tôi phản đối.

Đức Sanh ngà ngà say:

- Nhảy đầm có gì là không tốt đâu? Thế kỷ văn minh này mà mày vẫn còn đầu óc hủ lậu của thế kỷ mười tám; hơn nữa mày là nhà văn, nhà văn phải tìm hiểu cuộc sống của mọi giai cấp trong xã hội chứ!

- Tao không phải là cụ đồ hủ lậu nhưng tao không muốn nhìn thấy những nụ cười gian trá, và những giọt nước mắt chua cay! Mày có xem bộ truyện viết về vũ nữ của tao chưa?

- Thế thì, mày đi với tao đến nhà giáo sư Trung vậy!

- Nói nhảm! Tao làm sao đủ tư cách để tranh với Lưu Triết! - Đức Sanh lắc đầu – Tao là bạn vong niên của giáo sư Trung, ông ta đã hẹn tao đến uống rượu, đánh cờ với ông ta từ lâu rồi.

- Được rồi, bây giờ mày phải nói hết mọi bí mật về chuyện sợi dây chuyền cho tao biết đi.

- Có gì bí mật đâu! - Đức Sanh móc một gói giấy ra - Nếu bảo bí mật, thì nó hoàn toàn nằm trong này đây!

Bên trong gói giấy có một ít đất lẫn cát vàng và bột trắng, vài sợi tóc và một mảnh giấy viết thư có vết máu. Tôi không hiểu:

- Cái gì vậy, mày cũng biết làm ảo thuật nữa à?

- À! Mày đừng khinh thường nó. - Đức Sanh đưa tay sờ bộ râu mép, vẽ vờ giặng hăng một tiếng – Hoàn toàn bằng vào những phép màu này tao tìm được sợi dây chuyền bị đánh cắp.

- Sao mà biết sợi dây chuyền bị người lấy trộm, mà không phải là đánh rơi trong khe đá? Tao muốn hiểu điểm này trước.
- Đương nhiên! - Đức Sanh hớp một hớp Mai Quế Lộ hứng khởi nói – Tao biết đêm qua tụi mày đã tìm kỹ lắm rồi. Huông chi Bạch Lộ lại khá cẩn thận, nếu sợi dây chuyền kia bị rơi vào khe đá, thì tìm chẳng khó khăn lắm!
- Vì vậy nên mày nghĩ có người đánh cắp à!
- Lúc đầu tao chỉ hơi nghi thôi, mãi đến khi tao tìm thấy chiếc huy hiệu trong rừng tre tao mới dám quyết chắc.
- Nhưng chiếc huy hiệu kia rất có thể do người ta đánh rơi khi đi picnic lắm chứ!
- Rất giản dị, chỉ tại mày không chú ý đến đặc điểm của chiếc huy hiệu đó thôi. Tuy chiếc huy hiệu đã cũ, nhưng không vướng chút đất bẩn. Nếu đánh rơi lâu ngày, thì ánh sáng của chiếc huy hiệu đã bị mờ rồi.
- Ủa, cả tao và Bạch Lộ đều sơ sót! – Tôi gật gù – Bây giờ tao phải hỏi mày từ đầu, vì sao mày lại bảo tụi tao diễn lại tình hình cho mày xem?
- Tao muốn xem phương hướng của những viên đá do mày ném ra vậy thôi! - Đức Sanh lấy nút chai dựng đứng trên bàn – Không người con gái nào không quý đồ trang sức của mình, dĩ nhiên nàng phải sợ bị rơi chứ, nhưng nếu không có một sức mạnh đánh trúng, nó sẽ không bao giờ nhảy xuống khe đá được.
- Phải chăng những hòn đá của tao đã ném trúng nó, nên mày mới theo hướng mà tìm kiếm.
- Lúc đầu tao cũng nghĩ thế, nhưng sự trùng hợp như vậy thì rất hiếm có. Do đó, sự hoài nghi bị người lấy trộm càng mãnh liệt hơn. Tao nghĩ rằng những hòn đá của mày đã ném trúng tên trộm núp trong kia!
- Mày dựa vào đâu mà dám cả quyết người kia đã trốn trong rừng tre? Đức Sanh mỉm cười lờm tời một cái:
- Mày lẩn thẩn thật, mày có nhớ khi mày đi đến bên cạnh tảng đá, tao đã bảo mày dừng lại không?
- Phải rồi?
- Chính ngay tại bên dưới tảng đá, tao đã thấy có vết chân.
- Cho nên mày mới theo vết chân mà tiến vào rừng tre à!

- Đúng vậy! Tao để ý đến hình dạng đó chính là vết giày thể thao có đế cao su, nên tao mới cả quyết là một người đàn ông mang giày cao su đã lấy mất sợi dây chuyền đó.
- Vậy sao mày biết được giày của người đó là màu trắng?
- Mày xem đây! - Đức Sabg đưa những hạt cát trong gói giấy cho tôi xem – Đây không phải có pha lẫn bột trắng hay sao, chỉ cần xem kỹ thì có thể biết được nó chính là loại bột trắng đánh giày ngay.
- Thì ra thế! – Tôi phục sát đất sự tinh tế của Đức Sanh, nhưng vẫn còn hơi ngờ vực - Nhưng cũng có thể là du khách đi ngang qua chứ!
- Cố nhiên tao cũng đã nghĩ vậy, nhưng trong rừng tre không có lối đi, tao tìm kiếm một hồi mới nhận ra có một hàng bụi gai. Tao quả quyết chẳng có một du khách nào đi băng qua đó làm chi cả. Và lại, du khách thì đi đường đâu có ai lại có tư thế chân cao chân thấp như vậy?
- Hèn gì mày bảo người đó thọt.
- Lúc bấy giờ tao cũng quả hấp tấp! Thật ra lúc bối rối người ta đi không được bình thường.
- Nhưng cũng chưa thể cả quyết người này đã trộm sợi dây chuyền.
- Phải, lúc đó tao cũng chỉ dám đoán là có người. - Đức Sanh lấy trong gói giấy ra một nhúm tóc – Mãi đến khi tao tìm thấy vật này tao mới biết là phải có liên can.
- Sao, tóc thì có liên can gì cơ chứ?
- Những sợi tóc này vướng trên hàng bụi gai kia, chui vào trong đó rồi môi có thể ra khỏi rừng tre được! - Đức Sanh đưa hai tay về phía trước, làm ra tư thế như đang chui vào hang - Người này phải bò vào nên tóc, quần áo, thậm chí đến chiếc huy hiệu của hắn cũng bị mắc vào bụi gà, và da thịt hắn cũng bị cào rách nữa. Đến lúc đó thì tao xem như đã nắm được đầy đủ bằng chứng.
- Thì ra thế! – Tôi càng nghe càng hứng thú – Mày đã căn cứ vào những vật này mà phỏng đoán là áo sơ mi của hắn, mảnh giấy có vấy máu là vì hắn đã dùng nó để lau thương tích.
- Đúng! Nói huých toẹt ra thì chẳng có chút thần bí gì cả, nhưng mình phải giả vờ làm ra vẻ quan trọng để người ta phục chứ.

- Nếu chịu khó suy nghĩ thì có thể biết được đã đành! Nhưng làm sao mà biết địa chỉ của hãn.

Đức Sanh mỉm cười, đưa mảnh giấy có mhướm máu cho tôi, và nói:

- Sao mà không chịu để ý đến nét chữ trên mảnh giấy này.

Tôi đón lấy mảnh giấy và xem xét thật kỹ, trên đó có in địa chỉ của một công xưởng, và một hình người vẽ lối tốc hoạ bằng bút chì.

- Mà đã gặp may! Nhưng mà bằng vào đâu mà biết hãn là người phương Bắc?

- Tao đã ở con đường này rồi. Nhưng người thợ trong công xưởng này phần đông đều là người đồng hương của tao, và những khách hàng quen biết cũng phần đông là người phương Bắc.

- Nhưng sao mà dám cả quyết hãn là một nghệ sỹ chứ?

- Nét vẽ rất cứng, nếu chú ý một chút, mà sẽ nhận ra là dáng sau lưng của Bạch Lộ ngay.

- Tao phục sự thông minh của mà. Nhưng người đó sao lại tìm đến nơi này để làm gì?

- Sao mà hồ đồ thế, đẹp như Bạch Lộ, chẳng lẽ không có người liêu mạng theo đuổi à?

- Đã cố tâm theo đuổi sao lại còn lấy mất dây chuyền của người ta để làm gì?

- Mà không nghe Bạch Lộ nói sao, đó là kỷ niệm của người khác đã tặng cho nàng khi nàng được mười lăm tuổi! - Đức Sanh nốc cạn chai Mai Quế Lộ, tinh thần hãn có vẻ phấn chấn hơn – Chúng ta cũng có thể nghĩ đến người đàn ông này chắc hãn là đang theo đuổi nàng, nhưng hãn lại không dám thẳng thắn thổ lộ, chỉ biết âm thầm ôm ấp mà thôi. Khi Bạch Lộ đến tắm ở đây, hãn núp vào tảng đá kia xem trộm. Còn hãn lấy trộm dây chuyền của nàng, dĩ nhiên là có xảy ra chuyện rắc rối trên phương diện tình yêu của họ, nhưng đầu sao thì có tạt mới giặt mình, hãn đã gặp phải vận rủi nên bị những hòn đá do mà ném ra làm hãn hoảng sợ phải chui ra; chúng mà thì chẳng biết chi hết, còn ở đó nhắm mắt mà lo bới móc đất cát nữa chứ!

- Vui thật, hèn gì mà đã bảo là tao phải gánh hết mọi trách nhiệm

cũng phải. – Tôi nâng ly lên - Nếu mà dùng sự thông minh như vậy để theo đuổi cô Phụng, thì nắm chắc thành công.

- Bí mật chính là những vật trên sợi dây chuyền đó.

- Sao?

- Cho dù là một sấu chuỗi bằng ngọc trai thì cũng không đáng giá là bao, huống hồ mấy vật như trò chơi kỳ dị kia. Nhưng Bạch Lộ sao lại lo sợ như vậy, và bạng nàng tại sao lại đánh trộm để lấy lại vật kỷ niệm của hẳn ta một cách khẩn trương như vậy, chắc thế nào cũng có nhiều bí ẩn nằm trong đó. Cũng may là chúng ta không phải nhức đầu vì việc người. Nhưng đối với mà có lẽ sẽ có đề tài sáng tác đấy.

- Đúng vậy, tao hiện đang nhức óc vì thiếu đề tài để sáng tác.

- Dễ lắm! - Đức Sanh cười nói - Cần gì phải tìm đâu xa, quãng đời của giáo sư Trung cũng được vậy, đêm nay tao có cách làm cho ông ta phải kể hết tâm sự ra.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 10

Phụng đang sửa soạn bữa cơm tối ở dưới bếp.

Giáo sư Trung vội vã cho học trò nghỉ và trở vào cụng liên tiếp ba ly với Đức Sanh rồi lại phạt rượu tôi. Hôm nay ông cao hứng lạ. Cái đầu sồi, mái tóc hoa râm, và khuôn mặt đỏ mập của ông đầy sinh khí làm tôi liên tưởng ngay đến thuở thiếu thời của ông.

Khi giáo sư Trung uống rượu đến đúng lượng thì cái ngông của ông cũng bắt đầu nổi dậy. Ông lên tiếng:

- Hai cậu có biết cái gì rẻ tiền nhất thế giới không?

Tôi và Đức Sanh im lặng chờ:

- Cạn ly này tôi mới bảo cho biết!

Chúng tôi nâng ly lên.

Giáo sư Trung đưa ra hai ngón tay. Khà một hơi dài:

- Tình yêu và trí thức. Bây giờ để tôi cho hai cậu biết một công thức – Giáo sư Trung đưa tay quẹt ngang qua mép, nghiêm nghị - Đi buôn, cái đáng kể nhất là vốn ít mà lời nhiều, phải thế không? Trước tiên ta hãy nói về trí thức, tính xem từ tiểu học bước lên đại học, qua việc khảo cứu rồi đi du học, tốn biết bao nhiêu tiền của, nhưng thu hoạch được cái quái gì? Chẳng hạn như tôi, ông dựng bốn ngón tay lên - Bốn trăm đồng một tháng không bằng tên vá giầy dưới cầu thang.

Tôi an ủi ông:

- Nhưng thợ giày không thể vá cái khuyết điểm của văn hoá nhân loại.

- Văn hoá của nhân loại! – Giáo sư Trung hít mũi cười gằn – Có một thương gia hỏi tôi văn hoá bao nhiêu tiền một cân?

Giáo sư Trung bi quan ra mặt. Tôi biết ít nhất ông phải nói cả tiếng đồng hồ mới hả nên tôi len lén đưa tay ra dấu với Đức Sanh. Đức Sanh khéo léo xoay chuyển đề tài:

- Chúng tôi chưa đủ kinh nghiệm, mà tại sao tình yêu cũng bị coi rẻ

vậy?

- Giản dị lắm! – Giáo sư Trung khẽ thở dài – Các cậu có biết vũ nữ nhảy một giờ đáng giá bao nhiêu không? Họ là những người đã bán rẻ tình yêu.

Tôi phản đối:

- Đó là mua bán chuyên nghiệp rồi, không thể so sánh với tình yêu chân thật được.

- Đúng! – Giáo sư Trung hớp một miếng rượu – Tình yêu chân thật cũng chẳng có giá trị gì! Chẳng hạn như ở Pháp, người Pháp biết hưởng thụ tình yêu, nhưng đó cũng là sự hưởng thụ nguy hiểm nhất.

Giáo sư Trung xua kia là du học sinh tại Pháp. Tôi nhìn Đức Sanh cười. Đức Sanh trịnh trọng lắc đầu:

- Lại từ kinh tế học sang tâm lý học rồi! Theo tinh thần nhà Phật...

- Tôi ghét nhất những luân lý của nhà Phật. Ngoài sự biến thái của tâm lý không còn cách giải thích nào khác nữa à? Những hiện tượng phức tạp, và cũng rất đơn giản, văn minh vật chất của nhân loại càng phát đạt thì văn minh tinh thần càng suy đồi thì sự thông cảm giữa hai phái yếu mạnh càng xa cách. Khi tôi ở Ba Lê tôi đã có kinh nghiệm về điều này.

Đức Sanh đã đã được mục đích, thấy dịp may đã đến, hăn liền tiếp tục hỏi vặn:

- Bác đau lòng vì đàn bà Pháp à?

Giáo sư Trung cười:

- Sai rồi, bài học này tôi có thể cho cậu một điểm, nhưng cậu phải học hỏi thêm mới được.

- Tôi không tin đàn bà Pháp bán tình yêu cho bác với giá rẻ như vậy.

- Có cần tôi đưa bằng chứng cụ thể ra không?

Lỗi nói khích của Đức Sanh công hiệu thật. Giáo sư Trung đưa tay mân mê vành ly rượu, sửa lại giọng nói:

- Tôi công nhận tôi chẳng hiểu tí gì về đàn bà, như tôi phải tuyên bố trước, điều này chẳng có phản lại quan niệm đạo đức chút nào cả. Hai cậu có lẽ không hiểu rằng phong tục tập quán làm cho quan niệm đạo đức di động.

Đức Sanh nâng ly lên bảo:

- Chúng tôi không thể dùng quan niệm đạo đức để nhận xét những vấn đề này. Tôi luôn luôn dùng khía cạnh hi kịch để nhận xét khía cạnh bi kịch của tình yêu.

- Đúng! Khi hi kịch bắt đầu là bi kịch phải cuốn gói. Cậu biết thưởng thức cái văn minh của thế kỷ hai mươi lăm. Giờ đây tôi có thể bật mí với các cậu một chuyện này... Thôi bỏ qua đi, món nợ hai mươi năm về trước không tính xuể đâu.

- Không ai tìm bác để đòi nợ đâu! - Đức Sanh ân cần rót một ly rượu cho ông - Nếu chuyện tình này hấp dẫn thật, lần sau tôi sẽ mang chai rượu đã năm mươi năm ra để nhậu chơi.

- À, cậu đã ký hai “chi phiếu ma” cho tôi rồi. Lần này phải đàng hoàng đấy nhé! Cũng may là mấy thằng bạn già của tôi không có ở đây nên chẳng có ai đối chứng cái bí mật này!

Đức Sanh lấy khuỷa tay thúc thúc tôi, bảo tôi hãy nghe cho kỹ.

- Đó là lần thất bại về tình yêu thứ mười hai của tôi. Giáo sư Trung thoáng trầm ngâm, bấm đốt ngón tay – Con số mười ba xui xẻo lắm, đúng không, thanh niên trong thời đại này như các cậu có lẽ không tin.

Đức Sanh lại ra dấu ngăn tôi, đừng làm mất nguồn cảm hứng của giáo sư Trung.

- Tôi nhớ rất rõ, hôm ấy là đêm Giáng Sinh không nhớ năm nào. Trên khung cửa của một quán rượu nghèo nàn ở khu La Tinh, dán rất nhiều tranh Giáng sinh.

Đức Sanh thêm hào hứng:

- Bao nhiêu mối tình đẹp đều xảy ra vào đêm Giáng sinh.

Giáo sư Trung hơi buồn, ông nhìn thoáng qua song cửa, nói:

- Mưa tuyết ở Ba Lê đến rất sớm, vâng! Những khối tuyết đêm ấy đúng là lớn nhất mà mắt tôi đã trông thấy. Chúng tôi tất cả đều nghèo rớt mồng tơi, chỉ đủ tư cách ngồi bên cạnh lò sưởi của quán rượu để sưởi ấm, uống rượu, tán láo và nghe chương trình lễ Giáng sinh. À, đúng rồi! Các cậu đều từ phương Bắc đến đây, chắc lâu lắm chưa được thấy cảnh tuyết rơi rồi nhỉ!

Chúng tôi cùng gật đầu:

- Cái hứng ngồi uống rượu trong đêm mưa tuyết thú vị lắm...- Giáo sư Trung như chìm đắm trong dĩ vãng.

Đức Sanh lái câu chuyện về ý mình:

- Tôi chắc chắn bác đã gặp một thiếu nữ Pháp ngay tại quán rượu đó, phải không?

- Ừm! Cậu thông minh lắm! Cô ta là con gái của lão chủ quán... Một goá phụ trẻ.

Đức Sanh thêm:

- Ồ! Đúng là cô gái bán rượu như Trác Văn Quân(*). Cô ấy đẹp lắm mới đúng.

- Chẳng những chẳng đẹp tí nào cả, mà còn lạnh nhạt vô tình nữa. Chúng tôi đã tặng nàng một biệt hiệu là “cánh hoa hồng gai góc”. – Giáo sư Trung lắc đầu – Sinh viên ở khu La Tinh chẳng ai dám trêu tới cô ta, thật sự thì cô ta chẳng có chỗ nào đáng để ý tới cả.

- Có thể bà ta đã yêu bác cũng nên. - Đức Sanh cố ý nói khích. - Rất có thể, bà ta là vai chính trong câu chuyện này.

- Không! Nàng đã chủ động theo đuổi tôi... Dù ai trước ai sau, cách luyện ái ở Pháp không chú trọng tới, họ cho đó là một sự tự nhiên, một sự kiện kinh tế. Không biết nguyên lý của kinh tế học không dễ gì hiểu được triết lý của tình yêu cận đại. – Giáo sư Trung đắc ý bật cười.

- Nhưng tôi hiểu cái lý lẽ đơn giản của hai giống khác phái!

- Đúng rồi, đúng rồi! Chân lý luôn luôn ở sự tầm thường, nhưng khi đến miệng mồm của các học giả thì nó lại biến thành những gì không thể đo lường được! – Giáo sư Trung bỗng buồn bã thở dài – Nhưng lần đó tôi đã phản bội truyền thống, cũng như bài luận kinh tế tôi viết hôm trước, có rất nhiều điểm không giống với Adam Smith.

Đức Sanh nâng ly hướng về giáo sư Trung nói:

- Sao vậy? Bác nói tiếp đi, bác Trung, nhưng đừng quên trữ một hợp rượu trong cổ họng.

Giáo sư Trung thấp giọng nói:

- Lần đó vì đánh cuộc, điều kiện đánh cuộc là bữa cơm Giáng Sinh

thịnh soạn. Mấy thằng bạn hư đốn chế nhạo tôi, bảo tôi hết khả năng để yêu đương, dĩ nhiên là tôi không đồng ý, nên tôi bảo chúng hãy chờ xem, nếu có một thiếu nữ nào bước vào quán. Nhưng mưa tuyết như thế, ai thèm ra ngoài để làm gì. Mãi đến khuya mà cũng chẳng có đến một tên ăn mày bước vào quán. Trong quán ngoài cô con gái của chủ quán ra chẳng còn đến một con ruồi cái nữa.

Đức Sanh nóng nảy hỏi dồn:

- Rồi sao nữa?

Giáo sư Trung chẳng thèm đếm xỉa đến Đức Sanh, vẫn chậm rãi kể tiếp:

- Có người xúi tôi quyến rũ nàng, nhưng tôi biết nàng và anh cả của chúng tôi có liên lạc rất thân mật, tôi không thể phá thói mỗi tình đó.

Đức Sanh lại xen vào:

- Anh cả phản đối à?

- Không! – Giáo sư Trung lắc đầu nói: - Anh ấy có nhiều tham vọng. Các cậu đã biết, chính khách không bao giờ buôn tha kẻ địch, nhưng đối với đàn bà ông ta chẳng chút bận tâm.

Đức Sanh cười:

- Bác bị gai hồng rồi!

- Không! Đúng là tôi gặp may. Bọn chúng nghĩ ra cho tôi một kế là ép lão chủ quán uống cho say mèm, để tạo cơ hội cho tôi tán tỉnh con gái lão. Và dĩ nhiên, lũ quý này tự động rút lui để cho tôi “mần ăn”.

- Hai cha con họ không biết mưu kế của các bác sao?

- Chúng tôi bàn cãi với nhau bằng tiếng mình còn hữu hiệu hơn là dùng gòn nhét vào tai họ nữa. Lão uống rượu và ca hát thoả thích cho đến khi say như cục đất. Người không uống say chỉ có tôi và hoa hồng thôi.

- Nàng tên gì?

- Tên của nàng rất dài, khó nhớ lắm.

- Bác làm sao tán tỉnh nàng được vậy?

- Lũ ma say kia đề nghị ra ngoài phố chúc lành mọi người chỉ để một mình tôi ở lại.

Đức Sanh vui vẻ hỏi:

- Thế là bác bắt đầu gọi chuyện với nàng à?

- Không, chính nàng đã nâng ly với tôi trước! – Giáo sư Trung cũng nâng ly lên – Nàng nói rằng, “Anh Trung, tôi mời anh một ly, không phải ghi sổ, tôi biết các anh nghèo đến đổi cả gà lôi cũng không có tiền mà ăn!”.
- “Tôi mới trả lời là trừ phi ông già Noël biếu cho tôi, tôi mới nhận. Tôi không cần người khác thương hại, gia đình tôi rất giàu có, tài sản của tôi ở quê nhà có thể mở cả trăm cái quán như vậy. Hơn nữa, mỗi quán đều có chỗ để biểu diễn thoát y vũ!”.
- Nàng lạ lùng hỏi tôi, “Thế sao anh không đến các hộp đêm sang trọng?”.
- Tôi nói “Đất nước tôi hiện đang chiến tranh, như nước Pháp của cô vào thế kỷ mười sáu. Cô nhân từ lắm, thưa cô, tôi xin cảm ơn cô đã tặng rượu cho tôi!” – Giáo sư Trung cũng uống luôn một ngụm – “Trong tương lai tôi mong sẽ có dịp đưa cô thăm xứ sở tôi”.
- Nàng kêu lên sung sướng và vòng tay qua cổ tôi, khẽ tặng một nụ hôn rồi kề tai tôi thì thầm “Tôi rất sung sướng được đi thăm quê hương của các anh. Vợ anh cũng đang mong anh phải không?” Giọng nói nàng thật dịu dàng.
- “Tôi chưa kết hôn!”. Tôi giả vờ làm ra vẻ ngượng ngùng.
- “Ở xứ anh trai gái yêu nhau như thế nào? Chẳng lẽ đàn ông các anh phải đợi cho đàn bà theo đuổi à?”.
- “Chúng tôi không phải bận tâm đến vấn đề ấy, đã có cha mẹ chúng tôi sắp xếp mọi việc cho chúng tôi, và có người chuyên làm mai cho đôi lứa!”.
- “Không phải như ong bướm chuyên hút nhụy, hoặc sự gậy giồng nhân tạo trong đồng cỏ à? Cách thức này không thể chấp nhận ở đây đâu nhé! Anh Trung, anh sẽ phải ôm ấp hình bóng của mình mãi mãi rồi”.
- Tôi vờ tán đồng ý kiến của nàng và buông tiếng thở dài, nói lảng đi: “Bên ngoài tuyết rơi nhiều quá nhỉ!”.
- “À! Ngưng rồi!” Nàng bước tới mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài.
- “Thế thì, tôi phải về thôi!”. Tôi vừa tìm mũ và áo khoác vừa nói, sau cùng nhét khăn choàng vào cổ áo.
- Nàng nhìn tôi đắm chiêu: “Anh quên chúc tôi rồi”.

- “Chúc cô một đêm Giáng Sinh vui vẻ!”.
- “Anh không chúc tôi ngủ ngon, không hôn tay tôi à!”.
- Giữa lúc tôi cúi đầu hôn nàng, nàng bỗng choàng tay qua cổ tôi, kề tai tôi nói: “Anh thật ngốc, tuyết rơi nhiều quá, phòng tôi ấm lắm!”. Qua hôm sau, tôi cắm đóa hoa cài tóc của nàng đi dự buổi tiệc Giáng Sinh thẳng cuộc.

Đức Sanh lên tiếng:

- Câu chuyện này chưa thể kết luận! Và lại, bác chưa nói rõ tại sao cô gái Pháp kia lại chung tình với bác?
- Dĩ nhiên là có nguyên nhân, gác lại đó sau hãy nói tiếp! – Giáo sư Trung nhìn tôi cười – Đương nhiên, câu chuyện này không giống như tiểu thuyết, tôi chỉ muốn chứng minh tình yêu rẻ mạt chứ không đắt đỏ gì đâu. Cậu có quyền nào để tài như vậy chưa?

Tôi lắc đầu:

- Tôi không thích loại này, nhưng tôi biết nó sẽ gây hứng thú cho Sagan.
- Nếu cậu muốn phát tán, cậu có thể viết thành chuyện phim bán cho Hoa Kỳ hay Nhật Bản.

Chúng tôi nhìn nhau bật cười. Trong tiếng cười, tôi nghe cô Phụng từ nhà bếp lớn tiếng gọi vọng ra:

- Bây giờ có thể dọn cơm ra chưa?

Chú thích:

() Trác Văn Quân: Con gái Trác Vương Tôn, người huyện Lâm Cùng nhà Hán. Tư Mã Tương Như si mê, dùng tiếng đàn quyến rũ nàng.*

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 11

Bàn ăn hôm nay được bày biện rất trịnh trọng, khăn trải bàn trắng tinh, muống nĩa bằng đồng sáng loáng, hoa Kiếm Lan đầy bình. Giữa bàn ăn, một chiếc hộp giấy tròn to tướng, cô tớ gái mở nắp hộp, một chiếc bánh sinh nhật trên có rất nhiều đèn cầy nhỏ trông rất đẹp mắt.

Tôi và Đức Sanh đều ngỡ ngác, cả đến giáo sư Trung cũng ngạc nhiên không kém.

Cô Phụng trang điểm như một cô dâu. Trước đây chưa bao giờ tôi trông thấy nàng ăn mặc lịch sự như thế, chiếc áo dài ren trắng, bên trong lót vải hoa đỏ rực. Giày cao gót trắng, bông tai trân châu, kiểu tóc mới nhất, cao như tháp Eiffel ở Ba Lê.

Hiển nhiên, gương mặt của nàng cũng được trang điểm tỉ mỉ. Mặt nàng tròn như một quả táo, chân mày tô đậm nét, nụ cười ngây thơ bao giờ cũng gắn trên môi, giờ đây tô đỏ thắm, tất nhiên khi nàng đã đánh phấn, thì ngay cả tàn nhang ở hai bên cánh mũi cũng bị che lấp mất.

Đức Sanh bối rối:

- Sao không cho chúng tôi biết trước? Ngay cả quà của bác, chúng tôi cũng không mang đến!

Phụng đáp:

- Tôi không cho một ai biết cả, kể cả cha tôi! – Hai ông đã mang rượu và hoa đến rồi, và hai ông cũng mang đến cho cha tôi một niềm vui trong ngày hè hôm nay!

- Tôi thật đúng là một người cha hồ đồ! – Giáo sư Trung cười gượng - Đến đổi sinh nhật của con gái cũng không nhớ.

- Trước nay cha chưa hề mua một bó hoa nào vào ngày giỗ của mẹ, nhưng mỗi một nụ cười và mỗi một chỗ nào trong quán rượu ở Ba Lê cha nhớ không sai một chi tiết nhỏ.

- Đàn ông đều hồ đồ như vậy cả! Con xem cả đến thằng bé Lưu Triết

cũng quên mất.

Phụng nũng nịu:

- Cha! Con không cho cha nhắc đến anh ấy nữa, người anh ấy cũng có loại máu xấu mà cha anh ấy di truyền lại đấy!

Giáo sư Trung cực chẳng đã phải gượng gạo nói lảng:

- Hay lắm! Thôi chúng ta hát mừng sinh nhật đi!

Hát xong bài ca sinh nhật, dùng xong cơm tối, Đức Sanh và giáo sư Trung lại chuyển câu chuyện sang đá banh, đầu phiếu và đánh cờ. Phụng biết rõ ý họ, nên mang bàn cờ “vây” ra sắp cho họ như thường lệ.

Phòng khách được trả lại yên tĩnh. Tôi và Phụng không thích chơi cờ “vây”, nàng bảo cô tớ gái mang hai chiếc ghế mây và một mâm trái cây đặt dưới giàn hoa trong vườn, ngồi trò chuyện với tôi.

Tôi nhớ đến sự khó khăn trong công việc sáng tác của tôi nên nhân cơ hội này khai thác tâm trạng của những cô gái khi yêu nhau thật sự như thế nào. Ít nhất tôi cũng có thể tìm hiểu tình cảm của nàng dành cho Lưu Triết.

Tôi không thể đường đột vào đề ngay. Tôi phải đi vòng vo từ chuyện học hành, chuyển qua các thói quen trong cuộc sống của cha nàng; rồi nàng hỏi thăm các tác phẩm của tôi. Phụng đang học văn học Anh tại một đại học của Giáo hội, đối với văn chương nước nhà nàng không biết gì cả.

- Tôi chán môn học này quá, niên học sau tôi muốn sang ngành khác!

- Sao vậy!

- Tôi hiểu rõ tâm trạng của những người học ngành này lắm, phần đông đều vì nghề nghiệp sau này của họ, mà họ vốn không có hứng nghiên cứu văn chương; các giáo sư cũng không muốn đào tạo họ trở thành nhà văn, hay thư ký. Nếu cứ như thế mãi chẳng những Anh văn của tôi học không ra gì, mà cả đến tiếng mình tôi cũng ngờ nghệch luôn.

- Cô định chuyển sang ngành nào vậy?

- Triết hoặc thương mại.

- Hai môn học đó tương phản nhau quá!

- Đối với tôi thì nó cũng vậy thôi, mình phải là một người thông minh, bằng không, thì là một thằng khờ người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm. - Phụng thành khẩn hỏi tôi – Anh thấy thế nào?

- Tôi không rõ hai vấn đề này. – Tôi được dịp hỏi dò – Lưu Triết dù sao cũng có chút căn bản triết học, cô không bàn với anh ta về vấn đề này à?
- Đã lâu lắm rồi tôi không gặp anh ấy.
- Lạ thật! – Tôi bất giác buột miệng – Đêm qua, anh ta không phải hẹn với cô sao?
- Không. - Phụng cố giữ vẻ bình tĩnh – Đêm qua tôi ngồi nghe nhạc cả buổi tối bên điện thoại, có lẽ anh ấy hẹn với người khác.
- Thế thì tôi đã đoán sai rồi – Tôi bịa chuyện giải vây cho Lưu Triết – Có lẽ anh ta biết cô không đến được, hèn gì anh ta ngủ sớm thế?
- Sao hôm nay anh ấy không đến đây?
- Anh ta đang bận viết một bài, có lẽ anh ta đến thư viện tìm tài liệu rồi.
- Không có lý! – Phụng cười héo hắt – Rõ ràng anh muốn chạy tội cho anh ấy, đã ba tuần lễ nay, anh ấy không bước chân đến đây; lẽ đương nhiên, anh ấy sẽ không bao giờ làm phí thì giờ của hai người một cách vô ích.
- Láo thật! – Tôi ngượng ngùng – Tôi phải mắng anh ta một phen mới được!
- Trách chuyện gì thế?
- Tôi không thích những hạng người không dám chịu trách nhiệm đối với tình cảm. Nhưng, cô cũng phải có trách nhiệm, trong ba tuần lễ này, tôi cũng chưa nghe co gọi điện thoại cho anh ta.
- Sao tôi lại phải gọi điện cho anh ấy chứ! - Phụng cắn một miếng cam, thoáng chau mày - Vả lại, anh ấy cũng không có trách nhiệm đối với tình cảm của tôi.
- Tôi không thích những người không chịu nói thật!
- Anh tưởng tôi và anh Triết có gì đặc biệt à! Anh đừng xem chúng tôi như những nhân vật trong tiểu thuyết. Quen biết nhau không hẳn là yêu nhau.
- Cô phủ nhận mối tình của cô và Triết à?
- Chớ nên cộng thêm thời gian, quá khứ và tương lai, hoặc sự thay đổi của hiện tại.

- Thế giới chưa có loại văn tự nghiêm khắc thì sự thay đổi hiện tại sẽ đưa đến một kết quả chưa thể biết được.
- Rất rõ! Anh Triết đã dùng hành động để trả lời các thắc mắc của anh rồi.
- Cô cho rằng anh ta đã có người yêu?
- Chẳng lẽ anh còn muốn như diễn viên phụ để như trong kịch của Shakespeare?
- Cô có biết người đó là ai không?
- Tôi cần gì phải biết? - Phụng trở to đôi mắt u uất – Tôi không muốn biết đến việc làm ăn của Trương Đức Sanh.
- Cô nên câu thúc anh ta chứ!
- Sao tôi lại phải làm thế? Tôi không đại dộ như thế đâu.
- Vì sao?

Phụng bụm miệng cười:

- Tôi là kẻ thuộc Duy Tâm Luận (Idealism), tôi tự biết mình không biết cách phong toả quả tim của người khác.
 - Phải, Triết là một con ngựa hoang.
 - Tôi không thích nhìn người ta khắc phục ngựa hoang. Ở một quan điểm khác, những con ngựa bị mất tính ngựa, không dễ thương bằng cả con lạc đà nữa.
 - Thí dụ nếu cô có một con ngựa chứng thì sao?
 - Để cho nó chạy, khi chạy mệt nó sẽ mang chiếc bụng đói tìm đồng cỏ ngay.
 - Hàng rào bằng gỗ không thể ngăn được một con ngựa không cương! Đồng cỏ của cô bao lớn?
 - Không lớn lắm! Hàng rào trong buồn tim của mỗi người đều nhỏ bé. Có lẽ anh ấy chưa thấy rào cản là đã rơi vào cạm bẫy rồi.
- Tôi ngạc nhiên thực sự trước quan niệm tình yêu của Phụng. Nàng hiểu biết và cởi mở trong khi số tuổi chỉ mới được mười chín.
- Anh ta không đồng ý quan niệm của tôi sao?
 - Tôi chỉ lạ vì sự hiểu biết và tuổi tác của cô không tương xứng với nhau.

- Anh chẳng hiểu tâm lý của sinh viên hiện nay. Mình thực tế hơn lớp người trước, phải không anh?

Tôi miễn cưỡng gật đầu.

- Anh không phải phí thì giờ để nghiên cứu vấn đề này. Rất giản dị, thế giới tiến bộ, nhân loại càng thông minh hơn thì càng thực tế hơn. Tôi cảm thấy điểm tiến bộ của nhân loại ở thế kỷ này, chính là con đường sai lầm của lớp người đã đi qua; do đó, chúng tôi sẽ không rơi vào thảm trạng của Juliette nữa. Nhưng chúng tôi lại có cảm giác như bị đánh mất một cái gì, cái nhận được càng đau khổ hơn cả một tấn kịch bi thảm, anh có biết đó là gì không?

- Không...

- Tôi không thể nói một cách cụ thể, nhưng tôi có thể đưa ra một thí dụ điển hình là câu chuyện của cha tôi. Thật ra ông đã nói điều này hơn hai mươi lần rồi, tuy mỗi lần đều khác nhau, nhưng tôi đã khám phá ra sự bí mật thực trong bí mật đó.

- Cô biết gì?

- Tôi biết ông vẫn còn yêu người đàn bà Pháp đó, anh có để ý cái giọng nói của ông dường như là chế nhạo bà ta, nhưng thật ra chính ông tự chế nhạo mình đấy.

- Sao lại như thế?

- Vì nó sẽ xoa dịu lòng hối hận của ông. Mỗi khi cha tôi uống rượu đôi mắt ông sáng lạ lùng, các bạn về rồi ông sẽ ngồi ngâm nga một mình, có khi ông xúc động đến rơi nước mắt. Nhưng tôi không đến an ủi, phá rẫy ông vì tôi biết ông đang sung sướng.

- Ông ấy nhiều tình cảm quá nhỉ?

- Đó chính là nỗi thảm thương nhất của lớp người chúng tôi đấy! Trí thức mang sự bi ai đến cho chúng ta, khoa học mang chúng ta lên không gian làm sự tôn thờ thần thánh của chúng ta bị lung lay. Máy móc đã thay đổi định chế xã hội, và cũng mang sự hão huyền đến cho nhân loại. Cuộc sống của chúng ta đã trở thành đồ ăn, giáo dục xã hội khiến cho chúng ta được rất nhiều bi kịch và giúp chúng ta khắc phục nó một cách sáng suốt.

Tôi định dò dẫm tâm trạng của nàng, mà không ngờ lại phải nghe nàng triết

lý, tôi chẳng hiểu trời trăng gì cả.

- Tôi nói quá nhiều đấy nhỉ! Có lẽ tôi hơi say, à, đó là rượu của Thôi Vạn Thạch biếu cha tôi đấy, tôi giữ một chai.

Tôi thừa dịp chuyển hướng câu chuyện:

- Thôi Vạn Thạch đến đây bao giờ vậy?

- Tôi cũng không rõ nữa! Hôm Giáng sinh ông ấy nhờ người đưa đến, cả đến địa chỉ cũng không có.

- Đã lâu lắm rồi tôi không gặp anh ta.

- Có một lần đi ăn tiệc mừng thọ của mẹ một người bạn, tại quán Đông Kinh ở Tiêm Sa Chuỷ, ông Thạch ngồi ở chiếc bàn bên cạnh chúng tôi. - Phụng bỗng cười khúc khích – Tôi bước sang chào ông ấy, ông ấy đang ăn, thấy tôi đến nên vội vã rút đôi đũa trong miệng ra, không ngờ vì lúng túng ông làm sao mà cả bộ răng cũng ra luôn.

Tôi tưởng tượng cảnh tượng lúc đó, phải bật cười lăn lộn:

- Mọi người cười nói xong, tôi khuyên ông ấy nên thay một bộ răng khác. Ông ấy ngượng quá nên cố giải thích với mọi người là răng của ông ấy bị gãy lúc bị lật xe hồi kháng chiến.

- Tôi cũng có nghe anh ta nói đến điều này! Nhưng anh ta chỉ gãy mất ba bốn chiếc thôi, sao bây giờ lại thay cả hàm vậy!

- Hiện nay có rất nhiều bà thay răng giả cho đẹp cả hàm.

- Anh ta còn vẽ không?

- Có lẽ vẫn còn, vì áo ông ấy còn giầy bản sơn màu. Có lẽ mấy bà đầm ngồi cùng bàn là khách hàng của ông ấy.

- Anh ta không nói gì thêm nữa à?

- Lúc sắp đi, ông ấy có bảo khẽ cho tôi biết là Lưu Triết cũng có mặt tại đó. - Phụng thở dài – Anh ấy đang ngồi với một cô, tôi chỉ nhìn phía sau lưng của cô ấy thôi.

- Anh ta không trông thấy cô à?

- Đông như thế, tôi chắc anh ấy không thấy tôi đâu.

Nhất định cô gái ngồi chung với Lưu Triết là cô biên tập viên. Nhưng tôi lại không thể giải thích hộ Lưu Triết, và cũng không có cách nào để an ủi Phụng.

Giữa lúc cả hai chúng tôi đang trong cơn bối rối, thì có tiếng giáo sư Trung gọi vọng ra:

- Trà! Cho tôi một ly trà.

Tôi và Phụng trở vào phòng khách. Nhìn những con cò nằm la liệt dưới đất, giáo sư Trung say mềm bò loạn trên mặt đất. Trương Đức Sanh ngủ say trên ghế sa lông. Tôi giúp Phụng đỡ giáo sư vào phòng. Phụng lấy một chiếc khăn đắp lên mình Đức Sanh. Tôi nhìn đồng hồ, đã sắp hết phà qua sông rồi!

Tôi bảo Phụng:

- Trễ rồi tôi về nhé!

- Xin anh đừng nên nhắc chuyện này với anh Triết nhé!

- Tôi hiểu, cô có cần gì tôi không?

- Anh chờ cho chút. - Phụng cắt một miếng bánh ga tô bỏ vào hộp giấy, cười cay đắng – Dù thế nào đi nữa, anh Triết cũng phải ăn một miếng bánh sinh nhật của tôi.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 12

Trên hành lang bên đò Thiên Tinh, một thiếu phụ ăn mặc rất quý phái, hấp tấp vượt qua mặt tôi và quay trở lại nhìn tôi mỉm cười.

Tôi kinh ngạc dừng bước, chiếc áo dài rực rỡ, óng ánh làm hoa mắt tôi, nhưng đến khi ánh mắt tôi chạm vào sợi dây chuyền kỳ dị, tôi mới sực nhớ nàng là Bạch Lộ.

- Ông Văn! Đi đâu mà đến giờ này mới về!
- À, cô Bạch Lộ! Mới chỉ vài giờ đồng hồ, mà trông nàng đã khác hẳn.
- Tôi đi dự tiệc về, - Bạch Lộ quay sang người đàn ông đứng cạnh - Thế giới này nhỏ hẹp quá, cứ ra đường là gặp nhau.

Người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh nàng, nước da đen, đôi má hóp, để râu, mặc bộ lễ phục trắng, hơi giống người Phi Luật Tân. Bạch Lộ cười mở nói:

- Xin giới thiệu với ông, bác sỹ La Bạt Lý, Giám đốc hãng du lịch và giải trí.

Tôi bắt tay hắn, rồi cùng bước vào phòng hút thuốc, tìm chiếc ghế cạnh cửa sổ. Tôi ngồi hơi cách xa họ một chút, để khỏi phải bắt chuyện.

- Mời ông! – La Bạt Lý nói bập bẹ tiếng Quan thoại, tay lấy hộp thuốc màu vàng ra, điệu nghệ bấm tách một cái và khách sáo đưa mời tôi, sau đó lại đưa cho Bạch Lộ. Bạch Lộ thân nhiên tiếp lấy La Bạt Lý châm thuốc cho nàng. Trong ánh lửa, sắc mặt nàng đỏ ửng, và qua hơi thở nhẹ, tôi ngửi thấy mùi rượu lẫn mùi phấn sáp.

Bạch Lộ phà ra khói một cách thành thạo, lim dim mỉm cười nói với tôi:

- Ông Văn cũng thích khiêu vũ nữa à?

Tôi mỉm cười lắc đầu:

- Mỗi đêm chỉ có bút máy nhảy lên trên ô vuông mà thôi!
- Tiệc trà của chúng tôi cũng không có khiêu vũ, chỉ chơi xố số thôi. - Bạch Lộ lấy trong sắc tay ra một con búp bê thật xinh – Ông xem, đây là

vật tôi đã rút thăm được. Nếu có chiếc chìa khoá để mở quả tim con búp bê này, cô ta sẽ nói em yêu anh, tiếc thay chìa khoá đã bị người khác lấy mất rồi.

La Bạt Lý dường như không thích Bạch Lộ nói chuyện với tôi nên hẳn quay qua nói với nàng bằng tiếng Anh:

- Tôi nghĩ nếu mai chúng ta gặp lại, thì vấn đề kia sẽ có giải pháp đẹp ngay.

- Để mai hãy hay!

Bạch Lộ nháy mắt ra dấu với hẳn, lập tức hẳn đổi sang tiếng Pháp. Có lẽ nàng, sợ tôi biết chuyện riêng của hai người.

La Bạt Lý và Bạch Lộ trò chuyện rất thân mật, thỉnh thoảng tôi hiểu loáng thoáng một vài câu. May là tôi đã không định nghe lỏm nên tôi ngồi lặng lẽ hút thuốc, thưởng thức cảnh về đêm của Hương Cảng.

Hương Cảng về đêm thơ mộng, mê ly, nhưng tôi cảm thấy ưu điểm đáng khen nhất của Hương Cảng, là những bản thiêu lúc ban ngày đã bị xoá mờ. Những đèn màu quảng cáo rực rỡ ở hai bên bờ sông, phản chiếu ánh nước lóng lánh đẹp tuyệt. Những chiến hạm đậu ở giữa sông cũng giăng đèn sáng rực. Tôi chỉ thích mấy ngọn đèn đường đỏ đỏ đứng bên đường đôi như cánh sao, làm thành một sợi dây chuyền bình dị.

Nghĩ đến dây chuyền, ánh mắt tôi vô tình di chuyển sang phần ngực của Bạch Lộ. Bóng dáng của một cô gái hồn nhiên, trong sạch đã vỡ nát trước mặt tôi.

Thời gian thật tàn bạo, trước đây mấy giờ, ấn tượng của Bạch Lộ đối với tôi thật đẹp, tôi mê cách ăn nói và tiếng hát của nàng, nhất là cử chỉ e ấp của nàng. Nhưng, Bạch Lộ ở bên cạnh tôi hiện giờ quá tầm thường, lố lăng, ghê tởm.

Tôi không nói quá đáng đâu. Đêm khuya thế này mà một cô gái trẻ đẹp cặp tay với người ngoại quốc ngang nhiên uống rượu, nhảy đầm và hút thuốc.

Tôi chẳng có tí thiện cảm đối với La Bạt Lý. Đầu chuột mắt mang, dáng dấp của một tay buôn xảo quyệt! Không tìm thấy tí thanh nhã nào trên người hẳn, nhưng hẳn lại mang một cái mã bác sĩ thật kiêu hãnh. Từ cách ăn mặc ta có thể đoán được nghề nghiệp của hẳn, nhưng đối với La Bạt Lý

tôi quả có chút hoang mang, khó hiểu. Tôi nhớ đến lời giới thiệu của Bạch Lộ lúc này, chủ hăng du lịch! Tôi liên tưởng ngay đến tên tài phán trong vũ trường, và tên dẫn đường cho các thủy thủ Hoa Kỳ ngoài bến tàu.

Ma cô, tài phán, liền làm tôi thắc mắc là sao Bạch Lộ lại chơi với những hạng người này! Giữa lúc đang ngẫm nghĩ, bỗng Bạch Lộ thúc nhẹ vào khuỷa tay tôi, cười duyên dáng:

- Xin lỗi nhé, ông Văn! Tôi và ông Lý bàn chút chuyện riêng!
- Không sao! Cô nói tiếng Pháp hay lắm!
- Ông cũng biết tiếng Pháp à? – Nàng kinh ngạc, trong kinh ngạc có thoáng lo âu.
- Chút ít thôi! Tôi chỉ biết đó là cách phát âm của tiếng Pháp thôi.

Bạch Lộ có vẻ yên lòng:

- Tôi học tiếng Pháp ở Việt Nam, có thể nói nước Việt Nam là quê hương thứ hai của tôi.
- Thật đáng khen! Tiếng Quan thoại của cô cũng lưu loát lắm, tôi còn tưởng cô là người phương Bắc chứ?
- Thật ra, tôi chẳng có một tí ấn tượng về tổ quốc của tôi! Tôi trưởng thành ở Việt Nam; cha tôi là người phương Bắc, dĩ nhiên tập quán của người phương Bắc tôi phải biết mà theo chứ!

Tôi dò hỏi:

- Gia đình cô hiện giờ đều ở đây cả à?
- Chỉ có mẹ tôi với tôi thôi. Nhắc đến gia cảnh, nụ cười trên môi nàng chợt tắt.
- Cha cô không ở chung với mẹ con cô à?
- Không! Người đã bỏ chúng tôi từ lâu rồi! - Bạch Lộ thấp giọng – Tôi không thương cha tôi, nhưng đôi lúc tôi cũng co mong nhớ ông.

Thấy vẻ mặt của nàng tôi không nỡ hỏi thêm. Phà sắp cập bến, nàng đã rời khỏi chỗ. La Bạt Lý đưa ánh mắt không vui nhìn tôi, sau đó hẩn ngẩng đầu ưỡn ngực, vòng tay ôm ngang lưng Bạch Lộ một cách hết sức kiêu hãnh.

Lên khỏi bến đò Thiên Tinh, trạm ô tô buýt Tiêm Sa Chuỷ đã vắng người. Nhìn lên chiếc đồng hồ trên gác chuông, vừa đứng hai giờ đêm; tôi vừa định đưa tay ngoắc một chiếc taxi, Bạch Lộ bỗng giữ lấy cánh tay tôi:

- Ông Văn! Chúng tôi có xe có thể cho ông quá giang về nhà!
- Phiền cô quá! Đường xa lắm, thôi tôi về một mình cho tiện.
- Không sao đâu, có bạn nói chuyện dọc đường càng hay chứ sao!

Không từ chối được, tôi theo Bạch Lộ bước đến bên một chiếc xe du lịch màu lam. La Bạt Lý nhanh nhẹn lấy chìa khoá, mở cửa xe ra để tôi ngồi ở băng sau, rồi quay sang hỏi Bạch Lộ:

- Bạn cô đi về đâu?
- Để tôi lái cho, - Bạch Lộ giành ngồi vào nơi tay lái. - Đường này anh không quen thuộc đâu.
- Tôi là chủ nhân thì làm việc này là hợp lý nhất rồi.
- Sao được, tuy chúng ta là bà con, nhưng anh sắp làm chủ tôi rồi, và ông Văn là bạn tôi, theo lẽ tôi phải phục vụ cho ông ấy. - Bạch Lộ nhoẻn miệng cười – Hơn nữa, tôi lại là người xuống xe trước nhất.

La Bạt Lý kề tai Bạch Lộ nói một hồi.

Tôi thấy khó chịu phải lên tiếng:

- Nếu vậy hai người có việc riêng để tôi về một mình vậy.
- Không! Không! - Bạch Lộ lúng túng, vội vã giảng hoà – Chúng ta đừng nên khách sáo nữa, bây giờ, tự mình đưa mình về nhà, đồng ý không?

Tôi nói:

- Tôi rất tán thành!

Bạch Lộ như đã dự tính sẵn:

- Này nhé, bây giờ tôi lái, tôi xuống xe, rồi đến lượt ông Văn lái. Đến núi Kim Cương anh Lý sẽ lái về nhà.

Tôi biết Bạch Lộ phải có lý do gì nên mới dùng hết mọi cách để trốn thoát khỏi La Bạt Lý.

- Xong rồi, cứ thế nhé. - Bạch Lộ nói như ra lệnh. - Giờ đây xin mời ông Văn hãy bước lên trên, anh Lý chắc cũng mệt mỏi rồi hãy xuống đây nghỉ ngơi giây lát đi!

- Khuya như thế, cô có dám về nhà không?
- Sợ gì, trước cửa nhà tôi có cảnh sát tuần tiễu.

La Bạt Lý đành cười mếu máo:

- Thôi được rồi! Tôi chẳng biết phải làm sao hơn.

Chiếc xe lao vun vút trên đường Nhatn. Mười phút sau, Bạch Lộ dừng xe tại đầu đường Thái Tử trong thành Cửu Long, nàng mở cửa xe bước xuống nói:

- Cảm ơn anh! Tôi về nhé!

La Bạt Lý lại thò đầu ra nói với nàng một hồi bằng tiếng Pháp. Tôi lặng ngòi vào tay lái, vừa định sang số, Bạch Lộ bỗng quay qua nói với tôi:

- Trưa mai, tôi muốn mời ông và ông Đức Sanh dùng cơm, trước mười hai giờ, tôi sẽ đợi các ông tại nhờ thờ đường Thái Tử.

- Cám ơn cô! Nhưng chớ nên khách sáo cô ạ!

- Tôi mời như vậy là không khách sáo rồi!

Có lẽ La Bạt Lý chỉ hiểu chút ít tiếng Thượng Hải nên hẳn chỉ vãnh tai nói:

- Tôi không rõ hai người có dao không, bằng không, chúng ta có thể đến nhà thờ để dự lễ Misa.

Tôi chen vào:

- Thịnh thoảng tôi cũng đi với bạn bè. Tôi thích bầu không khí tĩnh mịch ở nhà thờ.

- Thế thì tốt quá! Mai gặp lại! - Bạch Lộ hướng sang La Bạt Lý vẫy tay, và chúc chúng tôi một đêm an lành; rồi miệng ngâm nga một nhạc khúc tiếng Anh, lẹ làng bước vào một con hẻm tối.

Đường rất vắng vẻ. Tôi nhấn thêm ga, chiếc xe như một con thỏ hoang, phóng nhanh như gió, xuyên qua thành Cửu Long, phi trường Khải Đức rồi đến đầu đường núi Kim Cương.

Tôi cảm ơn La Bạt Lý, và đi luôn đến trước cửa vườn Hồng Mai. Trời vừa lâm râm mưa.

Lên lầu, cánh cửa mở toang, Lưu Triết đã về rồi. Tôi sợ hẳn bị cảm nên vội bước vào phòng hẳn đóng cửa sổ lại.

Triết đang ngủ say, gương mặt thoải mái vô cùng, mình trần trụi trực. Tôi lấy tấm chăn đơn đắp lên mình hẳn. Vừa định đi tôi chợt trông thấy một chiếc chìa khoá màu vàng đặt trên chiếc tủ đầu giường. Tôi nhớ ngay đến con búp bê biết nói của Bạch Lộ.

Tiếng đàn ai oán hoà với giọng hát du dương trong mơ màng, tôi nghe thấy một nhạc khúc rất quen thuộc:

Ta đứng bên bờ cất tiếng ca

Hương hoa ngậy ngất cõi lòng ta

Tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, nghe rõ tiếng hát từ song cửa phòng bên cạnh đưa sang:

Cửu Long ta viếng vào năm ấy

Gặp gỡ người đẹp tựa tiên nga...

Sánh vai dưới bóng dứa xanh mát

Ta kể nàng nghe chuyện quê nhà

Ánh mắt nàng sao thơ mộng quá

Say đắm nhìn ta bao thiết tha...

Tôi nhớ ra đoạn thứ nhất là bài ca Bạch Lộ đã hát hôm trước. Tôi liền lắng tai nghe tiếp, nhưng chiếc đàn Accordeon chỉ kéo dài thêm vài tiếng rồi im bật.

- Hát tiếp đi Lưu Triết!
 - Tao chỉ có biết chừng này thôi.
 - Mà học ở đâu thế?
 - Tao nghe bà mẹ của một người bạn hát, tao chỉ học được một nửa, tiếc thật.
 - Ai vậy?
 - Bạn cũ của ba tao, tao mới gặp gần đây thôi. - Triết hớn hở bước sang phòng tôi – Bà ấy bảo những thanh niên trước đây hai mươi năm ai cũng biết hát bài này cả.
- Tôi đang nghi ngờ bản nhạc này có liên quan đến Bạch Lộ, nhưng sau khi nghe Triết giải thích lòng thấy luyến tiếc lạ.
- Mà sung sướng lắm thì phải?
 - Ừ, đêm qua tao nằm mơ thấy một cô gái trẻ đẹp.
 - Rồi sao nữa?
 - Nàng dạy cho tao bản nhạc này.
 - Thế mà tao tưởng nàng bảo nàng yêu mày chứ?
 - Đúng, nàng đã yêu tao! - Triết vui một cách hết sức trẻ thơ - Tội tao

vui đùa thích thú ghê, tao đàn cho nàng hát.

- Như thế đâu phải là nàng tỏ tình với mày? – Tôi bước xuống giường trong lòng vừa vui vừa ganh tị.

- Mày hãy xem vật này! – Lưu Triết lấy trong túi áo ra một chiếc chìa khoá, đưa lướt qua mắt tôi – Đây chính là vật để mở cánh cửa tình yêu.

Tôi ngơ ngác:

- Ở đâu mày có chiếc chìa khoá vàng này thế?

- Mày đoán thử xem?

Tôi dò hỏi:

- Mua à?

- Không, đoán nữa xem!

- Trộm à, nhưng mày không đủ can đảm để làm việc đó!

- Người ta đã tặng cho tao đấy. Nàng sợ tao bị người khác trộm mất quả tim, bởi vì con tim tao được cất trong một quyển nhật ký có khoá.

Tôi sực nhớ ra người con gái mà cô Phụng đã nói.

- Tao biết, mày cũng có mang quả tim của một người con gái cất vào trong quyển nhật ký?

Triết kinh ngạc nhìn tôi trân tráo.

- Ai thế?

Tôi đưa tay chỉ chiếc hộp giấy trong có bánh ga tô đặt trên kệ sách, quả tim bằng bơ trên mặt bánh đã bị xé làm đôi.

- Mày muốn nói đến Phụng à?

- Mày quên rồi sao? Hôm qua là sinh nhật của cô ta.

- Tao đâu có quên. - Triết ngượng ngừng cúi đầu – Nhưng tao có cái hẹn rất quan trọng.

- Cô Phụng đoán mày đã đi với cô biên tập viên kia!

- Không đúng.

- Mày đi với ai?

Triết làm điệu bộ thật khôi hài, miệng thì huýt sáo, thong thả đi quanh quần trong phòng hăn cúi đầu xem đồng hồ, bỗng hốt hoảng la to:

- Ấy chết! Trễ rồi, tao còn một việc cần nữa!

- Mày hẹn với cô ta à?

- Tao phải đến bác sỹ Vi! Tao có một chiếc răng hư, đau quá, tao nhất định nhổ nó cho xong.

- Không ăn cơm sáng à?

Triết đưa tay sờ bụng, nói một câu tiếng Quảng Đông không được thông thạo lắm:

- Yêu nhau uống nước lã cũng no mà!

Tôi nhìn theo hăn vội vã xuống lầu và nhớ đến cái hẹn với Bạch Lộ, tôi vội vã gọi điện thoại cho Trước Đức Sanh.

Đức Sanh bảo tôi đợi hăn tại trạm xăng gần nhà thờ. Và hăn còn vui vẻ bảo là đang định tìm Bạch Lộ, vì có một việc cần hỏi nàng.

Để điện thoại xuống, tôi mới thấy dưới máy có một mảnh giấy, thì ra là nhà thơ Cao Mục Dịch có đến đây, hẹn tôi tối có rảnh đến toà báo tìm hăn có việc.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 13

Chu Kỳ Trần đang lau chùi chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ. Khi tôi đi ngang ông ta, ông ta lên tiếng chào, một việc chưa từng xảy ra bao giờ.

Tôi cũng lên tiếng chào lại:

- Cậu đi phố hả? – Lão ném ánh mắt lạ lùng về phía tôi – Xe tôi có thể cho cậu quá giang một đoạn đường!

- Cảm ơn bác!

- Tôi không thích thanh niên khách sáo như vậy! – Lão mở cửa xe - Cậu đi đâu?

- Dạ, tôi định đến nhà thờ đường Thái Tử.

Lão nhìn tôi với vẻ không được hài lòng:

- Cậu theo đạo Thiên Chúa à?

- Không, tôi đến đó để gặp một người bạn.

- Ừm! – Lão gật gù, khẽ hắng giọng - Nếu cậu thích, tôi sẽ tìm cho cậu mấy quyển kinh Phật.

- Cảm ơn bác!

- Cậu phải biết những điều căn bản của mọi Tôn giáo, nó sẽ giúp rất nhiều cho những người viết văn như cậu.

Tôi không muốn bàn với lão về những vấn đề Tôn giáo. Một vị phù thủy già, nhiệt thành với Phật giáo như lão cũng là một điều lạ.

- À! – Lão Trần đưa tay lướt thoáng qua hàm râu, ngạo mạn nói – Tôi chưa biết cậu viết gì nữa.

- Dạ, tôi viết tiểu thuyết thuần túy.

- Thế thì phải lắm!

Chúng tôi trầm ngâm một hồi, bỗng lão hỏi:

- Sáng nay cậu hát đấy hả?

- Dạ, Lưu Triết hát đấy!

- Tôi cũng đoán là cậu ấy! – Lão Trần dường như suy nghĩ ghê lắm,

nhưng ngoài mặt cố tỏ vẻ bình thản.

- Cậu thân với Lưu Triết lắm phải không?
- Dạ không thân lắm, tôi chỉ mới quen anh ta khi tới Hương Cảng thôi.
- Gia cảnh của cậu ấy thế nào?
- Dạ, không rõ lắm, tôi chỉ biết anh ta ở Hương Cảng này một mình!

Chỉ nghe anh ta bảo là mẹ đã mất từ lâu, và cha cũng chẳng có tin tức gì.

- Cậu bé này giống một người bạn già của tôi lắm!
- Bác muốn nói chuyện với nó không?

Lão Trần lắc đầu, một hồi lâu, lão nói:

- Các cậu ở nơi đây có thấy thích hợp không?
- Dạ, chỉ sợ làm phiền bác thôi!
- Không sao, - lão Trần thẳng xe lại cười mỉm - Đến rồi!

Trong mấy tháng nay tôi mới thấy lão cười lần thứ nhất, tôi nhận thấy khi cười, lão dễ nhìn hơn ngày thường nhiều. Tôi nghĩ, nếu tôi già, tôi không bao giờ quên gắn nụ cười trên môi luôn luôn.

Từ Túc

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 14

Đã lâu lắm tôi không hưởng được hương vị nơi giáo đường. Theo một người, tôi tìm được chỗ ngồi và lắng nghe Thánh Ca.

Tôi không có kinh nghiệm nào về cuộc sống Tôn giáo, nhưng cảm thấy tâm hồn mình bỗng dưng trong sạch ra. Tôi nghĩ lại cuộc sống của tôi và bất giác quỳ xuống đất.

Một ông cha người ngoại quốc, mái tóc bạc phơ, đang đứng trên Tế Đàn đọc kinh, giọng trầm buồn và nhân hậu. Có lẽ bằng tiếng La tinh hay tiếng cổ nào đó. Tôi tin rằng, chẳng ai hiểu được cả; nhưng với con chiên, những vần tự do dường như đang vuốt ve tâm hồn họ.

Tôi thông thả lật quyển “Vấn đáp giáo lý” để trên bàn, chợt thấy một hàng chữ rất dễ gây sự chú ý của người đọc.

“Yêu không ganh tỵ, yêu không tự khoe khoang, không kiêu căng và không làm những việc xấu xa, đê tiện. Yêu không chấp tội ác, tin tưởng và bao dung cho người; tình yêu không bao giờ bị tiêu diệt!”

Tôi như đang ăn một quả cà na thơm ngọt, và nhai lại mùi vị của mấy câu nhật tụng: “Yêu không chấp tội ác, tin tưởng và bao dung cho người; tình yêu không bao giờ bị tiêu diệt!”.

Nếu tôi mang ý tưởng này vào tác phẩm của tôi thì tuyệt biết bao. Nhưng tôi không làm được.

Không hiểu đã đến nghi thức gì mà cả giáo đường thật trang nghiêm.

Những lời cầu nguyện thì thầm, và phảng phất như có người đang khóc tí tê, khe khẽ vang bên tai tôi.

Ai mà cảm động đến thế? Tôi ngẩng đầu lên nhìn quanh, một thiếu phụ cách tôi không xa đang luôn tay lau nước mắt. Cô ta mặc chiếc áo dài lụa trắng, giày cao gót trắng, nhìn nghiêng, cô ta là một thiếu nữ rất trẻ, nhưng tiếc thay trên đầu lại trùm một mảnh lụa đen.

Nàng hãy còn trẻ đẹp thì có gì phải sầu muộn đến thế? Bị người yêu phụ rẫy ư? Trong xã hội mà người ta đã xem tình yêu như một trò đùa chẳng lẽ lại còn có người đàn bà ngây thơ như vậy sao? Lòng hiếu kỳ khiến tôi thỉnh thoảng quay sang nhìn nàng, nhưng cũng vẫn không làm sao thấy rõ diện mạo của nàng.

Lễ Misa chấm dứt trong lúc tôi mãi nghĩ vơ vẩn. Nhiều người rời chỗ ngồi tiến lên Tế Đàn nhận Thánh lễ. Tôi vẫn chăm chú nhìn cô gái nọ, nàng chậm rãi đứng lên, bước ra cửa, tôi cũng bước theo.

Khi đi ngang qua nơi đựng nước Thánh, tôi tưởng nàng thế nào cũng dừng lại, nhưng nàng vẫn tiếp tục bước đi. Do đó, tôi liền tăng thêm tốc độ, định vượt qua mặt nàng. Có lẽ bước chân tôi quá mạnh, nàng quay lại nhìn tôi. Tôi bất giác buột miệng:

- Bạch Lộ!

- A, ông Văn! – Nàng dụi thoáng qua đôi mắt ướt và cười duyên dáng – Thế mà tôi tưởng ai chứ.

- Tôi đã trông thấy cô trong nhà thờ

- Thế à? – Nàng thản nhiên mỉm cười, để lộ hai hàm răng trắng ngà và đều đặn – Ông cũng có đạo?

- Không! – Tôi lắc đầu – Thánh linh vẫn chưa tràn đầy lòng tim tôi.

- Đừng nên nói thế, ánh sáng mặt trời không bao giờ bỏ sót dù chỉ một ngọn cỏ.

- Nhưng qua đêm, sương vẫn để lại những hạt lệ nó khóc trong đêm qua.

Bạch Lộ chau môi nũng nịu, thoáng nhìn tôi bẽn lễn. Tôi nhớ lại những câu đối đáp vừa qua mà liên tưởng tới những câu đối thoại trong vở kịch, nên phì cười.

Theo làn sóng người nhộn nhịp, chúng tôi đến trạm xăng gần đó. Bạch Lộ tựa người vào lan can, ngắm vu vơ. Tôi đi quanh tìm Trương Đức Sanh.

- Anh xem kìa, đẹp quá nhỉ! – Bạch Lộ chỉ tay lên trời – Biển rộng, núi cao, kìa phi cơ nữa, như một bức tranh!

- Nếu học hội họa, cô có thể vẽ những ngọn núi thơ mộng, biển khơi không gợn sóng; thêm vào đó, một đám bồ câu tượng trưng cho hòa bình thì đẹp biết mấy.

- Không, tôi thích vẽ sự phẫn nộ của biển, sự tôn nghiêm của núi và phi cơ đang oanh tạc.

- Ủ, cũng được! Nhìn bộ mặt hồn nhiên, ngây thơ của Bạch Lộ, tôi cảm thấy thích thú lạ, thuận theo ý nghĩ của nàng, tôi nói – Giờ này phi cơ cũng đến lúc phải đưa nhà trinh thám của chúng ta đến đây rồi chứ, sao hă...

- Ông ấy đi xe đến chăng? Anh phải chú ý đến số xe chứ.

Tôi nhìn ra và ngay bên cạnh tôi, một chiếc xe nhà màu đen trông rất quen. Trong xe không có người, chỉ có một người thợ mặc áo Tàu màu đen, đang nằm ngửa trên mặt đất để sửa xe. Có lẽ là tài xế của Trương Đức Sanh đến đây đón chúng tôi, tôi định bước hỏi bỗng hă đứng dậ.

- Mày... Tôi thấy hă ăn mặc như thế không nhin được cười

- Cậu đến đây bao giờ thế?

- Lúc hát xong bản Thánh ca cuối cùng.

- Cậu cũng có đến nhà thờ à?

- Vâng! Tôi không nỡ nhìn ngọn cỏ bé bỏng rơi lệ nên phải đến đây trước để nghe những lời tình tự.

Tôi biết rằng hành động và lời nói của chúng tôi hă nghe không sót chữ nào. Sợ hă đùa quá trớn, tôi vội chuyển hướng câu chuyện:

- Cậu ăn mặc như thế này, ai dám chào hỏi cậu?

- Tôi phải cải trang như thế để đi điều tra một vụ buôn lậu. Trông có giống

một lão nhà quê không? – Đức Sanh vừa nói vừa mở cửa xe, làm bộ mặt khô hài – Xin mời ông, bà lên xe.

- Không dám! – Bạch Lộ quay sang tôi nói – Anh ngồi một mình ở băng sau nhé?

- Chúng ta không cần để ý đến cái tục lệ Tây phương đó – Đức Sanh khoác tay đỡ Bạch Lộ ngồi khoang sau, rồi hấn ngồi vào tay lái, xong quay sang hỏi tôi bằng tiếng Quảng Đông – Đi đâu bây giờ?

Bạch Lộ cười khúc khích:

- Tôi biết một quán ăn tên là Đông Kinh mới mở, tôi thích những bức tranh treo trên tường ở nơi đó lắm.

Mười phút sau, chúng tôi vui vẻ dùng những món ăn Đông Kinh, Bạch Lộ giảng giải cho chúng tôi cái đặc biệt của món ăn. Đức Sanh cạn xong ba ly rượu nếp Thiên Tâm, vui vẻ nói:

- Cô Bạch Lộ! Hôm trước tôi tưởng cô chỉ là một nữ sinh ngây thơ, hôm nay mới biết cô là một bà nội trợ gương mẫu mới tốt nghiệp.

- Đừng trêu tôi chứ! – Bạch Lộ đỏ mặt – Thật ra tôi chỉ là một cô bé chẳng hiểu biết tí gì cả.

- Cô bé à? Vâng! Đáng dấp như cô thì cần phải có một cô bé ở bên cạnh.

Tôi sợ Đức Sanh nói quá nên ra dấu với hấn. Nhưng hấn vẫn thản nhiên quay sang Bạch Lộ, nói:

- Cô gái đứng bên bờ sông Cửu Long, chắc cô không giận tôi chứ?

Tôi chen vào:

- Sao cậu biết cô ấy trưởng thành ở Việt Nam?

- Sao lại không? – Bạch Lộ đưa tay chỉ quyển kinh pháp Việt đối chiếu, nói – Đôi mắt của ông Đức Sanh ghê gớm thật.

Đức Sanh quay sang tôi:

- Cậu còn nhớ bài hát mà cô Bạch Lộ hát hôm trước bên bờ hồ không? Bản nhạc đó chẳng đã đề cập đến cô gái ở bên bờ sông Cửu Long à?

- Nhưng tôi là người Trung Hoa thuần túy. Tôi không thích người khác nghĩ tôi là người ngoại quốc.

- Vì thế hôm nay tôi mới định hỏi thăm cô về một thương gia từ Sài Gòn mới đến đây. Tôi nghĩ thế nào cô cũng biết người đó hoặc nhờ cô hỏi thăm

giùm.

- Tôi chưa tiếp xúc với họ bao giờ. Có một số người Việt cũng hay lui tới với mẹ tôi, ông thử nói tên ra để tôi về hỏi mẹ tôi xem.

- Tên họ đều giả, vụ này cũng chẳng quang minh gì. Nhưng vì lương tâm nghề nghiệp, chúng tôi phải tuyệt đối giữ bí mật cho người ta.

Bạch Lộ nhếch môi cười:

- Thế thì khó quá, ông bảo tôi phải làm sao để hỏi thăm giùm ông?

- Chỉ cần mẹ cô bằng lòng giới thiệu tôi với một người thường hay đi về Việt Nam là được rồi.

- Tôi sẽ nói với mẹ tôi cho ông! Chẳng có gì khó khăn đâu.

Tôi thấy thái độ bí mật của Đức Sanh, dẫn lòng không được bèn xen vào:

- Việc gì?

- Sáng nay tôi nhận được áp phe tìm một thương gia bị mất tích.

Tôi thắc mắc:

- Mất tích? Sao không chịu đến trình cảnh sát cục?

Đức Sanh cười:

- Đời nào họ chịu làm thế? Bằng không sở trình thám của tôi đã phải đóng cửa từ khuya rồi.

- Nếu bị bọn cướp bắt cóc thì sao?

- Cậu ngốc quá, hẳn không phải là triệu phú.

- Nếu không phải bị bắt cóc thì sao lại mất tích chứ?

Đức Sanh uống cạn ly rượu, hứng khởi giảng giải:

- Đây là vụ tầm thường thôi. Hôm trước có người đàn bà trẻ đến nhờ hỏi tin tức của chồng bà ta. Bà ta cho chúng tôi biết một tí chi tiết. Ông chồng bà ấy là người Việt gốc Hoa, việc làm ăn gần đây rất phát đạt, tiền bạc cũng dồi dào thì tình yêu với vợ ngày một phai nhạt. Giàu đối bạn, sang đối vợ đó mà. Hơn nữa, Hương Cảng lại là nơi tập trung nhiều gái đẹp.

Bạch Lộ giận dữ:

- Li dị là xong chứ gì?

- Li dị ư? Ngay cả bà ta cũng không phải là vợ chính thức.

- Như vậy thì bà ta muốn gì?

Đức Sanh thông thả nói:

- Tiền bạc chứ còn gì nữa? Bà ta muốn chúng tôi có thể tìm ông chồng trước rồi mới nói đến điều kiện sau.

Tôi phê bình:

- Chỉ vì mấy đồng tiền mà bà ta phải hy sinh cả hạnh phúc và xuân xanh à?

Đức Sanh thản nhiên nói:

- Có gì đâu mà phải hy sinh? Chẳng qua là mất thân chủ này thì tìm một thân chủ khác.

- Giản dị thế thôi sao? Tôi nghĩ cậu nên đổi thành nghề đầu tư đi.

- Bộ cậu ngưỡng mộ điểm phúc của ông thương gia đấy à?

- Không. Tôi muốn nói là cậu có thể thiết lập một công ty bảo hiểm tình yêu tại sở trình thám của cậu, tôi bảo đảm là làm ăn khá lắm.

Tôi và Đức Sanh đều bật cười. Nhưng Bạch Lộ dường như không chú ý đến lời nói đùa của chúng tôi, nàng chỉ cúi đầu suy nghĩ. Có thể nàng bị xúc động. Ở hay, sao ly rượu đặt trước mặt nàng đã cạn sạch.

Đức Sanh rót thêm cho Bạch Lộ.

- Đừng nói đến vấn đề này nữa., chúng ta hãy uống thêm một ly nữa đi. Hãy cạn ly chúc mừng cho sợi dây chuyền trở về cố chủ.

Bạch Lộ nâng ly lên uống cạn.

- Tốt lắm! Tôi xin chúc mừng ông chủ tương lai thêm một ly nữa.

Nàng cười bẽn lễn và cũng nâng ly lên:

- Xin cảm ơn hai ông! – Bạch Lộ cũng đứng dậy – Tôi cũng xin mời hai ông cạn ly chúc mừng cho tình bạn của chúng ta.

Tôi cảm thấy ngà ngà hơi say. Mặt của Đức Sanh đỏ như một con gà trống đang gáy, duy có Bạch Lộ vẫn như thường, chỉ có trên đầu mũi lấm tẩm ít mồ hôi.

- Cô Bạch Lộ mạnh rượu hơn chúng tôi rồi. Bây giờ bạn chút công chuyện, có dịp nhất định tôi sẽ tranh tài với cô – Đức Sanh hơi khan giọng, hẳn đưa mắt xem đồng hồ rồi quay sang bảo với tôi:

- Cậu ở lại tiếp cô Bạch Lộ! Tôi phải đi trước có việc.

Đức Sanh bắt tay từ biệt chúng tôi và lái xe đi.

- Cảm ơn bữa cơm này. Tôi cũng phải về để làm việc một chút.

- Cần lắm sao ông Văn?

Tôi nhớ đến cái hẹn với Cao Mục Địch, nhưng phải sau chín giờ đêm mới là giờ làm việc của hắn. Tôi nói:

- Tôi định qua sông tìm một người bạn nhưng vẫn còn sớm chán.
 - Vậy ông có thể đi dạo với tôi một lúc không?
 - Cô muốn đi đâu? Tôi có thể đưa cô một đoạn đường.
 - Tôi muốn đến Tiêm Sa Chủy.
 - Cô cũng qua sông à?
 - Sau đó đón xe lên đỉnh núi.
 - Cô cũng hay lên chơi đỉnh núi lắm à?
 - Đôi lúc đi dạo một mình cũng thú vị lắm.
 - Không buồn sao?
 - Không. Tôi cảm thấy phong cảnh đẹp nhất của Hương Cảng là ở trên đỉnh núi.
 - Nhưng rất nhiều người vẫn thích ở vũ trường mờ ảo kia.
- Nói xong, ý thức là mình đã lỡ lời. Nhưng Bạch Lộ chỉ khẽ nhếch môi cười:

- Bây giờ chúng ta đi nhé. Vẫn còn kịp để xem cảnh mặt trời lặn đấy.
Rời khỏi quán ăn, tôi cũng thấy làm lạ. Tôi cũng đã nghĩ sẵn rất nhiều câu để từ chối lời yêu cầu của nàng, nhưng không thể làm khác được.

Đối mặt với Bạch Lộ, tôi mới hiểu sức hấp dẫn của đàn bà đối với đàn ông, một sức hấp dẫn không thể nào kháng cự được.

Từ Túc

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 15

Trên đỉnh núi nhìn xuống, thành phố Hương Cảng chẳng khác gì một bức tranh sơn thủy nhợt nhạt có đượm ý thơ. Eo biển Victoria như một con rạch nhỏ hẹp, tàu bè như chiếc hộp quẹt lênh đênh trên mặt nước. Dãy núi lờ mờ dài vô cùng tận nối tiếp nhau mất hút tại cuối chân trời. Tôi nghĩ thầm, tại nơi khuất tầm mắt, có quê hương tôi, hàng xóm tôi và người bạn đời thuở bé của tôi.

Tôi và Bạch Lộ ngồi trên chiếc ghế đá, hình dáng như một chiếc ghế sa lông, không ai buồn lên tiếng. Thật lâu sau, tôi móc thuốc ra, châm lửa.

- Cô có hút thuốc không?

Nàng lắc đầu:

- Cảm ơn anh.

- Đêm hôm qua tôi trông thấy cô hút thuốc cơ mà.

- Đó là đêm qua chứ chẳng phải hôm nay.

- Ngày mai có lẽ lại khác nữa.

- Ai mà biết được?

Chúng tôi lại trở về trạng thái im lặng, một hồi khá lâu, nàng nói:

- Anh đang nhìn gì thế?

- Nhìn núi, nhìn biển và nhìn quê hương ở phía sau áng mây trắng.

- Anh rời quê nhà được bao lâu rồi?

- Được mười năm rồi – Tôi trả lời một cách lơ đãng – À không, có lẽ đã hơn hai mươi năm. Lúc đó tôi chỉ là đứa trẻ vị thành niên.

- Buồn cười thật, mọi người ai cũng như nhau, không thể nào quên quê hương của mình được. Thật ra, mười năm hay hai mươi năm có gì phân biệt, quê nhà hay đất khách có gì phân biệt đâu?

- Nhưng tình cảm chênh lệch rất nhiều.

- Đó chính là lý do anh không thích lên đỉnh núi – Bạch Lộ buông tiếng thở

dài khẽ - Anh xem, dưới kia chính là xã hội chúng ta đang sinh sống, nó nhỏ bé đến đáng tội nghiệp. Con người sống giữa đất trời trông như một đàn kiến, nếu chúng ta nhìn thấy sự vui mừng buồn giận của chúng chẳng phải thú lắm sao?

Không ngờ một cô gái trẻ như Bạch Lộ, khi ăn nói lại như một lão già từng trải. Tôi quay sang nhìn nàng một hồi, giữa lông mày của nàng có ẩn tàng một u uất thâm trầm; vẻ u uất này chỉ đối với những người gặp phải thất vọng ê chề. Tôi nhớ lại lúc nàng rơi lệ trong giáo đường. Trong lòng một thiếu nữ, ngoài việc yêu đương còn gì đáng để cho nàng phải âu sầu như vậy? Tôi hỏi dò:

- Cô nhận xét nhân loại bi quan như thế à?

- Anh phải bảo là tôi có chút nhận thức sâu xa về nhân loại mới đúng.

- Không! Chúng ta đã quen nhau ba hôm rồi. Không hẳn cô hoàn toàn như vậy! Đôi lúc cô vui vẻ, hoạt bát hơn cả thiếu nữ cùng trang lứa, cô thích kết bạn, cô thích ca hát, bơi lội...

- Đúng, - Nàng gật gù mỉm cười - Nhưng cái mà anh nhìn thấy, chỉ là tôi trong một khoảng thời gian nào đó. Trong những thời gian đó, tôi thích những trò giải trí tầm thường đó, và còn hứng thú hơn cả một số người khác. Nhưng cái tôi thật...

- Cô đã sống trong sự mâu thuẫn tình cảm à?

- Sống trong sự mâu thuẫn của tình cảm? Hay lắm!

Nàng lập lại một lần nữa. Bỗng nàng cười như điên dại, tiếng cười thật sắc bén, thật ghê rợn. Xưa nay tôi chưa trông thấy một thiếu nữ nào cười một cách phóng đảng như vậy. Tôi vừa định tìm cách nói lảng đi thì nàng đứng dậy nói:

- Anh Văn! Anh phải biết rằng sống bằng tình cảm là đối nghịch nhau.

- Sao?

- Trước đây bốn năm giờ đồng hồ, anh trông thấy tôi đã khóc trong nhà thờ, phải không?

- Vâng

- Lúc này anh lại thấy tôi cười như điên dại phải không?

Tôi gật đầu

- Vì thế anh tưởng tôi trước sau như tựa hai người à?

Tôi ngơ ngác đăm đăm nhìn nàng:

- Trước sau vẫn là một mình tôi. Việc này người khác làm sao hiểu được. Khi tôi khóc, trong lòng tôi hết sức thoải mái, còn hứng thú hơn cả lúc cười. Nhưng khi tôi phải cười lớn, là lúc lòng tôi cảm thấy rất hiu quạnh, trống vắng.

Tôi trầm ngâm một hồi, dường như tôi đang nói chuyện với một triết gia về triết lý của hẳn. Nhưng những thay đổi tình cảm này là của những người từng trải. Tôi muốn bàn luận thêm với nàng, vừa lúc ngẩng đầu lên mới hay nàng đã bỏ đi từ lúc nào và đang đứng trên một gò đất ở đằng xa, vẫy vẫy chiếc khăn trắng.

Tôi rất ngạc nhiên về hành động của Bạch Lộ. Tôi nhìn theo ánh mắt nàng; đằng xa có một người đàn ông đang bước về phía chúng tôi, nhưng dưới ánh đèn chiều tà, tôi không trông rõ diện mạo.

- Bạn tôi đến kia rồi – Bạch Lộ quay sang tôi – Tôi có hẹn với anh ấy tại đây, nếu anh thích ở chơi một lúc, tôi sẽ giới thiệu cho hai người biết nhau.

- Cảm ơn cô, tôi cũng phải đến thăm một người bạn.

Không hiểu tại sao tôi từ chối nhanh và cương quyết như thế, và tôi muốn lánh mặt ngay, không đợi hẳn đến gần, tôi đã chìa tay từ giã nàng.

- Được rồi, có dịp chúng ta sẽ lại gặp nhau, chắc anh cũng thích gặp lại tôi phải không? Tôi biết thế nào anh cũng có cách tìm được tôi.

- Tôi mong rằng lần sau sẽ nhìn thấy được nụ cười thật của cô.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 16

Tôi gặp Cao Mục Địch tại tòa báo.

Đúng như Đức Sanh đã tả, hăn ốm yếu hơn trước thật. Sắc mặt tái mét, hăn lại mặc chiếc áo Hawai rộng thùng thình và một đôi giày da to như hai con chuột cống.

- Đợi tí nhé, vài ba phút nữa thôi – Mục Địch vừa nói vừa cầm cúi vẽ - Hôm qua tôi đến tìm cậu, cậu đi vắng, bộ về khuya lắm à?

- Khuya lắm, sáng nay mới thấy mảnh giấy cậu để lại.

- Cậu đi xem phim hả?

- Tôi đi thăm một người bạn.

- À, lại đến nghe lão Ngô Doãn Trung nói khoác rồi. Tôi có nghe Đức Sanh nói các cậu hay đến nhà ông ta uống rượu lắm.

Tôi mỉm cười, không chấp nhận mà cũng không phủ nhận.

- Lão chẳng hiểu gì cả, chỉ biết khoác lác – Cao Mục Địch vẫn kiêu ngạo, ngông cuồng, mở miệng ra là chê bai thậm tệ - Lão bán đồ cổ của mình cho người ngoại quốc và bán cho mình toàn đồ Tây vứt bỏ.

- Thôi đi cậu, sao cậu lại ngày càng ghét ông ta đến thế?

- Tôi đã từng làm thơ chế nhạo ông ta, ông ta cũng đã từng mắng nhiếc tôi trước mặt học trò của ông ta – Cao Mục Địch thản nhiên – Nhưng hiện nay tôi chẳng giận ông ta chút nào.

- Tôi đề nghị hai người nên gắng nói chuyện với nhau một phen để tìm hiểu nhau.

- Có gì đáng nói đâu, đến chết tôi cũng không thể nào hợp với lão được! – Cao Mục Địch buông viết đỏ xuống cười nhạt – Của César thì phải trả về cho César, của Thượng Đế phải trả lại cho Thượng Đế.

Tôi ngập ngừng nói:

- Thôi được rồi, cậu làm việc xong hãy nói.

- Xong rồi – Mục Địch cuốn lấy tờ giấy, vươn vai há miệng đứng dậy – Đi

thôi, hãy rời khỏi nơi xui xẻo này.

- Xem ra cậu cũng đã mệt lắm rồi, uống tách cà phê nhé?

- Không, xưa nay tôi chưa từng vào quán cà phê bao giờ! Chúng ta đến công viên Bình Đầu để ngắm giếng nước phun dưới ánh trăng, đẹp lắm.

Tôi ngạc nhiên trước sự làm việc của hã. Đứng trước cửa tòa báo, tôi bảo:

- Mục Địch, tôi phải thẳng thắn nói rằng dường như cậu không chú tâm tới công việc.

- Nhưng tôi đã phải phí mất một quãng thời gian hút một điếu thuốc thơm.

- Giản dị như thế thật sao?

- Sao lại không? Phụ trang của tôi gần như hoàn toàn là những mục liên tục, mà tôi chỉ có một khu vực nhỏ như chiếc hộp thuốc, chỉ cần điền vào một bài thơ mười bốn hàng là đủ rồi.

- Cậu có quyền thay đổi cách sắp xếp như thế chứ?

- Cậu không hiểu – Mục Địch lườm tôi một cái – Những người giữ cột dài đều do ông chủ mời đến, tôi còn có quyền gì nữa?

- Hình như cậu có vẻ chán nản việc làm này thì phải.

- Không! Cái khiến tôi chán nản nhất là cuộc sống thực tại của con người – Mục Địch hăng giọng khẽ thở dài – Đôi lúc tôi muốn tự tử cho xong, nhưng lại thiếu kiên quyết.

- Tại sao?

- Chính tôi cũng không biết tại sao.

Cả hai chúng tôi đều lặng thinh, dường như hã đang tìm nguyên nhân, tôi cũng không muốn cắt đứt nguồn tư tưởng của hã. Về đêm, trong khu trung tâm thành phố người qua lại rất ít, các đường phố đều vắng lặng, chúng tôi đi xuyên qua một con hẻm nhỏ, bước lên dốc núi.

- Mệt quá rồi! – Cao Mục Địch khom lưng thở hển hển, lấy một sấp báo cũ trải trên bậc thang đá -

ở đây ngắm trăng đi.

- Không đến công viên Bình Đầu à?

- Có gì khác đâu? Dù sao thì trên trời cũng chỉ có một mảnh trăng thôi! Mục Địch ngồi trên bậc thang, ra dấu bảo tôi ngồi xuống.

- Hình như gần đây cậu gặp chuyện buồn phiền?

- Không! Xưa nay tôi chỉ biết làm buồn người khác mà thôi.
- Nếu cậu đừng khó tính lắm, có lẽ cậu sẽ thấy đời này còn có chỗ đáng yêu của nó.
- Nay tôi còn vô dụng hơn cả đà điểu nữa. Cậu không thấy sao? Vì muốn kiếm mấy đồng tiền tanh hôi, mà tôi đã phải bò trên mặt bàn như một con rùa, và còn phải ngấm bộ mặt xấu xí của tên chủ biên nữa.
- Cậu có thể đổi nghề khác đi, ai cấm? Sao cậu không chịu theo nghề chính của cậu, cậu học kịch nghệ, giới điện ảnh tại đây rất cần những nhân tài như các cậu.
- Bảo tôi phải bỏ dở những người làm phim ảnh à? Tôi thử rồi. Tôi vừa đến Hương Cảng là đã chui đầu vào con đường này rồi. Có một người tự xưng là đạo diễn, bảo tôi viết một truyện phim cho hắn, thù lao là năm trăm đồng nhưng hắn đứng tên.
- Cậu không chịu làm à?
- Làm chứ, tôi không bận tâm về điều đó. Tôi cảm thấy vì nghệ thuật điều đó cũng chẳng đáng kể gì!
- Sao không chịu làm tiếp nữa?
- Khi tôi xem chiếu thử, tôi liền tự tặng cho mình một cái tát, và dùng những danh từ mất dạy nhất để mắng mình.
- Sao, hắn đã làm như nhức đến tâm huyết của cậu à?

Mục Địch giận dữ nói:

- Chẳng có gì đáng nói cả, tôi có thể chịu đựng được bóc lột, và chịu được con mình không nhận mình là cha; nhưng tôi không bằng lòng bán rẻ nhân cách, nhân cách của người làm nghệ thuật. Mặc dù tôi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt.
- Thế thì cậu có thể xuất bản truyện đó, công khai cho người khác đọc?
- Ai chịu phí tổn ấn loát chứ? Có lẽ sau hai mươi năm, hoặc giả tôi có cái hứng thú đó. Vì thế tôi mới đổi nghề làm thơ, làm thơ cũng có cái hay của nó, có thể bày tỏ chút tình cảm chân chính. Nhưng, tôi lại nhận được sự buồn bực to tát hơn.

Tôi biết Mục Địch sắp phát tác cái tính ngông cuồng của hắn, bèn vội chuyển sang hướng khác:

- Sao cậu không cố tìm một người bạn gái để có tình yêu xem sao?
- Yêu à? Tôi đã thử tìm trò chơi vô vị này rồi, đúng lắm, tôi xin cậu hãy thưởng thức bài thơ này của tôi.

Mục Địch đứng lên, lấy sấp báo cũ rút ra một tờ, đưa cho tôi và nói:

- Cậu hãy xem dưới ánh đèn đường đi. Xem xong hãy cho tôi một lời phê bình nhé.

Tôi đọc bài thơ đó rất nhanh, một bài thơ hết sức mới lạ và yếu điệu với nhan đề là “Tiếng khóc của Vicnas”

Tôi đọc xong trang này rồi trang nữa, nhưng không sao hiểu được lý do khiến Vicnas phải rơi lệ; vả lại trong thơ cũng không có đoạn nào nói nàng khóc, có chăng là rải một lớp bột lên quả táo.

- Tôi tin rằng cậu có thể thưởng thức được – Mục Địch nhìn tôi với ánh mắt chờ đợi – Trong số bạn bè, có lẽ chỉ có mình cậu hiểu được thôi.

Tôi lắc đầu cười như mếu

- Thế thì có lẽ Vicnas phải khóc thật rồi! – Mục Địch thất vọng – Tôi phải phí mất hai giờ mới viết xong được đây.

- Sao cậu không chịu viết dễ hiểu hơn một chút chứ? Lối thơ này không thơ mộng bằng những sáng tác của cậu trước kia.

- Trước kia? Trước kia đâu có thơ – Mục Địch cười nhạt – Lúc đó có một tư tưởng tồi tệ, những thi ca sắp bán cho Công ty điện ảnh để làm nhạc thời đại, cái tôi viết hiện nay mới đúng là đồ thật. Bởi vì tôi có tiền thu vào cố định nên không thèm làm những công việc nhàn nhã, rẻ tiền đó nữa.

- Nhưng bài thơ của cậu như vậy, tôi chẳng hiểu trong đó nói gì.

- Tôi không phải viết cho chính mình, mà chỉ thương xót cho thời đại này thôi.

- Nhưng độc giả không thể đón nhận được.

- Điểm này tôi công nhận. Đối với độc giả không chịu suy ngẫm, có thể gọi là đàn gậy tai trâu; hãy cứ để cho họ chìm đắm trong vũng sinh lầy của quỷ sắc dục đi thôi! Tôi mong rằng cậu nói sự thật, chúng ta có thể liên kết tâm hồn với nhau chẳng?

Tôi thẳng thắn nói:

- Tôi tưởng là thợ sắp chữ sắp sai đó chứ?

Tôi tưởng là Mục Địch giận, nhưng trái lại hắn còn vui vẻ nói:

- Với tư tưởng lạc quan như vậy, cậu cũng phải chờ đợi một thời gian lâu; nhưng chưa chắc sẽ thành công.

- Có lẽ số mệnh đã an bài cho tôi phải thất bại! Vì rằng chúng ta bắt đầu đã bị những người kia làm hỏng. Các bạn của chúng ta còn có điện ảnh của phái Tân trào và tiểu thuyết thuộc xu hướng ý thức. Cũng chẳng được gì, nhưng cậu không thể dập tắt cái tinh thần khai sáng này.

- Xem ra cậu phải làm một cái gì cho đích đáng mới được.

- Đúng, hôm qua tôi đến thăm cậu chính vì việc này. Gần đây tôi định làm một cuộc hội thảo văn nghệ, hầu bàn trưởng thơ mới này, mong cậu cũng đến tham dự, thời gian và địa điểm tôi sẽ đăng trên báo sau.

- Tôi mong rằng có thể nhìn thấy cậu thành công! Nếu không có việc gì quá cấp thiết, tôi sẽ đến dự.

- Điều này đối với tôi rất hệ trọng! Nếu không có tia hy vọng này, thì tôi đã rời Hương Cảng này từ lâu rồi. Giờ đây, khi nào xong việc tôi mới ra đi.

- Cậu có kế hoạch gì nên mới rời Hương Cảng hả?

- Chỉ muốn bỏ đi thôi, chưa định đi đâu cả - Mục Địch buồn bã nhìn tôi – Tôi muốn nghe ý kiến của cậu.

- Khi chim mỗi cánh sẽ bay về tổ, tôi đoán cậu định về quê nhà

- Quê tôi giờ chẳng còn ai nữa cả! Cho dù tôi trở về họ cũng chẳng thích tôi. Vả lại, tôi cũng không muốn phá hoại ấn tượng của tôi với quê hương tôi.

- Hoa Kỳ là nơi cậu rất quen thuộc, cậu có thể sang đó làm ăn.

- Thôi đi! Tôi quá quen thuộc bộ mặt di dân của họ.

- Nghe nói bên Âu Châu không có nạn kỳ thị chủng tộc.

- Bầu trời Luân Đôn cũng buồn tẻ hơn cả Hương Cảng! Tôi đã ở ngoại quốc khá nhiều năm mà không thể nào quen được.

- Đó có lẽ là vấn đề văn hóa dân tộc, chúng ta dù sao cũng là người Trung Hoa! Cậu có cảm tưởng như thế không? Nó như một gánh nặng đè lên lưng chúng ta.

- Đúng! – Mục Địch móc hộp thuốc, châm một điếu thuốc, hít lấy một hơi dài – Ngay cả thuốc lá thơm Hoa Kỳ cũng gắt như thế.

- Cậu chán ghét nó lắm thì phải. Lần đầu tiên tôi trông thấy một du học sinh Hoa Kỳ lại không thích đồ Hoa Kỳ.

- Không! – Mục Địch phà một luồng khói dày đặc – Tại Hoa Kỳ, có một thời kỳ tôi còn định nhập quốc tịch Hoa Kỳ nữa đấy, vì rằng khi trở thành công dân Hoa Kỳ thì làm cái gì cũng dễ dàng hơn.

- Cậu đã nhập tịch chưa?

- Rồi, với hai người bạn nữa – Mục Địch vươn vai ngáp – Không hiểu vì sao đứng trước cửa Tối Cao Pháp Viện Nữ Ước, chân tôi như bị xích sắt khóa chặt, không sao bước lên được nữa. Vừa rồi cậu có bảo, nền văn hóa dân tộc như một gánh nặng đè lên lưng chúng ta, đúng lắm, nhưng chúng tôi không nỡ vứt nó đi. Do đó, tôi bèn nói với hai người bạn rằng “Tôi bệnh rồi, bệnh cũ của tôi lại tái phát rồi!”

Từ Túc

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 17

Tôi biết rằng đó là áp lực của “gánh nặng” kia.

Cao Mục Dịch cười nói:

- Hôm đó tôi đến sân banh Ground một mình, thật thú vị, chơi Ground là một trò thể thao rất tốt, nó có thể làm cậu quên hết buồn phiền, đáng tiếc là tới nay ở đây vẫn chưa có trò chơi này.

- Rồi cậu cũng không đi tuyên thệ à?

- Dĩ nhiên là không, nhưng tôi đã ngã bệnh thực sự, “gánh nặng” đã từ trên lưng di chuyển vào trong tim. Vì cần phải chữa bệnh nên tôi mới đến Hương Cảng này.

- Hương Cảng dù sao cũng là của mình.

- Nhưng không phải là môi trường thích hợp cho thi nhân! Có một thời gian tôi rất sung sướng, nhưng khoảng thời gian đó quá ngắn. Hiện giờ, bệnh cũ lại tái phát nhưng tôi không thể tìm được nơi nào chữa bệnh nữa.

- Trước khi chưa quyết định, cậu nên sống cởi mở hơn một tí, tìm hứng thú trong cuộc sống và tiếp xúc với thiên nhiên hơn, đi dạo chơi khắp nơi cho tâm hồn khoáng đạt.

- Cậu tưởng rằng những hưởng thụ nông cạn thế có thể giải trừ được các áp lực trong lòng tôi à?

- Thì xem, rất có hiệu lực. Gần đây tôi cũng sống như vậy. Lúc đầu, tâm hồn cứng nhắc của mình chưa tiếp nhận được, nhưng từ từ rồi cũng thấy thú vị lắm.

- Đấy là cậu đã cố tâm làm cho cảm giác của mình ù lì đi. Mà có lẽ nếu không thế, cậu càng buồn chán hơn.

- Ít nhất nó cũng giúp ích cho hứng thú sáng tác của tôi đôi chút.

- Cậu tưởng như vậy là mình đã hiểu biết à?

- Không đáng gọi là hiểu biết, chỉ gọi được là nhận thức thôi.

- Tốt hơn là đừng nên nhận thức! – Mục Dịch cương quyết không tán thành

– Nhận thức những việc đó có ích lợi gì đối với cậu, thú thật, ích lợi duy nhất cho các tác phẩm của cậu, là ghi lại những tình cảm chân thật và trong sạch. Tại sao phải hủy hoại những cảm nghĩ tốt đẹp duy nhất đó chứ? Ôi! Các con chim ó trong thiên hạ đều đen như nhau, các đô thị trên khắp thế giới đều có một bộ mặt như nhau, những người có bề ngoài như thân hào thực nữ thật ra đều là ngụy trang, hơn kém nhau ở trình độ diễn xuất mà thôi.

- Tôi không viết về đô thị mà muốn tìm hiểu về nội tâm của con người, có lẽ tôi sẽ tìm được đề tài mới lạ cũng nên.

- Chắc chắn, cậu sẽ thất vọng – Mục Địch cười cay đắng nhìn đồng hồ, hơi hoảng hốt – Thời giờ qua nhanh thật, đã sắp đến giờ đóng cửa rồi. Cậu có được một lão chủ nhà không hỏi han và cũng không để ý đến cậu, còn tôi thì gặp phải một bà La Sát. Nếu không, mình có thể nói chuyện suốt đêm.

- Thế sao cậu không tìm thuê nhà khác?

- Cũng tại thói quen. Tôi rất cảm ơn là mục không biết tôi là nhà thơ. Mục tưởng tôi là thằng ma cô ma cạo trong vũ trường đấy.

Hắn vừa cười và nhảy lên một chiếc xe điện đi về hướng đông.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 18

Cái buồn nào dường như cũng có tính cách truyền nhiễm. Trên đường về, tôi không làm sao quên được mỗi hậm hực của Cao Mục Địch đối với đời sống. Nhưng tôi cũng phải thừa nhận rằng hẳn cũng có lý. Mấy hôm nay tôi gặp nhiều bạn bè, thường thì tôi thấy chẳng có vấn đề gì đáng kể, nhưng bây giờ tôi phải xác nhận là tôi chẳng hiểu bọn họ tí nào. Nói tóm lại, đối với việc sáng tác không những chẳng giúp ích được gì, mà trái lại càng khiến cho đầu óc tôi rối rắm cùng cực.

Tôi rất ân hận là những mẫu chuyện tưởng tượng dễ viết hơn nhiều. Ngay một cô gái trẻ tuổi như Bạch Lộ, tôi cũng không thể hiểu tính nết của nàng. Bực mình, tôi ghé mua một chai rượu và một món nhậu và nhất định tìm Lưu Triết bàn luận.

Về đến vườn Hồng Mai, trên lầu đã bật đèn, và có một bóng đen in trên màn song, có lẽ Lưu Triết về rồi, tôi mừng rỡ nắm kéo chiếc chuông ngoài cửa.

Vân, cô tớ gái, ra mở cửa

- Trời ơi! Các ông đều đi vắng cả ngày, mà ông chủ chắc đêm nay cũng không về nhà đâu.

- Không phải ông Triết đang ở trên lầu sao?

- Lúc trưa ông ấy có gọi điện thoại bảo là đến tối mới về được.

- Thế ai ở trên lầu?

- Anh học sinh bị rụng mất răng cửa đến đây vào tháng trước đấy – Vân lắc nhai – May mà có anh ta ở đây đợi ông, trong nhà chẳng có một ai; sợ ghê! Lâm Việt Sanh, Lâm Việt Sanh thuộc hàng con cháu của tôi, chú hẳn là Lâm Phúc Huệ, người cùng xứ của tôi và chúng tôi mới quen biết nhau ở đây thôi. Sau này Huệ nhờ tôi chăm sóc cho Việt Sanh. Thật ra, Việt Sanh là một thanh niên rất siêng năng, hẳn đang thực tập ở một ngân hàng thương mại, lúc rảnh rỗi còn giúp tôi chép bài vở, nhưng từ khi tôi dọn nhà,

hắn chỉ đến chơi một lần rồi thôi.

Đã khuya rồi mà hắn vẫn còn đợi tôi? Tôi giao rượu và đồ nhậu cho Vân và nhờ cô ta hâm nóng rồi đưa lên sau.

Việt Sanh dường như không nghe thấy tiếng chân của tôi, vẫn đứng xem bên kệ sách. Tôi vỗ nhẹ vai hắn:

- Việt Sanh, cháu đợi lâu quá nhỉ?

Hắn cung kính cúi chào. Tôi nhận thấy gương mặt xanh mét của hắn lại càng ốm hơn xưa kia rất nhiều. Đôi mắt đầy gân đỏ mịt mịt. Tôi nắm tay hắn:

- Cháu vẫn mạnh chứ?

Hắn e thẹn, nhưng lại lập tức mím chặt môi để che chiếc răng sún.

- Răng cháu vẫn chưa trồng lại à?

- Dạ, bận quá chú ạ.

- Chắc cháu không bị bệnh gì chứ?

- Dạ không, chắc tại cháu đi học đêm thêm.

- Cháu phải tập thể thao nhiều hơn cho khỏe nhé.

- Vâng.

Trông hắn có vẻ bồn chồn.

- Có việc gì không?

- Dạ không, cháu định đến để xem chú có bài vở gì không để cháu chép hộ.

Hiện nay cháu làm ở sở bảo hiểm, công việc rảnh rỗi hơn trước rất nhiều. Cháu rất thích chép bài vì nó sẽ giúp cháu quên đi nhiều chuyện không vui.

- Tuổi trẻ như cháu mà có gì không vui chứ? Mấy hôm nay chú bận tìm hiểu chút ít cuộc sống thực tế, nên chẳng viết bài gì cả.

- Cháu biết chú bận lắm, nhưng cháu có việc khác nên mới tìm chú.

- Việc gì thế? – Tôi nhớ ngay đến hoàn cảnh sinh sống của Việt Sanh, và không đợi nó kịp mở miệng, tôi nói ngay – Cháu không nhận được tiền lương à, chú có một ít tiền nhuận bút đây, cháu cứ giữ lấy mà dùng.

- Không, không phải thế - Việt Sanh lắc đầu, tránh khỏi ánh mắt tôi.

- Đừng ái ngại như vậy! Cháu đã giúp chú ghi chép nhiều bài vở như thế, chú cũng phải trả thù lao cho cháu chứ.

- Không phải vấn đề tiền bạc – Việt Sanh lắc đầu lia lịa – Thực tình, số tiền

chú cháu gửi cho, cháu đều gửi cả vào ngân hàng, khi nào ông đến Hương Cảng, cháu sẽ lấy tiền đó ra tiếp đãi ông.

- Bao giờ ông ấy đến?

- Có lẽ một tháng nữa. Trong thư chú cháu bảo việc cư trú bên kia đã gặp rắc rối.

- Cháu có chuyện khó khăn khác à?

- Không phải là khó khăn – Việt Sanh lộ vẻ ngượng ngùng, một hồi lâu mới ngập ngừng nói tiếp – Mà là rắc rối...

- Không ai tránh khỏi điều đó, cháu bị rắc rối về phương diện học hành hay nghề nghiệp?

- Dạ không, về tinh thần.

- À! – Tôi kinh ngạc đăm đăm nhìn hấn, định đoán tâm sự qua vẻ mặt hấn, nhưng khi tôi nhìn đến bộ ria mép mới mọc của hấn, tôi sực nhớ Việt Sanh nay đã là một thanh niên đến tuổi trưởng thành và cũng liên tưởng đến mình trước đây mười năm, tôi bật cười – Có lẽ cháu đã dùng sai danh từ rồi, đó không phải là rắc rối mà là khổ sở. Nói rõ hơn, là nỗi khổ sở trong thời kỳ đang trưởng thành.

Có lẽ Việt Sanh bị tôi đoán đúng tâm sự, hấn e thẹn và gắt nhẹ:

- Cháu định nhờ chú chỉ dạy về vấn đề này và cũng là vấn đề mà các bạn chúng cháu vẫn hay tranh luận thôi. Theo chú, bọn thanh niên như cháu có thể có bạn gái chăng?

- Dĩ nhiên là được – Tôi trả lời chẳng chút suy nghĩ – Chú cũng đã trình bày ý tưởng này trong một bài báo, đây là hạnh phúc của giới trẻ và cũng là quyền lợi

Có lẽ Việt Sanh nghe giọng nói kiên quyết của tôi khiến tâm hồn nó có vẻ thoải mái hơn.

- Bài đó cháu có chép lại cho chú nhưng cháu tưởng chú biện hộ cho ai chứ...

- Đây không phải vấn đề biện hộ. Trong thực tế, không ai có thể ngăn cấm giới trẻ yêu nhau, cũng như không ai có thể ngăn cấm cây mùa xuân không trở hoa, và chim mùa xuân không ca hát.

- Nhưng có một số người cho rằng thanh niên trong hoàn cảnh cháu không

nên yêu đương...

- Nói nhảm! Cháu có tự do đó. Không nên mặc cảm, tình yêu không phân biệt giàu nghèo, không phân biệt giai cấp. Trong xã hội này, những mối tình không đặt nền tảng trên tiền bạc thì càng trong sạch và đáng quý hơn.

- Nhưng có điều... - Trên nét mặt hờn hờ của Việt Sanh bỗng thoáng chút băn khoăn

Để hẳn vững niềm tin, tôi lại bổ túc thêm:

- Không có pháp luật nào quy định thằng nghèo không được cưới con gái triệu phú.

- Dĩ nhiên con gái triệu phú không thèm làm bạn với cháu, nhưng... - Việt Sanh mấp máy môi, không thể nói tiếp nữa.

Tôi nói nhanh:

- Bất kỳ điều kiện gì cũng không làm trở ngại sự phát triển của tình yêu, cháu đừng nên lo lắng làm gì.

- Nếu bạn gái của cháu có khuyết điểm thì sao?

- Cháu phải yêu lấy cả khuyết điểm của cô ta.

- Nếu như nàng thấy mới đổi cũ thì sao?

- Cố gắng nắm vững nàng, dùng con tim của cháu đổi con tim của nàng.

- Nếu người khác dùng những thủ đoạn không đường hoàng để mê hoặc nàng?

- Cháu phải đâm ngay vào mũi hắn.

- Không cần biết hắn là hạng người nào?

- Đúng thế!

Việt Sanh cắn môi:

- Hiện nay cháu đang gặp phải rắc rối này.

- Tốt lắm! – Tôi nén cười – Cháu muốn bảo cháu đang có người yêu!

Trương Đức Sanh đã cho cháu biết chuyện đó.

Việt Sanh e thẹn gật đầu:

- Cháu không dám đến đây vì ngại gặp ông ấy.

- Có sao đâu! Khi yêu phải can đảm và thành thật, yêu nhau không phải là một điều xấu.

- Nhưng đây là một vấn đề hiện thực.

- Cháu đã nghĩ đến vấn đề cưới vợ à? Vấn đề thực hiện mà cháu nói, nếu là việc đó thì đáng nghĩ ngợi lắm. Cháu có thể cho chú biết đầu đuôi tự sự không?

- Vâng

- Cô bé đó làm chung sở với cháu à?

Việt Sanh lắc đầu:

- Bạn học à?

- Chúng cháu quen nhau từ nhỏ tới lớn, nàng là bà con cô cậu của cháu... -

Việt Sanh ngậm ngừng – Thật ra chúng cháu thân nhau hơn cả bạn học và bạn chung sở. Vì... vì chiến tranh chúng cháu phải xa nhau, nhưng về sau chúng cháu gặp lại nhau ở Hương Cảng và học chung một trường.

- Cháu phải nắm vững căn bản tình cảm này, chú mừng cho cháu lắm!

- Nàng học cao hơn cháu một lớp, sang năm thì tốt nghiệp rồi.

- Thế thì tốt lắm! – Tôi cười khoan khoái – Cháu tốt nghiệp xong cả hai đều có khả năng tạo dựng gia đình rồi hãy nói đến chuyện kết hôn sau, bây giờ cháu đừng nên lo lắng quá đáng nữa.

- Cháu đâu dám nghĩ đến điều đó – Việt Sanh ủ rũ lắc đầu – Hiện nay chúng cháu đã không còn thân nhau như trước nữa. Thật ra cháu là một kẻ thất tình.

- Thất tình? Sao lại tan vỡ?

- Cháu đã khám phá ra bí mật của nàng.

- Bí mật gì?

- Nàng đã dối cháu để yêu người khác.

Không ngờ tâm sự của Việt Sanh lại có một kết thúc bất ngờ như thế. Tôi hoài nghi sự mẫn cảm của hẳn. Trong thực tế, biết bao nhiêu cuộc tình chỉ vì sự đa nghi mà đưa đến tình trạng hiểu lầm trầm trọng. Tôi nghiêm giọng nói:

- Trước khi chưa có bằng chứng chắc chắn, cháu đừng xúc động quá đáng. Cháu cũng nên hiểu rằng người ta hiện nay chưa phải là vợ cháu, cho dù có lấy cháu rồi thì cô ta cũng còn có tự do cá nhân xã giao, đừng nên ích kỷ với tình yêu như thế, phải thế không?

Việt Sanh ngậm ngừng nói:

- Cháu có bằng chứng rất chính xác. Cháu có trông thấy bức chân dung của nàng, một bức họa lỏa thể không đáng để mắt vào, mà bức họa này lại treo trong phòng ngủ của vị giáo sư cũ của cháu.

- Có thật như vậy à?

- Dạ thật, không ngờ ông ta lại cướp mất người yêu của cháu.

Tôi định tìm hiểu thêm về mối tình tam giác này, nhưng đối thủ của hãn lại là giáo sư của hãn, tôi đành ngậm ngừ:

- Nhận xét của cháu chưa hãn là sự thật.

- Có lẽ họ vẫn chưa đính hôn – Việt Sanh hơi đổi giọng – Nhưng cháu dám cả quyết là ông ấy đang theo đuổi nàng ráo riết. Ông ta giàu có, có địa vị và hãy còn trẻ làm sao các thiếu nữ không thích?

Lối xét đoán của Việt Sanh làm tôi thắc mắc hết sức nhưng tôi không tiện hỏi tiếp, nên kéo câu chuyện trở lại vấn đề chính.

- Vấn đề này rất giản dị, cháu và giáo sư của cháu đều đứng ở một cương vị như nhau, nhưng quyết định yêu ai, đó là quyền định đoạt của người bạn gái của cháu. Giờ đây cháu chỉ cần hết sức yêu nàng, đoán mò như thế không ích lợi gì đâu.

- Nhưng cháu tin rằng nàng yêu cháu – Việt Sanh mặt mày mếu máo, thở một hơi dài thượt – Nàng đã nhận của cháu món quà còn đáng giá hơn cả của giáo sư. Giờ đây cháu chỉ mong hai đảng cùng bình đẳng như lời chú nói. Cháu cốt đến đây để xin ý kiến của chú, cháu phải làm gì để thuyết phục nàng và để đối phó với người kia?

Tôi ngẫm nghĩ giây lát và trì hoãn trả lời bằng cách đòi gặp cô kia, và tôi khuyên hãn chớ nên xử sự bằng tình cảm.

Việt Sanh nghe xong, trầm ngâm một hồi lẫm bẫm nói:

- Đây là lần đầu tiên cháu nếm mùi vị của tình yêu, và có lẽ đó cũng là lần cuối cùng.

- Chú không thích cháu bi quan như thế. Nhìn thẳng vào gương mặt ủ dột của Việt Sanh, - tôi bảo – Cho dù cháu có thất bại, cháu cũng không nên chán nản tình đời như vậy.

- Chú muốn cháu nên bất kể tất cả mà yêu nàng à?

Tôi cảm thấy các ý kiến của mình có chút mâu thuẫn, nhưng tôi đành phải

nói:

- Phải rồi, chú cần bổ túc thêm ý kiến của chú ban nãy. Bất kể tất cả không phải là bông bột, nông nổi, mà là phải sáng suốt, cương quyết, can đảm và nhất là phải trầm tĩnh.

- Có lẽ chú không tin tưởng vào sự nhận xét của cháu – Việt Sanh có vẻ trầm tĩnh được đôi chút – Nếu chú bằng lòng, cháu sẽ đưa bạn cháu đến gặp chú.

- Được rồi! Chú cần phải hiểu rõ vấn đề hơn.

- Cháu xin nghe lời chú.

Việt Sanh đứng dậy chìa tay ra từ giã.

- Trong thời gian này, chú mong cháu đừng nên chuốc lấy phiền não. Tình yêu không phải là tất cả cuộc sống của người thanh niên, cháu không nên phí cả cuộc đời cháu vào một người con gái. Cháu có học thức, có tương lai và còn rất nhiều việc quan trọng hơn cả tình yêu đang đợi cháu.

Việt Sanh ngẫm nghĩ một hồi khẽ gật gù:

- Xin cảm ơn chú, cháu sẽ nghe lời chú, thôi cháu phải về.

Cô Vân mang rượu và đồ nhắm lên, tôi mời hẳn ở lại uống với tôi rồi hãy về, nhưng hẳn chỉ rót đầy ly rượu, và nốc một hơi cạn sạch.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 19

Tôi ngẫm nghĩ lại thì thấy những lời khuyên của tôi rất mâu thuẫn. Lúc đầu tôi khuyến khích hẳn bất kể tất cả mà thương yêu người bạn gái của hẳn, sau cùng lại cảnh cáo hẳn không nên quan trọng hóa tình yêu. Tôi bảo hẳn phải yêu lấy khuyết điểm của cô gái kia rồi lại khuyên hẳn đừng nên hao phí cuộc đời vì một người con gái, nhất là khi đối thủ của hẳn lại là giáo sư của hẳn. Thực tế mà nói, giáo sư của hẳn có đủ điều kiện để cầu hôn nàng hơn hẳn. Ngay cả đời sống độc thân, Việt Sanh cũng không thể tự lập thì làm sao có bình đẳng để tranh đua với giáo sư kia. Tôi chẳng những không thể khuyên hẳn tiến tới mà cũng không thể bảo hẳn rút lui.

Nếu đây là đề tài của một thiên tiểu thuyết, tôi sẽ xử sự rất kiên quyết và dễ dàng; tôi cho vị giáo sư của hẳn là một tên sở khanh chuyên lường gạt đàn bà và cuối cùng sẽ bị lật tẩy. Thiếu nữ kia sau khi trải qua một quãng đường tình đầy chông gai, rồi cũng trở về vòng tay ấm áp của thanh niên nọ. Bằng không, tôi cũng có thể sắp đặt người thanh niên kia ra đi, hoặc đã tự tử để giữ vẹn lòng chung thủy. Không chừng tôi sẽ có thể kiếm được một số nước mắt của độc giả cũng nên. Song lẽ ở đây, tình yêu hiện thực không hẳn là như thế. Việt Sanh vẫn yêu một cách tiêu cực và tôi vẫn vô phương giúp đỡ hẳn. Tôi công nhận là mình không có khả năng, nhưng tôi không hiểu vì sao tôi hồ đồ như thế.

Thật lâu sau, tôi mới nhận thức được nguồn gốc của cái hồ đồ đó. Đó là phản ứng của chính cá nhân tôi. Sau mấy lần gặp gỡ, Bạch Lộ đã gây một ít ảnh hưởng đối với tôi, ảnh hưởng này đã vượt khỏi ý nguyện của tôi, ý nguyện đó là tìm đề tài sáng tác trong cuộc sống thực tại. Nhất là ở trên đỉnh núi, tôi ganh tỵ rõ ràng với người nàng đã hẹn đến. Tôi bực mình đi tìm mấy quyển sách về tâm lý. Theo sự phân tích của tâm lý học thì ganh tỵ

là một hiện tượng của tình yêu. Tuy nhiên, lý trí tôi vẫn quả quyết rằng sự ghen tỵ đó không vượt ngoài tình bạn.

Tôi có thể tìm được rất nhiều lý lẽ để giữ vững lý trí của tôi. Tôi đã có người yêu, quan niệm đạo đức không cho phép tôi có tư tưởng thấy mới quên cũ. Tôi không thích những người con gái có hành động bí ẩn và tính nết thay đổi bất thường, tôi không muốn đưa cảm hứng sáng tác của tôi vào ngõ bí nên tôi không thể phung phí tình cảm.

Tôi cảm thấy khó chịu, bức bối và quyết định chấm dứt liên lạc với nàng. Nếu vin vào việc tìm hiểu cuộc sống của nàng để đổi hướng công việc sáng tác của tôi, thì tôi thà bỏ kế hoạch đó còn hơn.

Khi tìm được lối thoát, tâm trạng của tôi nhẹ hẳn đi. Tôi bắt đầu đọc và trả lời thư của độc giả. Trong đồng thư, có một lá thư của Thôi Vạn Thạch, hẳn cho biết đã dọn nhà rồi và hy vọng rằng, chủ nhật này tôi sẽ bớt chút thời gian đến gặp hẳn. Hẳn có ý định mở cuộc triển lãm hội họa, nếu tranh của hẳn tiêu thụ khá, hẳn sẽ mở cuộc triển lãm vòng quanh Đông Nam Á.

Tôi đun một bình cà phê và mang ra nhấm nháp. Dưới sức kích thích của cà phê, tôi cầm bút lên viết một hơi xong cả hai, ba ngàn chữ, hoàn tất luôn bài tôi bỏ dở hôm trước.

Có lúc suy nghĩ cả đêm mà kết quả cũng vẫn hoàn trang giấy trắng, có lúc vừa cầm bút là ý tưởng theo dòng mực tuôn ra. Hôm nay hứng thú dân tràn ngoài sức tưởng tượng, tôi đã hoàn tất một truyện ngắn mà thấy vẫn còn hứng thú và cảm nghĩ lúc ở trên đỉnh núi.

Hành văn cũng như vẽ, có sơ lược cảnh vật rồi, thì lúc lên màu sẽ hết sức dễ dàng. Tôi đẹp cuộc gặp gỡ của Bạch Lộ và người kia tưởng tượng thành một mẫu truyện, triệt để áp dụng những lời lẽ văn hoa, bay bướm như thơ. Có những câu ngay cả tôi cũng cảm thấy thắc mắc, nhưng tôi vui thú lắm,

tôi viết luôn một lúc đầy hai ba trang giấy. Và tôi định mang cuộc tình của Việt Sanh dựng nên một truyện ngắn về mối tình giữa thầy và trò. Bỗng nhiên có tiếng chuông điện gọi cửa, tôi đoán chắc Lưu Triết đã về.

Tôi không muốn để hăn xua đuổi cái cảm hứng ngàn năm một thuở của tôi, nên lấy chìa khóa ném xuống cho hăn.

Từ Tốc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 20

Ba hôm liên tiếp tôi không hề bước xuống lầu một bước. Nguồn cảm hứng thật vô biên. Tôi vừa tóm tắt xong một thiên truyện dài, chia ra mười mấy đoạn, tình tiết trong mỗi đoạn viết lại chi tiết hơn.

Vai nữ chính tương tự như Bạch Lộ, nàng tượng trưng cho một người con gái hiền lành, thuần khiết và biết hưởng thụ tình yêu. Nhưng đời nàng gặp nhiều bất hạnh, những thanh niên vây quanh nàng đều là hạng du thủ du thực, làm đời nàng trôi nổi bao phen.

Vai nam, tôi cho mang diện mạo, tính tình và cử chỉ của Lưu Triết, một tay sở khanh chuyên đùa gạt đàn bà.

Câu chuyện bắt đầu tại một ngôi giáo đường, tôi lấy tình cảnh lúc Bạch Lộ ngồi khóc hôm nọ.

Tôi thấy việc tạo dựng nhân vật coi như đã thành công, nhất là về người thiếu nữ.

Tình tiết cũng rất éo le, gay cấn, có một điều duy nhất khiến tôi không được hài lòng lắm, là câu chuyện có vẻ tầm thường, như một số tiểu thuyết thời đại. Nó đã ra ngoài lý tưởng của tôi.

Do đó, tôi liền đổi thiên truyện dài này thành một tập truyện trung bình, theo tốc độ tiến triển của cảm hứng, tôi dự tính sẽ hoàn tất truyện trong vòng một tuần.

Nhưng chỉ được bốn hôm là đã đến ngày hẹn của Thôi Vạn Thạch. Tôi phải

tạm thời ném bút sang bên.

Nhớ ra tôi và Thôi Vạn Thạch đã không gặp nhau gần một năm, khi gặp lại nhau chúng tôi lại thân thiết hơn. Hoàn cảnh của hắn hiện tại khá hơn sự tưởng tượng của tôi nhiều. Hắn ở một khách sạn mới cất tại Tiêm Sa Chủy. Ánh sáng và cách bày biện trong phòng thật lý tưởng. Đáng kể nhất là cái lười biếng, ăn diện của nghệ thuật gia nay cũng đã được cải thiện. Tóc tai, áo quần rất tề chỉnh, mặt mày cũng tươi tắn ra. Bộ vó của hắn cũng không tệ lắm. Người cao và gầy, trán rộng, mắt to, mũi cao, có người hoài nghi hắn có hai dòng máu.

Vạn Thạch kể cho tôi nghe đời sống của hắn trong một năm nay. Hắn đi dạy vẽ thêm, làm giáo sư dạy vẽ tư gia, và có thời kỳ hắn còn làm cho công ty quảng cáo. Về sau vì muốn có nhiều tiền, hắn đã vẽ nhiều bức tranh giả cổ, bán cho du khách Mỹ. Nhờ có nhiều tiền nên đời sống kham khổ của hắn trước đây được cải thiện dần. Nhưng dù sao hắn cũng còn một chút lương tâm nghệ thuật, nên khi đời sống đã có căn bản hắn bỏ nghề ngay. Hiện nay đang hợp tác với mấy người bạn lập một phòng vẽ, hắn có thể yên tâm vẽ những bức tranh theo ý mình thích.

- Sao lâu nay cậu không liên lạc với tôi, nếu cô Phụng, con giáo sư Trung không nói về cậu thì tôi quả quyết là cậu đã bị mất tích rồi.

- Tôi có đến tìm cậu ở địa chỉ cũ, nhưng cậu đã dọn đi. Về sau tôi có gặp Trương Đức Sanh mới biết được địa chỉ mới của cậu. Lẽ ra cậu phải cho tôi biết địa chỉ mới của cậu sớm hơn chứ!

- Trước đây tôi chưa có chỗ ở nhất định, - Vạn Thành cười cay đắng – Và lại, lúc bấy giờ tôi đang vẽ tranh giả, chẳng có vẽ vang gì mà cho bạn bè biết. Hơn nữa, tôi đang yêu... Cậu cũng hiểu cho, khi có bạn gái, thì bạn bè cũng bỏ qua một bên hết.

- Tôi thành thật chúc mừng cậu!

Tôi vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ vì tôi vừa định hỏi thì hắn đã nói trước, cũng đỡ cho tôi khỏi phải lựa lời.

- Chắc cậu lấy làm lạ, một tên họa sĩ nghèo mạt rệp như tôi mà cũng yêu

với đương phải không? Nhưng ngày nay đã bảnh bao hơn xưa rồi.

- Tôi tin rằng tình yêu có thể biến đổi phẩm cách của một con người.

- Đúng! Hiện giờ cậu chỉ trông thấy vẻ ngoài của tôi, chứ cậu chưa trông thấy nội tâm của tôi – Vạn Thạch cảm động gật đầu thấp giọng – Cậu có biết sao tôi không vẽ tranh giả nữa không? Chính là nguyên nhân đó đấy.

- Cậu ngược với “bồ” chứ gì?

- Không hẳn như thế! Thực ra là tôi biết tự giác, một tâm hồn nhơ nhuốc không xứng đáng lãnh một tình yêu trong sạch. Ngược lại, nó là sự lừa gạt, cũng như tôi đã lường gạt các du khách ngoại quốc vậy.

- “Bồ” cậu có biết việc này không?

- Dĩ nhiên phải biết. Chúng tôi đối xử với nhau rất thành thật. Có thời kỳ nàng còn làm phụ tá cho tôi nữa. Nàng hiểu tôi, cũng như tôi đã hiểu nàng. Nàng rất khéo léo, cho đến độ người ta thấy nàng giao tiếp với người ngoại quốc, người ta còn nghi nàng là một loại “me” quốc tế.

- Cậu gặp nàng trong trường hợp nào?

- Nàng là học trò của tôi, rồi tôi dạy riêng cho nàng tại nhà, về sau nàng giúp tôi trong công việc làm ăn... Tôi khỏi phải nói nhiều, tự nhiên cậu sẽ rõ, vẽ hình người cần chi phải vẽ cả ruột gan.

- Thế thì đúng là mối tình của thầy và trò rồi! Tôi sức nhớ đến tình cảnh của Lâm Việt Sanh.

- Nếu nói một cách chi tiết hơn thì không kể như thế được! – Vạn Thạch cười híp mắt – Điều tôi dạy nàng chỉ là kỹ thuật, cũng như là thầy dạy lái xe vậy, cậu có thể cho như vậy là thầy trò sao?

- Cậu biết rõ gia cảnh của nàng chứ?

Vạn Thạch goe nguẩy chiếc đầu ngâm nga:

- Gặp nhau trên bước đường mây. Cần chi phải biết có từng quen chẳng? Ngoại trừ những người sinh trưởng ở Hương Cảng, còn thì đều là dân tị nạn. Chúng tôi đã giao kết với nhau và không nhắc đến dĩ vãng để khỏi phải thắc mắc. Kể từ hôm chúng tôi yêu nhau, hai người đều xem đó là ngày bắt đầu cuộc đời mới, cũng chính ngày đó, tôi đã cởi bỏ chiếc áo dính đầy dầu sơn.

- Cậu đã nghĩ đến việc cưới vợ?

- Dĩ nhiên, du khách cũng phải về nhà chứ? Chúng ta không thể đi dạo mãi trên con đường tình ái suốt đời được.

- Còn nàng thì sao?

- Nàng à? – Vạn Thạch do dự giây lát – Nàng không nghĩ đến việc lấy chồng. Tôi đang thuyết phục nàng. Tôi mời cậu đến đây, là để giúp tôi giải quyết hai vấn đề: Vấn đề thứ nhất là mở triển lãm hội họa, mong rằng cậu giúp tôi viết một bài báo. Vấn đề thứ hai là nhờ cậu nghĩ cách giúp tôi thuyết phục nàng.

- Vấn đề thứ nhất rất dễ, tôi có thể giới thiệu cho cậu một người hiểu biết nhiều về ngành hội họa để họ viết bài cho cậu chính xác và hữu hiệu. Vấn đề thứ hai, tôi nghĩ trước nhất cậu phải tìm hiểu lý do tại sao nàng không bằng lòng lấy chồng, có gì khó khăn đâu. Có thể nàng đang lo nghĩ về vấn đề sinh sống sau khi kết hôn.

- Điều này không thành vấn đề. Hoàn cảnh của nàng khá hơn tôi, chẳng hạn như nàng có xe hơi, còn tôi chỉ có thể mua trả góp chiếc xe hai đời chủ.

- Nàng có hài lòng về nghề nghiệp của cậu không?

- Đó cũng không thành vấn đề, nàng rất ái mộ tài nghệ của tôi, có khi làm tôi phải đỏ mặt.

- Nàng thích tính tình của cậu không?

- Chẳng chút thắc mắc, nàng bảo rằng sự thay đổi của tôi còn nhanh và tốt hơn cả dự tính của nàng – Vạn Thạch đắc ý cười – Hơn nữa, nàng còn bảo tôi có thể trở thành người chồng gương mẫu, vì lẽ hầu hết đàn ông đều rất ích kỷ, giữ vợ rất kỹ, còn tôi hoàn toàn để cho nàng tự do, cho nàng sung sướng trên phương diện tinh thần. Tôi đã giao chìa khóa cho nàng và tôi tự giam mình trong phòng vẽ, bằng không, làm sao tôi vẽ được nhiều tranh như thế.

- Sức mạnh của tình yêu khủng khiếp thật! – Tôi pha trò – Hèn gì cậu không thèm đến thăm bạn bè nữa.

- Cậu xem – Vạn Thạch nghiêm chỉnh đưa tay chỉ những bức tranh trên tường – Đây đều là thành tích gần đây của tôi, nhưng phải kể là thành tích của nàng mới đúng.

- Khi nàng được tự do, cậu có rõ phạm vi hoạt động của nàng không?

Vạn Thạch hốt hoảng:

- Cậu nghi nàng có bạn trai khác à?
- Tôi không có ý như vậy.

Sắc mặt Vạn Thạch đột nhiên thay đổi nhanh chóng:

- Nếu là ai khác nói như thế, không chừng tôi đã nổi giận rồi. Nay tôi đã mời cậu làm cố vấn, thì tôi không thể không lịch sự. Vấn đề này chẳng có gì đáng nói cả, nhưng có điều tôi phải giải thích với cậu.
- Tôi thiết nghĩ cậu cũng không cần phải giải thích, tôi tin tưởng vào căn bản tình yêu của hai người lắm.

- Không, không! – Vạn Thạch nắm lấy cánh tay tôi, hai bàn tay ướt đẫm mồ hôi – Nàng có rất nhiều bạn trai, nhưng đó chỉ có tính chất xã giao. Tôi không thể nói dối cậu, tôi biết có rất nhiều người đeo đuổi nàng, trường hợp này cũng không lạ gì; một vật xinh đẹp thì ai cũng muốn chiếm làm vật sở hữu. Về điểm này, những người học mỹ thuật như chúng tôi miễn cảm nhất, một bức họa đẹp thì mọi người đều ưa thích. Họa sỹ chúng tôi phải mang nét đẹp ghi lại trên mặt vải.

Dường như Vạn Thạch có vẻ băn khoăn, tôi thừa dịp tìm hiểu hẩn cận kẽ hơn:

- Theo lời cậu thì cô bạn của cậu giao thiệp rất rộng?
- Nhưng nàng không thể yêu hai người cùng một lúc.

Tôi nhớ đến vẻ mặt ủ rũ của Lâm Việt Sanh, nên tôi không thể nhắc nhở Vạn Thạch

- Một người con gái lựa chọn đối tượng kết hôn giữa nhiều bạn trai là chuyện tất nhiên, cậu không thể lơ là vấn đề này, mặc dù cậu có thể là người nàng yêu quý nhất.

Vạn Thạch không đành lòng được, hẩn ngập ngừng nói:

- Tôi không muốn xâm phạm tự do cá nhân của nàng.
- Không, tôi tin là nàng yêu cậu, nàng sẽ thẳng thắn cho cậu biết mọi hoạt động của nàng.

Vạn Thạch cúi đầu xuống, ngẫm nghĩ một hồi:

- Nàng cho tôi biết có mấy người theo đuổi nàng, một là người cùng xứ sở, một người nữa là anh cô cậu.

- Mỗi liên hệ giữa họ có lợi hơn cậu nhiều lắm!

Thôi Vạn Thạch gật gù:

- Vâng

- Như vậy là mỗi liên hệ tam giác rồi?

- Nhưng không phải là tam giác đều. Người cùng xứ nàng là một thằng bé con, nàng cho tôi biết, nàng chỉ xem nó như em thôi.

- Cậu cho rằng nàng không giờ yêu thằng bé đó?

- Không bao giờ. Không có người con gái trưởng thành nào lại đi yêu thằng bé con.

- Chính thằng bé đã tỏ ra là nó đang theo đuổi nàng à?

- Ừ! Họ quen nhau từ nhỏ, nhưng hẳn đã quên mất sự sai biệt tâm lý giữa nam và nữ lúc trưởng thành.

- Rồi cậu định xử làm sao?

- Chúng tôi không nỡ làm hẳn thất vọng. Nhất là tôi, tôi sợ người ngoài hiểu lầm là tôi đã ý thế hiệp kẻ cô thế.

- Chẳng có gì đáng ngại thật! Còn người anh cô cậu của nàng thì sao?

- Càng không thành vấn đề!

- Ừ! Tôi hỏi là hỏi vậy mà! Người anh bà con cô cậu của nàng là người thế nào?

- Thương gia! Trên phố đâu hiếm hạng thương gia tầm thường đó. Lúc đầu tôi phải lo nghĩ rất nhiều về hẳn, hiện nay tôi đã yên lòng vì tôi không còn là tên thợ vẽ nghèo nàn nữa, số tiền tôi dành dụm được đủ để tạo lập một mái gia đình ấm cúng.

- Cứ theo tình trạng này, cậu đã nắm chắc kết quả rồi! Tôi sắp được uống ly rượu mừng!

- Đôi khi tôi cũng lo cho sự chủ quan của tôi, nên tôi muốn hỏi ý kiến cậu.

- Cậu bằng lòng giới thiệu nàng cho tôi biết không?

- Tôi phải hỏi ý kiến nàng rồi mới trả lời được.

- Cậu có ảnh của nàng không?

- Nàng không thích chụp ảnh. Có mấy lần tôi đề nghị vẽ một bức chân dung cho nàng, nàng đều từ chối cả. Về sau, tôi phải dùng hết mọi cách mới vẽ được sau lưng nàng.

Vạn Thạch lấy từ góc tường ra một bức tranh lụa vẽ một thiếu nữ mặc áo tằm. Đẹp thật!

- Đây là kiệt tác đặc ý nhất của tôi! Nhưng vì vẽ bức tranh này mà suýt nữa tôi và nàng phải chia tay nhau.

- Nàng phải hiểu biết sở thích của một họa sỹ chứ

- Thôi, đừng nói việc này nữa. Có nhiều việc rất khó mà nói cho tường được. Đây là chuyện mới xảy ra gần đây thôi. Thú thật, tôi cũng hơi bất mãn và suýt tuyệt giao với nàng, nhưng dẫu sao giữa chúng tôi vẫn mặn nồng và nàng vẫn một mực yêu thương tôi.

- Đây là hiện tượng thường xảy ra trong tình yêu! Nhưng có điều cậu cần phải tìm hiểu nàng kỹ hơn.

- Tôi nghĩ sau khi thành hôn chúng tôi sẽ hiểu nhau hơn! – Vạn Thạch hờ hững nói – Hãy đợi đi, cậu sẽ nhận được thiệp mời mà, không lâu đâu!

- Có gì sai khiến, tôi nhất định sẽ tuân lệnh! Làm người giới thiệu, rể phụ, thậm chí đến viết những mảnh vải đỏ trên bản “Nghinh tân”

Thôi Vạn Thạch cười hả hê.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 21

Chúng tôi ngồi ở quán cà phê Thanh Điều. Lần đầu tiên trông thấy mặt Lưu Triết rầu rầu.

Lưu Triết trịnh trọng hẹn tôi đến đây để nói một chuyện rất quan trọng với hẳn. Tách cà phê đã cạn mà hẳn vẫn chưa hé môi. Tôi phải mở lời:

- Chuyện gì thế?

- Có gì đâu! – Triết ngậm ngừng – Tao muốn thảo luận với mày một vấn đề

- Vấn đề gì? Có phải là vấn đề triết học của mày không?

- Không! Vấn đề này không thể lấy triết học mà phân tích được. Có lẽ phải áp dụng quan điểm nghệ thuật của mày mới ổn.

- Được rồi, mày nói thử nghe coi!

- Theo mày, giữa con người và con người sao lại xảy ra những cái hiểu lầm vớ vẩn như vậy, phải chăng là vì những ác cảm sẵn có trong cuộc sống của mỗi người?

- Chắc không hẳn vậy. Vì nếu nghĩ cho kỹ thế nào cũng tìm được căn nguyên của cái hiểu lầm đó, rất tiếc tao không phải là nhà tâm lý học để phân tích tỉ mỉ hơn.

- Nó không nằm trong nguyên tắc tâm lý học đâu! Tao muốn mày giải thích bằng vào quan điểm của mày. Khi mày tạo dựng nhân vật, loại trừ những ân oán của loài người, mày còn cách gì để cho họ phải đối địch với nhau không?

- Quan niệm lãnh thổ, quan niệm giai cấp và quan niệm chủng tộc, tư tưởng chính trị vân vân, có thể là nguyên nhân của sự thù hận.

- Những điều đó đều nằm trong vòng ân oán của loài người mà tao vừa nói khi nãy

- Nhưng hoàn cảnh cá nhân cũng có thể tạo lòng thù hận – Tôi suy ngẫm giây lát – Và đặc điểm của diện mạo cũng có thể gây sự ưa ghét của hai người, chẳng hạn như trong tình yêu đôi lứa, mỗi người có một mẫu ý trung

nhân lý tưởng, đôi khi chịu sự chi phối của một ấn tượng nào đó. Đàn ông lựa vợ hầu hết đều căn cứ vào người mẹ. Người đàn bà thì chịu ảnh hưởng nhiều về hình dạng của người cha.

- Ủ, cái mà mà nói đó đúng. Nhưng vấn đề của tao không phải vậy. Hai người vô cớ lại giận ghét nhau, như thế mà phải dùng cái gì để giải thích cho ra đây.

- Tao đành phải nghĩ đến kẻ thứ ba! Người thứ ba đó đứng giữa để gây ra sự hiểu lầm.

- Kẻ thứ ba? – Triết cúi đầu nghĩ ngợi.

- Mà đã gặp rắc rối tình cảm hả? Đau khổ vì tình đúng không?

Triết gật gù và giải thích:

- Mà đừng hiểu lầm là người ta hiểu lầm tao, thậm chí nàng cũng không hiểu gì như tao!

- Mà có thể cho tao biết đầu đuôi câu chuyện được chẳng?

- Không, mà hãy tha cho tao việc này. Nhưng chắc chắn trong tương lai thế nào tao cũng nhờ mà giúp.

- Lẽ dĩ nhiên tao rất vui lòng.

- Tao phải cảm ơn mà trước! Nhưng tao phải cố làm hết khả năng của mình trước.

- Được rồi, tao đợi tin tức của mà.

Triết trầm ngâm một hồi rồi chuyển hướng câu chuyện:

- Gần đây mà có gặp giáo sư Trung không?

- Có, tao có nói chuyện với cô Phụng. Cô ta ưa lý sự lắm.

Triết buông tiếng thở dài:

- Không, nàng rất đáng thương hại!

- Mà có cần tao nói gì với cô ta không?

- Để tao nói cũng được. Việc này không thể nhờ ai giúp được.

- Mà không thích nàng sao?

- Tao thấy tao không yêu nàng.

- Đây là vấn đề mà mà định hỏi tao đấy phải không? Đã có chuyện gì hiểu lầm à?

- Không có gì phức tạp.

- Lúc trước hai người thân nhau lắm mà, sao nay đột nhiên lại hững hờ đi?
 - Tình yêu nó kỳ lắm – Triết cười cay đắng – Không thể cho chính xác như hai với hai là bốn được. Có lẽ mày sẽ mắng tao thấy mới quen cũ, không trọng đạo nghĩa. Nhưng mày phải thông cảm cho tao trong chuyện này.
 - Mày thích cô biên tập viên kia hả?
 - Ủ, cứ cho cô ta là người thứ ba đi. Theo mày tao phải làm sao?
 - Tao không có ý kiến. Có lẽ tao sẽ có thiên kiến, nhưng cô Phụng quả là người xứng đáng, còn cô kia tao có biết gì đâu?
 - Tao không được phép yêu người khác à?
 - Chỉ có chút ân hận thôi!
 - Dĩ nhiên, tao cũng rất ân hận. Nhưng tình yêu có lúc cũng tàn nhẫn lắm.
 - Mày phải tự trung thực với mình.
 - Mày không phản đối hành động của tao à?
 - Tao không có quyền đó, cho dù tao có quyền đi nữa, tao cũng không muốn áp dụng nó.
 - Tình yêu không phân giai cấp, phải không?
 - Dĩ nhiên.
 - Cái tao nói không phải là giai cấp xã hội mà là giai cấp nhân cách.
 - Đúng, luyện ái là việc của trai và gái.
- Triết dường như đã lấy lại được niềm tin, hần mỉm cười nói:
- Theo mày, tình yêu có vấn đề khảo nghiệm không?
 - Phải có khảo nghiệm chứ. Trên thực tế khi yêu nhau chính là lúc hai người đều đang khảo nghiệm nhau.
 - Không có vấn đề sĩ nhục à?
 - Trong yêu đương, không có vấn đề gì cả.
- Triết gật gù:
- Nếu như có kẻ thứ ba, mày xử sự làm sao?
- Tôi sực nhớ đến vấn đề mà tôi đã thảo luận với Lâm Việt Sanh, tôi quả quyết nói:
- Phải công bằng.
 - Có vấn đề đạo nghĩa không?
 - Không.

- Thí dụ như tao và mày cùng yêu một người thì phải làm sao?
 - Làm sao có như vậy được? Thí dụ của mày chẳng thích đáng tí nào cả.
 - Không phải tao hoài nghi gì mày. Lẽ dĩ nhiên tao hiểu mày lắm.
- Tôi không hiểu Triết muốn ám chỉ gì, tôi đành phải an ủi và khích lệ hẳn:
- Với những điều kiện mày có, mày không cần phải lo nghĩ đến vấn đề này.
- Triết thở dài và gọi bồi:
- Cho ly cà phê, không bỏ đường! Mày uống gì thêm?
- Tôi thấy đã đến lúc phải đi thì bảo Triết:
- Tao phải ở đây một lúc nữa, mày không trách chứ?
 - Không, tao phải về nhà. Tao còn nhiều thư từ và bài vở phải lo nữa.

Khi tôi bỏ đi, Triết ngồi lặng lẽ suy tư, nhẹ khuấy tách cà phê không đường, hẳn dường như đã quên đi sự hiện diện của tôi.

Từ Túc

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 22

Tôi nhận được một tấm thiệp hồng, nhưng không phải thiệp mừng của Thôi Vạn Thạch. Tôi kinh ngạc đến nỗi không tin ở con mắt mình. Vì tôi có quen biết với ai tên là Lawrence và cô Edlies đâu. Nhưng tên họ và địa chỉ của tôi rõ ràng như thế này đây, không có một sự lầm lẫn nào cả. Và tôi cố tìm mọi chi tiết để đoán mò, nhưng ngoài cái địa đồ chỉ đường, không còn gì khác nữa. Nhà mới xây cất chưa có số, ngay dưới chân núi phía sau thành Cửu Long.

Tôi không thể nghĩ ai đùa dai như thế vì ngày “cá tháng tư” (poission d’ April) đã qua rồi, ai còn trêu ghẹo gì nữa. Cuối cùng tôi đành đoán có lẽ đây là độc giả của tôi.

Với nghề nghiệp của tôi, ngẫu nhiên nhận được sự mời mọc của người khác cũng chẳng lạ, nhưng thông thường các thiệp mời đều có báo trước. Tôi xé thiệp đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi lại ráp nó lại.

Tôi đặt ra bao nhiêu câu hỏi, từ nghiêm trọng đến bồn chột, và suy đi nghĩ lại, mãi đến hoàng hôn tôi mới quyết định cứ đi xem sao.

Theo tập quán tại địa phương này, tôi mua một bó hoa và một lẵng trái cây. Thì dù cho nữ chủ nhân là người Trung Hoa hay là người ngoại quốc tôi cũng không đến nỗi phải ngỡ ngàng.

Theo bản đồ, tôi tìm được nơi đó một cách hết sức dễ dàng, vì lẽ chung quanh toàn nhà nhà gỗ màu tro thẫm, chỉ duy nhất có một ngôi nhà gạch màu trắng.

Trong khu dân nghèo khó hỗn loạn và bẩn thỉu này, ngôi nhà gạch trông sạch sẽ và xinh đẹp hẳn ra, nhất là bãi đất trống ở trước cửa còn đặt nhiều chậu hoa và những cây Đông Thanh (*) được cắt xén hết sức cẩn thận.

(*) Cây Đông Thanh: Một loại cây quanh năm xanh biếc, đầu mùa hạ trở hoa màu vàng nhạt, và kết trái hình cầu màu đỏ tía.

Tôi hỏi bằng tiếng Anh:

- Đây có phải là nhà của bà Lawrence không?

Trong nhà không có tiếng trả lời nhưng đèn bật sáng và có tiếng ho húng hắng của một bà già trong nhà vọng ra.

- Thưa bà, tôi muốn hỏi bà Lawrence ạ - Tôi nói bằng tiếng Quảng Đông không mấy thành thạo.

Cánh cửa được mở ra, giờ đây lại từ từ khép lại. Tôi đã bị lừa rồi, và tự mĩa:

- A! Hay ta đã tìm lầm nhà rồi!

Tôi quay mình toan bỏ đi, bỗng cánh cửa lại xịch mở, một bà lão người Tây phương đầu tóc bạc phơ, ngồi trên chiếc xe lăn tay nhìn tôi. Ngay khi tôi định lên tiếng xin lỗi thì bà lão đã nói bằng tiếng Quan thoại:

- Ông tìm ai?

- Dạ, bà Lawrence!

- Bà Lawrence à? – Bà lão phe phẩy cái quạt lấm bẫm - Ở đây chỉ có cô Edlies thôi!

- Đúng rồi, tôi đã quên hỏi cô này – Tôi bèn lấy thiệp mời cho bà ấy xem.

Bà lão tiếp lấy xem một hồi, đoạn gật đầu nói:

- Xin mời vào! Con bé này được chiều chuộng quá sinh ra hư đốn. Tức chết đi được! Nó chỉ cho tôi biết là đêm nay nó có mời một người bạn đến đây thôi.

Tiếng Quan thoại của bà lão khá lưu loát, cử chỉ cũng rất tao nhã làm tôi hết sức ngỡ ngàng. Một gia đình điển hình cho giai cấp trung lưu, ghế salon, tủ lạnh, trên tường treo một bức tranh sơn dầu, chiếc radio đặt trên quây đang hát những bản nhạc miền Bắc.

Tôi lại ngấm vị nữ chủ nhân thêm một lần nữa, xem ra bà đã hơn năm mươi

tuổi. Bà mặc chiếc áo dài Trung Hoa kiểu xưa, mắt to, mũi cao, má hóp, trên mặt có những vết nhăn thật nhỏ. Có lẽ vì vấn đề sức khỏe nên sắc mặt bà rất ảm đạm. Nhưng bà vẫn giữ đúng phong cách làm mọi người phải kính nể. Bà mời tôi ngồi, bảo cô tớ gái mang nước lên, và đưa tay nhận bó hoa của tôi, thoáng đưa lên mũi ngửi:

- À! Thơm quá. Quê tôi vào mùa xuân mới có loài hoa kiếm lan tươi tốt thế này!

- Thưa bác, xin bác vui lòng cho cháu biết quý danh được không ạ?

- Cậu cứ gọi tôi là bà Hoa được rồi.

- Thưa bác, cháu mạo muội quá. Cháu thật không nhớ ra chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào, còn về cô nhà, có lẽ cô ấy đã đọc được tác phẩm của cháu, nói ra thật chẳng đáng chút nào cả.

- Tôi rất vui lòng được tiếp cậu tại đây, - bà Hoa cười giọng hiền hòa – Con gái tôi có lẽ là độc giả của cậu. À! Edlies bảo tôi đừng cho cậu biết, nhưng cậu đừng để mắc lừa nó nhé.

- Tên Edlies chắc không phải tên thật của cô ấy.

- Tên thật đấy! Nó tự sửa lấy từ ngày nó biết đọc, đâu khoảng bảy tuổi gì đó nó đọc quyển “Edlies huyền du ký”.

- Nhưng cháu chưa có bạn gái ngoại quốc.

- Không, nó là người Trung Hoa đấy chứ - Bà Hoa sờ thoáng qua cánh tay áo – Tôi cũng là người Trung Hoa, tuy nhiên, tổ tiên tôi là người Pháp. Ngoại trừ mắt, và mũi có tính di truyền, ngoài ra tôi có gì khác người Trung Hoa đâu?

Ngôn ngữ và hành động của bà lão này hơi ngô ng, nhưng phải công nhận là bà nói đúng. Cách ăn mặc và điệu bộ của bà thật không khác một bà lão Trung Hoa.

- Hơn nữa, tiếng Quan thoại của tôi còn khá hơn cậu nữa là khác. Cách phát âm của cậu không được đúng lắm. Quê cậu ở phía nam Trường Giang hay ở phía bắc?

- Dạ, quê cháu là một xóm làng vắng vẻ ở phía hạ lưu sông Hoàng Hà.

- Thế thì đúng rồi – bà Hoa thích thú cười to – Ba mươi năm trước tôi có đi ngang qua chiếc cầu sắt của sông Hoàng Hà tại Trịnh Châu, lúc đó, cậu hãy

còn bò dưới đất đấy! À, tôi thiếu lịch sự quá. Tôi không nên nói nhiều quá với bạn của con gái tôi mới phải.

- Dạ, có hề gì đâu!

- Cậu thử đoán xem, tại sao tôi lại đi Trung Hoa?

- Thưa bác, cháu đoán nhất định là bác đi truyền giáo ở phía bắc Trung Hoa.

- Không phải, tôi là người Trung Hoa chính cống. Mời cậu dùng trà. Tôi nói đùa với cậu đấy! Thú thật, lòng tôi là của Trung Hoa, nhưng tôi rất hồ thẹn, sự hiểu biết của tôi về Trung Hoa ít ỏi quá. Tuy nhiên, tôi và chồng đã cư trú ở Trung Hoa rất nhiều năm.

- Thưa bác, bác trai có nhà không ạ?

- Hoa là tiếng họ của mẹ tôi. Theo tôi thì lão kể như đã chết, nhưng có lẽ lão vẫn còn sống.

Có thể là bà đã bị phụ rẫy nên bà mới không muốn nhắc đến chồng bà, cả đến họ chồng bà cũng bỏ luôn. Tôi ái ngại chuyển hướng câu chuyện:

- Cô nhà có nhắc đến chuyện quen biết giữa cháu và cô ấy không nhỉ?

- Không! Chờ nó về rồi nó sẽ cho cậu biết!

- Cảm ơn bác. Bao giờ cô ấy mới về nhỉ?

- Đêm nay có lẽ sớm hơn – Bà Hoa nhìn đồng hồ treo - Nó đoàng hoàng lắm, chưa bao giờ thất hẹn với bạn bè cả, theo tôi nghĩ, nó phải nhớ khách của nó hơn tôi mới phải chứ.

- Cháu mong gặp cô ấy. Nếu không có việc gì, cháu sẽ không dám quấy rầy bác và cô nhà.

- Sao lại nói thế? Cậu nên tha thứ cho nó. Tôi nghĩ đây chắc là nó muốn tôi tiếp chuyện với bạn nó để tôi đỡ buồn tẻ vậy mà – bà Hoa khẽ xê dịch chiếc xe lăn tay thờ dài ai oán – Từ khi tôi dùng chiếc xe này thay chân, tôi buồn muốn chết đi, không một ai đến thăm và cũng chẳng một ai trò chuyện với tôi cả.

- Cô nhà phải làm vui cho bác chứ.

- Nó phải đi làm việc. Cho dù tôi không bệnh tật gì nó cũng phải đi làm việc.

- Cô Hoa làm việc ở đâu thế thưa bác?

Tôi lợi dụng cơ hội để hỏi cho rõ vì trước kia tôi có diễn thuyết tại một trường nữ trung học. Có lẽ cô ta là nữ giáo sư cũng nên.

- Lúc trước nó làm thư ký tại một hãng xuất nhập cảng. Hiện nay nó đã nghỉ việc, nhưng đêm nào cũng phải đi dạy kèm trẻ em.

- Cô ấy có dạy cho trường giáo hội không?

- Không! Nếu dạy được ở trường Giáo hội thì tốt quá vì nó cũng tin tưởng Chúa, nhưng nó không chịu. Tuy nhiên, tiền dạy học cũng không nuôi nổi tôi, mỗi hôm tôi phải uống thuốc đều đặn nếu không thì bệnh phong thấp hành hạ tôi không chịu nổi. Giờ thì nó đang dạy kèm cho các con nhà giàu có, dư chút thì giờ thì làm thêm ít việc kiếm thêm ít tiền. Sống ở Hương Cảng mà không chạy đôn chạy đáo thì làm sao mà sống được chứ?

Như vậy chắc hẳn là cô ta chẳng có liên hệ gì với tôi rồi. Tôi muốn từ già nhưng trông thấy vẻ khao khát muốn tâm sự của bà, tôi tội nghiệp nên đành phải nán thêm chút nữa.

- Có lẽ cô nhà nên về sớm một chút để hầu chuyện bác chứ

- Nó bần lắm. Tôi không thể làm phiền nó, tôi cho nó được tự do hoàn toàn. Nay nó đã hai mươi một tuổi. Có thể tự định lấy cuộc đời nó nên cũng phải cho nó giao thiệp chứ! Cho dù là trước đây tôi cũng không can thiệp đến cuộc sống của nó, tôi nghĩ tôi là một bà mẹ hiền, nhưng không phải là một bà mẹ hiền trong gia đình Trung Hoa.

- Lòng mẹ yêu con thì ở đâu cũng thế cả! Sự dạy dỗ của bà mẹ Trung Hoa đối với con cái có lẽ hơi nghiêm khắc, nhưng con cái đã ngoan ngoãn thì có ai can thiệp một cách vô lý đâu.

- Đúng thế! Tôi không hề dạy dỗ con gái tôi, điều này người khác không hiểu lắm đâu. Không hẳn là vì nó không cha, thật sự là từ nhỏ nó đã chịu nhiều cay đắng, cứ mỗi lần nghĩ đến điều này là tôi lại đau xót khôn cùng.

- Cháu đã nói, con cái ngoan thì không cần phải dạy dỗ khe khắt.

- Nhưng cách đây hai hôm, tôi có đánh nó một trận. Tôi đã nghĩ rằng, tôi đánh nó đau lắm nhưng nó không biết là lòng tôi còn đau hơn cả nó.

- Tại sao thế thưa bác?

- Tôi bảo nó là phải tuyệt giao với một người bạn trai, nhưng nó không nghe.

- Cháu nghĩ đó là vì bác thương cô ấy, người bạn của cô ấy chắc là người xấu.

- Không, nó rất đoàng hoàng.

- Ủa?

- Tôi không thể nói rõ được và tôi cũng không nói cho nó biết, hay bất cứ một người nào biết cả. Thôi, chúng ta bỏ chuyện này đi! Xin cháu chớ hiểu lầm. Tôi không bắt con gái tôi làm ni cô, vì ngoại trừ người thanh niên kia, tôi sẵn sàng đón tiếp bất cứ người bạn trai nào của nó đến nhà. Cậu xem! – Bà đưa tay chỉ vào một phòng – Tôi đã chuẩn bị cho nó tất cả rồi đấy.

Một bàn ăn đã bày sẵn, có cả hoa và trái cây.

- Nó có cho tôi biết, người bạn trai nó mời đến là một nhà thơ. Nhà thơ không như những thương gia tầm thường, cần phải tràn đầy ý thơ. Do đó, tôi đã chọn lựa gian phòng này. Nếu đèn tắt đi, ánh trăng sẽ soi vào rất thơ mộng.

Nghe bà Hoa nhắc đến ánh trăng, tôi vội nhìn đồng hồ tay. Chín giờ đúng, tôi không thể đợi thêm nữa, bèn đứng dậy, từ giả.

- Kìa, con gái tôi về rồi. Cậu có nghe thấy tiếng hát của nó không?

Tôi nhìn ra ngoài, nghe mang máng có tiếng hát, lúc ngưng, lúc liên tục theo hơi gió:

Bao giờ trở lại người yêu hỡi? Vì anh, nước mắt em cạn rồi...

Tôi kinh ngạc nói:

- Đây là bản nhạc thịnh hành nhất trong thời kỳ kháng chiến. Đúng là cô ấy hát à?

- Đúng! Tôi nghe cả tiếng bước chân quen thuộc của nó.

- Giọng hát của cô ấy khá lắm!

Bà Hoa không trả lời chỉ lắng nghe, sắc mặt thâm trầm ngơ ngẩn. Bà Hoa gật gù:

- Hay lắm!

- Dường như tôi có nghe qua điệu nhạc này rồi

Bà Hoa như vừa tỉnh cơn mộng, nhìn tôi nói:

- Hai mươi năm trước, bản nhạc này rất thịnh hành vào lúc chiến tranh giữa Nhật Bản và Trung Hoa chúng ta. Hiện nay không còn ai hát đến nữa.

Nhưng, hôm nào tôi cũng bảo nó phải hát cho tôi nghe. Bây giờ nó lại hát sang bản khác rồi!

- Cô ấy hát bản gì thế?

- Cậu thử nghe xem, tốt nhất cậu nên mang hết tâm hồn ra để nghe, thì rõ lắm.

Quả nhiên, tiếng ca càng lúc càng rõ, từng âm thanh một vang lên:

Tình tôi và chàng sâu như biển cả

Nước biển đỏ,

Trôi không sạch hận thù của chàng và tôi

Nước biển đỏ,

Rửa không sạch máu và nước mắt của tôi...

Một cơn gió thổi qua, tiếng hát lại trở nên mù mờ:

Ánh dương quang chiếu vào chiếc ghe cô độc

Chàng đã nhìn tôi mỉm cười

Nụ cười tang thương

Bà Hoa buông tiếng thở dài

Ta đứng bên bờ cất tiếng ca

Hương hoa ngây ngất cõi lòng ta,

Cửu Long vang tiếng,...

- Bạch Lộ!

- Bạch Lộ là ai? Cô ấy cũng biết bản nhạc này à?

- Con gái của bác chớ ai! Cô Bạch Lộ. Cháu có nghe cô ấy hát bài này rồi.

Bà Hoa trở mắt nhìn tôi không hiểu.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 23

Ánh trăng, bóng trúc, cô gái xinh đẹp, hương hoa và hương trà hữu hạng, làm tôi ngất ngây say đắm trong gian nhà gạch ấm cúng.

Sau khi dùng bữa xong, bà Hoa uống chút ít rượu Đỗ Tông, nuốt vài viên thuốc ngủ và ngủ quên trên chiếc xe lăn.

Gương mặt Bạch Lộ cũng đỏ ửng, nàng lấy trong tủ lạnh ra một cái chậu, mỉm cười nói:

- Đây là bánh trứng trái lặt mẹ tôi tự làm đấy, ngoài phố không có bán đâu.
- Cảm ơn cô.
- Mẹ tôi còn biết nấu rượu nho nữa. Mà đàn ông các anh có ai chịu uống rượu nho đâu.
- Tôi không thể dùng thêm chút gì nữa.
- Anh Từ! – Bạch Lộ cười duyên dáng – À, hay tôi vẫn gọi anh là anh Văn nhé. Tôi thích bút hiệu này của anh lắm, và tôi cũng hy vọng anh gọi tôi là Bạch Lộ, nhé! gái xinh đẹp, hương hoa và hương trà hữu hạng, làm tôi ngất ngây say đắm trong gian nhà gạch ấm cúng.

Sau khi dùng bữa xong, bà Hoa uống chút ít rượu Đỗ Tông, nuốt vài viên thuốc ngủ và ngủ quên trên chiếc xe lăn.

Gương mặt Bạch Lộ cũng đỏ ửng, nàng lấy trong tủ lạnh ra một cái chậu, mỉm cười nói:

- Đây là bánh trứng trái lặt mẹ tôi tự làm đấy, ngoài phố không có bán đâu.
- Cảm ơn cô.
- Mẹ tôi còn biết nấu rượu nho nữa. Mà đàn ông các anh có ai chịu uống rượu nho đâu.
- Tôi không thể dùng thêm chút gì nữa.
- Anh Từ! – Bạch Lộ cười duyên dáng – À, hay tôi vẫn gọi anh là anh Văn nhé. Tôi thích bút hiệu này của anh lắm, và tôi cũng hy vọng anh gọi tôi là Bạch Lộ, nhé!

- Sao cô biết tên thật của tôi?
- Tôi hỏi thăm anh Đức Sanh đấy, một hôm tôi gặp anh ấy ngoài phố, tôi nhờ anh ấy viết địa chỉ của anh vào sổ ghi địa chỉ của tôi, anh ấy không biết là anh chỉ cho tôi biết bút hiệu.
- Đức Sanh khôn ngoan như vậy mà cũng bị cô cho vào tròng. Thật ra, tên họ bất quá cũng chỉ là một phù hiệu để phân biệt mà thôi.
- Chắc anh phải ngạc nhiên khi nhận được thiệp mời.
- Tôi tưởng là của một nữ độc giả ngổ ngáo nào chứ!
- Còn tôi thì tưởng là anh không chịu đến!
- Lẽ ra cô chỉ cần viết tên cô vào là đủ rồi, sao cô lại nói vòng quanh như thế để làm gì!
- Tôi bắt chước anh đấy. Vì nhà văn thường quay độc giả vòng vòng, rồi cuối cùng vẫn không sao đoán được kết cuộc.
- Cuộc sống thực tế không phải là tiểu thuyết.
- Nhưng đôi khi còn phức tạp hơn cả tiểu thuyết nữa.
- Nhưng tiểu thuyết không phải là đùa với độc giả.
- Tôi có đùa với anh đâu! Thật tình tôi không đùa với anh, nếu anh muốn rõ cuộc đời của tôi, anh sẽ công nhận đây là một cái hẹn rất quan trọng.
- Tôi muốn biết cái nghiêm trọng đó lắm!

Bạch Lộ hăng giọng, khễ gọi mẹ, bà Hoa chỉ thoáng nhếch môi và ngáy đều.

- Mẹ tôi ngủ say rồi. - Bạch Lộ thấp giọng - Chính mẹ tôi đã buộc tôi phải dùng cách này để mời anh đến đây.
- Nhưng tôi chưa gặp mẹ cô bao giờ, và tôi tin rằng mẹ cô cũng chưa hề đọc một tác phẩm nào của tôi.
- Dĩ nhiên anh không thể nghĩ ra được nguyên do. Mẹ tôi rất ghét bạn trai của tôi. Tôi không hiểu tại sao, có lẽ bà cho rằng bạn trai của tôi còn trẻ quá, và có lẽ cũng vì những nguyên nhân khác nữa. Đây là việc xảy ra hôm kia.
- Tôi có nghe bà nhắc đến việc này, nhưng bà không chịu giải thích.
- Phải rồi, mẹ tôi đã bảo tôi phải mời một người bạn trai khác đến nhà.
- Vì thế cô nhớ đến tôi, nhờ tôi giúp cô lấy lòng mẹ cô?

- Không phải vậy! Thật ra, tôi cũng có thể mời người khác đến, nhưng không người nào hợp với tính nết của bà. Do đó, tôi mới nhớ đến anh, tôi biết rằng nhà văn như anh đều muốn tìm hiểu những người có tính nết kỳ lạ khác thường, có phải thế không?

Tôi gật đầu cười như mếu.

- Có ai chịu quần quít bên một bà lão tính tình quái dị suốt ngày. - Bạch Lộ thở dài - Tôi không chịu nổi cái lẩm cẩm của bà, nhưng bà là mẹ của tôi, tôi thương yêu bà và cũng thương hại bà! Bà ...

- Tao không cần ai thương hại tao cả. - Bà Hoa đột nhiên mở bừng mắt - À thì ra mày nuôi tao là vì mày thương hại mù già tàn tật này à?

- Mẹ! - Bạch Lộ thè lưỡi, vội vã chạy sang đấm lưng cho bà Hoa - Thừa mẹ con không có ý đó!

- Con, đúng hơn là mẹ thương hại cho con! - Bà Hoa hắt hơi, bà vội lấy một viên thuốc bỏ vào miệng, tinh thần bà trở lại bình thường - Mẹ có thể rời bỏ căn nhà này, đến ở tại một biệt thự sang trọng, đời sống của mẹ sẽ sung sướng hơn nhiều. Chắc con cũng biết tiền của con kiếm được cũng chẳng đủ nuôi mẹ đâu!

- Mẹ đã say rồi đó! - Bạch Lộ quay sang tôi cầu cứu bằng ánh mắt.

- Mẹ không say đâu! Sự thật là mẹ vì con đấy, nhưng mẹ không thể nói cho con biết được.

- Mẹ! Bạch Lộ bối rối đến muốn phát khóc;

- Thừa bác! Bạch Lộ muốn bảo là người già cả hay bàn bạc chuyện trò, và cháu thích hợp với bác hơn người khác. Cô ấy nói đúng lắm, mẹ cháu cũng giống như bác vậy đó.

- Cậu nói thật chứ? - Bà Hoa thở dài ngơ ngẩn nhìn tôi - Tôi công nhận là tôi hay nhiều chuyện nhưng ngoài thằng bé kia ra, tôi chưa làm phiền đến người bạn nào của nó cả. Tôi biết họ không thích cái tính lẩm cẩm của tôi nên có lúc tôi chỉ lặng lẽ ngồi một bên để nghe chúng trò chuyện

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 24

Trong mỗi người hình như có bản tính của một tay cờ bạc. Nhất là đối với những gì khó hiểu, họ lại càng muốn tìm hiểu thật rõ ràng, chẳng khác gì những lá bài úp trong canh bạc vậy.

Bạch Lộ, Lưu Triết, Việt Sanh, cô Phụng, và cả dĩ vãng của giáo sư Trung làm đầu óc tối cứ vương vấn, bấn khoăn mãi.

Nhịp độ làm việc giảm thì tiền bạc kiếm được cũng ít đi. Lưu Triết càng tệ hại hơn tôi nữa. Tôi vẫn nhận được giấy báo của ngân hàng gửi đến cảnh báo hẩn về việc ký chi phiếu không tiền bảo chứng. Tôi đành phải góp hết chút tiền dành dụm để giữ danh dự cho hẩn.

Tiền ăn và tiền nhà chúng tôi thay phiên nhau, từng tháng một. Thế mà bây giờ Triết cũng lờ đi hết.

Đời sống ở đây, tiền nhà là một món nợ tối khẩn cấp, do đó tôi đành phải cầu cứu ông chủ tiệm sách Tiền Bán Tử, và đồng thời nhờ cô Vân giúp chúng tôi xin lỗi lão Chu Ký Trần. May thay bây giờ đang mùa gặt nên lão ít khi ở nhà.

Tôi nhớ những điều lệ mà tôi đã thỏa thuận với lão khi dọn vào đây, sắc mặt thâm trầm lạnh lùng của lão mà ớn ớn. Không phải chờ đợi lâu lão đã bảo cô Vân mời chúng tôi gặp lão tại nông trại chủ nhật tới.

Lão định tống cổ chúng tôi? Hay là định ra thêm một vài điều lệ nữa? Tôi mang theo tâm trạng hoang mang, đi tìm lão.

Cánh cửa chính của nông trại ẩn khuất sau khu rừng tre rậm rạp. Trước mặt là một khu vườn cải xanh um, ngang dọc tuyệt đẹp.

Lão Trần ngồi trên chiếc ghế xích đu trước cửa một gian nhà tranh, trong bộ quần áo làm việc, chỉ huy công nhân mà tay không ngừng rải thóc cho gà ăn.

- Vào đây! – Lão ngoắc tôi – Xin lỗi nhé, bàn chân tệ hại của tôi làm khổ tôi rồi, đi đứng khó khăn quá.

Tôi đến ngồi trên chiếc ghế gỗ cạnh ông ta, và nói với ông về việc Lưu Triết không trả tiền phòng. Nhưng giọng ông thật ôn hòa ngoài sức tôi tưởng tượng lúc ra đi:

- Không sao! Miễn là hai cậu không quên là được rồi. Tôi bận việc quá nên đã khá lâu không ghé qua nhà, tôi sợ các cậu gặp phải chuyện rắc rối nên muốn hỏi thăm vậy thôi.

- Mọi việc đều bình thường cả, thưa bác.

- Tôi biết, thanh niên như các cậu không bao giờ tiêu tiền chừng mực hết. Nhưng tôi quý hai cậu lắm, vì hai cậu không làm ồn vườn Hồng Mai của tôi.

- Chúng tôi định tháng sau sẽ thanh toán hết cho bác và chúng tôi bằng lòng đền bù thiệt hại cho bác.

- Cậu tốt lắm! Tôi biết cậu muốn giúp cậu Triết, tiền chi tiêu tháng này là trách nhiệm của cậu ấy, có đúng thế không?

- Vâng! – Tôi vừa trả lời vừa ngạc nhiên không hiểu sao lão lại biết sự phân chia này.

- Cả tiền chợ tôi cũng bảo cô Vân lo cho đấy!

Tôi không hiểu sao lão lại rộng lượng với chúng tôi. Trong cái xã hội vàng thau lẫn lộn, cách cư xử này thật hiếm có. Ngày hôm chúng tôi dọn đến, lão đã đưa ra rất nhiều điều kiện khe khắt mà nay lại lờ đi hết.

- Tôi không trách cậu Triết vì bất cứ người nào khi yêu cũng quên mất túi tiền của mình.

- Dạ đúng vậy, Triết nó đang yêu!

Tôi ngưỡng cho Triết, vì yêu mà phải để mất đi chữ tín, không chính đáng chút nào. Lão Trần lợi dụng dịp này để giáo huấn chúng tôi đây.

- Xem ra đối tượng của cậu ấy chẳng xứng đáng lắm. Lão Trần đưa tay chỉ mảnh vườn rau trong nông trại – Cũng như trồng rau trên một mảnh đất không thích hợp vậy. Nếu tôi nói thẳng ra thì cái được vẫn không bù nổi cái thiệt, cậu nghĩ có phải không?

Có lẽ lão Trần cho rằng Lưu Triết vẫn chưa đủ khả năng tài chính mà còn đèo bòng.

- Cám ơn bác đã bận tâm vì Triết.

Tôi cũng nghĩ là Triết đã quên rằng hẳn vẫn chưa đủ khả năng để lập một mái gia đình ấm cúng.

- Ngoài điều kiện tài chính, những điều kiện khác cũng đâu phải là thứ yếu. Thái độ lão Trần giống hệt gia trưởng của một gia đình cổ xưa, nghiêm nghị nhưng thân thiết – Cong thân thể, tập quán và gia cảnh của người mình yêu nữa.

- Dạ! Những điều này cũng rất quan trọng.

- Cậu Triết có cho cậu biết những việc này không?

- Dạ không!

- Cậu phải tìm hiểu sự quen biết của cậu ấy mới có thể giúp đỡ cậu ấy được. Bọn thanh niên khi yêu là mê muội.

- Có lẽ Triết nghĩ rằng tôi không bằng lòng việc làm của nó. Tôi biết hẳn có đi lại thân thiết với con gái của một vị giáo sư, về sau, tôi còn nghe nó quen với một cô biên tập viên và gần đây thì tôi không được rõ lắm!

Lão Trần thoáng chau mày:

- Cậu bảo là Triết có tới hai bạn gái à? Tôi rất thích nghe chuyện yêu đương của bọn trẻ bây giờ, có lẽ tôi sẽ có một vài ý kiến gì giúp cho cậu ấy chẳng?

- Vấn đề là mới đây nó lại thay đổi nữa.

- Chà, cậu ấy có nhiều bạn gái quá. Cậu có gặp người bạn gái mới của Triết chưa?

- Dạ chưa! Xưa nay Triết giữ bí mật các giao thiệp của nó. Ngay cả tôi muốn tìm hiểu tâm lý luyện ái của hẳn để đổi đề tài sáng tác mà hẳn cũng

chẳng chịu hé răng.

- Phải rồi, nhà văn phải tìm hiểu những tâm lý này mới được. Tuy tôi chưa đọc tác phẩm nào của cậu, nhưng tôi biết các cậu xem tình yêu nhẹ như áng mây trên trời vậy. Thật ra, nếu cậu muốn tìm hiểu thì hôm nào tôi sẽ nói cho cậu biết.

Tôi rất vui lòng tiếp nhận sự chỉ bảo đó:

- Dạ thưa bác, hôm nào bác có thể nói cho cháu nghe được?

- Chưa chắc, vì tôi không muốn đưa nó xuống quan tài!

- Được rồi! Tôi sẽ chờ được cái ngày đó, theo sự tưởng tượng của tôi, hồi bác làm hàng hải chắc hẳn cuộc đời bác đã trải qua rất nhiều chuyện hay ho lắm.

- Thật ra, những kỷ niệm đau buồn cũng không thiếu cái gọi là tình yêu, dưới mắt của những người từng trải nhiều kinh nghiệm như chúng tôi nó là sự kiện hết sức nguy hiểm mà các cậu lại coi thường.

- Nhưng tôi thấy Triết vui vẻ yêu đời lắm.

- Cậu chưa hiểu Triết tường tận mà! Theo kinh nghiệm của tôi, thì Triết có thể lập gia đình có hạnh phúc lắm. Nếu như Triết kết hôn với cô biên tập viên kia, tôi tình nguyện sơn phết lại phòng của cậu ấy. Và nếu họ muốn hưởng trăng mật yên tĩnh, thì tôi có thể giới thiệu đến nông trại này.

Tôi nói đùa:

- Nhưng tôi không thể nào cho Triết biết điều này! Bằng không nó sẽ chẳng bao giờ trả tiền phòng cho bác!

- Hai cậu thấy nhà của tôi như thế nào?

- Kiểu xưa nhưng thoải mái lắm; nếu có thể sơn phết lại và trồng thêm ít hoa cỏ thì thơ mộng biết mấy. Tôi biết bác rất bận rộn, nhưng tôi và Triết có thể đảm nhận việc này cho bác!

Lão Trần ngăn ngay:

- Không, không, tuyệt đối không thể được! Tôi không bận tâm đến tiền sửa chữa. Nhưng nó đối với tôi còn đẹp hơn những lầu cao cửa rộng nữa.

Tôi ngơ ngác, đăm đăm nhìn lão.

- Cậu thắc mắc phải không?

- Vâng! Chỉ bỏ thêm chút tiền, bác có thể cho thuê nhà với giá gấp ba

lần hiện nay.

- Nếu vì tiền, tôi có thể xây ngôi nhà đó lại, tôi có một ông bạn kiến trúc sư, hẳn bằng lòng chung vốn để xây cao ốc và tiền thu vào ít nhất cũng gấp hai trăm lần tôi cho các cậu thuê hiện nay.

- Sao bác không làm vậy?

- Tại sao tôi lại phải làm thế? Tôi đã tính rất kỹ, cái tôi nhận được vẫn không bù nổi cái thiệt. Tôi có thể thu được rất nhiều tiền, nhưng tôi phải mất những kỷ niệm quý giá. Các cậu không hiểu những người già chỉ sống nhờ ở kỷ niệm mà thôi.

- Chắc trước đây bác đã sống tại một ngôi nhà như thế?

- Đúng, đấy là thời kỳ sung sướng nhất của tôi, vườn Hồng Mai được xây cất đúng theo kiểu ngôi nhà đó. Cậu có hiểu tại sao tôi cho các cậu thuê với cái giá đó không?

- Dạ không?

- Vì các cậu là hình ảnh của tôi ngày xưa – Lão Trần ngẩng mặt nhìn trời, và thở dài – Nhất là cậu Triết, cậu ấy giống hệt người bạn của tôi ngày xưa, trẻ tuổi, đẹp trai và hay tán gái hữu hạng.

- Đó là lý do khiến bác cho chúng tôi thuê nhà à?

- Dĩ nhiên là còn những nguyên do khác nữa nhưng tôi không thể nói ra. – Lão noi đùa cho qua câu chuyện – Nếu tôi cho cậu biết e rằng cả đến tiền cơm của các cậu cũng chẳng thềm trả luôn. Cậu biết rằng tôi quý hóa ngôi nhà của tôi biết bao, giếng nước, bồn hoa và cây ngô đồng Pháp, những nơi này đều có thể tìm lại được kỷ niệm của tôi lúc thiếu thời; nhưng duy có một điểm tôi không làm sao tìm được cho ngôi nhà đó là thiếu mất một vật, không, một con người mới đúng!

Tôi đã hiểu tâm trạng của lão. Có lẽ người yêu của lão đã chết, vì tưởng nhớ đến người yêu nên lão đã xây một ngôi nhà giống hệt như thế, để sống với dĩ vãng. Tôi không nỡ gợi vết thương lòng đó bèn xoay câu chuyện về nông trại.

- Nhưng tôi thấy bác yêu nông trại hơn.

- Đúng! Cậu không thích nông trại của tôi à?

Tôi đứng lên nhìn khung cảnh của nông trại và tôi có ít điểm không được

tương xứng. Mọi cách trang bị đều được cơ giới hóa, ngoại trừ căn nhà thì xây cất theo lối xưa, gạch nát, ngói bể, cửa sổ nhỏ đến nỗi chỉ vừa một quả đấm tay.

- Nơi đây không khác gì quê nhà tôi – Lão Trần đưa tay chỉ vào ngôi nhà và nói – Tôi sinh ra tại ngôi nhà này đây!

Tôi gật gù.

- Ban ngày tôi làm việc tại đây, cũng như thừa bé tôi làm việc tại nhà vậy. Khi đêm đến, tôi trở về Hồng Mai sống với tuổi thanh xuân của tôi. Tôi hài lòng lắm.

- Bác vẫn có thể ngắm biển vào lúc hoàng hôn, cô Vân có cho biết có hồi bác đã làm việc ở trên thuyền.

- Ừm! Có lẽ nó thấy những bức ảnh của tôi chụp khi du lịch tại Pháp sau khi tôi tốt nghiệp trường Hải quân Anh quốc! Nhưng tôi lại ghét biển và những chiếc thuyền lênh đênh trên mặt biển. Khi tôi nhớ tới quãng thời gian đó, tôi thấy lhos chịu ngay. Vì thế, không bao giờ tôi đi phà qua bên kia biển vì khi qua biển thì tất nhiên phải ngồi thuyền.

- Tại sao thế?

- Tôi không muốn nhắc đến dĩ vãng của tôi thêm nữa. Cậu thích đi thăm nông trại của tôi không?

Lão đưa tôi đi qua một vườn rau rộng thênh thang, và vườn hoa phía sau nhà. Lão thao thao nói đến giá rau cải và khung cảnh của chợ hoa vào mỗi năm. Sau đó, chúng tôi dừng chân nơi sân nuôi gà, gà mập mạp dễ thương, đàn gà con trông thấy lão kêu chí chóc chạy bay đến.

- Ngoài gà ra tôi còn nuôi thỏ, ong, bồ câu, mười con dê cái, năm con heo và một con trâu nước.

- Hèn chi bác thích ở đây!

- Những con gà mà cô Vân nấu cho các cậu ăn, là do nông trại tôi sản xuất đấy.

- Khi trông thấy đàn gà ở đây, tôi chẳng thích ăn chúng nữa.

- Đúng lắm, tôi chưa bao giờ ăn chúng nó. Tôi ăn chay đã được mấy năm nay rồi. Nhưng thật ra vấn đề này rất khó giải quyết, vì tôi không thể nào nuôi chúng đến già được!

- Bác đã chăm sóc chúng thì bác phải quý chúng.
- Nếu cậu ở đây thêm vài ngày, cậu sẽ hiểu được bản tính của chúng ngay, chúng cũng có tình mẫu tử và bạn bè chẳng khác gì con người, thậm chí còn dễ mến hơn cả bản tính của con người là khác.

Những tư tưởng độc đáo này đã thu hút tôi.

- Chúng biết yêu nhau, tình yêu của chúng cũng mãnh liệt chẳng khác gì của nhận loại, nhưng chúng yêu không được thì đánh với nhau một trận rồi thôi không đem lòng thù hận gì cả. Ngoài những rắc rối của tình yêu, chúng vẫn giữ tình bạn. Con người đâu được thế, chỉ cần phạm một lỗi lầm, thì sám hối cả đời cũng không thể xóa mờ được.

Tôi chỉ biết gật đầu.

- Nói ví dụ, tình bạn giữa cậu và cậu Triết rất thân thiết nhưng nếu có một người con gái chen vào thì vấn đề không biết sẽ rắc rối đến đâu.
- Chẳng đến nỗi đâu, vì Triết có một nền giáo dục gia đình rất đúng đắn.
- Cậu hiểu rõ gia cảnh của Triết lắm à?
- Dạ không rõ lắm! Tôi không muốn nói nhiều về gia đình Triết, vì cha Triết là một chính khách

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 25

Những quan điểm nửa như phải nửa như không của Chu Ký Trần, gieo cho tôi một niềm cảm xúc khá mãnh liệt, đồng thời, cũng mang cho tôi nhiều hứng thú. Nhưng vì chẳng hiểu rõ quá khứ của lão nên tôi chẳng dám phê phán mảy may về những quan điểm này.

Trên đường đến trạm xe buýt, tôi hồi tưởng lại đời học sinh của tôi, tôi nhớ mình có hai người bạn học thuộc nành khảo cổ, vì muốn khẳng định khoảng thời gian ra đời của một cổ vật, hai người đã phải tranh luận suốt hai tuần lễ. Tôi thấy rằng công việc khảo cổ rất hứng thú đối với tôi. Song đến khi đôi bên cho rằng tôi có đủ tư cách để làm một trọng tài thì tôi mới phát giác ra quan niệm này đã ảnh hưởng đến môn học chính của tôi rồi.

Chiếc xe buýt chở đầy khách lần lần đã đi hết quãng đường. Tôi định đi thêm một đoạn đường nữa nên có ý chờ chuyển xe sau.

Một chiếc xe Hoa Kỳ kiểu mới, không mui, thành lình dừng lại trước trạm xe buýt. Mọi người đều hướng ánh mắt về chiếc xe này, trên xe có một cặp trai gái, cả hai đều mang kính đen và mặc áo sơ mi hoa.

Cửa xe bật mở, người thanh niên lái xe ung dung bước đến trước mặt tôi, với giọng Quan thoại nói :

- Thưa ông, ông có phải là ông Vũ Tọng Văn không ?

Tôi ngạc nhiên gật đầu. Hắn ân cần nói:

- Nếu ông vui long, tôi sẽ đưa ông về !

Chỉ cần nhìn thoáng qua tôi cũng biết hắn là con nhà giàu có. Thật tình tôi không muốn làm phiền kẻ khác và cũng không muốn đi xe không trả tiền, nhưng tôi vẫn lịch sự nói :

- Cám ơn anh, tôi không dám phiền, để tôi về bằng xe buýt cũng được!

- Không sao, tôi có quen với anh mà.

Tôi lạ lung liếc xéo hắn, trong khi hắn nói tiếp:

- Tôi là bạn học của cô Phụng, tôi đã gặp anh tại nhà của cô ấy, chắc anh quên rồi?

- Tôi không nhớ, hồi nào vậy anh?

-Trước đây mấy hôm! Hôm ấy là sinh nhật của cô Phụng, tôi có mang bánh sinh nhật đến đấy...- Nói đến đây hẳn nở một nụ cười e thẹn- Tôi tên là Hà Phi, Khi còn học ở Trung học, cô Phụng học dưới tôi hai lớp. Hiện nay, tôi đang làm việc cho cha tôi. Vừa nói hẳn vừa đưa cho tôi một tấm danh thiếp, trên danh thiếp có in rất nhiều chức vụ, nào quản lý hãng xe hơi, giám đốc công ty mậu dịch, phó quản lý của một rạp chiếu bóng.

Tôi mỉm cười đưa tay chỉ người con gái trên xe :

- Nhưng tôi không muốn làm phiền hai bạn.

- Chính do cô ấy bảo tôi đến mời anh! Cô ấy nói rất thân với anh, bằng không, tôi đâu biết được tên họ của anh.

Tôi càng cảm thấy lạ lung hơn, vừa định lên tiếng hỏi thì xe đã phóng đến trước mặt tôi, cô gái bây giờ đã ngồi vào tay lái, thò đầu ra nói với Phi.

- Sao, anh chịu thua rồi à! Mắt tôi quả là không kém chứ>

Tôi ngạc nhiên:

- Cô Bạch Lộ! Lại gặp cô nữa!

Nàng nói:

- Từ xa tôi đã trông thấy anh. Nói xong, nàng mở cửa xe, ngoắc tay bảo tôi lên xe, Hà Phi lạng lẽ vòng qua đầu xe, ngồi vào tay lái. Tôi ngồi vào sau, sức nhớ đến cái bóng người hò hẹn với Bạch Lộ trên đỉnh núi phen nọ...

Bạch Lộ quay lại, nở một nụ cười hồn nhiên hỏi:

- Sao anh không đến thăm mẹ tôi? Mẹ tôi có hỏi tôi nhiều lần, lần nào tôi cũng bảo là anh sẽ đến vào một ngày đẹp trời nào đó !

- Phải, tôi có hứa với bác.

- Anh Phi cũng có đến đấy. – Bạch Lộ cười khúc khích thúc nhẹ vào Phi – Đáng tiếc là hai người đã gặp trở ngại về ngôn ngữ, anh Phi chỉ biết tiếng Anh và tiếng Quảng Đông, còn mẹ tôi thì chẳng hiểu gì về hai thứ tiếng này. Nhưng bà vẫn mến anh Phi lắm !

Hà Phi nhìn tôi với ánh mắt nửa ganh tị, nửa ái mộ.

- Hai người vẫn thường đến vùng này chơi sao>

- Vâng, tôi vẫn thường đến đây để thả, một người bà con! – Bạch Lộ mỉm cười nói sang chuyện khác – Anh Phi lúc này có cho tôi biết là anh có quen với cô Phụng, phải không?

Tôi đáp:

- Cô ấy là con gái một người bạn của tôi, cô cũng có quen với cô ấy sao?

- Khi còn ở tiểu học, tôi có học chung với cô ấy mấy năm, đã lâu lắm rồi!

Phi dường như không có hứng thú mấy khi nghe chúng tôi nói chuyện về vấn đề này, hẩn chăm chú lái xe.

Bạch Lộ lại hỏi:

- Cô Phụng hồi này ra sao?

- Tôi cũng không rõ lắm! Gần đây bận quá nên tôi rất ít đến nhà cô ấy.

- Phi có bảo là đã gặp anh tại nhà cô Phụng mà!

Phi bỗng nói chừa:

- Anh Văn dĩ nhiên là không nhớ tôi, vả lại tôi cũng rất ít khi tới nhà cô ấy!

Tôi không biết giữa Phi và Bạch Lộ có liên hệ tình cảm ra sao nên cũng lặng thinh. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng sự ngăn cách giữa Triết và Phụng có thể do ảnh hưởng của Phi. Vì vậy tôi có ý theo dõi thái độ của họ.

Bạch Lộ cười khúc khích;

- Tôi biết, anh vẫn thường đến thăm cô ấy nhưng điều đó có ăn thua gì đâu? Tôi có thể mách anh thêm một bí quyết, mỗi lần đến anh mang theo một ít quà mọn, con gái phần đông thích như thế!

- Cô Phụng thì không thích như vậy! – Phi hơi có vẻ bối rối.

- Thế thì anh có thể chiều theo sở thích của cha cô ấy, biếu chút rượu cho ông, - Nói xong Bạch Lộ quay sang tôi – Nghe nói cha cô ấy thích uống rượu lắm phải không anh>

Tôi gật đầu, nhưng không hiểu nàng có ẩn ý gì. Bạch Lộ bĩu môi nói với Phi:

- Chưa hết, nếu chỉ đơn thuần tin vào cá nhân mình không e khó xong đây, tôi nghĩ anh nên tìm một vị nguyệt lão giúp sức se duyên mới có hy vọng.

Tôi vẫn im lặng, Phi mỉm cười chuyển động tay lái.

- Điều kiện của cô Phụng hoàn hảo lắm! Ngoại trừ hơi kiêu ngạo, sự kiêu ngạo thì bất cứ người con gái nào mà chả có. – Bạch Lộ lại quay sang tôi – Anh Văn, anh có đồng ý với ý kiến của tôi không?

Tôi chỉ nhếch môi cười, không đồng ý cũng không phản đối.

Bạch Lộ thành khẩn nói với tôi:

- Cho nên tôi mới đành nhờ anh giúp đỡ vụ này. Tuần trước tôi có gặp cô Phụng ở ngoài phố, cô ấy có vẻ buồn lắm, tôi đoán có lẽ tại anh Phi đấy!

Tôi nghĩ thuuwong hại cho Lưu Triết, hèn chi hẳn phải tuyệt giáo với Phụng, và vội vã tìm một người yêu khác. Té ra hẳn đã gặp phải một đối thủ ghê gớm như thế này. Tôi nói:

- Tôi chẳng hiểu biết tí gì về Phụng cả.

Bạch Lộ nói:

- Anh không thể nhận xét vào bề ngoài của cô ấy! Cô ấy ngoài mặt xem ra rất kiêu ngạo, thật ra tình cảm của cô ấy lại rất mềm yếu. Theo đuổi những người con gái như thế, chỉ cần bày tỏ long thành của mình, thì cô ấy tự nhiên sẽ cảm động... Phải không anh>

Tôi biết Bạch Lộ định thăm dò long dạ của Phi. Nhưng trái lại Phi chẳng nói một lời, trên mặt lộ vẻ bức tức.

- Con gái thường thích những người đàn ông thật long thật dạ. Nếu như đàn ông chỉ dựa vào tiền bạc để theo đuổi đàn bà, thì chẳng những không lấy được lòng đối phương, mà cả đến người ngoài cuộc cũng phải tránh xe kẻ đó.

Tôi không hiểu tại sao Bạch Lộ lại thốt nên những chuyện đó. Tôi nghĩ có lẽ Phụng nhờ cậy, hoặc giả nàng muốn Phi tiến tới với Phụng. Chính nàng gián tiếp nói rằng nàng đứng ngoài cuộc, nàng không phải là người tình của Phi để tránh sự hiểu lầm của tôi?

Phi quả nhiên đã dẫn không được nữa, nói:

- Thế nam giới phải làm cách nào để bày tỏ tấm long chân thành của mình với người yêu>

Bạch Lộ nhún miệng cười:

- Tôi không thể đưa ra ý kiến được! Bởi vì đường lối theo đuổi người yêu

của mỗi cá nhân thấy đều khác nhau cả.

- Tôi đã từng mua rất nhiều hoa rồi!

- Xì! – Bạch Lộ cười nói – Anh đâu phải là thi sĩ lãng mạn, và đối phương đâu phải là tiểu thư quý tộc.

- Chẳng lẽ tôi phải quỳ dưới tà áo nàng sao?

- Đấy là hành động nhu nhược, người con gái không bao giờ thích những người đàn ông thiếu tính kiên cường. Dĩ nhiên là có rất nhiều cách để biểu lộ sự hào hùng của mình.

- Vậy phải moi tim ra cho nàng xem à?

Bạch Lộ cười:

- Đừng đùa chứ! Đàn bà cổ thời Trung Hoa thường hay cắt tóc hay móng tay để tặng cho ý trung nhân của mình.À phải rồi... - Bạch Lộ nhìn tôi nói. – tôi còn nhớ những điều này chính do anh đã nói với tôi!

Khi xe vừa vào đến thành phố, Phi vội lợi dụng cơ hội để chuyển hướng câu chuyện:

- Anh Văn, anh cần đến đâu nhỉ?

- Bất cứ trạm xe buýt nào cũng được!

- Chúng tôi đưa anh về nhà?

- Không! Tôi định ra biển để ghé mấy nhà sách, rồi đến thăm một người bạn.

- Được rồi, chúng tôi cũng định ra biển! – Phi tăng thêm tốc độ, phóng thẳng về phía bến tàu.

Khi xe ngừng trên phà, Bạch Lộ hỏi:

- À! Lâu lắm tôi không ghé vào nhà sách. Gần đây anh có tác phẩm gì mới không?

Tôi lắc đầu nói:

- Cái nghề này xem ra không khá! Rất nhiều nhà văn đã đổi nghề cả rồi.

Bạch Lộ thành khẩn.

- À! Tôi muốn hỏi thăm anh về một nhà văn, Anh có biết một nhà văn tên là Viên đình không?

Tôi thăm nghĩ giây lát, rồi nói:

- Người đó đã viết những tác phẩm gì?

- Mẹ tôi bảo hỏi xem, vì bà đã đọc tiểu thuyết của ông ta trên một tạp chí Pháp, ông ta là một người Trung Hoa cư trú tại Hương Cảng.

- Tôi chưa hề nghe thấy tên này bao giờ cả.

Bạch Lộ thất vọng nhìn tôi, rồi quay sang Phi ghé vào tai nói thật khẽ. Sắc mặt Phi có vẻ khó xử, nhưng cũng đành phải miễn cưỡng gật đầu.

Xe ngừng ở một nơi rất vắng vẻ, tôi nhận ra nơi đây cách nhà giáo sư Trung không xa lắm..

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 26

Giáo sư Trung đi vắng, chỉ có Phụng ngồi một mình trong phòng khách, dường như nàng đang mang một tâm sự nào đó, đôi mắt nàng sừng húp. Phụng mời tôi ngồi và mời nước.

- Triết vừa mới đi đó, anh không gặp anh ấy à?
- Đã mấy hôm rồi anh ta đi đâu biệt tăm, không rõ dạo này anh ta đang bận việc gì?
- Anh ấy cũng bình thường thôi! – Phụng cười chua chát – Trưa nay anh ấy ở đây nói chuyện với cha tôi một lúc và từ chối ăn trưa bảo là phải đi nhổ răng.
- Lạ quá! Răng của anh ta có hư hỏng gì đâu.
- Hừ! Vậy thì tâm lý của anh ấy đã trục trặc chứ gì!
- Tôi đã mang bánh sinh nhật của cô giáo cho anh ta rồi!
- Anh ấy đến đây để xin lỗi về việc đó. Thật ra điều đó cũng chẳng có gì quan trọng mà cha tôi trái lại rất bận tâm.
- Tôi nghĩ cô cũng đừng nên bực mình vì một việc nhỏ nhặt như thế.
- Vâng, tôi mới gây với cha tôi đó – Phụng thở dài – đến tuổi già có lẽ mới hết sáng suốt để xuy sét mọi vấn đề.
- Ý kiến của giáo sư thế nào?
- Ông cứ nhắc đến cuộc đời phóng túng của ông thuở trước, và nỗi khổ tâm hiện nay. Tôi hiểu dụng ý của ông là để nhắc khéo Lưu Triết.
- Có lẽ ông đã nói thật.
- Tôi không tin. Tôi đoán đây là những điều sám hối do ông bịa đặt ra.
- Triết phản ứng thế nào?
- Triết chăm chú lắng nghe, anh ấy có vẻ cảm động lắm!
- Như vậy hẳn cha cô thích thú lắm, phải không?
- Tôi thấy thương hại ông lắm! Ông vẫn không hiểu rằng tình cảm giữa chúng tôi và Triết đã tan vỡ, sở dĩ anh ấy đến xin lỗi, chẳng qua chỉ vì lịch

sự mà thôi.

- Có lẽ tại cô qua hẳn cảm thấy thôi! Tôi không tin anh ta thay đổi, có lẽ giữa hai người có sự hiểu lầm gì chăng!

Phụng bâng khuâng cúi đầu, thật lâu sau nàng ngẩng đầu lên cương quyết lắc đầu.

- Có có quen với ai tên là Hà Phi không?

- Anh ta là bạn học của tôi, hôm kia anh gặp anh ta phải không? – Phụng kinh ngạc – Anh nhắc đến anh ta có dụng ý gì?

Tôi nghiễm nhiên nói:

- Có phải Hà Phi đã xen vào giữa cô và Triết không?

- Không thể thế được. Anh đã nghe ai đồn gì kỳ thế?

- Tôi chỉ muốn biết sự thật thôi.

- Không thể có chuyện như thế được – Phụng thẹn thùng cười nói – Tôi nghĩ Triết không hồ đồ đến độ đó đâu, và Hà Phi cũng không phải là hạng người khoác lác.

- Cô có quen thân với Hà Phi không?

- Không thể nói là thân hay không thân. Nếu bảo hẳn thành thật, chi bằng bảo hẳn nhu nhược thì đúng hơn. Gia đình Phi rất khá, giỏi tiêu tiền và cũng giỏi kiếm tiền, ngoài những điểm này hẳn chả còn đặc điểm nào khác.

Phụng chỉ nói vài câu, nhưng tôi đã hiểu rõ tâm lý của nàng, không bao giờ nàng có thể yêu thương những hạng người như thế. Trầm ngâm một hồi, tôi chuyển hướng câu chuyện:

- Lúc còn học tiểu học cô có một người bạn nào tên là Bạch Lộ không?

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi chậm rãi lắc đầu và hỏi lại tôi:

- Anh nói thử xem, cô ấy có những đặc điểm gì, có thể tôi nhớ ra được.

- Cô ta độ chừng hai mươi tuổi, cũng khá đẹp, thân hình rất cân đối, biết ca hát.

Phụng che miệng cười:

- Thẳng thắn mà nói thì những điều anh kể không hình dung được gì

cả.

- Thế thì khó cho tôi quá. Cô ta lai hai dòng máu, mẹ cô ta là người Pháp, cha cô ta là người Trung Hoa. Nhưng cô ta chẳng có chút đặc điểm của người lai, tóc và mắt đều đen, chỉ có mũi và thân hình thì hơi cao một tý thôi!

Phụng ngẫm nghĩ một hồi:

- Thời tiểu học, chỉ có một người bạn lai hai dòng máu, nhưng cô ta lại chẳng có tí khí chất của người Pháp. Ngày thường cô ta rất ít nói, rất buồn phiền và mang mặc cảm rất nặng, cô ta thường hay trốn vào một nơi vắng vẻ khóc thầm. Chưa bao giờ tôi trông thấy nụ cười của cô ta.

- Cô có nhớ tên họ của cô ta không?

- Cô ta họ Hoa, tên là Edlies!

- Đúng, là cô ta rồi! Nhưng tính tình của cô ta không như cô đã nhớ. Đôi khi cô ta rất nũng nịu vui tính, hay hát, hay cười, nhưng có lúc lại đoan trang trầm lặng. Tôi có gặp cô ta vài lần song đối với bản tính của cô ta, tôi không làm sao tìm hiểu được.

- Anh mới quen với cô ta thôi à? Đã lâu lắm tôi không gặp cô ta, chúng tôi tuy học chung nhưng chẳng chơi với nhau vì làm sao gây lòng thân thiện với một người như cô ta! Người Trung Hoa coi cô ta là người ngoại quốc, người ngoại quốc lại khinh khi cô ta là người Trung Hoa!

- Cô cũng có hiệp đáp cô ta à?

Phụng ngượng ngùng cười nói:

- Thành thật mà nói thì tôi rất ít khi để ý đến những người mà tôi đã khinh thường, song không phải vì cô ta là người mang hai dòng máu, vì tôi có biết gì đâu, nhưng tôi nhận là tôi từng làm nhiều việc ấu trĩ rất đáng buồn cười.

- Hôm nay tôi vừa gặp cô ta! Có lẽ Phi đã nói về cô cho cô ta biết.

- Phi cũng quen biết với cô ta sao! – Phụng nhìn tôi trân tráo.

- Ừm!

- Cô ta đã nói xấu tôi à!

- Không, cô ta đã nhờ tôi nói giúp cho Phi để gây cảm tình giữa cô và Phi.

- Láo thật! Rồi anh bảo sao?
- Tôi không nói gì cả, vì họ không biết Lưu Triết là bạn thân của tôi.
- Tôi không muốn giao tiếp với hạng người đó – Phụng có vẻ tức giận – Nếu lần sau anh có gặp họ, anh hãy nói cho họ biết là đừng bao giờ nhắc đến tên tôi nữa!

Tôi ngơ ngác cười như mếu.

- Anh cũng đừng nên cho Triết biết để anh ấy khỏi nghi ngờ vẫn vợ. Và anh cũng đừng nhắc đến chuyện này với cha tôi, bao giờ ông cũng là một người hay mơ tưởng hảo huyền. Nếu anh có đọc tác phẩm của ông, thì anh sẽ biết cha tôi hoang đường đến như thế nào.

- Cha cô có khí chất thi sĩ lắm!

- Tác phẩm văn chương của cha tôi chẳng khác gì bài kinh tế học mà ông đã dạy trong lớp, khô khan và vô vị.

- Tôi chưa đọc nên không rõ ra sao!

- Cha tôi đã dùng nhiều bút hiệu, nhưng quyển nào cũng thế, hoàn toàn viết về phe văn nghệ Pháp. Có lẽ ông tự biết là mình viết không được khá, nên không khoe với ai bao giờ, và cũng không hề để lại một tờ bản thảo.

- Rất tiếc là tôi chưa có dịp xem qua. Kinh nghiệm sống của ông hết sức phong phú, bất cứ những gì thật đều đẹp cả.

- Đó chỉ là ảo tưởng mà thôi! Rất nhiều nhà văn viết là để thỏa mãn ảo tưởng, không thể coi là có giá trị văn chương. Cha tôi luôn luôn viết tự thuật, tự cho mình là một thanh niên đẹp trai và đa tình, và người con gái trong ảo tưởng là một cô gái đẹp nhất thế giới. Quen nhau rồi yêu nhau, cuối cùng lại là một tấn bi kịch công thức!

Tôi ngắm bức chân dung của giáo sư Trung treo trên vách, đây là bức ảnh của ông chụp cách nay đã ba mươi năm. Trong bộ lễ phục kiểu xưa, cặp kính vành rộng, ba toong, cộng thêm dáng dấp như diễn kịch của ông, tôi không nhịn được tiếng cười.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 27

Lưu Triết đã nhổ răng thật. Hắn nằm trên giường hít hà rên la cả ngày, Cần thiết lắm hắn mới dùng bút sai bảo tôi.

Tôi hỏi hắn tại sao lại đi nhổ một chiếc răng tốt lành như thế. Hắn nhăn nhó lắc đầu. Mấy ngày nay tôi không viết lách được gì là cái chắc. Sáng sớm tôi phải đi hốt thuốc cho hắn; rồi lại giúp hắn thay thuốc trị đau và lại phải lo tìm cho hắn những thức ăn bổ dưỡng mà không cần phải nhai.

Tôi rất ngạc nhiên là trong thời gian Triết đau răng, Phụng và cả cô biên tập nọ không một ai ghé thăm hắn, thư từ cũng không có một nét bút của con gái.

Ba hôm liền, Triết mới đỡ đau được đôi chút nhưng hắn vẫn không dám vác cám hàm răng sún ra phở, cháo ôi xui xẻo, tôi thì lại mắc phải bệnh cúm, nhức đầu, sổ mũi, hai vai ê ẩm, và toàn thân mỏi mệt rã rời. Dù vậy tôi phải ngồi lên để đi lấy tiền nhuận bút, trang trải các chi phí và đi tắm hơi cho khỏe. Khi a cửa, Triết giao cho tôi một phong thư gửi tới tòa báo. Đến biên tập, người tiếp tôi là một cô gái cận thị hạng nặng, cô ta giao cho tôi một xấp tài liệu và một mảnh giấy đề nghị đã được viết sẵn. Đối với triết học hiện đại tôi không nghiên cứu kỹ lưỡng lắm, chỉ ghi vào mấy yếu điểm và thời gian giao bài thôi.

- Khi nào Triết mới đi làm được? Ở Macao anh ấy có bị trở ngại gì nữa không?

Tôi ngơ ngác, Triết chưa bao giờ đến Macao, và cũng không nói cho tôi biết chuyện này, hay là Triết dối cô ta. Nhưng, cô ta có vẻ hiểu rất rõ đời tư của Triết, tôi bỗng dựng liên tưởng cô gái này là cô bạn của Triết và tôi đành phải trả lời cho xuôi.

- Chờng vài hôm nữa thôi!
- Tên tôi là Du Uyển Thu! Anh có nghe Triết nhắc đến tôi không?
- Vâng, vâng! Tôi nghe anh ta nhắc đến cô luôn – Tôi trả lời ỡm ờ và một mặt quan sát dụng mạo và thân hình của cô ta. Thú thật rằng, Uyển Thu xe ra cũng không gọi được là đẹp lắm, mũi xẹp, trán vồ, quai hàm cao, sắc mặt trắng bệnh, mái tóc găng và ngay, nhưng cô ta lại có một phong độ trí thức rất đáng nể. Lối ăn mặc cũng rất thích hợp với con người cô ta, một chiếc áo dài màu lam và một đôi giày gót bằng kiêu xưa.

Tôi sợ hớ nên phải nói thêm:

- Chúng tôi í khi nói đến đời tư của kẻ khác!

Uyển Thu mỉm cười gật đầu:

- Triết là thế đấy, đấy là khí chất của một triết gia.
- Cô Thu quen thân Triết lắm à?
- Vâng! Chúng tôi quen nhau đã lâu lắm rồi, vào lúc bài báo đầu tiên của Triết được đăng trên tạp chí này. Cả bác sĩ Đường và giáo sư Mâu cũng nể nang anh ấy. Nhưng anh ấy sống bừa bãi quá và tình cảm cũng không được vững chắc, anh sống với anh ấy, hẳn cũng nhận thấy thế chứ.
- Tôi không bận tâm mấy đến cuộc sống riêng tư của anh ta. Triết học không phải là môi trường sinh sống của tôi, tôi chỉ dùng ánh mắt văn nghệ để phán đoán một cách vô tư và thấy cuộc sống của Triết dường như bị thiếu cái gì đó, nên cái mà anh ta biểu lộ ra ngoài không bao giờ đầy đủ cả.
- Đây là căn bệnh thông thường của những người học triết – Uyển Thu dường như rất miễn cảm, cô ta cố ý lẩn tránh cái vấn đề mà tôi đặt ra – Tôi khuyên anh ấy đi Macao nghỉ ngơi vài hôm, những người viết văn không nên cứ ôm mãi lấy sách vở, cần phải suy nghĩ thật nhiều, mà chỉ có sự yên tĩnh mới có thể suy ngẫm ra mọi vấn đề.
- Tôi thành thực mừng cho anh ta có được một người bạn như cô.
- Thật ra tôi cũng chẳng giúp ích gì cho anh ta được gì, muốn thay đổi tính nết của một người không phải chuyện dễ. Ngay cả chính tôi nhiều khi cũng không tự chủ nổi. Tôi rất ngưỡng phục những người làm văn nghệ như các anh, sống trong tư tưởng chủ quan, tự mình làm cho mình sung sướng và cũn làm cho kẻ khác thích thú theo cái cảm hứng chủ quan đó.

Câu chuyện càng lúc càng đi xa, tôi không phải là địch thủ của vị nữ học giả này. Chẳng những cô ta không tiết lộ gì về cô ta mà lại còn định khai thác Triết bằng lời nói của tôi. Tôi cũng âm ố trả lời cho qua.

Đưa mắt nhìn đồng hồ trên vách đã thấy đến giờ tan sở rồi. Vì phải đến Tiền bán Tủ trước giờ tan sở, tôi vội vã thu xếp bản thảo để từ giã.

Uyển Thu mỉm cười đứng lên nói:

- Khi Triết trở về nhờ anh nói lại với anh ấy hãy gọi điện thoại cho tôi. Cám ơn anh nhé!

Vừa đến trạm xe buýt thì may thay một chiếc cũng vừa trở đến, những người lên kẻ xuống chen lấn dữ dội, ngay khi tôi vừa phóng lên xe thì có người vỗ vai tôi. Quay đầu lại thì ra Thôi Vạn Thạch, tôi muốn xuống xe nói chuyện với anh ta, nhưng người giữ cửa xe đã rung chuông.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 28

Tựa như là tuyết rơi mùa hạ, phen này Tiền Bán Tử đã trả cho tôi một số tiền nhuận bút rất trọng hậu ngoài sức dự liệu, và còn mời tôi ra quán nước gần đó uống cà phê.

Tại một quán ăn rất sang trọng, Tiền Bán Tử nói đến tình hình xuất bản gần đây, hãnh thán khổ và buồn và cũng khen tôi vợ vẫn một hồi. Chắc con cáo già này có việc gì nhờ vả đến tôi đây. Quả nhiên hãnh lấy trong cặp da ra một tập bản thảo rất ngay ngắn, đưa tới trước mặt tôi, cười bợ đỡ:

- Tập tiểu thuyết này phải nhờ đến anh giúp đỡ mới xong, chỉ cần ngòi bút tuyệt diệu của anh lướt qua thì không còn chỗ nào chê được nữa.

- Tôi đâu dám nhận thế! Anh mới khám phá được một mầm non nữa, mừng cho anh!

- Đây là tác phẩm của một cô gái rất trẻ.....Hà! Tôi hi vọng rằng cô ta sẽ trở thành một Sagan của Trung Hoa.

Việc này đối với tôi dễ như trở bàn tay. Mấy năm trước, Tiền Bán Tử thường nhờ tôi xem lại bài vở; nhưng mấy năm nay, hãnh phát tài nên đã nhờ người khác, không hiểu nay sao lại tìm tôi để làm gì. Thế nào cũng có điều gì bí ẩn đây chứ chừng không! Gần đây có nhiều nhà xuất bản có những chuyện làm rất mờ ám ngoài việc phóng tác, còn sửa đổi tác phẩm của người khác đôi chút để xuất bản; thậm chí còn lấy trộm sách và bút hiệu của kẻ khác mà lừa gạt độc giả. Chưa đợi cho tôi kịp hỏi, hãnh lại tiếp:

- Bây giờ anh hãy xem đại khái một lượt rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Tôi đã bị tập tiểu thuyết độc đáo này thu hút, nhưng chỉ cần xem thoáng qua thì cũng đủ biết đây không phải là nhà văn chuyện nghiệp, vì nét chữ thật ẻo lả mà không có chỗ nào bôi sửa.

- Tôi cam đoan quyển sách này không có vấn đề tranh chấp bản quyền đâu – Hãnh đưa tay sờ chiếc đầu trọc, rồi chớp chớp đôi tam giác một cách

xảo quyết.

- Anh đã phát tài rồi, cần chi phải tìm thẳng nhà văn nghèo này nhờ vả làm gì.

Tiền bán tử cười ha hả nói:

- Chúng ta hãy nói chuyện làm ăn đi!

- Anh hãy nói sơ lược truyện này trước đi!

- À! À! Đây chỉ mới nửa là phần trên tôi chỉ xem đại khái thôi. Tập này thuật lại đời sống của một cô gái đánh cá nghèo hèn. Khi nàng được mười bốn tuổi, vì phải có tiền chữa bệnh cho mẹ, nàng đã phải bán tấm thân băng trinh cho một thuyền trưởng giàu có, nhưng ngay khi viên thuyền trưởng kia đã dở trò lang sói, thì nàng phản kháng, đánh đấm viên thuyền trưởng kia dữ dội, thậm chí gãy một chiếc răng, nhưng cuối cùng viên thuyền trưởng kia cũng thỏa mãn nhục dục, hơn nữa còn giữ lấy chiếc răng gãy của nàng để làm chiến lợi phẩm. Theo tôi nghĩ, phần sau cỡ cang mê ly hấp dẫn hơn.

- Loại đề này đã bị người ta dùng chán rồi. Chữ nghĩa và kỹ thuật vẫn là điều kiện phụ.

Tiền Bán Tử có vẻ không đồng ý:

- Cho dù là một quyển truyện tầm thường, nhưng nếu qua tay những đạo diễn tài ba thì cũng thành xuất sắc.

- Nhưng tính cách thực tế của một tập tiểu thuyết này cũng thành vấn đề lắm. Một cô bé mười bốn tuổi làm sao có thể bán xác được, chẳng hợp lý chút nào cả.

- Những chuyện không hợp lý thiếu gì! – Tiền Bán Tử chế nhạo tôi – Cho dù anh không để ý đến các tin vặt trên báo chí, nhưng anh thế nào cũng có biết qua cô bé trong quyển Mặt Trời lên rồi chứ!

- Tôi không hài lòng vai trò đáng thương mà Tào Ngu đã tạo dựng! Nhưng ông ta cũng vẫn không thể viết ra một cô bé yếu đuối chỉ với mười bốn tuổi đời mà đã chống đối với một người đàn ông lực lưỡng.

- Có lẽ người đàn ông kia đã say rượu.

- Nhưng cô gái yếu đuối sao đủ sức kháng cự.

- Anh chưa ăn đồ biển sao? – Tiền Bán Tử cười một cách thâm ô – Các

cô gái đánh cá chèo thuyền đều có một sức mạnh khủng khiếp.

Thú thật, Tiền Bán Tử nhiều kinh nghiệm ở đời hơn nữ tác giả kia. Nhưng những lỗ hổng này sao hẳn lại không chịu thảo luận với cô ta để bổ khuyết, không hơn là để cho những nhà phê bình vạch ra sau khi đã in thành sách ư? Tôi ngoan cố giữ vững lập trường;

- Dù cho có trép lếp thế nào đi nữa, thì truyện này cũng chẳng có giá trị gì đâu.

- Tôi tin rằng quyển truyện đó có thể là sự thật – Tiền Bán Tử cười xảo trá – nếu anh thắc mắc, tôi có thể đi hỏi ngay tác giả.

- Tôi không thích nghe chuyện lòng vòng của kẻ khác. Có nhiều người thích mang cuộc đời của mình viết thành tiểu thuyết, nhưng cũng không đáng bận tâm lắm, đằng này khuyết điểm lớn nhất là tác giả đã không trung thực với mình. Kết quả là tính cách thực sự bị thắt nút; và cái phần tác giả cho là đặc ý nhất, lại hủy hoại những ưu điểm thật kia đi.

- Anh nói đúng lắm, nhưng độc giả lại thích cái gọi là tình yêu, hung sát và tàn bạo này. Và lại, tập truyện này tôi đã bỏ tiền ra mua rồi, việc này bắt buộc phải có tay anh nhúng vào mới được.

Tôi lờm hẩn một cái, Tiền Bán Tử là một tay xảo quyệt chúa. Ngoại trừ những tập truyện bất đắc dĩ hẳn mới chịu bỏ tiền ra, nhưng truyện này tầm thường và đã được khai thác tùm lum trên báo mà hẳn lại bỏ tiền ra mua?

Tôi mỉm cười gật đầu. Và hẳn lập tức vào đề:

- Việc này cũng không thể nào che giấu anh được. Tôi đã bỏ tiền ra mua nó thật, nhưng có điều tôi cũng phải bỏ một số tiền xuất bản rất lớn. Và trong công việc làm ăn tôi còn phải nhờ nhiều đến người bỏ tiền nữa. Giờ đây, tôi sẽ đưa cho anh một số tiền nhuận bút gấp đôi, tính theo bản thảo này vậy.

Tôi chột tinh ngộ, té ra tác giả này là một người có liên hệ đến công việc làm ăn của hẳn, chẳng trách hẳn phải chịu khó thế. Nghĩ đến đây, tôi không muốn phê bình gì đến tập tiểu thuyết này nữa. Tôi nói:

- Cảm ơn hảo ý của anh, nhưng tôi không có thì giờ để làm việc này. Nói đến tiền bạc, tôi đề nghị với anh là để cho các biên tập viên của anh xem sơ lược một lần cũng được rồi.

- Vấn đề chính là tại đây. Tác giả đã chỉ định mời anh sửa hộ! và còn hy vọng rằng anh viết cho một bài tựa nữa.

- Lạ thật! Tôi chưa treo bảng làm việc này bao giờ mà.

- Tác giả đã từng đọc tác phẩm của anh, hy vọng anh có thể sửa lại như của chính anh vậy.

Tôi không muốn nói vòng vo nữa, nhưng cũng không muốn để cho hẳn phải khó xử đành phải thoái thác lấy lệ:

- Thôi được rồi! Đợi khi nào tôi rảnh rỗi rồi chúng ta bàn tiếp!

Tiền Bán Tử không đề cập lại vấn đề này nữa và quay sang hỏi thực đơn.

Bữa cơm bắt buộc phải dùng rồi, tôi vừa ăn vừa nghĩ cách để thoái thác, và cũng định tìm cơ hội để trả ơn hẳn, may thay hẳn chẳng hề nhắc đến việc này nữa và gọi điện thoại về nhà sách bảo người đến lấy tập truyện mang về, và đồng thời còn mời ai đó đến cho vui.

Mười phút sau, có một người đàn ông trung niên đen đúa bước vào chào.

Tiền Bán Tử đứng dậy nhường chỗ, tôi nhận thấy người đàn ông này rất quen. Tiền Bán Tử vừa định giới thiệu thì người kia bỗng ngạc nhiên chìa tay về phía tôi, bập bẹ giọng Quan thoại:

-Ồ! Chúng ta đã gặp nhau rồi mà.

- Vâng!

Bác sĩ La Bạt Lý đây mà! Có điểm khác là hẳn trông thêm một chiếc răng vàng lấp lánh dưới ánh đèn chói chang.

- Té ra hai người đã quen biết với nhau, thế thì khỏi cần phải giới thiệu rồi! – Tiền Bán Tử cười ha hả, tiếp lấy chai rượu của tên bồi bàn đưa sang, và rót rượu cho La Bạt Lý.

- Cảm ơn anh! Bạt Lý đưa tay chỉ chiếc răng vàng – Mới trông răng xong, bác sĩ cấm tôi không được uống rượu.

- Sao vậy – Tiền Bán Tử hớn hở - Thế diện của tôi cũng đâu có tệ hại gì, bây giờ tôi đã mời hai người đến đây rồi, mong rằng bước đầu tiên là tiêu thụ khá, qua bước thứ hai hãy soạn thành vở kịch sau.

La Bạt Lý thoáng kinh ngạc nhưng lập tức lại vỗ vai Tiền Bán Tử nói:

- Thế thì tốt quá! Chúng ta hãy hợp tác với nhau, để khi nổi tiếng rồi hãy soạn thành kịch sau. Anh xuất bản còn tôi lo phim ảnh, mời thêm một

người bạn nữa làm đạo diễn thì đâu đấy xong xuôi cả.

- Mẩu chuyện này không đủ điều kiện để làm phim đâu! – Tôi đã hiểu kế hoạch của Tiền Bán Tử - Vả lại, tôi cũng không biết viết phân cảnh.

- Có quan hệ gì đâu? – Tiền Bán Tử quay sang tôi – Trước nhất là xuất bản, rồi mới nói đến chuyện quay phim.

- Chúng tôi định mời Bạch Lộ nhận vai nữ chính. Anh cũng là bạn của Bạch Lộ, anh thấy vai trò này có thích hợp với nàng không?

- Phạm vi này không phải là của tôi, hơn nữa tôi cũng không quen thân Bạch Lộ cho lắm.

- Bạch Lộ nhất định sẽ diễn xuất rất khá – La Bạt Lý tự tin – Cô ấy biết hát, biết vũ, người lại xinh đẹp, chắc chắn chúng ta sẽ lãng xê nàng nổi tiếng.

Tiền Bán Tử cũng bợ đỡ:

- Có một ông chủ vững vàng như anh để làm hậu thuẫn thì có việc gì mà không thành công!

La Bạt Lý siết chặt tay Tiền Bán Tử, kề miệng vào tai hắn nói khẽ:

- Dĩ nhiên, nếu thành công tôi sẽ mời anh làm giám đốc.

- Tôi đâu đủ tư cách! – Tiền Bán Tử cười nịnh – hãy để cho tôi theo nghề cũ đi thôi, mong rằng anh có thể giúp đỡ việc kia cho tôi!

- Đó là việc nhỏ thôi! – La Bạt Lý quay sang nói với tôi – Ông Lý định hợp tác với tôi mở một viện bào chế thuốc, ông ấy ra tiền, tôi ra sức, khi nào khai trương, nhất định sẽ mời anh uống một ly!

- Đây là một loại thuốc do chúng tôi đại lý, - La Bạt Lý vừa nói, vừa lấy trong cặp da ra hai chiếc hộp rất xinh, trên mặt hộp có in hình rất đẹp, trên hình có vẽ ba chữ Vạn Ứng Đơn to tướng.

Tôi thắc mắc:

- Không phải anh làm nghề du lịch sao?

- Còn ngành giải trí nữa, cho nên tôi muốn làm phim – La Bạt Lý bật cười – Nói tóm lại, cái nào có thể kiếm tiền được thì làm cái đó.

- Ngành nào cũng tốt hơn việc làm sách cả! – Tiền Bán Tử chen vào – Bốn chữ sự nghiệp văn hóa đã làm khổ tôi quá nhiều, so với việc làm

không chính đáng, nghề của chúng ta quả thật không phải là nghề nghiệp của con người.

Tôi không lên tiếng, nhưng La Bạt Lý thì lại lạ lùng nhìn tôi nói:

- Tôi thật không hiểu nổi tư tưởng của những người cầm bút như các anh, tại sao phải chịu khổ cực là vì những gì cơ chứ? Nếu ở Hoa Kỳ, đời sống các anh có lẽ khả quan được chút, có thể viết luận văn tốt nghiệp cho người khác, nhưng nơi đây lại là Hương Cảng chứ không phải là Hoa Kỳ.

Tôi biết mình không thể nào trò chuyện với hạng người như thế được. Xem đồng hồ, tôi nói:

- Trễ lắm rồi! Hôm khác sẽ gặp lại vậy!

- Còn sớm mà! – La Bạt Lý khẩn khoản – Dùng cơm xong chúng ta đến hộp đem chơi một lát. Tôi mời!

- Cảm ơn anh! Tôi đang cảm nặng, người nghe mệt mỏi lắm!

- Sao anh không chịu nói sớm! – La Bạt Lý chỉ hộp Vạn Ứng Đơn – Loại thuốc này chuyên trị nhức đầu hữu hiệu nhất đấy!

Ngay khi tôi dành trả tiền, thì La Bạt Lý chân thành cảm ơn tôi lại, tiện tay nhét hai hộp thuốc vào trong túi quần tôi.

Từ Túc

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 29

Tôi mang tấm chi phiếu của Tiểu Bán Tử đưa cho Chu Ký Trần. Lão viết xong biên lai, thổi lại tiền mặt và giữ tôi lại trò chuyện tại phòng lão.

Trước đây lão có đưa tôi xem qua nhà nhưng không vào phòng của lão nên không làm sao tôi tưởng tượng ra phòng ngủ của lão lại trang hoàng lộng lẫy và đầy đủ tiện nghi như vậy. Tấm thảm hoa rực rỡ, bộ sa lông rộng và êm ái, chiếc giường bằng đồng bóng loáng. Điều đáng chú ý nhất là chiếc bàn trang điểm bằng Đại Lý Thạch (*) đặt bên cạnh tủ quần áo, trên bàn bày nhiều lọ nước hoa thật lạ.

Tôi thắc mắc hết sức về quan điểm thẩm mỹ của lão Trần, vì lối trang trí của phòng khách và phòng ngủ chênh lệch không tưởng. Nhất là Chiếc bàn trang điểm kiểu cách kia càng trái ngược hẳn lối sống của lão với ngôi nhà quái gở ở nông trại, chiếc xe hơi cà tàng và chiếc áo màu tro không bao giờ giặt giũ của lão. Tôi không dám đường đột hỏi mà lòng thì bứt rứt nên đành phải vờ tới xem kệ sách của lão.

Phải công nhận là sách vở của lão Trần rất phong phú, phần nhiều là sách tiếng Anh, tiếng Pháp. Sách ta chỉ có vài quyển kinh Phật và thư cổ thôi.

- Ngồi ở đây thoải mái hơn!

Lão Trần khê lấy chiếc hộp bằng bạc trên bàn, mở nắp hộp, lấy ra một điều thuốc Thổ Nhĩ Kỳ mời tôi. Khi tôi đang châm thuốc, lão nói:

- Tôi muốn nhờ cậu một việc.

Tôi gật gù, phả nhẹ khói thuốc mà tôi đã nén hơi thật lâu để thưởng thức hương vị của một điều thuốc ngon.

Cậu tới đầu đường Hoa Viên đặt hộ tôi một chiếc kiệu, kiệu để lên núi ấy mà. Ờ! Nó là một phương tiện giao thông lỗi thời.

- Tôi có biết ạ! Mỗi khi nhìn nó thì tôi lại nghĩ đến cái trò chơi người cưỡi người!.

- Thật ra, vào thời cổ ở châu Âu cũng có thứ trò chơi này. Những người

sống bằng nghề sáng tác như cậu lẽ ra phải đọc hết những vở kịch cổ điển Tây phương. Đương nhiên, đây là di tích của xã hội cũ, và cũng chỉ có những người già cả như tôi mới có thể thưởng thức được thôi.

- Bây giờ người ta dùng nó để cho du khách, người mình ít ai để ý đến nó.

- Hẳn cậu ngạc nhiên lắm thì phải! Lão lấy trong túi ra trái cây khô cho vào miệng, ồm ờ - Bàn chân thối của tôi đã lành rồi, nhưng xe tôi lại bị hỏng, muốn lên núi chơi bất tiện quá nên tôi mới nghĩ đến cái dụng cụ thay chân cổ lỗ sĩ này; nó thích hợp với những người già cả mang thêm một chứng đau tim như tôi.

Tôi bằng lòng ngay và tôi nghĩ rằng công việc này nhờ Trươn Đức Sanh là nhanh nhất. Tôi gọi ngay cho hẳn và bảo hẳn cứ tùy ý chọn lựa. Tiền bạc thì khi phu kiệu đích thân mang xe đến gặp ông Chu Ký Trần sẽ lấy tiền sau.

Lão Trần thấy tôi sắp đặt công việc một cách có phương pháp láy làm hài lòng lắm. Ngay khi tôi đứng lên từ giã, lão cười nói:

- Nếu cậu thích thì mai mình đặt thêm một chiếc nữa, để chúng ta cùng nhau lên núi dạo chơi.

- Dạ cảm ơn bác! Tôi lên núi bằng xe đu được rồi, vả lại, tôi cũng không mấy khi được rảnh rỗi.

Lão cười và lấy trên kệ sách xuống một quyển kinh Phật:

Tôi hy vọng rằng cậu có thể bỏ chút thời giờ ra đọc, trong này có nhiều truyện ngắn thú vị lắm. À! Lâu quá tôi không thấy tác phẩm mới của cậu.

- Vâng, tôi không viết được nữa, dạo này dường như cảm nghĩ của tôi khô cạn mất rồi.

- Nếu như vậy....Lão đưa mắt xem đồng hồ trên vách – Hãy còn sớm chán, nếu cậu không bận gì hãy ngồi nán lại bàn về vấn đề này xem. Tôi biết rằng những tác phẩm xuất sắc luôn luôn hiếm có, nhà văn Pháp Flaubert (*) có tuyên bố là trong một đêm ông ta viết được một trăm dòng, mà đến sáng lại phải bỏ chín mươi dòng, nhưng đó không phải là việc vô ích.

- Đôi lúc tôi viết được chín mươi dòng, nhưng không làm sao có thể

viết đủ một trăm dòng!

- Cậu phải thả lỏng tinh thần và ghi nhận nhiều nơi cuộc sống – Lão rót cho tôi một tách trà và ho khan – Chẳng hạn, cậu có thể đem tôi vào tiểu thuyết của cậu, một lão già cổ quái sông không biết hưởng tụy.

- Tôi không dám vì tôi không hiểu bác nhiều.

- Thế thì cậu tưởng tượng nó ra: chó và nông trại của tôi cũng là những đề tài cho loại tiểu thuyết viết về nông trại.

- Những cái tôi trông thấy chỉ có thể viết được thành tập truyện ngắn, khó có thể chêm tình tiết vào cho thành một truyện dài.

- Tôi hiểu ý cậu! – Lão Trần dụi mắt – Ý cậu muốn bảo là cuộc sống của tôi quá nghiêm khắc, quá đơn điệu, phải không? Lão bỗng đưa tay chỉ chiếc bàn trang điểm. Tôi nhìn theo ánh mắt của lão. Phía sau mảnh gương hình trái ấu có một chiếc đĩa sành rất xinh xắn, trên mặt đĩa có hình hai người một nam một nữ. Người thanh niên mặc sắc phục hải quân, còn cô gái là một cô gái tóc vàng tuyệt đẹp để hở nửa phần ngực.

- Đây là hình ảnh của tôi lúc thiếu thời, cô gái đó là người yêu của tôi. Cậu có thể tưởng tượng thời quá khứ tươi sáng của tôi.

Tôi chẳng thấy người thanh niên trong ảnh giống lão Trần chút nào:

- Cô này là bác gái phải không, thưa bác.

- Chết rồi! – Giọng lão Trần lạnh lùng – Nếu nhue không thế thì tôi đâu phải sống đơn lẻ như vậy.

- Lẽ ra tôi không nên hỏi làm bác phải đau lòng, tôi áy náy quá!

- Già như tôi còn bận tâm gì nữa! Lão Trần nhìn bức ảnh cười cay đắng – Không sao, người đã già, tình cảm cũng già theo, những nhà sinh lý học chỉ biết rằng chất vôi trong xương cốt của con người càng già càng nhiều, nhưng thật ra cả tim, óc và dây thần kinh đều chứa đầy chất vôi.

- Nhưng bác không bao giờ quên được quá khứ.

- Đúng! Người già sống bằng kỷ niệm. Tôi biết caauk muốn tìm hiểu quá khứ của tôi, tiếc là nó ô trọc quá, và đối với thời đại này cũng hết thời, thay vì cậu tìm những cái xa xưa, chi bằng cậu đi sâu vào đời sống của Lưu Triết để nhận thức lối lối của giới thanh niên hiện đại.

Tôi biết lão là một người từng trải nên rất khó thăm dò những bí mật nội tâm của lão.

- Đúng rồi! – Lão Trần nhìn ra ngoài song – Lưu Triết càng ngày càng phóng túng hơn, đêm nào về nhà tôi cũng không gặp cậu ta.

- Có lẽ tình yêu cuar hẳn đến giai đoạn chín mùi rồi.

- Phải chăng là cô biên tập viên nọ hay là con gái vị giáo sư mà cậu nói hôm trước?

Hình bóng của Uyển Thu và Phụng lập tức hiện ra trong óc tôi, bất giác tôi khẽ thở dài buồn cho số phận của hai người con gái đó.

- Quan niệm của tôi đối với tình yêu của bọn trẻ rất hời hợt, tôi nghĩ con gái của vị giáo sư hẳn là có một nền giáo dục rất tốt! À! Có lẽ quan niệm của người già cả như chúng tôi hơi cổ hủ chẳng?

- Dạ không đâu! Đầu óc của vị giáo sư kia rất trẻ trung, ông ta hay kể lại những kỷ niệm rất lãng mạn của ông hồi ở Ba lê cho chúng tôi nghe. Và hơn nữa ông cũng bằng lòng cho con gái góp ý kiến.

- Cậu bảo rằng ông giáo sư kia đã từng du học ở Ba lê à?

- Vâng.

- Vào lúc nào?

- Đầu khoảng chừng ha ba mươi năm rồi, ông ấy có lẽ là tốp du học sinh vừa đi làm vừa đi học cuối cùng .

- Há? Ông ta tên gì?

- Ngô Doãn Trung! – Luận án kinh tế học của ông ấy cũng nổi tiếng lắm, bác có nghe tên ấy bao giờ chưa?

- Để tôi nghĩ xem! - Lão Trần khẽ gõ tay lên trán – Ngô Doãn Trung, Ngô Doãn Trung, hẳn cũng ở đây à?

- Không chừng hai người đã từng gặp nhau tại tổng hội sinh viên ở bên Pháp lắm chứ.

- Phải ông ấy là một người mập lùn, cận thị, mũi đỏ, giọng nói như vịt kêu vậy không?

- Phải rồi, hai người chắc đã quen biết nhau.

Lão Trần ngẫm nghĩ một hồi, rồi lắc đầu:

- Không! Ông ta không biết tôi, nhưng tôi có thấy chân dung của ông ấy

và có đọc tác phẩm văn chương của ông ấy.

- Khi viết văn ông ta dùng một bút hiệu thôi!
- Ông ta viết tiểu thuyết à?
- Không! Ông ta viết luận án.
- Có lẽ cậu không rõ đó chứ, tiểu thuyết của ông ta đều lấy cảnh sắc của Ba lê làm đề tài, nên đã làm tôi chú ý. Giờ đây nghe cậu nhắc đến tên họ của ông ta tôi biết là ông ta.
- Ông ta không phải là một nhà văn. Tôi nhắc lại thêm một lần cho rõ – Có lẽ bác đã lầm, ông ta là giáo sư kinh tế học. Xưa kia ông ta đã đảm nhiệm chức chuyên viên cố vấn bộ kinh tài gì đó.

Lão Trần vuốt râu, chớp mắt, một hồi sau vẫn quả quyết nói:

- Không thể lầm được, cậu không hiểu nhiều về ông ta, khi ông ta du học bên Ba lê có tên tuổi, nhưng ông ta học ở Ba lê không phải học về kinh tế, có lẽ là sinh vật học. Luận án của ông ta nghiên cứu về kinh nguyệt của loài thỏ.
- Ông ấy là một nhà kinh tế học mà, tôi không lầm đâu.
- Ông ta đi học kinh tế ở đại học Hamburg Đức, nhưng đều không đỗ - Lão Trần thoáng trầm ngâm – Có lẽ cậu càng không hiểu vì sao ông ta lại qua Đức, nói ra thì kỳ....Nghe nói ông ta bị thất tình, cô gái phản bội đó yêu một người bạn của ông ta.
- Ông ta chưa bao giờ nói đến việc này, chúng tôi đều biết ông ta có khả năng chuyện tình diễm lệ ở Ba lê...

Tôi mang những chuyện mà giáo sư Trung tam sự sau khi say rượu tóm tắt cho lão Trần biết. Lão vừa chú tâm nghe, vừa khẽ lắc đầu. Chờ khi tôi nói xong, lão gắt:

- Láo, hoàn toàn là chuyện láo khoét cả.
- Bác muốn bảo câu chuyện hoàn toàn là bịa đặt à?
- Ông ta đều nói những chuyện thật thành giả, có rất nhiều chuyện giả thì lại rất chân thật. Lão Trần thoáng do dự, song ngập ngừng tiếp – Bạn bè của ông ta tôi quen hết cả. Chuyện đó là từ trong miệng của một người họ Trần nói ra! Phải, ông Trần rất ân hận về việc này, nhưng ăn năn thì có ích lợi gì?

- Dạ? – Tôi kinh ngạc – Tôi rất muốn được biết sự thật về đời sống của giáo sư Trung, bởi vì con gái của ông ta rất mong hiểu rõ sự biến thái tinh thần cha cô.

- Tôi cũng không nhớ rõ lắm, đây là một câu chuyện tình rất hỗn tạp! – Lão Trần thoáng ngẫm nghĩ – Coi bộ cậu rất hứng thú nghe câu chuyện này, cậu muốn lấy nó làm đề tài hả?

- Dạ không hẳn vậy, mà thật ra cháu chỉ tò mò thôi, việc viết tiểu thuyết cũng phức tạp lắm, còn xem nó có phù hợp với chính người viết thì mới có hứng thú viết ra được.

- Thế thì tôi phải hỏi tỉ mỉ hơn nữa.

- Tôi rất muốn hiểu lý do tại sao giáo sư Trung lại nói dối quanh co như vậy.

- Rất giản dị! _ Lão Trần cười nhạt nhẽo – Ngô Doãn Trung nói dối tài lắm. Việc ông ta tự chế nhạo là chuyện thật, vì lẽ ông ta bao giờ cũng bị đóng vai bi kịch trong một câu chuyện tình, nên ông ta luôn xem tình êu chẳng đáng đồng xu, cậu cò muốn biết bộ mặt thật của câu chuyện này không?

Tôi gật đầu.

- Nói ra thì tấn bi kịch này chẳng có chi đặc sắc, và những vai chính còn ở trên thế gian này, có khác chẳng chỉ khác với giấc chiêm bao ban ngày của giáo sư Trung thôi.

Tôi lặng lẽ nghe.

- Tôi không hiểu sao Ngô Doãn Trung lại mô tả Annie thành quá lãng mạn và hư vinh như thế, đồng thời còn sắp đặt câu chuyện đó vào ngày lễ giáng sinh tàn lạnh thế kia. Thật ra, Annie rất giàu có, cha nàng là chủ quán rượu, nang thừa kế một gia tài kếch xưfcuar một người dì, và nàng sống trong một biệt thự ở miền quê Ba lê. Nàng dùng ngôi biệt thự này để tiếp đãi những du học sinh Trung hoa. Đến kỳ hè, rất nhiều du học sinh Trung hoa đến viếng thăm Ba lê, đều là thượng khách của nàng.

Lão Trần hăng giọng và dường như ông đang đắm chìm trong hồi ức:

- Không hiểu vì nguyên nhân gì Anny rất thích Phương Đông, nhất là người Trung hoa. Có lẽ nàng hơi giống người Trung hoa ở mái tóc đen,

nước da không quá trắng trẻo, thân hình hơi thấp một tí. Có lẽ Pháp và Trung hoa có nhiều điểm tương tự, cổ xưa như nhau, nền tảng văn học phong phú như nhau, và đã qua một cuộc cách mạng sôi nổi và oanh liệt như nhau.

- Có lẽ tài hoa của các ông đã thu hút nàng.

- Trong số du học sinh, người theo đuổi Anny rất nhiều, Ngô Doãn Trung cũng là một trong số đó và cũng là một người ít hy vọng nhất.

Tôi nhớ đến gương mặt như chó xù của giáo sư Trung phải phì cười.

- Sau một thời gian, những người theo đuổi nàng chỉ còn lại ba người kiên nhẫn nhất thôi, một người họ Lưu, một người họ Lâm và một người họ Trần – Lão Trần thoáng do dự - Tôi không thể cho cậu biết tên của những người đó và lại, cậu cũng chẳng cần biết đến làm gì.

Tôi gật đầu.

- Dĩ nhiên Ngô Doãn Trung biết mình đã lọt đài, nhưng vẫn không chịu dẹp bỏ ước vọng đó. Lão Trần buông một tiếng cười nhạt – Tâm lý này khỏi cần tôi phải giải thích, cậu là nhà văn dĩ nhiên là phải biết được những tâm lý thông thường đó. Trung muốn dùng mọi thủ đoạn để tranh giành cơ hội, thậm chí có thể dùng hết mọi thủ đoạn để đả kích kẻ khác.

Tôi nhớ đến bản tính háo thắng của giáo sư Trung, nhưng tôi không công nhận ông ta lại ích kỷ và đê hèn đến thế, tuy nhiên tôi vẫn lặng thinh.

- Ngoài mặt, bốn người này đều là bạn thân cùng gánh chung một hoạn nạn. Nhưng chính ra mỗi người đều ôm ấp một tâm sự riêng tư, không ai đề cập đến việc theo đuổi Annie và Annie cũng không tỏ ra bằng lòng kẻ nào. Nàng đang suy nghĩ, nhận xét và tìm hiểu những người đàn ông chung quanh nàng.

- Đàn bà Tây Phương thông minh thật đấy!

- Cũng khó trách nàng. Nàng chưa hiểu căn cội người nào hết thì nàng dẫn đo là phải rồi.

- Giữa bốn người phải có một người nào đó có điều kiện hoàn hảo nhất mới hy vọng thắng cuộc.

- Khó ai đủ điều kiện nhất được – Lão Trần nhếch môi, sờ nhẹ lên vết sẹo trên trán – Họ Lưu học về chính trị, tài ăn nói rất giỏi, giao thiệp rộng.

Họ Trần học về hàng hải, những người học về hàng hải phần đông đều có tính cách cương nghị và thật thà. Họ Lâm là một học sinh gương mẫu của Học viện Nghệ thuật La Mã, thông minh và bảnh trai. Còn Ngô Doãn Trung, thì cậu đã biết, tôi khỏi phải nói nhiều, nhưng hẳn cũng có tí chút thông minh, có một vài tài mọn để lấy lòng đàn bà.

- Khi đàn bà đã lựa chọn đối tượng, khuyết điểm được chú ý hơn.
- Đúng, bọn chúng đều có khuyết điểm...Họ Lưu dường như yêu cái sự nghiệp chính trị của hẳn hơn. Đó cũng chẳng đáng kể vì nghe đâu hẳn đã có vợ có con rồi, dĩ nhiên đó là một khuyết điểm rất nghiêm trọng. Họ Trần tuy không có khuyết điểm này, nhưng thật thà đến nỗi chẳng hiểu nhân tình thế thái là gì cả. Họ Lâm thì thô lỗ, hẹp hòi, và cộng thêm căn bệnh thông thường của một nghệ sĩ là ngê ngàng, khoác lác.Còn Ngô Doãn Trung, ha ha ha...

- Bà Annie chắc khó lắm nhỉ?

- Không! Nàng quay cuồng giữa những người theo đuổi như một thiên sứ ngây thơ. Nàng bảo họ Lưu đi dạo với nàng, đánh cầu, cưỡi ngựa, bảo họ Trần đưa đi uống cà phê, nghe nhạc, bảo họ Lâm đưa đi xem ciné và dạy học thêm cho nàng. Còn Ngô Doãn Trung thì luôn luôn sốt sắng trong mọi việc.

- Nhưng Annie yêu ai?

- Không người nào được biết Annie chung tình với ai, đàn bà Pháp rất biết hưởng thụ, sắc đẹp của nàng đã giam cầm bòn người thanh niên trong thế giới đam mê. Nàng phân biệt bốn vai trò rõ rệt: bà ví, vệ sĩ, giáo sư và nô bộc.

- Nhưng không thể nào kéo dài suốt đời như vậy được!

- Thời gian cứ thế lặng trôi qua được hai năm. Tất cả kể như đã tốt nghiệp và chuẩn bị về nước. Ngay lúc đó, Annie mới chịu tỏ rõ thái độ. Trong đêm giáng sinh nàng công khai tuyên bố người nàng yêu trước mặt bốn người – Lão Trần lẳng giọng – Cậu đoán xem ai có điểm phúc đi?

Tôi ngẫm nghĩ giây lát:

- Nếu nàng là người Trung hoa, nàng rất có thể chọn họ Trần?

Lão Trần thở dài chua xót:

- Dĩ nhiên là không thích hợp với đàn bà Pháp rồi.
- Như vậy nàng thích chọn chàng nghệ sĩ kia rồi!
- Cũng không phải, nàng đã chọn họ Lưu, cậu biết vì sao không?
- Có lẽ nàng thích quyền cao chức trọng.
- Nhưng việc làm của họ Lưu không được chính đáng, nếu chẳng may bị bắt là không khỏi tội chém đầu! – Lão Trần mỉm cười – mấu chốt của vấn đề là hòn máu họ Lưu trong bụng Annie.
- Té ra là thế!
- Lúc bấy giờ không ai biết chuyện này. Khi Annie công khai tuyên bố xong, nàng đột nhiên khóc òa rồi hôn nhẹ họ Lưu để yêu cầu được hôn từ biệt họ Trần. Con gái Pháp thật thẳng thắn, vì muốn cho con có một người cha hợp pháp nàng đã hành động trái với lòng.
- Rồi kết hôn à?
- Không, Annie hy vọng có một hôn lễ theo phong tục Trung hoa thật long trọng nên nhất định theo họ Lưu về Trung hoa.
- Rồi sao?
- Trừ Ngô Doãn Trung, mọi người đều trở về Thượng hải, tại một khách sạn thuộc địa phận tô giới Pháp. Anah chàng họ Lưu hôn hờ trừ liệu hôn lễ, đặt tiệc tại một nhà hàng sang trọng nhất và nhờ em gái của họ Trần và họ Lâm làm phù dâu. Mọi việc đâu đấy coi như xong xuôi.
- Một màn kịch bắt đầu là vui thì khi hạ màn với những nụ cười là điều chắc chắn rồi.
- Tiếc thay! Ngay trước khi vào thánh đường một tiếng đồng hồ.... Lão Trần thấp giọng hơn – Đã có chuyện không lành.
- Người vợ dưới nhà quê của ông ta đã xuất hiện thành linh hồn?
- Không, chúng tôi được mật tin cho hay cảnh sát mai phục chung quanh thánh đường rồi chỉ chờ hôn lễ cử hành là bắt giữ họ Lưu.
- Tại sao lại bắt ông ta?
- Cảnh sát đã điều tra lý lịch thật của họ Lưu nhưng chỉ vì trên tô giới không tiện trắng trợn bắt giữ chính trị phạm nên họ đành phải chờ đợi cơ hội này.
- Có chuyện như vậy thật à?

- Thời gian cấp bách quá, cho dù có bãi bỏ hôn lễ cũng không sao trốn thoát được. Thời đó tội chính trị bắt được là họ xử bắn ngay. Biết vậy mà không ai nghĩ ra cách nào để giải thoát cho họ Lưu cả.

Tôi nóng nảy nói:

- Ly kỳ thật!

- Phải, mọi người đều rất hoảng sợ quần lầy nhau, Annie lo sợ đến phát khóc – Lão Trần chậm rãi châm ống điếu hút, hút vào vài hơi, song mới mới lạnh lùng kể tiếp:

- Giữa lúc đó họ Trần bỗng nghĩ đến một cách tráo chú rể, họ Lưu sẽ nhân lúc hỗn loạn mà đào tẩu.

- Kết cuộc ra sao bác?

- Kết quả là họ Lưu đã cao bay xa chạy, còn họ Trần thì bị tù vì tội đồng lõa.

- Tại sao ông ta dám hy sinh như vậy?

- Vì tình yêu chứ còn gì! – Lão Trần cười nhạt – Họ Trần sống trong tù suốt ba năm trời, mãi đến khi hết hạn tù thì Annie đã rời khỏi Thượng hải từ lâu, chỉ nghe nói nàng sinh được một cháu gái. Không lâu sau nàng tái giá với họ Lâm và theo hẵn đến phương Bắc dạy học.

Tôi lắc đầu thờ dãi, lão Trần kể tiếp:

- Việc Annie tái giá, không làm họ Trần đau lòng cho lắm, điều mà hẵn đau khổ nhất là từ khi hẵn vào tù vì Annie mà suốt cả ba năm dài đằng đằng chưa bao giờ Annie ghé qua thăm hỏi hứn một lời.

Tôi giận dữ đứng bật dậy:

- Đồ vô ơn bạc nghĩa!

Lão Trần chẳng chút bận tâm vẫn thản nhiên cười nói:

- Rồi đến thời kỳ chiến tranh, họ Trần vốn học về hàng hải, nên hẵn được tuyển dụng và cấp tốc đưa qua căn cứ hải quân tại phương Nam. Tại căn cứ đó hẵn tình cờ gặp viên sĩ quan đã bắt hẵn trước kia, vô tình biết được tin kẻ tố cáo họ Lưu chính là họ Lâm.

- Thật như thế sao?

- Lòng người thật hiểm độc, không từ nan một chuyện gì. Khi họ Trần hay bí mật này, hẵn hặn họ Lâm đến tận xương tủy. Nói cho cùng thì trong

khi nước nhà đang có chiến tranh, những việc ân oán nhỏ nhoi có đáng kể gì đâu. Nhưng sau cuộc kháng chiến thành công, họ Trần được đặc phái sang Saigon để thương lượng với nhà cầm quyền Pháp và vô tình hay được tin tức của Annie.

- Câu chuyện này lạ lùng thật, nhiều tình tiết còn hơn trong tiểu thuyết nữa.

Lão Trần nhoảnh miệng cười:

- Thì ra sau khi chiến tranh chấm dứt, họ Lâm dẫn hai mẹ con Annie và người cháu của hắn sang Việt nam. Lúc bấy giờ Việt nam là thuộc địa của Pháp, và Annie muốn qua đây tìm cơ hội trở lại quê hương. Nhưng sau cuộc chiến, thuyền bè rất thiếu thốn, dù Annie cố liên lạc với những giới chức Pháp để tìm cách trở về Pháp mà vẫn không được.

- Dịp may đã đến cho họ Trần rồi.

- Họ Trần tìm được nhà của Annie bên bờ một con sông bản thủ. Cả ba thành linh hội ngộ sao mười năm cách biệt đều thấy ngỡ ngàng. Mọi người đã già nua, nhất là Annie. Tuổi xuân của người con gái cũng như hoa anh đào của Nhật, nở cũng sớm và tàn cũng nhanh.

- Ông ấy quên mất ba năm sống trong lao tù rồi à?

Lão Trần chẳng đếm xỉa gì đến câu hỏi của tôi, vẫn chậm rãi tiếp:

- Họ Trần nhìn qua đã thấy ngay đời sông kham khổ của hai người. Nhưng họ tiếp đãi hắn hết sức nồng hậu, đặc biệt là có một chai rượu Pháp rất đắt tiền.

Họ Trần hỏi thăm đứa con của Annie thì họ Lâm chỉ lên bức ảnh của một bé gái trên vách. Bé gái kia không khác gì Annie thừa còn xuân sắc. Đó là một thiếu nữ độ mười ba, mười bốn tuổi, rất duyên dáng. Họ Trần rất xúc động.

Hắn định tâm hể gặp mặt họ là chất vấn cái vấn đề bí ẩn kia ngay, nhưng nghe Annie kể lại cuộc đời của nàng thì hắn lại nuốt những ý nghĩ đã ngấm sẵn trong miệng trở xuống bụng. ì ảnh hưởng của cuộc chiến tranh nên tình hình ở Việt nam không được yên lẫm. Họ Lâm định dành dụm ít tiền để đưa mẹ con Annie về nước, và hắn cũng trở về Quảng châu. Thế nhưng định mệnh cay nghiệt đã bắt Annie ngã một cơn bệnh trầm trọng làm tiêu sạch cả

số tiền dành dụm bao nhiêu ngày của họ, cả đến học phí của đứa cháu và con gái hẳn, hẳn cũng không chịu nổi. Hai đứa bé phải lên tàu bán những vật kỷ niệm cho các thủy thủ, hoặc trao đổi rượu Pháp lậu thuê.

- Sao bác không hỏi cho ra việc họ Lâm chơi ác với bạn bè.

Lão Trần lắc đầu nói:

- Họ Trần đặt ly rượu xuống bàn, đưa mắt nhìn Annie, rồi lại quay nhìn họ Lâm và chất rượu màu vàng trong ly rượu mà chẳng nói được một lời. Thừa lúc họ Lâm xuống nhà bếp hẳn lấy hết tiền bạc mang theo đặt dưới khăn trải bàn.

- Sao ông ấy hành động vậy?

Lão Trần khe khẽ gật đầu, lẳng lẽ ngồi hút ống điếu.

- Sau cuộc chiến bác không gặp lại họ Trần à?

- Dĩ nhiên là có gặp bằng chứ, bằng không làm sao tôi biết rõ câu chuyện? – Lão Trần như vừa tỉnh mộng, bảo tôi. – Hẳn đã già đến nỗi không nhận ra. Hẳn bảo hẳn vẫn một lòng yêu quý Annie, hẳn nhờ người hỏi thăm tin tức của nàng khắp nơi, và có lẽ một ngày nào đó hẳn sẽ tìm được nàng. Nhưng khi về đến đây tôi bật tin hẳn.

- Ông ấy đã lấy đức báo oán!

- Mong rằng hẳn sẽ nghĩ được như thế - lão Trần cười tang thương – Viết tiểu thuyết là phải nắm vững cái chủ đề, đừng để nghĩ ngợi lôi thôi dài dòng nữa!

- Tôi rất tiếc là chưa rõ được đoạn cuối của câu chuyện.

- Câu chuyện đâu có dàn gi như thế, nhưng trên phương diện tiểu thuyết, chấm dứt ở đây là vừa rồi. – Lão Trần khẽ hắng giọng – Tiểu thuyết thường là kết thúc ở đây và tài liệu tôi cho anh biết bấy nhiêu là quá đủ rồi!

- Nhưng đây là một câu chuyện thật do bác kể. Hơn nữa, giáo sư Ngô Doãn Trung cũng có ở nơi này.

- Ngô Doãn Trung à! Tôi không thích nghe cái tên này, cậu đừng nhắc đến tôi với ông ta.

- Dạ tôi xin nhớ điều này.

- Cả với người quen biết của ông ta, như Lưu Triết và con gái của ông ta. À! Tiếng chuông vừa reo kìa có lẽ Lưu Triết về đó.

Khi tôi đứng lên từ giã lão, lão chúc tôi ngủ ngon nhưng đôi mắt lão dán chặt vào cái đĩa sành đặt trên bàn trang điểm.

Chú thích:

(* *Flaubert: một tiểu thuyết gia Pháp (1821 - 1880)*)

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 30

Câu chuyện của lão Trần làm tôi suýt quên mất việc Cao Mục Dịch mời tôi đến dự buổi hội thảo. Khi tôi tới nơi cuộc hội thảo đã sắp bế mạc.

Buổi họp được tổ chức tại một trường mẫu giáo ở trên Tiên Sa Chùy, mọi người dự độ hai a mươi người, Cao Mục Dịch đang thao thao bất tuyệt, tôi đến ngồi xuống bên cạnh cửa ra vào.

- Chúng ta phải làm một cuộc cách mạng cho phong trào thơ mới, đã đảo mọi hình thức thơ cổ điển lỗi thời....Cao Mục Dịch hăng say đã đảo làm kích động hội thảo viên, gây nên những tràng pháo tay nổi lên không ngớt.

- Chúng ta phải đấu tranh, và tổ chức một cuộc thi văn đoàn để tranh đấu. Các thi nhân! Hỡi các thi nhân trẻ! – Một Cao Mục Dịch nhỏ bé như tép mà lúc này gào thét rền vang như ông tướng ngoài mặt trận – Chúng ta không nên thương hại những thi nhân cổ đã bị phá sản kia, hãy để họ được thoát kiếp, hãy giúp họ ngửi hương hoa thơm ngát của vườn thơ mới của chúng ta, và để họ tiếp nhận lễ rửa tội trong khía cạnh văn chương của dòng ý thức.

Cao Mục Dịch dường như đang đọc thuộc lòng bài thơ của hẳn, khán thính giả đưa ánh mắt ngưỡng phục hẳn.

Một thanh niên tóc dài phủ vai đứng lên phát biểu ý kiến:

- Nhưng vẫn còn nhiều người âm thầm buồn tên bản lén chúng ta. Chúng ta phải tìm phương cách hữu hiệu để đương đầu với họ.

- Không phía đương đầu, mà phải gọi là giáo dục mới đúng. – Mục Dịch nhếch môi cười ngạo nghễ - Trên phương diện lý luận của chúng ta không hề bị cô lập, chủ nghĩa tượng trưng của Pháp là một trụ cột rắn chắc chống đỡ cho chúng ta.

Mục Dịch nói dài dòng quá nên có vài người “chuồn” từ từ. Có lẽ Mục Dịch đã nhận ra nên chấm dứt bài thuyết trình ngay và tuyên bố ký tên gia

nhập thi văn đoàn.

Tôi không muốn ký tên mà cũng không tiện làm buồn lòng Cao Mục Địch. Đang lúc bối rối bỗng có người chạm khẽ vào vai tôi:

- Anh cũng đến đây tham dự à?

Tôi nhìn ra ngay La Bạt Lý. Một con buôn xảo trá như hăn mà cũng để thì giờ đến đây cũng là một chuyện lạ. Tôi nghĩ có thể nhận lầm, nhưng hăn đã ngoắc tôi.

- Buổi họp đã bế mạc, chúng ta đến một cái bar lịch sự nhất uống một ly nhé!

Vừa lúc đó có một chiếc taxi trờ đến, La Bạt Lý vẫy tay và tôi lên theo.

- Đến bar Người Dạ Hành!

Tôi thấy ngỡ ngàng vì chưa nghe cái tên bar này bao giờ cả dù đã đi mòn đường đất ở cái xứ này.

Chiếc taxi quẹo vài khúc quanh là dừng lại.

- Whisky pha sô đa nhé? – Một cô chiêu đái mặc áo dạ hội màu đen nhìn La Bạt Lý mỉm cười. Dường như họ đã quen nhau rất thân.

- Cho hai phần! – La Bạt Lý dựng hai ngón tay nói – Đừng quên bỏ thêm...tiếp theo là một tràng ngôn ngữ kỳ lạ, tôi không hiểu họ đang nói gì.

- Tôi bảo cô ta cho thêm chút rượu Nga. Bar này do người Nga thiết lập, tôi phải nói tiếng Nga với cô ta.

- Tôi không quen dùng rượu đâu nhé!

- Tôi đâu có gọi Vodka. Còn đây là một thức uống mới nhất, để cho những người ít uống rượu. – La Bạt Lý vừa nói vừa vỗ nhẹ lên tay tôi, - Anh yên chí, rượu ở đây ít khi được nguyên chất, họ phải pha thêm nước để lời nhiều chứ! À, chắc anh cũng ít đến đây uống rượu?

Tôi gật đầu.

- Chỗ này phần nhiều cho hạng con buôn chúng tôi. – Bạt Lý so hai vai – Tuy nhiên tôi mời anh đến đây còn có một lý do khác.

Tôi nhìn anh ta với ý không hiểu. Bạt Lý tiếp:

- Đây cũng là lý do mà thôi đến nghe Cao Mục Địch diễn thuyết.

- Anh biết Cao Mục Địch?

- Chúng tôi là bạn học ở Mỹ. Tôi học trường thương mại, anh ấy học

văn chương, rồi sau đó bỏ qua kịch nghệ. Lúc đó anh ta rất chịu khó học, còn tôi chỉ thích cặp đùi của gái Mỹ.

- Anh hâm mộ thơ mới>

- Không chỉ hâm mộ mà còn là người trong nghề. – Bạch Lý ngưng lại đốt một điếu thuốc hút. – Có lẽ anh không hiểu họ, còn tôi, tôi biết và thấu hiểu tại sao họ viết toàn những bài thơ mà người ta đọc không hiểu. Anh có biết tại sao?

- Tại sao vậy?

- Tí nữa anh sẽ hiểu! – Bạch lý cười đắc chí nhìn ra sàn nhảy, các ông lính hải quân đang xúm nhau nhảy twist. Lý nhả ra một ngụm khói: - Anh coi, chúng nó đâu phải khiêu vũ, mà là đang vẫy vùng để thoát khỏi gông cùm của tinh thần. Chúng nó hài lòng lắm, theo anh là làm loạn, là hiện tượng của cuối thế kỷ. Đối với tôi đây chỉ là...À! Rượu mang đến rồi...

- Cô chiêu đãi đặt hai ly rượu xuống bàn, Lý để tiền vào khay rượu, và nghịch ngợm véo máng cô gái, nhẹ huýt sáo và quay qua giải thích với tôi:

- Chắc anh đang nghĩ tôi nham nhở. Anh không biết chớ tôi mà không táy máy tay chân như vậy họ cho mình là ngố.

- Cô ấy là người Bạch Nga, tên là “Yêu con”. Bạch Lý cũng uống một ngụm rượu.

- Sao lại có một biệt hiệu như vậy?

- Đúng với ý nghĩa thực của nó! Nhưng tôi cảm thấy vẫn chưa xác thực lắm nên còn gọi cô ta là Anna Karénine.

- Tôi không hiểu ý lắm.

- Dĩ nhiên đối với phần tử tri thức đã bị trụy lạc như chúng ta hẳn là có ý nghĩa. – Bạch Lý hưng hái nói tiếp – Chúng ta rất cần sống trong không khí nghệ thuật để tránh sự thiếu thốn của tinh thần, cho nên một số vũ nữ hiện thời lợi dụng danh nghĩa nghệ thuật để hành nghề cho đỡ phải bị mặc cảm.

- Vậy anh cũng thấy sự thiếu thốn và khô cằn của tinh thần?

- Sao lại không? Tiền bạc vật chất thỏa mãn được lòng người? Hừ, và lại, hạng người quân tử còn cho chúng ta là tồi. Mà anh coi xung quanh toàn là những người làm nghề không chính đáng và chỉ có họ mới hiểu

thấu được sự buồn nản của đời sống , họ không biết và cũng không cần một thứ gì, nhưng họ giống nhau ở chỗ là đều thấy chán nản, họ sông như một vì sao lạc.

Tôi chưa từng nghe ai nói có những luận điệu quái gở ấy, nhưng thái độ của Bạch Lý không có gì gọi là đùa cợt cả.

- Thời buổi này, con người ta tốt xấu tuy khác nhau rất xa, nhưng đều phạm phải một chứng bệnh thời đại, chẳng hạn như Cao Mục Địch!

- Nghĩa là sao?

- Mục Địch là thi nhân, anh ta đang cố vùng vẫy tìm lối thoát cho tinh thần.

- Anh ta chỉ bất mãn sự kiềm tỏa của nhóm người trong làng thơ cổ.

- Đó chẳng qua là hiểu lầm mà thôi! Anh đã hiểu vụ Mục Địch bị thất tình chứ?

Tôi lắc đầu lặng thinh.

- Anh ta theo đuổi Bạch Lộ, nhưng Bạch Lộ không ưng!

- Vậy sao? Tôi có nghe hản đề cập đến đâu?

- Đó là bí mật của hản. Làm sao hản đem kể tung tóe ra được. Trong những bài thơ của Mục Địch toàn là hình ảnh của Bạch Lộ.

- Anh biết õ chuyện của hản?

- Tôi giới thiệu chớ ai, Mục Địch đã mê Bạch Lộ ngay từ buổi đầu gặp gỡ.

- Còn Bạch Lộ thì sao?

- Ban đầu Bạch Lộ cũng rất chú ý đến hản, nàng xem hản như một món quà cho tinh thần. Khi tinh thần mệt mỏi nàng đến tìm Mục Địch. Có một thời kỳ họ thân nhau lắm nhưng về sau chính Mục Địch rút lui.

- Tại sao?

- Cũng như Wide (*) đã nói, trai gái bởi hiểu lầm mà yêu nhau, bởi yêu nhau mà xa nhau. Khi hản đã hiểu Bạch Lộ, biết được nàng thật sự là không đáng kể cho hản trao chọn quả tim, nhưng hản lại không thể quên được nàng, hản đã viết những bài thơ mà không ai hiểu nổi.

- Anh không giúp gì hản à?

- Tôi làm sao giúp đỡ hản được. Tính nết của hai người kỵ nhau như

nước với lửa.

- Anh nên cho hẳn biết là tình yêu phải thích ứng với nhau!
- Anh muốn bảo là tìm sung sướng trong sự đa khổ à? Chỉ có những hạng người như tôi mới làm được như vậy, còn Mục Địch, Bạch Lộ và cả anh cũng không thể làm được.
- Tại sao?

Anh có xem đua cho bao giờ chưa? Chúng ta hãy nâng ly này uống cạn, rồi tôi sẽ cho anh biết!

Tôi chau mày cố nuốt rượu vào bụng, nhưng tôi cảm thấy rượu này mùi thơm dịu thật.

- Tôi nói thẳng thắn xin anh đừng giận nhé! Ở trước sân đua chó có đặt một con thỏ chạy bằng điện, nên những con chó tham dự cuộc đua mới chịu chạy bán sống bán chết. Nếu như không có con vật dẫn dụ kia thù những con chó lẫn ra ngủ mất.

- Anh nói vậy là có ý gì?

- Anh phải đợi tôi giải thích nữa sao. Con thỏ ở trước mặt các anh là lý tưởng. Các anh cần lý tưởng để sống đời sống có ý nghĩa. Nếu đem huyer hoại lý tưởng của các anh đi, các anh sẽ chẳng còn thú vị gì nữa, có đúng thế không?

Tôi cực chẳng đã phải gật đầu tán đồng.

Bạc Lý phá lên cười, búng tay gọi bồi, cô gái áo đen liền chạy vội đến như một cánh bướm.

- Hãy cho thêm một phần y hệt như trước cho ông này nhé! Còn tôi thì một ly Vodka thật lớn. À! Yêu con, đừng nên thêm nước vào, tôi chưa say đâu nhé.

- Tôi không thể uống thêm nữa.

- Tôi không sao đâu! Loại rượu này có thể uống mười lay cũng không say đâu, nếu như anh về nhà cảm thấy không được khỏe thì hãy uống vài viên thuốc tôi sẽ cho anh, anh khỏi liền. Giờ đây tôi còn việc cần nói với anh nữa! À! Lúc nãy tôi đã nói đên đâu rồi nhỉ?

- Thỏ chạy bằng điện và lý tưởng.

- Đúng rồi! Những hạng người không có lý tưởng như tôi, mới đúng là

những con vật ngu xuẩn hơn cả loài chó! – Đương nhiên, lý tưởng của Mục Địch và Bạch Lộ khác hẳn nhau, thờ tự động chỉ có sức dẫn dụ đối với các loài chó, nhưng loài ngựa thì thích cỏ tươi, con chim cánh

(*) Wilde (1856 - 1900) thi sĩ Ái Nhĩ Lan

cụt thích tìm những viên sỏi bóng loáng, mèo thích chuột, còn chó thì tùy theo thời tiết.....

Robert Lý càng nói càng thêm tục tằn, tôi vội ngăn lại:

- Tôi hiểu ý anh rồi!
- Xin lỗi! Tôi dùng văn chương cực độ để diễn tả mà vẫn thô tục, tôi nên bị phạt một ly mới phải! Giờ đây tôi vào chính đề!
- Việc gì vậy anh?
- Không liên can gì đến tôi cả! Mà là Bạch Lộ, anh phải giúp đỡ cô ấy!
- Bạch lộ có gì cần nhờ đến sự giúp đỡ của tôi?
- Từ khi cô ấy quen biết với anh, tôi thấy cô ấy không được vui tươi như trước nữa.
- Tôi không có ý nghĩ đeo đuổi nàng bao giờ.
- Nếu như anh muốn tán tỉnh nàng, thì vấn đề trái lại rất giản dị.
- Có phải tôi đã xúc phạm đến tự ái của nàng chăng?
- Không đâu, tôi không rõ anh nói gì với nàng, mà nàng thay đổi nhiều như vậy.

Tôi nhớ lại những lời trao đổi giữa tôi và Bạch Lộ nhưng không nhớ ra gì cả mà quả quyết lắc đầu:

- Chúng tôi chỉ nói với nhau những lời xã giao thông thường thôi.
- Có thể anh đã gây ảnh hưởng đến quan niệm sống của nàng, hoặc đã làm nàng e sợ điều gì đó.
- Anh muốn bảo là nàng vì tôi mà sinh ra như vậy à?

Robert Lý nhếch môi cười:

- Chỉ biết nàng không được vui. Anh có cho rằng làm cho người khác không vui sướng là bậy lắm không?
- Tôi công nhận điều đó!
- Thế tốt nhất là anh đừng nên gây ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng nữa. Tôi chẳng nói ngoa tí nào cả. Tôi xin thề với trời đất, cho dù tôi là ma

quí, ma quí cũng phải có thủ lĩnh chứ!

- Được rồi! Anh cứ thẳng thắn nói thật ra cái khổ tâm của nàng đi.

- Hiện nàng rất buồn, rất ít khi tìm đến bạn bè, cũng rất ít khi đi xem phim, ngay cả việc trang điểm cũng không màng, nàng ngồi một mình oán than luôn mồm.

Tôi thực tình thấy mình chẳng gây ảnh hưởng gì đến Bạch Lộ cả:

- Được rồi! Để chứng minh giữa tôi và Bạch Lộ chẳng có liên hệ gì cả tôi bằng lòng từ nay không nói gì với Bạch Lộ nữa!

- Anh đã ưng thuận?

- Thật ra cũng chẳng quan hệ gì.

- Tôi phải tạ ơn anh mới đúng! – Robert Lý mừng rỡ vươn vai – Hãy cho rượu Karénine ạ!

Tôi lặng lẽ ngồi ngẫm nghĩ về cáo vấn đề chẳng có gì liên can đến tôi. Rượu đã mang lên, Robert Lý vòng tay qua chiếc lưng thon nhỏ của cô gái, cao hứng nâng ly nói:

- Anh có thích “Yêu Con” không?

Trước mặt cô gái áo đen tôi đành phải miễn cưỡng cười gượng.

- Nếu anh thích cô ta, tôi xin trân trọng giới thiệu, Karénine, tiếng Quan thoại và tiếng Nhật thông thạo cả. Năm mươi năm trước, chúng ta chỉ có thể hôn chân cô ta mà thôi.

Karénine quay sang Robert Lý nói:

- Nay chúng ta đã bình đẳng, chúng ta đều là những người lưu vong, khác chẳng là anh mua, tôi bán. À! Hai anh có nhảy không?

Robert Lý khoái chí ôm lấy cô nàng lôi tuột xuống sàn nhảy.

Tôi cảm thấy ghê tởm nơi này, tôi cầm ngay ly rượu ướp lạnh nốc một hơi cạn và đặt một tờ giấy bạc dưới khay rượu.

Quán rượu náo nhiệt như nồi nước đang sôi, đàn ông thì cười cợt, đàn bà thì kêu réo trong tiếng nhạc điên cuồng. Không một ai chú ý đến sự ra đi của tôi. Thế giới điên cuồng này chính là khung trời huyền diệu của họ.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 31

Tôi không tin rằng thế gian này lại có thứ thuốc linh nghiệm như thế, nhưng thật uống vào được vài phút, tuy cảm thấy hơi choáng váng nhưng không bao lâu sau thì toàn thân thư thái, tinh thần sáng khoái, bệnh nhức đầu, mệt mỏi tiêu tan.

Điều này khiến quan niệm của tôi đối với Robert Lý thay đổi không ít. Dù sao hẳn đã làm một việc giúp người và có lợi cho mình. Tôi liền xem lại toa thuốc thêm một lần nữa, nó chuyên trị nhức đầu, đau lưng, đau dây thần kinh, tinh thần bài hoại, não yếu, thận suy, cảm cúm.v.v... ngoài ra còn một hàng chữ đen khá lớn: hiệu nghiệm đặc biệt với bệnh phong thấp lâu năm.

Hàng chữ này đã khiến cho tôi nhớ đến bà Hoa. Trước đây tôi hứa là sẽ đến thăm bà, nay tiện thể đến thăm bà và tặng bà một hộp thuốc này để bà thử xem sao. Lẽ tất nhiên, tôi không thể bảo bà uống những viên thuốc này một cách cầu thả mà có lẽ phải thí nghiệm xem thuốc này có thích hợp với bà chăng.

Một bà già xa lìa quê hương đất tổ không người thân kẻ thích khao khát một tình bạn chân thành, mặc dù bà tự cho mình là người Trung hoa. Đây chính là bức bình phong để che dấu sự hờu quạnh của bà.

Bà Hoa đang ngồi dưới mái hiên tay nâng niu chiếc máy thu thanh, đang trò chuyện với một viên sĩ quan Hoa kỳ. Viên sĩ quan rất trẻ, mặc sắc phục hải quân. Thấy có khách hẳn đứng dậy từ ghế.

Tôi bước vào vườn hoa:

- Chào bác!

Bà Hoa thấy tôi mừng rỡ lên tiếng chào hỏi, những vết nhăn trên mặt đã giãn ra:

- Tôi đã thua rồi! – Bà Hoa lẩm bẩm một mình – Con gái tôi bảo nhất định sẽ đến thăm tôi lần nữa, nhưng có điều trễ hơn dự đoán của nó hai hôm.
- Đã lâu cháu không gặp cô ấy.
- Không lâu lắm đâu, tôi có tính rồi, vừa đúng một tuần lễ - Bà Hoa đưa cây nạng gỗ lên cánh cửa hai cái, quay sang tôi cười bí ẩn – Không may hôm nay nó không ở nhà, nó đi tắm rồi, dạo này nó mê trượt nước lắm đấy!
- Tôi hiểu vì sao bà lại cười! Hẳn bà cho tôi đang theo đuổi Bạch Lộ. Tôi nghĩ tôi phải giải thích”
- Tôi có nói là tôi sẽ đến thăm bác cơ mà!
- Thật thế à? Cậu là người trọng chữ tín, đấy là đức tính tốt của người Trung hoa chúng ta. Qua phòng khách ngồi chơi, tôi vừa pha cà phê đấy!
- Xem ra bác đã khá hơn trước nhiều.
- Vâng! Cám ơn cậu! Hôm kia sinh nhật của tôi, có một ông bạn già đến đón tôi đi xem phim, đã gần hai mươi năm tôi không được đi đâu. Đó cũng nhờ cậu đã khuyến khích tôi đấy.
- Có lẽ bác xem phim Trà Hoa Nữ!
- Không, đấy là hí kịch Trung hoa, một chuyện tình giữa người và rắn.
- Người và rắn ư? – Tôi ngẫm nghĩ giây lát, mới nghĩ ra là Bạch Xà Truyền – Bác có hiểu điệu hát hoàng mai không?
- Không hoàn toàn lắm, nhưng tôi hiểu được ý của nó. Tôi đã biết chuyện này và cũng rơi nước mắt mấy phen! – Bà Hoa nhếch môi, khẽ huýt sáo – Có phải điệu này không? Cậu thích nó không?
- Không! Tôi cảm thấy kịch địa phương hơi trơ trẽn.
- Đó mới là nghệ thuật chứ! Bà Hoa không hài lòng về sự phê bình của tôi, bà nói – Nghệ thuật dân gian rất gần gũi với tình cảm của những người dân nghèo nà, ở Thượng hải tôi có nghe qua Côn khúc (*), đó có lẽ là hí kịch cổ điển chính tông của Trung hoa, nhưng tôi nghe chẳng hiểu tý nào cả.
- Tôi không thích chuyện hoang đường.
- Đó cũng chẳng có gì lạ, văn học Hy Lạp không phải đều là truyện thần thoại cả sao? – Bà Hoa cao hứng phá lên cười – Tôi trưởng thành ở ngoại

quốc, người Tây phương ví răn như ma quỷ, nhưng người Đông phương thì lại tưởng tượng nó đáng yêu, răn có thể biến thành một cô gái xinh đẹp, duyên dáng, và đa tình.

- Đây là một mẫu truyện bất cứ người đàn bà Trung hoa nào cũng biết, cũng như không người Tây phương nào không biết Roméo và Juliette vậy.

- Có một điểm khác chứ! ở vở kịch Roméo và Juliette thì vì đàn bà, hai người đàn ông quyết đấu với nhau, còn ở đây thì đàn ông và đàn bà quyết đấu với nhau. Tôi không hiểu sao vị hòa thượng vô tình kia lại đi phá hoại mối tình đó; còn tên thư sinh yếu đuối như vậy mà có xà tinh đem lòng yêu thương.

- Đó là duyên nợ, một thứ nhân quả mà người phương Đông chúng tôi tin tưởng. Theo truyền thuyết thì người thư sinh đó trước kia có cứu một con bạch xà, vì muốn báo ân tình con bạch xà mới hóa thành cô gái xinh đẹp để hầu hạ chàng ta.

- Nói như vậy thì những người đàn ông bị vợ ngược đãi, có lẽ kiếp trước họ là người Ấn độ chuyên thổi sáo dụ răn! – Bà Hoa thích thú cười – Thú thật!

- Dĩ nhiên đó là chuyện thần thoại, một chuyện thần thoại rất dễ thương!

- Con gái tôi nói cậu là nhà văn, rất tiếc là tôi đọc không hiểu. Cậu có thể phỏng theo truyện này, tưởng tượng ra một con răn kiếp trước bị một tên đàn ông đập chết, về sau răn kia biến thành người về báo thù tên đàn ông đã đập nát đầu nó. Cậu không thể rút từ mẫu chuyện răn trong thánh kinh đâu nhé.

- Nhiều tiểu thuyết ga khái thác đề tài này – Tôi cũng cười theo – Theo tôn giáo của chúng tôi thì chuyện đó không phải là báo thù mà là báo ứng.

- Báo ứng! – Bà Hoa trố mắt – Báo ứng khác với báo thù như thế nào?

- (*) Côn khúc: một điệu nhạc phát nguồn từ Côn sơn.

- Một sự trừng phạt hoặc một may mắn thích đáng. Thiên chúa giáo cho rằng mọi việc là do đức Chúa Trời phân xử, còn tinh thần tôn giáo Trung hoa là tự mình phân xử, tự mình phải gánh chịu lấy hậu quả do mình gây ra. Nghĩa là trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu.

- Nếu biết ăn năn tội lỗi thì tội trạng có thể được tha thứ?
 - Trong kinh Phật có nói rằng, buông dao đồ tể có thể thành Phật ngay. Nhưng có một số người tin rawngftooij gì phải đền. Có ai trồng đậu mà có được dưa đâu?
 - Báo ứng như vậy tàn nhẫn quá, cậu không cảm thấy dã man thật sao?
 - Không! Tôn giáo Tây phương dùng xưng tội và sám hối để tiêu trừ tội ác mà họ đã cố tình làm, còn người Trung hoa thì trước tiên là áp chế những động cơ đưa đến tội ác.
 - Tôi yêu Trung hoa, nhưng tôi không thích quan niệm tôn giáo của người Trung hoa! – Sắc mặt bà Hoa nghiêm tran không vui tươi như lúc nãy nữa nhưng bà vẫn gạn hỏi tôi – Cậu thấy quan điểm như vậy là hợp lý à? Tội nhân không có chút hy vọng nào sao? Có khổ lắm không?
 - Tu nhân tích đức, không phải là để cho kiếp này mà là cho kiếp sau.
 - Nhưng không thể giải được cái tội có khi vô tình mà cũng có khi hữu ý mà họ đã gây ra.
 - Vị thần mà họ tin ngưỡng là một nhà toán học! – Tôi bật cười nói – Cộng trừ nhân chia của ngài đối với thiện ác còn thuần thực hơn cả kế toán viên.
 - Đó là gông xiềng tinh thần, đến chế linh hồn cũng không thể an nghỉ được. Tàn nhẫn quá, tôi không tán thành.
 - Bác cứ chú trọng đến điều này làm gì. Xem ra bà Hoa có vẻ sợ hãi, tôi vội chuyển hướng câu chuyện về phương diện điện ảnh – Điện ảnh chỉ là một thứ giải trí người ta lợi dụng những mẫu truyện huyền ảo để khán giả quên đi nỗi khổ sở phải đương đầu trong cả một ngày quần quật với miếng ăn. Bác đừng nên quan trọng hóa nó vậy.
- Bà Hoa im lặng, tôi không hiểu bà đang nghĩ gì, thật lâu, bà bùi ngùi thờ dài:
- Sự tích đó dù sao cũng cảm động. Tôi nghĩ ngay đến đôi chân của tôi.
 - Bác nên đi chữa chạy cho đàng hoàng thì hơn! Bác đang dùng thuốc gì thế? – Tôi nhớ đến lọ Vạn Ứng Đơn trong túi tôi.
- Nhắc đến bệnh bà lắc đầu:
- Không ai chữa nổi bệnh phong thấp của tôi cả.

- Nhiều vị đông y cũng khá lắm, bác có thử qua chưa?
 - Chưa! – Bà Hoa cười chua xót – Cậu nghĩ xem, một người ngâm mình trong nước vào lúc mưa gió lạnh lẽo trong suốt ba giờ đồng hồ, nếu không chết đã là một chuyện lạ rồi. Tôi còn nhớ xưa kia lúc bác sĩ cứu sống tôi, ông ta có bảo tôi phải lưu ý, vì có thể vào tuổi năm mươi bệnh phong thấp này sẽ tái phát. Hiện nay nửa thân mình phía trên của tôi còn cử động được là nhờ ân huệ của Chúa rồi.
 - Bác bị ngã xuống sông à?
 - Không! Tôi định tự tử để chuộc tội! – Bà Hoa tự trách – Tôn giáo của tôi không cho phép tôi tự tử, nhưng lúc đó tinh thần tôi tê liệt đã làm tôi hành động không suy nghĩ gì cả.
 - Tại sao vậy? – Tôi cảm thấy câu hỏi của tôi không lẽ phép liền đổi giọng – Xin lỗi bác, lẽ ra tôi không nên tò mò.
 - Tôi cũng không mong người khác thương tôi, hoặc trách cứ tôi. – Bà Hoa hắng giọng rồi nói tiếp – Lúc bấy giờ có nhiều ký giả mong tôi cho họ biết, duyên cớ, nhưng tôi không hé môi. Thậm chí có một tờ báo muốn bỏ tiền ra mua cái bí mật đó nữa, tôi cũng từ chối luôn. Cảnh sát mời tôi đến điều tra, tôi cung làm um sùm rồi không ai hiểu tại sao cả. Giờ đây cậu nhắc đến, tôi không thể không nhớ đến tâm sự đau thương kia.
 - Thôi bác, chuyện đã qua rồi nghĩ lại làm gì.
 - Ôm ấp một bí mật mãi trong lòng cũng khổ. Cũng may mà tôi nay đã già, sống nay chết mai nên cũng chẳng đáng ngại chi cho lắm. À! Cậu rót hộ tôi một ly rượu nhé!
- Tôi rót một ly whisky đưa cho bà, bà cho một ít vào ly cà phê và nếm thử. Rồi mở sắc tay, lấy hộp phấn ra, nhìn vào chiếc gương trong hộp, khẽ chàm chàm thêm ít phấn mà tôi nhìn thì chẳng thấy có tí phấn sáp nào cả.
- Tôi xấu xí quá nhỉ! - Bà trẻ môi ra vẻ thẹn thùng và hơi mai mỉa – Phải không? Tuổi tác đối với người đàn bà còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.
 - Không! Mỗi người có một phong độ riêng biệt để đủ được kính nể.
 - Cậu làm đau lòng mục già này rồi. Lúc tôi còn xuân sắc thì quả thật tôi rất đẹp. Tôi nghe sự ca ngợi nhan sắc đến nhàm chán, nhưng tôi lại thích bọn trẻ nhìn tôi với ánh mắt ghen tị.

- Tôi tin bác.
- Tôi còn phải cho cậu biết rằng, con gái đẹp không bao giờ được hạnh phúc cả.

Tôi kinh ngạc đăm đăm nhìn bà.

- Chẳng hạn như trẻ con, chúng thích những đồ chơi xinh đẹp; nhưng khi cãi cọ và ấu đả nhau, những món đồ vật quý giá mà chúng tranh giành phải vỡ nát.

- Bác so sánh thật chính xác.

- Cậu hãy nhìn đôi chân của tôi đây – Bà Hoa mở rộng đôi tay cười nhạt – Cứng rồi, chẳng khác gì một con nhái không nhảy được nữa. Hãy còn những cái người ta không trông thấy, đó là trái tim của tôi, một trái tim nát bét.

Tôi ngần ngừ nhìn nhưng không biết phải dùng lời gì để an ủi cho phù hợp.

- Nói ra dài dòng lắm! Hạnh phúc của những thiếu nữ trẻ đẹp đều là một công thức. Hưởng thụ, theo đuổi, một sự theo đuổi điên cuồng, mà cái đáp số sau cùng phải giống nhau cả. Tôi sẽ cho cậu biết một cái đáp số nhé! Tôi rót thêm cà phê cho bà, và một tí rượu vào. Bà lên tiếng cảm ơn, song lại tiếp tục vấn đề đang dang dở:

- Cậu cần phải phá bỏ cái quan niệm thông thường mới có thể hiểu lời tôi. Đàn bà khi gặp phải tình yêu thì ôm đồm lạ lùng, cùng một lúc có Thể yêu mấy người và cũng có thể lấy một người mà không hề có tình yêu; ngay cả chính bản thân đương sự cũng không thể phân tích nổi, trừ phi đến cuối cuộc đời thì nó mới biết tình yêu là gì.

- Quan điểm của bác rất đúng. Nhưng tôi tin rằng, không ai được trải qua một cuộc đời tương tự như vậy.

- Tôi là một người giữa hàng vạn người đã có kinh nghiệm đó. Đó là sự trừng phạt của Chúa, tôi chẳng oán hận, hôm nào tôi cũng cầu nguyện, tội của tôi phải gánh nhưng xin đừng giáng tội xuống kẻ khác nữa.

- Tôi tin rằng Đức Chúa mà bác tin ngưỡng sẽ phản cảm động cho tấm chân tình của bác.

Tôi an ủi bà ta mà lòng tự hối. Bà Hoa mắt rơm lệ, run giọng nói:

- Không giấu cậu, thời còn son trẻ tôi đã xem tình yêu như một trò đùa. Tôi

đã yêu mấy người đàn ông cùng một lúc và mấy người theo đuổi tôi cùng một lúc. Kết cuộc ai cũng bỏ đi hết, tôi đã làm hại đời họ và cũng đã tự làm hại đời mình.

- Đó là nguyên nhân thúc đẩy bác tự tử?

- Khi biết được người yêu của mình chính là người mình hận nhất, và đồng thời người mình yêu cũng đang căm hận mình thì làm sao còn có đủ can đảm để kéo dài cuộc sống! Tôi công nhận đàn bà là kẻ yếu đuối, nhưng ai là kẻ mạnh chứ? Napoléon, Hittler, Sở Bá Vương, những người đó sau khi thất bại đã như thế nào?

Bà xúc động mạnh và nổi cơn ho khủng khiếp, tay sờ ngực, bà hốt hển nói:

- Bệnh phong thấp của tôi lại làm khổ tôi rồi.

- Tôi đi mời bác sỹ đến nhé?

- Không cần đâu, chỉ một lúc là khỏi ngay. – bà Hoa lắc đầu, đưa tay chỉ chiếc lọ màu lam đặt trên quầy rượu – Cậu rót hộ tôi một ly rượu nữa nhé? Tôi làm theo lời bà, bà run rẩy đón lấy, và kéo hộp tủ lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở hộp ra, đôi mắt tròn tròn, mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt.

- Chết rồi! Thuốc đã hết sạch rồi! Edlies không thèm quan tâm đến bệnh trạng của tôi.

- Để tôi đi mua cho bác hộp thuốc khác nhé. Bác cho tôi biết tên thuốc đi.

Bà Hoa co rút lại rên siết:

- Không được đâu

- Tôi có một lọ thuốc trị đau nhức, bác có muốn thử không? Tôi móc lọ Vạn Ứng Đơn ra.

- Không! Không! Thuốc khác không dùng được đâu! – Sắc mặt bà Hoa càng khó coi hơn. Bà mím chặt môi, toàn thân run rẩy như bị sốt rét.

- Loại thuốc này tôi đã uống thử rồi, không có phản ứng gì cả - Tôi mở gói giấy, xé bỏ chiếc hộp, rút toa thuốc ra – Có in nhiều thứ tiếng, bác thử đọc xem có dùng được chăng?

Bà Hoa đành lấy như một cửa báu, đem lọ thuốc đổ cả vào ly rượu, đoạn nốc cạn một hơi.

- Cảm ơn cậu

- Tôi đã có ý định đem biếu bác, nhưng không dám chắc nó hợp với căn

bệnh của bác nên chưa đưa sớm ra đó thôi.

Bà Hoa tưởng chừng như sắp chết đến nơi mà rồi cơn rên siết đáng sợ ban này đã ngưng hẳn. Chỉ trong vòng 5 phút, trên mép môi của bà đã xuất hiện nụ cười hài lòng. Tôi mừng rỡ thực sự.

- Thật không ngờ loại thuốc này lại hiệu quả như vậy

Chỉ hơn 10 phút sau, bà Hoa có thể nói chuyện khe khẽ

- Cảm ơn cậu nhé! Tôi đã khá hơn rồi, nhưng vẫn còn mệt, tôi phải nghỉ một chút! Thôi, cậu về nhé! Edlies sẽ không bỏ rơi tôi đâu!

Bà vẫy tay chào tôi, đôi mắt từ từ khép lại

Chú thích:

Côn khúc: Một điệu nhạc phát nguồn từ Côn Sơn

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 32

Khi chiếc xe buýt đang chạy ngang qua đường cành lá xum xuê, tôi thấy vài cô gái đẩy xe đưa trẻ con dạo mát. Tôi nghĩ ngay, nếu bà Hoa lành bệnh, khỏi phải dùng đến xe lăn tay nữa, thì Bạch Lộ cũng có thể đưa bà đi dạo phố, xem phim...

Xưa nay chưa bao giờ cảm thấy sung sướng hơn lần này, tôi ước ao gặp được Robert Lý, nhất định xin hẳn thêm vài hộ Vạn Ứng Đơn nữa cho bà Hoa. Có lẽ Lý quen biết bà Hoa đã lâu, nhưng chắc chắn hẳn không biết loại thuốc này lại hiệu nghiệm đến thế.

Xe buýt lại đi qua một hẻm nhỏ. Trong hẻm có rất nhiều bà lão trên vai mang đầy quần áo rách rưới, trông như đang chạy loạn vậy. Tôi nhận ra họ chính là người nghèo khó đang cư ngụ trong khu giải tỏa

Lỡ ra căn bệnh của bà Hoa càng thêm trầm trọng, không thuốc nào hiệu nghiệm, mà nghề nghiệp của Bạch Lộ lại gặp nhiều trở ngại, gian nhà gạch bé nhỏ mà họ đã tốn biết bao mồ hôi nước mắt mới tạo nên, cũng gặp phải cảnh này thì khổ biết bao,...Sự tưởng tượng lại khiến tôi nhận thấy đời người biết bao lận đận, lao đao. Khi nghĩ đến bà Hoa, tôi lại liên tưởng đến Chu Ký Trần và Ngô Doãn Trung. Những người đó đã gần đất xa trời, thời gian đã vô tình mang theo tuổi xuân của họ, còn để lại chẳng chỉ là sự nghèo khó, hiu quạnh và bệnh tật.

Thông thường khi gặp phải phiền phức, bao giờ tôi cũng trốn vào sách vở và báo chí. Mấy hôm nay, tôi không động đến sách báo gì cả! Tôi thấy ngưỡng ngưỡng, tôi hiểu sách vở đối với nghiệp viết văn của tôi rất quan trọng, mỗi ngày phải tăng chớ nếu không nó sẽ cạn đề tài, mất nguồn cảm hứng. Tôi hơi hối hận vì đã nghe lời Lưu Triết, lặn hụp trong vòng luẩn quẩn này mãi, cho dù tôi có nhận được những điều hữu ích thì cũng không thể bù đắp được thời giờ tôi đã phí phạm.

Xe buýt ngừng lại một ngã rẽ. Đây cách thư viện không xa lắm, như có một

sức mạnh nào đó thúc đẩy, tôi xuống xe.

Thư viện không rộng lắm, sách báo cũng không đầy đủ, nhưng toàn là sách mới và những đặc san định kỳ thì rất đầy đủ, ngày thường tôi chỉ xem thư viện này như một nơi để triển lãm sách vở, chỉ cần xem đại khái thôi để tôi quyết định đi mua, để khỏi phải tiêu phí.

Tôi là một người khách thường tới lui thư viện nên người quản thủ thư viện thấy tôi là mừng rỡ như người bạn thân lâu ngày mới gặp vậy. Tôi mời anh ta một điếu thuốc, anh ta soạn cho tôi vài quyển tạp chí vừa mới ra.

- Gần đây có sách gì mới thuộc về văn học không?

- Thơ và văn nghị luận thì không có. Hôm qua vừa có một quyển tiểu thuyết mới “Mùa thu tại vườn mai quế (tức hoa hồng)”, mà đã có một cô mượn đi rồi. Nhìn theo hướng tay hắt chỉ, tôi trông thấy một vài sinh viên đang làm bài, trong góc có một thiếu phụ mặc áo dài lam, trông như một cô giáo. Tôi trông thấy hơi quen quen, và mãi mới nhớ ra nàng là Dư Uyển Thu.

- À! Cô Uyển Thu! – Tôi đến trước mặt nàng gọi

- Ồ! Ông là... - Uyển Thu ngẩng đầu lên rồi lập tức gấp sách lại nhỏ giọng nói - Ồ! Tôi tưởng anh Triết chứ? Anh ấy nhờ anh đến à?

- Không! Tôi tình cờ ghé qua mượn sách đấy thôi! Cô có hẹn với Triết à?

Uyển Thu thất vọng gật đầu:

- Bài báo của anh ấy có một đoạn khó, anh ấy nhờ tôi đến đây tìm tài liệu và hứa nếu rảnh sẽ đến đây. Nàng xem đồng hồ - giờ hẹn đã qua, có lẽ anh ấy không đến được! À! Nói chuyện ở đây bất tiện quá, chúng ta ra ngoài đi. Ra đến phòng khách, Uyển Thu nhường tôi ngồi trên ghế mây, nàng thì đứng bên cửa sổ, có lẽ để tiện nhìn người qua lại.

- Cô cũng thích xem tiểu thuyết à?

- Tôi không có thì giờ xem, nhưng quyển sách này không xem không được, vì bản thảo của quyển sách này có người nhờ chúng tôi xuất bản, tôi nhận thấy rất có giá trị nhưng ông giám đốc không bằng lòng, mà chúng tôi không thể xuất bản được nếu không có sự chấp thuận của ông ấy, và hơn nữa tác giả lại đòi tác quyền quá cao.

- Cô đã đọc bản thảo rồi à?

- Hẳn chỉ gửi có nửa phần – Uyên Thu mỉm cười – Anh có biết tác giả là ai không?

À, Viên Đình. Bạch Lộ đã hỏi thăm tôi về người này trong giới văn nghệ ở đây, những nhà văn có chút ít tên tuổi tôi đều biết hết, đây chỉ là một bút hiệu liên quan đến tên sách. Tôi lật trang cuối, thấy nơi phát hành là nhà sách của Tiền Bán Tử, nhưng tôi không nghe thấy hẳn nhắc đến quyển sách này bao giờ.

- Anh cũng không biết phải không? – Uyên Thu thoáng mỉm cười – Quyển này khá lắm đấy.

- Nếu cần chúng ta có thể đến nhà sách hỏi

- Người ta không biết đâu! Khi quyển sách mới được phát hành ngày đầu thì tôi trông thấy ở sạp báo, đến ngày thứ ba bị thu về mất. Tôi đoán quyển này đã gặp phải vấn đề gì rồi đây.

- Cô đọc rồi có thấy gì không?

- Tác giả đã dùng lối viết tự thuật – Uyên Thu hơi thẹn thùng – Ông ấy viết là thuở thiếu thời có yêu một cô gái lãng mạn, phóng túng, nhưng người con gái đấy đã cùng một lúc yêu cả ông ta và một vài người khác, trong mỗi tình đa giác đó, tác giả tự biết mình là kẻ bất tài nên đã tự rút lui.

- Đề tài này cũng thông thường

- Nhưng nó được khai thác rất khúc chiết – Uyên Thu trầm ngâm một hồi – Người đàn bà căm hận đàn ông nên đã nhồi sọ đứa con gái được tạo ra do chính người tình phản bội của nàng trêu cợt và làm khổ nhục nam giới. Giới văn nghệ rất ít khi chịu phí một công lao theo đuổi những thứ biến thái, những tâm lý độc địa đó – Tôi chỉ đọc đến đây thôi – Uyên Thu ngượng ngùng – Phải công nhận tác giả này học thứ rất uyên bác, ông đề cập đến nhiều vấn đề luân lý, đạo đức xã hội, vân vân nữa nên tôi rất muốn đọc. Anh cũng thích đọc loại tiểu thuyết này nữa à?

- Tôi không thích hẳn

- Xem xong tôi sẽ đến tìm anh để thảo luận – Uyên Thu bỏ quyển sách vào trong một chiếc túi – Tôi rất hoan nghênh nếu anh viết về loại này, tạp chí của chúng tôi cần những tác phẩm tương tự như vậy.

- Có lẽ tôi cũng nên thử xem. Tại sao cô không khuyến khích Triết viết về

thể loại văn này?

- Anh Triết càng ngày càng lười tệ! – Uyên Thu thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa – Anh ấy bận bịu suốt ngày nhưng thật sự không hiểu anh ấy bận việc gì.

- Tôi cũng không được rõ lắm! Tôi chỉ biết rằng anh ấy hoạt động luôn, không lúc nào nghỉ ngơi!

- Anh có biết gần đây anh Triết có người bạn gái nào khác không? – Uyên Thu cố tình biểu lộ mối liên hệ giữa nàng và Triết.

Tôi lắc đầu

- Có chứ! – Uyên Thu mỉm cười – Có lần tôi nhìn thấy anh ấy đi xem phim với một cô gái.

Tôi nghĩ cô gái mà nàng nói là Phụng nhưng mặt vẫn tỉnh bơ.

- Cô gái đó rất đẹp, mà cũng thông minh lắm!

- Triết có cho tôi biết anh ta quý mến một cô biên tập.

- Anh Triết bao giờ cũng cho mình là người đa tình – Uyên Thu mỉm cười cười mở - Anh ấy không nói rõ cô ấy là ai à?

- Không! Trong sở cô có còn cô nào nữa không?

- Chỉ có mình tôi là con gái thôi – Uyên Thu hơi thẹn thùng – Đừng nói đùa chứ!

Tôi thấy sự liên hệ giữa tôi và Uyên Thu chưa có gì nói nhiều mà đâm hớ, có khi còn lộ tẩy nhiều điều không hay cho Triết, và cô ta cũng tế nhị tự động chuyển đề tài:

- Lâu quá không thấy tác phẩm mới của anh xuất hiện?

- Tôi đang tìm đề tài mới trong đời sống thực tế, ý kiến của Triết đấy.

- Anh Triết có biết gì về văn học đâu? Anh nghe lời anh ấy chắc chắn sẽ thất vọng ngay.

- Tại sao vậy?

- Tôi không biết viết văn, nhưng tôi hiểu biết chút ít về nguyên tắc mỹ thuật. Anh không trách tôi múa rìu qua mắt thợ chứ?

- Đừng nên khách sáo cô ạ!

- Vẻ đẹp nào cũng căn cứ theo khoảng cách. Thực tế không đẹp như ta tưởng tượng và mơ ước đâu. Anh mang kính hiển vi mà nhìn người đẹp thì

chỉ thấy 1 tế bào cần cỗi, khô khan.

- Nhưng nó phải phản ánh đời sống thực.

- Không thể được. Có người than rằng thời đại này không thể sinh ra được những tác phẩm vĩ đại. Thật ra, thời đại này chỉ có thể cung cấp đề tài cho đời sau, bởi vì họ trầm tĩnh, khách quan mà điều quan trọng nhất là cái Lý Luận Học phù hợp với cái Mỹ học của họ.

- Thì nó phải mất đi cái chân thật tính.

- Tại sao phải chân thật chứ? Văn học có cần chân thật không? Chẳng hạn thi sĩ ca tụng vàng trắng, mơ tưởng chị Hằng, ý thơ mới ra. Nhưng khoa học gia đã cho biết rằng trên đó chỉ có một đồng nham thạch hoang lạnh, bi thương. Cảm hứng đâu mà thơ với thần.

- Ý kiến của cô độc đáo lắm. Nhưng tôi cảm thấy dù sao cũng cần phải tìm hiểu tình cảm thật của những nhân vật sống.

- Tâm lý con người phức tạp, làm sao anh hiểu được? – Uyên Thu nhòe cười kiêu ngạo – Không ai bằng lòng cho anh biết bí mật trong nội tâm của họ. Cái mà anh muốn hiểu chỉ là một khối luẩn quẩn. Chẳng hạn như Triết; anh và Triết ở chung một nhà mà tâm sự của anh ấy anh biết được gì?

Tôi ngượng ngập lắc đầu:

- Tôi có lẽ biết được một ít! Triết có cho tôi biết là anh ấy quý mến một người con gái, mà người con gái đó đã bị chồng ruồng rẫy, vấn đề hôn thú vẫn chưa được giải quyết ổn thỏa. Tuy nhiên, cô ta cũng rất quý mến anh Triết.

Tôi hơi hoài nghi người con gái đó chính là bản thân Uyên Thu nhưng tôi lại không tiện lên tiếng hỏi nhưng vẫn nói một cách ham hố:

- Tôi nghĩ rằng thế nào cũng giải quyết được!

- Cho dù giải quyết xong cô ấy cũng không chịu lấy Triết đâu

- Tại sao vậy cô?

- Làm sao tươi cho quả tim khô héo phục hồi sinh lực. Hơn nữa, cô ta hiểu rằng cô ta không phải là người lý tưởng của Triết.

- Con gái rắc rối quá.

- Vì thế tôi thành thật khuyên anh đừng đến thư viện này nữa, và cũng đừng tìm đề tài làm gì, hãy thả lỏng mình đi thì hơn – Uyên Thu đứng lên – Có

một phim về cuộc sống của nhà văn anh xem chưa?

- Ít khi tôi xem hát lắm vì không tin rằng điện ảnh giúp ích gì cho công việc của tôi.

- Tôi nghĩ anh nên xem phim này! Rất tiếc là tôi đã quên tên phim, nhưng tôi biết nó đang chiếu ở một rạp mới mở - Uyên Thu nhìn đồng hồ, thoáng chau mày lắm lắm – Có lẽ Triết không đến nữa đâu! Tôi cũng không thể đợi anh ấy nữa, tôi phải đến nhà in có tí việc.

- Tôi sẽ nói cho Triết biết.

- Cảm ơn anh! Nhờ anh nói với Triết là hai hôm nữa, khi tạp chí phát hành tôi rảnh rỗi rồi. Lúc ấy thì quyển tiểu thuyết này tôi cũng xem xong, nếu anh ấy đến thăm tôi, tôi sẽ nhờ anh ấy gửi lại cho anh!

Bước ra khỏi thư viện, tôi từ giã Uyên Thu, lúc chia tay, nàng còn bịn rịn nhìn thoáng qua một chiếc ghế trống trong phòng đọc sách.

Từ Tốc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 33

Hương Cảng dường như càng ngày càng đông đúc hơn. Mặc dù thời tiết oi bức, nhiều khách bộ hành mồ hôi nhễ nhại, nhưng họ vẫn qua lại đầy phố. Tôi nhảy xuống xe buýt, phải vất vả lắm mới tìm được rạp chiếu bóng mà Uyên Thu đã cho tôi biết. Vé đã hết từ lâu, tôi đành phải đi theo làn sóng người, đến trước cửa một rạp khác.

Đây là một rạp chiếu bóng hạng nhì, nhưng khán giả vẫn chen chúc, thiếu điều muốn nghẹt thở. Chỉ còn mười lăm phút nữa là vào phim, tôi đứng xếp hàng với đoàn người, nhưng khi đến lượt tôi thì một chiếc bảng ghi hai chữ “hết vé” đập vào mắt tôi.

Có người khẽ lay lay áo tôi. Tôi thoáng nghĩ đến người bán vé chợ đen. Quay đầu lại, quả nhiên đúng là một cô gái du đặng, cô ta đội một chiếc nón rơm rộng vành, cặp kính màu đen to tướng che mất cả nửa khuôn mặt, quần áo mặc thật lố lăng.

- May quá – cô ta tháo cặp kính xuống, chúm chím cười- Dường như anh đã quên tôi rồi! Song hẳn anh không quên sợi dây chuyền này?

Tôi kinh ngạc nhìn lên cô nàng:

- Cô Bạch Lộ! Cô cũng đi xem phim à?

Nàng đưa tay chỉ vào cửa rạp

- Không, tôi phải trốn tránh cái thằng cha đáng ghét kia.

- Ai?

- Kia! – nàng hất hàng ra lộ - Anh không nhớ ra xe của hẳn à?

Tôi phát giác trong đoàn xe đông như mắc cửi, La Bạt Lý nôn nóng bóp còi inh ỏi, mặt đỏ ngầu, mồ hôi nhễ nhại.

- Hôm nào hẳn cũng đến tìm tôi – Bạch Lộ kéo tôi sang một bên - Vui lắm, tôi muốn tránh hẳn.

- Hôm kia anh ta có mời tôi đi uống nước! – Tôi sực nhớ đến thái độ của La Bạt Lý lúc đó và cả mối tình giữa Bạch Lộ và Cao Mục Dịch

- Thế nào hẳn cũng đặt điều nói xấu tôi, anh đừng nên nghe hẳn, con người của hẳn... - Bạch Lộ thản nhiên nói – Anh có mua được vé không?

Tôi lắc đầu

- Thế thì tôi mời anh nhé?

- Sao cô mua được?

- Rạp của Hà Phi mà.

Vào rạp đang lúc chiếu quảng cáo, tôi hỏi:

- Sao cô lấy đến hai vé?

- Đó là thói quen của tôi – Nàng khẽ hắng giọng – Xưa nay tôi không thích đi xem một mình.

- Cô đã có hẹn à?

- Không

- Nếu cô không gặp tôi thì vé này chẳng phải bỏ phí à?

- Không phí đâu! Anh không hiểu đâu.

- Vậy là sao?

- Hôm nay là ngoại lệ, vì anh đến đây cốt là để xem, tiện dịp thì tôi mời chớ tôi không bao giờ mời ai hết.

Tôi ngơ ngẩn vì không sao hiểu được lý lẽ này.

- Tôi nói anh đừng sợ nhé – Nàng kề tai tôi nói thật khẽ - Chỗ ngồi của anh là chỗ ngồi của người chết.

- Trời ơi! – tôi lạnh xương sống, đảo mắt nhìn quanh.

- Người đó chết lâu rồi, hẳn bị người ta đập chết tại chỗ ngồi, ngay bên cạnh tôi nên mỗi lần tôi xem phim, bao giờ tôi cũng coi như người đó đang ngồi bên cạnh tôi.

- Vì muốn giữ kỷ niệm nên cô bỏ trống một chỗ như vậy à?

Bạch Lộ gật đầu:

- Anh có tin người chết có linh hồn không?

- Tôi không quả quyết, mặc dù tôi là một kẻ không tin quỷ thần.

- Tôi mong là có quỷ thần.

- Trong thời đại khoa học, chúng ta không nên mê tín như vậy.

- Mê tín?

Phía sau có người đang huýt gió bực tức vì chúng tôi cứ thì thầm trong lúc

đang xem phim. Chúng tôi phải im lặng ngồi yên, nhưng đầu óc tôi cứ loanh quanh những câu nói của Bạch Lộ lúc nãy, người kia vì tình hay vì thù mà bị đánh chết? Nghĩ ngợi một lúc, tôi thấy vai tôi hơi nặng thì ra Bạch Lộ đã tựa vào vai tôi ngủ đi từ lúc nào.

Truyện phim là một vụ án giết nhau vì tình có một chút tính chất trinh thám, nhưng rất dở, nhiều người không đủ kiên nhẫn đã bỏ về và cũng có người bỏ đi rồi quay trở lại. Trên màn ảnh có một tiếng thét thê thảm vang lên. Bạch Lộ giật mình ngồi ngay lại:

- Nam vai chính bị giết rồi à?

- Không, nữ vai chính.

- Thế nào họ cũng chết hết – Nàng thân nhiên khép mắt lại. Quả nhiên, truyện phim diễn tiến đúng như dự đoán của Bạch Lộ.

- Thôi, mình về - Bạch Lộ thúc vai tay tôi – Sắp hết tuồng rồi, truyện phim tầm thường lắm.

Ra khỏi rạp tôi nói:

- Sao cô biết rõ truyện phim vậy?

- Tôi đã xem tất cả bốn lần rồi.

- Bốn lần à? Sao cô bảo nó tầm thường mà cứ xem đi xem lại mãi thế?

- Nhưng có nhiều chỗ gợi lại kỷ niệm của tôi.

- Cô có những kỷ niệm tương tự như vậy à?

- Không! – Bạch Lộ thoáng run rẩy, rồi sầm nét mặt, lườm tôi – Anh muốn ám chỉ là tôi cũng là vai nữ chính trong các vụ án giết nhau vì tình như vậy à?

Tôi ái ngại nói:

- Thôi cô bỏ qua cho, tôi không có ý nói cô như vậy đâu.

- Anh muốn tìm ở tôi chút chất liệu để sáng tác. Robert nói gì với anh rồi hả? – Nàng chớp đôi mắt đen láy cười khúc khích – À, chắc là vụ Cao Mục Địch, tuy anh có quen anh ta nhưng xin anh đừng nhắc đến việc này. Chút nữa tôi sẽ nói bí mật này để đền anh, nhưng anh phải chấp nhận một điều kiện trước.

Tôi bị nụ cười của nàng làm xiêu lòng

- Điều kiện gì?

- Hiện giờ tôi chưa nói được, nhưng anh phải bằng lòng giúp tôi trước.
 - Tôi sẽ hết lòng nếu tôi có thể làm được
 - Tốt lắm! Bây giờ đi đâu đây anh?
 - Tôi phải viết mấy bài gấp!
 - Trời nóng nực như thế này, ngựa không đưa thì nài cũng được nghỉ ngơi chứ - Bạch Lộ nũng nịu lắc đầu – Sao mình không ra ngoài bãi biển chơi? Anh biết lái xe cơ mà!
 - Cô bảo tôi làm tài xế cho cô à?
 - Tôi mệt quá. Vả lại tôi còn phải dành chút sức lực để trượt nước nữa. Anh có thích bơi không?
 - Cả năm nay tôi chưa xuống nước một lần nào cả, vả lại tôi cũng không mang theo đồ tắm.
 - Thì anh ngồi ngắm cảnh hoặc xem tôi trượt nước. Xong tôi sẽ cho anh biết một bí mật trả ơn.
 - Cô là người biết tận hưởng mùa thu lắm.
 - Mình qua lộ đi – Nàng thân nhiên cặp tay tôi, đến một chiếc xe du lịch màu đỏ đậm ở một con hẻm nhỏ.
 - Chiếc xe đua này của cô mới mua à?
 - Đó là món quà tôi được thưởng – Bạch Lộ đắc ý cười. Tôi được chọn làm hoa hậu nên mua chiếc xe này chỉ mất nửa tiền thôi. Hơn nữa, tôi tiêu thụ cho hãng thêm 2 chiếc nữa. Nhờ tiền hoa hồng, với lại mỗi tháng tôi chỉ phải trả góp một số tiền nhỏ mà thôi. Hiện nay, tôi lại dùng nó vay tiền ngân hàng để đầu tư. Tính ra tôi còn lời một số tiền khá to.
 - Không ngờ cô lại biết lo làm ăn.
 - Chứ làm sao hơn nữa? – Bạch Lộ cười cay đắng – Tôi nuôi dưỡng mẹ già, lương của tôi không đủ để mua thuốc, phải tìm cách xoay xở thêm! Thôi, bỏ vấn đề này đi.
- Nàng nhìn tôi tùm tùm cười rồi giao chìa khóa xe cho tôi.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 34

Gió hiu hiu thổi, sóng nhẹ nhẹ đưa, cát biển thật êm, biển cả mơ mộng, dịu dàng.

Xe ngừng tại con đường tiếp cận với bãi biển, Bạch Lộ then thùng nói:

- Anh xuống xe, tôi thay đồ nhé!

Tôi bước đến dưới một cây dừa, đứng ngắm bãi biển nên thơ. Trên biển có một chiếc tàu để trượt nước, cạnh tàu có vài người đang tắm. Có lẽ bọn này có hẹn trước với Bạch Lộ. Trong lúc tôi đang ngắm nghĩ, Bạch Lộ liền thoảng bảo tôi.

- Xong rồi, anh có thể quay lại được rồi đấy!

Tôi quay lại, Bạch Lộ đã thay xong áo tắm đứng bên cạnh xe. Bộ áo tắm màu đen, có thêu một đóa hồng đỏ thắm to tướng.

- Cô có cần tôi đưa cô xuống bãi không?

- Cám ơn anh, đã có bạn tôi rồi! Anh có thích đi dạo không? Nếu không, trên xe có sách, có tập nhạc, chocolate và giấy vẽ đó.

- Tôi phải đợi cô bao lâu?

- Không lâu lắm đâu, tôi có lỗi với anh quá! – Nàng ái ngại – Nếu anh thấy buồn thì mở radio nghe, nếu có nghe tin bão thì anh bấm kèn cho chúng tôi nghe. Nơi đây không phải là bãi tắm chính thức nên không treo cờ đỏ đâu.

- Còn việc gì nữa không?

- Không! – Nàng vẫy tay bước đi, đợi vài bước nàng lại quay lại – Trên xe có ống nhòm đó, anh có thể nhìn tôi trượt nước.

Bạch Lộ nhún nhảy bước đi, như cố tình làm dáng với tôi. Bốn thanh niên chạy ùa về phía nàng, người thì huýt sáo, người thì vỗ tay. Một trận cười hoan hỷ theo gió biển đưa sang.

- Hoàng hậu muôn năm!

Bạch Lộ đứng trên vai một người, vẫy tay với tôi. Tôi cũng đưa tay vẫy lại

thì nàng nhún người phóng xuống nước, bơi về chiếc tàu như bầy vịt. Bạch Lộ dẫn đầu, bốn người kia cũng bơi theo sát nàng.

Tôi cầm ống nhòm lên

Tiếng máy nổ, bọn thanh niên đều trèo cả lên thuyền. Bạch Lộ đã vũng vàng lên ván trượt nước. Nàng vẫy tay với tôi, bông hoa hồng trên ngực nàng lần hồi xa dần, nhỏ dần.

Bọn thanh niên ngày nay biết hưởng tuổi xuân của họ! Tôi nhìn những ngọn sóng tua ra và nhớ lại thuở còn là học sinh của mình... Chiến loạn, đói rét và học hành lén lút trong hầm trú ẩn. Ngày nghỉ, chúng tôi chỉ biết mò tôm tại những con rạch tanh hôi, hoặc là lội bộ vài chục cây số để đi xem hát bội là hết.

Tôi cầm lấy một quyển sách, một quyển tiểu thuyết dịch thuật của Sagan và chán nản buông xuống. Quyển thứ hai là một tập truyện được cắt trong báo và đóng tập lại, “Thế giới của Suzie Wong”

Tôi không thích đọc loại sách này, hơn nữa, nó cũng không thích hợp với cảnh thơ mộng tại đây. Cái thú đọc sách của Bạch Lộ phức tạp thật. Và tôi thấy một quyển sách của Heminway, “Ngư ông và biển cả”.

Tôi ngơ ngẩn nhìn bìa sách và liên tưởng đến cảnh tượng ngay trước mắt. Tại đây, bọn thanh niên đang vui thú với biển cả như một quyển sách sống. Tôi cũng không hứng thú đọc sách nữa và lấy một miếng chocolate cho vào miệng và tiện tay lấy tập nhạc lên.

Tôi say sưa hát mãi cho đến khi ráng chiều đỏ rực đâm vào mắt tôi, tôi mới ngẩng lên. Ánh tà dương đã quán đỏ mặt biển, vùng chân núi gần đó xanh tươi hơn. Xa xa, hai chiếc tàu lướt nhẹ trên mặt biển, một trước, một sau rẽ nước lao nhanh. Nhờ ống kính, tôi thấy chiếc trước là của bọn Bạch Lộ, phía sau là chiếc ca nô đuổi theo.

Hai chiếc dần dần đi vào bờ. Chiếc ca nô theo sau có hai tên lính thủy Hoa Kỳ, một đen một trắng.

Tình hình này thì dường như không hay rồi! Bạch Lộ cũng khua tay múa chân gì đó rồi cả bọn bơi vào bờ.

- Rose! – tên thủy thủ da trắng cố bơi theo.

Tôi bước xuống bậc thang, trên bãi biển có mấy cặp tình nhân cũng tiếp

đến xem, tôi đến một tảng đá ở gần đó, ngồi xuống. Bạch Lộ đang nói gì đó với mấy cậu thanh niên kia, nàng xua tay liên hồi. Một thanh niên nói tiếng Anh sang sảng:

- Cút, nếu bước thêm bước nữa tao đập bể mặt mày.

Hai tên thủy thủ vẫn chạy tới, tên da đen vừa chạy vừa chửi loạn:

- Bọn khi da vàng kia! Nàng là bạn của tụi tao.

- Rose! – tên thủy thủ da trắng hỗn hển – Cô không nhớ tôi sao?

Bạch Lộ gắt:

- Tránh ra, tránh ra mau!

- Đồ hôi hám! – tên da trắng giận giữ chụp đến.

- Sao láo quá vậy! – Bạch Lộ núp sau một thanh niên vạm vỡ. Thanh niên đó lập tức tấn công, chụp ngay chân của tên thủy thủ da trắng quật ngã hằn bằg một thế nhu đạo rất đẹp mắt.

- Giỏi thật! – Tên thủy thủ da trắng nằm dưới đất, quay sang tên da đen ở phía sau lớn tiếng hét – Móc trái nó.

- Vâng, thưa sếp! – nói xong, hấn xông vào một thanh niên yếu đuối. Tên này nhanh tay vốc một nắm cát ném thẳng vào mặt tên thủy thủ da đen. Nhân lúc tên da đen đang dụi mắt, hấn lộn sang chụp bàn chân đen đúa.

- Đánh chết bọn này đi! – Bạch Lộ đứng một bên giận dữ - Cho nó câm hết mồm dám chửi người khác nữa.

Tên da trắng vừa đứng dậy lại bị người thanh niên vạm vỡ chộp ngay quật cho một cú lộn mèo và tặng thêm một cái tát tai nảy lửa.

- Đập vào miện nó cho tôi! – Bạch Lộ khoái chí – Cho gãy mấy cái răng chó đi!

Một quả đấm tổng thẳng cánh tay vào miệng tên thủy thủ da trắng. Tên da trắng đưa tay chùi máu ở mép môi, miệng gọi:

- Chircy, đến giúp tao mau!

- Đôi mắt tôi bị thẳng quý làm mù mất rồi! – Tên da đen giận dữ gầm thét, vung một cánh tay để tự vệ, cánh tay còn lại bụm chặt đôi mắt đau. Tên thanh niên ốm yếu chạy không ngừng xung quanh tên da đen, và ném cát vào mặt hấn.

- Đến đây mau! Tao ra lệnh cho mày! – Tên da trắng bị quật ngã đến lần

thứ bảy ra lệnh cầu cứu tên da đen, ngay khi đó, tên da đen quờ quạng đấm một quyền trúng ngay miệng sưng húp của tên da trắng. Tên da trắng nằm thẳng cẳng trên bãi cát, có lẽ cát trong mắt đã đỡ làm đau, tên da đen khom xuống vác bạn mình lên vai, miệng lẩm bẩm bước thẳng đến chiếc ca nô của chúng. Bên Bạch Lộ vang lên tiếng reo chiến thắng, một tên thanh niên reo lên:

- Lên thuyền mau! Chắc chắn chúng sẽ báo với lính tuần duyên. Bạch Lộ! Cô có đi cùng chúng tôi không?

- Tôi có xe rồi! – Bạch Lộ lạnh lùng lắc đầu, ngồi lom khom trên bãi cát. Xem xong một trận đấu như trong phim, tôi nhìn theo hai chiếc thuyền một đông một tây đến khuất hẳn mà Bạch Lộ vẫn còn ngồi trên bãi cát bất động. Tôi bấm còi, Bạch Lộ mới giật mình ngẩng đầu lên, đưa tay chào tôi và từ từ bước tới bờ biển rửa tay. Một hồi sau, nàng mới chậm rãi bước lên:

- Anh trông thấy cả rồi chứ? – Bạch Lộ đã thay áo xong, đến ngồi vào tay lái, nhìn vào kính chiếu hậu để trang điểm.

- Lúc đầu tôi sợ phe cô bị thua, nhưng khi đụng nhau thì tôi đã yên tâm đứng xem.

Bạch Lộ biết tôi không bằng lòng về việc vừa xảy ra nên ngắt lời:

- Không sao anh, anh kia mới học nhu đạo ở bên Nhật về. Một mình anh ta cũng đủ thắng hai tên ma men khốn khổ đó rồi.

- Sao lại xảy ra chuyện xung đột vậy?

- Nói ra thật buồn cười – Bạch Lộ vừa chải đầu vừa nói – Tôi có quen với tên thủy thủ da trắng kia, hôm nào nó cũng đứng trước cửa nhà tôi huýt sáo và nói năng ồm ồm chẳng ra gì.

Tôi nhớ hôm qua đến thăm mẹ nàng, tôi có thấy một sĩ quan hải quân trẻ tuổi.

- Tôi gặp hẳn trò chuyện với bác gái ở nhà cô!

- Nó định gạt gẫm, mượn tiền mẹ tôi nữa, anh xem có đáng tội không chứ?

- Cảnh cáo hẳn là được rồi!

- Cảnh cáo chẳng có ích gì đâu – Bạch Lộ đặc ý – Chắc chắn không bao giờ thấy mặt hẳn bén mảng ở nhà tôi nữa.

- Tại sao chúng lại gọi cô là Rose vậy?

Bạch Lộ thoáng ngán người, cắn lấy bút kẻ lông mày, như chợt nhớ ra điều gì, nàng nói:

- Có lẽ nó thấy đóa hoa hồng trên áo tắm của tôi, nên nó gọi như vậy chứ có biết tên tôi đâu!

- À thế! Mấy tên thủy thủ này cũng lỗ mãng quá.

- Vì vậy tôi mới phải cho chúng một bài học, cho chúng biết là con gái Hương Cảng không dễ gì bắt nạt đâu.

- Cô cố tâm rủ bọn kia đến đây để trả thù bọn chúng à?

- Không! Chúng nó đã theo tôi đến đây. Anh không nhìn thấy chiếc ca nô sao?

- Vâng! Bất luận như thế nào, ẩu đả cũng là một hành vi không văn minh cho lắm.

Bạch Lộ hỏi ngược lại tôi:

- Anh tưởng thế giới này văn minh lắm à?

- Ý tôi nói là hành vi này không thích hợp với cô.

- Đó là sản vật của xã hội văn minh này! Thực tế thì từ loài khỉ đến loài người, loài người chúng ta cũng chẳng có tiến bộ gì cho lắm, còn đã man hơn cả con người nguyên thủy.

- Nhận xét của cô có lẽ hơi thiên lệch đấy! Nó thuộc về phương diện giáo dục, cô không nên vơ đũa cả nắm chứ!

- Không! Gần như là một nửa loài người – Bạch Lộ đã kẻ xong lông mày và lấy ra một bàn chải nhỏ để chải lông mi – Một nửa còn lại là những người bị áp bức hay bị hạ nhục. Một cách công khai hay lén lút, chẳng hạn như có người dùng tiền để áp bức kẻ khác và cũng có người vì tiền mà bị hãm hại.

- Tôi hiểu ý cô rồi.

- Anh không thể hiểu được đâu! – Bạch Lộ bỏ chiếc bàn chải xuống bật cười ha hả - Thật ra anh cũng là một kẻ bị áp bức, thật buồn cười, mình bị áp bức mà cũng không biết.

Tôi ngơ ngác đăm đăm nhìn nàng:

- Này nhé, anh tốn tâm huyết để viết văn nhưng anh thu hoạch được bao nhiêu? Người khác chỉ cần một cú điện thoại là đã có hàng vạn bạc rồi.

- Nhưng cô đã quên mất đó là nghề chính mà tôi chọn. Ví dụ của cô không thích đáng cho lắm.

- Sao lại không? – Bạch Lộ đang tô môi nhưng cũng cố cãi lý.

- Sao?

- Họ dùng những thủ đoạn dã man để làm giàu, khi có tiền thì họ có thể mua danh nghĩa. Còn các anh, bọn họ sẽ chế nhạo các anh một cách cay độc là những động vật bò trên ô vuông (*)

(*) Chữ Trung Hoa viết trong ô vuông.

- Tôi không tin, mọi người đều hiểu ai là kẻ cống hiến nhiều cho xã hội.

- Để rồi xem! – Bạch Lộ ngăm vào gương cười nói – Rất giản dị. Tâm lý quần chúng thay đổi quan niệm ngay với kẻ giàu có. Họ tung tiền để mua sự tôn sùng. Vì nguyên nhân tôn sùng kẻ làm ra tiền, báo chí và tạp chí đều trở thành công cụ tuyên truyền của kẻ giàu có. Còn về những văn gia và khoa học gia đều do họ bồi dưỡng mà nên, đương nhiên thuộc về công lao của họ. Rất giản dị, một tên phú thương du lịch, mở tiệc hay cưới vợ đều được báo chí đăng tải rầm rộ, nào là tin tức, hình ảnh lung tung. Nhưng còn nhà văn thì sao? Khi một đại văn hào Anh quốc đến Hương Cảng, hơn một nửa báo chí ở đây cả đến một dòng cũng không có.

Mặt tôi nóng bừng, tôi châm một điếu thuốc.

- Cô khéo ví dụ lắm, tuy nhiên những điều này không thể nào thay đổi giá trị của bản thân, thương gia vẫn là thương gia và văn gia vẫn giữ giá trị của văn gia. Sao cô không dùng Hemingway mà ví dụ?

- À! – nàng chúm chím cười, chỉ quyển sách đặt trên đầu gối tôi – Anh đã xem quyển này rồi, phải không?

- Những ai đã xem qua sách của Hemingway đều phải khâm phục ông ta. Tôi, cô hay những người sau, vinh dự của Hemingway mãi mãi được tồn tại. Cô có biết người đàn bà giàu nhất trong thế kỷ mười tám không? Cho dù cô còn nhớ, cô có đặt một bó hoa lên mộ bà ta không? Trừ phi tổ tiên cô đã mắc nợ bà ta.

Bạch Lộ dường như không nghe tôi nói, nàng chỉ chăm chú thoa môi nhưng nàng quay sang tôi, lắc đầu:

- Tôi tranh luận không lại anh, sự mơ tưởng của anh đã duy trì quan điểm

của anh. Nhưng hạng người không có lí tưởng như tôi chỉ biết có thực tế, và thực tế đã duy trì quan điểm của tôi. Anh không hiểu nỗi khổ tâm của những kẻ bị hạ nhục và bị chèn ép, cả đến nhân cách và linh hồn của họ cũng bị chà đạp, bi thảm nhất là ngay cả họ cũng nhận ra mình là một tội nhân, mà nói cho cùng họ cũng là tội nhân thật.

- Nhưng cũng có cái mà tiền bạc không thể mua được!

- Anh nói dễ nghe thật! – Nàng chỉ một cuốn sách khác – Anh đã xem quyển “Thế giới của Suzie Wong” rồi chứ?

- Tôi chỉ xem phim thôi.

- Suzie Wong chính là một thí dụ cụ thể. Với hạng người này, anh có nhận xét thế nào?

- Rất đáng thương.

- Anh cho rằng hạng đàn bà này đều vì tiền sao?

- Dĩ nhiên! Nếu nàng kiếm đủ tiền nuôi con thì tôi tin rằng nàng sẽ không bị sa ngã.

- Anh tưởng rằng ngôi nhà của nàng cũng rất đáng tội sao?

Tôi gật gật đầu

- Anh có biết ở đây còn có một hạng Suzie Wong, nhà cao cửa rộng, ăn ngon mặc đẹp, nhưng chúng vẫn làm những việc đê tiện như vậy không?

- Nếu chỉ vì hưởng thụ thì nhân cách của hạng người đó không đáng cho ta nói tới.

- Thế nào, anh không thương hại cho họ chứ? – Bạch Lộ cười - Anh có thấy những tên ăn mày ở trước cửa tửu lầu ăn mặc rất sạch sẽ không?

- Đó là một thủ đoạn ăn xin.

- Đúng! Đối với cái xã hội này anh cũng chưa đến nỗi hoàn toàn xa lạ - Nàng đưa tay vuốt mớ tóc bị gió thổi tung – Anh có biết có một hạng Suzie Wong, có đầy đủ tiền bạc mà vẫn làm những việc nhục nhã không?

- Tôi nghĩ không có chuyện đó đâu.

- Có chứ! Có lẽ họ còn đáng thương hại hơn cả những hạng gái vì cuộc sống mà phải bán trôn nuôi miệng.

- Tại sao vậy?

- Anh không hiểu đâu. Sau này tôi sẽ cho anh một đề tài để anh sáng tác.

- Sao bây giờ lại không?
 - Tôi muốn anh suy nghĩ trước, bằng không anh sẽ không tôn trọng nhân cách của hạng người đó đâu.
 - Được rồi. Tôi xin cảm ơn cô trước. Mẫu chuyện của cô hẳn là sâu sắc hơn ảo tưởng.
 - Mong rằng anh sẽ viết được một tác phẩm có giá trị thực sự.
- Nàng chìa tay bắt tay tôi. Tôi chợt nhìn thấy trên cườm tay của nàng có dấu màu đỏ tươi, tôi liền nói:
- Cườm tay cô bắn rồi kìa.
- Nàng đưa mắt nhìn xuống, thản nhiên nói:
- Đó là máu, tôi rửa chưa được sạch.
 - Cô có bị thương không?
 - Máu của tên lính thủy đấy!
 - Sao?
 - Nó bị đâm gãy răng, tôi nhặt một miếng làm kỷ niệm.
 - Cô tinh nghịch quá! – Tôi dờ khóc dờ cười – Sao không lấy chiếc mũ trắng của hắn có hơn không?
 - Anh không hiểu. Mũ trắng của chúng là cờ xí, nhưng răng là vũ khí.
- Nàng phá lên cười và lấy khăn lau nhẹ vết máu trên cườm tay, và lại dùng ngay khăn đó cột tóc.
- Thôi, bỏ chuyện này đi. Tôi sửa soạn như vậy có được không?
 - Đẹp lắm! – Tôi ngắm nghía nàng trong giây lát.

Từ Túc

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 35

Trương Đức Sanh được tiền đưa ngựa thật, giáo sư Trung lại thua sạch chẳng còn một xu.

Kẻ thất bại phải được an ủi, người thắng cuộc phải ăn mừng, bởi vậy không cần tôi lên tiếng đòi thì Đức Sanh đã gọi điện thoại đến. Tôi rất thắc mắc, công việc của hắn bận gần chết mà sao hắn vẫn có thời giờ đến trường đua. Giáo sư Trung là một nhà kinh tế học, xưa nay vẫn không tán thành việc đánh cá ngựa thế mà ông lại mang số tiền mồ hôi nước mắt đổ cả lên bãi cỏ. Nhưng Đức Sanh đã cho tôi biết là vì phải theo dõi một người nên mới bước chân vào trường đua. Nhưng giáo sư Trung lại chẳng hiểu tí gì về cảm hứng cờ bạc của Đức Sanh. Về việc chọn lựa nơi giải trí. Giáo sư Trung và Đức Sanh cũng cãi cọ đôi chút. Đức Sanh muốn vào một quán ăn sang trọng, giáo sư Trung lại muốn đến một quán rượu nhỏ ở ngoại ô, để thở chút không khí trong lành.

Đức Sanh phải chiều theo ý của giáo sư đến một thị trấn nhỏ ở gần núi Thanh Sơn. Giáo sư Trung đích thân chọn vài con cá tươi, mang đến một quán rượu nhỏ ven biển.

Quán rượu này tuy thô sơ nhưng rất sạch sẽ, còn đủ hương vị nồng nàn của thôn quê. Tôi chợt nhớ đến Phụng, một cô gái trưởng thành ở đô thị, sặc mùi Tây Phương, chịu ảnh hưởng của nền giáo dục Tây phương, chẳng biết tí gì về quê hương xứ sở, sẵn dịp này nên để cho nàng mở rộng tầm mắt.

Tôi đưa ý kiến này với Đức Sanh và giáo sư Trung. Đức Sanh hết sức tán thành còn giáo sư Trung xua tay phản đối tức khắc:

- Tôi cương quyết không cho nó đi với chúng ta. Nó câu thúc tôi nhiều rồi, hôm nay tôi phải vui chơi thỏa thích mới được. Hơn nữa, nó sẽ làm trở ngại cuộc vui của chúng ta.

Tôi nói:

- Được rồi. Thế thì bác phải kể một câu chuyện thật hay nhé.

Giáo sư Trung uống ực một hớp rượu rồi thở khi:

- Tôi đã kể quá nhiều rồi.

- Câu chuyện của bác không bao giờ có kết cuộc cả - Đức Sanh rót thêm rượu cho ông ta – Chẳng hạn như bác kể đến lúc “Độc Mai Quế” trong quán rượu ở Ba Lê, cháu cảm thấy hơi lạc đề đấy, cháu không tin quan niệm luyện ái của đàn bà Pháp như bác kể.

- Có lẽ đó là ly rượu được nấu bởi những quả nho chưa chín – Giáo sư Trung lắc đầu chua chát – Một ly rượu đắng!

Tôi chen vào:

- Kết cuộc thế nào hả bác?

- Lần trước tôi kể đến đâu rồi nhỉ?

- Bác đã thắng được một bữa tiệc Giáng Sinh thịnh soạn! Chẳng khác nào như ngựa về ngược vậy.

- Nhưng tôi đã thua cuộc thể thảm và đau thương hơn cả ngày hôm qua! – Giáo sư Trung ngẫm nghĩ một hồi lâu mới kể tiếp – Qua hôm sau, “Độc Mai Quế” đến ký túc xá tìm tôi, tôi ngỡ nàng đến tìm tôi để đòi tiền “qua đêm”. Để giữ thể diện cho tôi, các bạn đã gom góp cho tôi vài chục phở rang bỏ vào phong thư đưa cho nàng. Cậu đoán xem sự việc diễn tiến ra sao?

- Tôi phải bó tay trước câu chuyện hoang đường này.

Giáo sư Trung đưa tay sờ chiếc má ửng hồng của ông và cười một cách hữu ý. Đức Sanh nhìn ông ta nói lững lờ.

- Bác gặp rắc rối rồi!

- Cũng không đến nỗi như vậy – Giáo sư Trung vươn vai – May là nhờ thằng anh cả của chúng tôi giải vay, hăn hăng hái đứng lên thay thế tôi, đây là một diệu kế để đối phó với những sự phiền phức của một lữ du học sinh chúng tôi. Lúc bấy giờ chúng tôi gọi đó là thuật luyện ái tiếp sức.

- Tôi không tin là lại có việc như vậy. Phải phạt một ly mới được.

Giáo sư Trung chẳng thèm tranh luận với Đức Sanh, tiếp tục nói:

- Thế nào rồi cậu cũng phải tin vì người thay thế tôi chính là cha của Lưu Triết.

Tôi và Đức Sanh kinh ngạc nhìn ông ta:

- Rất tiếc là cha của Lưu Triết không có mặt ở đây. Cha già ấy có nhiều mối tình mê li lắm...

- Chẳng lẽ Triết cũng mang dòng máu Pháp sao?

- Dĩ nhiên là không. Tôi bảo luyện ái tiếp sức! Lão Lưu đã hưởng thụ một năm diễm phúc, xong lén trở về nước. Mặt ngoài là về nước kháng chiến, thật ra là trốn tránh trách nhiệm vì Độc Mai Quế đã mang thai, còn hẳn đã có vợ từ lâu, có lẽ Triết lúc đó đã đi học rồi.

- Độc Mai Quế kia chịu bỏ như vậy à?

- Chúng tôi tưởng nàng sẽ làm phiền chúng tôi, nhưng nàng chẳng hé môi. Về sau, nàng đã hỏi thăm địa chỉ của lão Lưu ở tòa Đại Sứ, chúng tôi lại tưởng nàng đến để tố cáo lão Lưu về cái tội sở khanh chứ.

- Trò đùa này chắc bị phóng đại rồi.

- Nàng đến Thượng Hải tìm lão Lưu nhưng ngoài sức dự liệu của chúng tôi. Về sau nàng đã lấy một người bạn học của chúng tôi, sau này không còn tin tức gì nữa.

Đức Sanh nói:

- Tôi tin rằng câu chuyện này chưa được chấm dứt. Đến đây có lẽ là mối tình đa giác bắt đầu bùng nổ.

- Nhưng câu chuyện kết thúc tại đây thì tốt hơn! – Giáo sư Trung buông tiếng thở dài ai oán – Thời chiến tranh, tôi có gặp nàng tại Trùng Khánh, nàng mời tôi uống rượu và cho tôi biết nàng đã li dị, vì lẽ chồng nàng không thích đứa con gái của nàng, nàng hỏi thăm tôi địa chỉ của lão Lưu, định giao đứa con đó cho hẳn.

- Nếu lúc đó bà ta gặp Lưu Triết thì may quá, hẳn có thêm một đứa em gái.

- Lúc đó tôi không biết tin tức của lão Lưu thật! Thiên hạ loạn lạc, con người chẳng khác nào cánh bèo không ngừng trôi giạt. Tôi chỉ biết nhiều người đã chạy sang Hương Cảng rồi.

- Người đàn bà Pháp kia đa tình quá nhỉ?

- Không! Nàng căm hận đàn ông. Nàng nhạo báng tôi trước mặt con gái của nàng, dù sao thì nàng cũng còn giữ thể diện cho tôi, không hề nhắc lại món nợ xưa kia, nhưng tôi cũng đủ đau khổ rồi.

- Thôi, hãy uống thêm một ly nữa! Thức ăn mang lên rồi – Đức Sanh gắp

vài con tôm càng bỏ trước mặt ông ta.

- Đừng tưởng đây là một trò đùa! – Giáo sư Trung bùi ngùi nói – Đến khi lớn tuổi hối hận không kịp.

- Cái gì qua hãy để nó qua đi! – Đức Sanh tha thiết an ủi ông – Thời trai trẻ ai lại chẳng lếu láo.

Giáo sư Trung gật đầu

- Hai cậu biết sao hôm nay tôi lại đến trường đua không?

Tôi và Đức Sanh ngỡ ngác

- Tôi đã gặp tình nhân cũ – Giáo sư Trung trợn to mắt – Thật đấy, tôi đã gặp nàng, “Độc Mai Quế”!

- Bác không chào hỏi bà ta à?

- Tôi không tiện chào hỏi nàng, vì nàng đi với một lão già, rất có thể là chồng nàng. Có lẽ nàng vừa đi xem phim về, họ đi bằng xe kéo, gây sự chú ý của người khác. Tôi đã chạm mặt nàng tại một con hẻm nhỏ.

Đức Sanh hỏi:

- Bà ta nhớ bác không? Hoa hồng có lẽ đã biến thành hoa vạn niên thanh rồi nhỉ?

- Già rồi, tất cả đều già rồi! Dường như nàng có để ý đến tôi, tôi vội bước vào quán ăn, và đứng bên cửa sổ nhìn trộm nàng, nàng đi loanh quanh trước cửa quán một hồi rồi mới chịu bỏ đi.

- Hay bác nhìn lầm người. Mà cũng có thể là tiềm thức của bác đã làm bác bối rối!

- Lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy. Về sau tôi chẳng thấy sai trật vào đâu cả.

- Bà ta đến quán ăn tìm bác à?

- Không! Nhưng tôi bối rối đến chết đi được, vì sau ba tiếng đồng hồ, vừa bước ra khỏi quán ăn, tôi phát giác có một con bé theo dõi tôi, tôi nhận thấy con bé rất có thể là con gái của Annie, vì nó giống Annie lúc còn trẻ lắm.

- Sao bác lại sợ cô bé đó như vậy?

- Tôi cho rằng Annie sai nó đến theo dõi tôi. Tôi không muốn thêm phiền phức, vì nhược điểm của tôi Annie biết quá rõ.

Đức Sanh lắc đầu tỏ vẻ không tin:

- Nếu bác đoán đúng thì cô ta phải chặn bác lại hỏi chuyên chứ?
- Tôi không để cho nó có cơ hội. – Giáo sư Trung tức tối – Ban đầu tôi đi thì nó cũng đi, về sau tôi lên taxi, nó cũng gọi taxi đuổi theo. Đến khi ra tới bến tàu tôi mới thoát được, nhưng vừa bước xuống phà tôi lại đụng đầu nó nữa. Tôi không dám về nhà ngay, sợ nó biết địa chỉ. Thế nên tôi nghĩ đến trường đua, nơi đó đông người không dễ gì đụng đầu tôi.
- Cô ta có theo vào trường đua không?
- Không! Không hiểu tại sao nó lại hối hả chen vào thang máy của một công ty.
- Công ty nào vậy bác?
- Tôi không để ý, chỉ nhớ là vách tường màu đỏ, có một bảng hiệu chữ vàng rất nhỏ.
- Phục sức của cô bé đó như thế nào bác?
- Áo tơ trắng, váy xếp màu lam.
- Đội một chiếc mũ tro tựa như một chiếc đai viên hàng không vậy.
- Đúng, nó cầm chiếc nón đó trên tay! Cậu cũng thấy nó ở trường đua hả?
- Ha ha! – Đức Sanh đột nhiên vỗ tay cười – Cô gái mà bác gặp chính là nhân viên làm việc tại đó.

Tôi cũng dẫn lòng không được phải bật cười. Giáo sư Trung chỉ ngồi lặng thinh giụi mắt ngó ngẩn.

- Đó thấy không, như vậy đủ chứng minh là tiềm thức đã làm rối trí bác?
- Nhưng tôi không làm sao yên tâm được.
- Sao bà ta không theo vào trường đua luôn. Thật ra, trong trường đua cũng dễ gặp người quen lắm, bác không thấy đâu đâu cháu cũng đụng đầu với bạn bè sao.

Giáo sư Trung xoa miệng:

- Cầu cho sự phán đoán của cậu là đúng.
- Hèn gì bác chẳng thua bạc. Hèn gì bác cứ đánh con ngựa hạng bét, những con ngựa trứ danh tôi cho bác biết thì bác lại không tin.

Tinh thần của giáo sư Trung đã khả quan hơn. Ông đứng lên bước đến cửa sổ, ngơ ngẩn nhìn ra biển cả. Một tô canh chua được mang lên, Đức Sanh bảo đây là món mà giáo sư Trung thích nhất, nhưng mãi đến khi tôi lên tiếng gọi ông mới chịu lừ đừ trở lại bàn.

- Bác vẫn còn nhớ đến việc kia?
- Không phải! – Giáo sư khẽ ho một tiếng, chỉ ra ngoài song cửa – Hai cậu có thấy cái đảo kia không?
- Có gì đẹp đâu!
- Nó rất giống đảo St. Hélène. – Giáo sư Trung trầm ngâm giây lát – Cậu biết Napoléon ở trên đảo đó đã nghĩ những gì không, ông ấy nhất định không phải là nghĩ đến Waterloo, cũng không phải là nghĩ đến đảo Corse, mà tôi tin rằng ông ấy không bao giờ quên được nàng Joséphine.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 36

Lưu Triết đã nghe cho tôi ba cú điện thoại. Một của Lâm Việt Sanh, một của Cao Mục Địch, còn một là của một cô gái không chịu nói tên, tôi đoán rất có thể là Bạch Lộ.

Triết không hỏi tôi người con gái đó là ai, hẳn chỉ cho tôi biết là Tiền Bán Tử có cho người mang đến một tập bản thảo với tám trăm đồng tiền nhuận bút. Bản thảo để trên bàn viết của hắn, còn tiền nhuận bút thì cho hắn vay tạm.

Tôi định mang trả lại ông ta, nhưng tiền nhuận bút Triết đã tiêu mất rồi. Tôi đành phải vào phòng hắn để lấy tập bản thảo. Mở ra xem, thì thấy Triết đã sửa khá nhiều rồi, có cả phê bình cho thêm ý kiến nữa. Thế này thì làm sao mà trả lại ai.

Đến đoạn cô gái chài lưới tròng trệ con quỳ râu xanh kia xong, bắt đầu bước qua đoạn đời mới tươi sáng hơn, tôi thấy khá ưng ý, thì Triết gạch bỏ cả, và còn chua vào “tầm thường, thiếu thực tế, cần phải viết lại”.

Tôi thấy nhận xét của Triết cũng có lý, nhưng cái lý này lại không hợp với tiểu thuyết. Vì tiểu thuyết chỉ là bịa đặt, nhưng phải bịa làm sao cho người ta tin mới được. Những tình tiết mà người ta cho rằng không thể nào xảy ra được, thì cũng nên tránh để đừng làm độc giả xúc động quá đáng.

Bút pháp này không phải tưởng tượng mà ra. Tuy rằng, thỉnh thoảng có vài điểm có vẻ loạn luân, nhưng không thể bôi xóa được cái giá trị tả chân của nó. Để bù trám khuyết điểm của mẫu truyện, tôi bắt đầu nghĩ ngợi, liên tưởng. Ví dụ như cô gái chài lưới cần gãy mất một chiếc răng, tôi sửa lại là bị tên lính say đắm gãy, như màn đấm đá mà tôi đã chứng kiến trên bãi biển vậy.

Ngay khi tôi định viết vào thì chuông điện thoại reo vang. Trương Đức Sanh cần nhắn trong ống nghe hắn bảo hôm qua hắn gọi hằng mấy cú điện thoại cho tôi mà tôi đi vắng, hẳn lo Triết không chịu chuyển lời lại cho tôi.

Giọng Sanh khẩn trương:

- Tôi có chuyện cần gặp anh gấp, nhưng lại không rảnh, nên đành phải bàn với anh trong điện thoại vậy!

Tôi đùa:

- Có vụ án gì cần tôi giúp đó?

- Dạo này anh có gặp Bạch Lộ không?

- Hôm kia tôi có gặp nàng ở rạp hát, tin anh thắng ở trường đua chính do nàng cho tôi biết đấy!

- Thế thì tốt quá. Tôi không cách nào tìm ra nàng.

- Có liên quan gì đến ông thương gia Việt Nam mà anh đang điều tra đó không?

- Không, mà là việc của Cao Mục Địch! Anh có biết Mục Địch bị thất tình không? Hôm kia tôi gặp hắn, hắn cho biết cô bạn gái của hắn, không ngờ lại chính là Bạch Lộ.

- Tôi cũng có nghe lời mờ như thế, nhưng hình như họ đã dứt khoát với nhau từ lâu rồi.

- Anh có biết nhà nàng ở đâu không?

- Biết, tôi có quen với cả mẹ nàng nữa.

- Thế thì tốt quá! Tốt lắm, việc này phải nhờ đến anh. Để xem có còn cách gì hơn không, bằng không thì phải bảo Bạch Lộ xác định long nàng. Mục Địch đã nhờ tôi tìm nàng, thứ tư Mục Địch đi Đông Kinh rồi, sáng nay hắn cũng có gọi điện thoại đến cho tôi biết cuộc hành trình của hắn.

- Được rồi, tôi bằng long giúp cậu, nhưng tôi không dám bảo đảm gì đâu. Như cậu biết, tôi và Bạch Lộ cũng không thân gì mà chuyện này lại không thể hỏi một cách trắng trợn.

- Anh cứ làm hết lòng là được rồi, tôi sẽ chờ tin của anh trong hai hôm. Phải cho rõ ràng nhé. Tôi đi Ma Cao về rồi tính sau.

Đầu óc rối loạn, tôi không thể nào sửa bài được. Bỏ bút xuống, tôi định ra ngoài để dạo mát một vòng cho đầu óc được thanh tịnh hơn. Vừa mặc quần áo xong thì tiếng chuông điện thoại lại reo lên. Lần này Việt Sanh, hẳn ngượng ngập cho tôi biết là hắn đã gặp lại cô bạn gái của hắn rồi, và hắn hỏi tôi bao giờ rảnh để hắn sắp xếp địa điểm gặp nhau. Tôi cố hết sức nén

xúc động và dặn Việt Sanh đừng nên nóng nảy, tốt nhất hẳn nên hẹn với cô bạn hẳn trước. Hai, ba hôm tới, lúc nào tôi cũng có thể đi với hẳn được.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 37

Khi tiếng chuông điện thoại reo lần thứ tư, tôi bực bội bùm tai bỏ chạy xuống lầu như chạy trốn bệnh dịch. Cô Vân rượt theo tôi hốt hển nói:

- Ông Triết đi vắng, mời ông đến nghe điện thoại.
- Bất kỳ là điện thoại của ai, cô cũng cứ bảo là tôi đi vắng rồi.
- Điện thoại của cảnh sát gọi đến đấy!

Tôi kinh ngạc dừng bước lại:

- Cảnh sát tìm tôi để làm gì, chắc là họ đã lầm rồi đấy?
- Không, dạ đúng là hỏi nhà mình.

Tôi thắc mắc trở lên lầu. Cầm ống nghe lên, một giọng nói nghiêm nghị và hung hồn vang lên khiến tôi thiếu điều muốn thủng màng nhĩ. Bên kia đầu dây xưng hô danh tánh xong mới hỏi tên họ và nghề nghiệp của tôi, rồi mới bảo tôi phải đến ngay phòng cấp cứu bệnh viện Cửu Long thăm một người bạn.

- Có việc gì vậy?

Bên kia không trả lời, sau đó giọng một người đàn bà ghen ngào nói:

- Tôi là Phụng đây!
- Cô Phụng đó hả? Sao cô lại ở trong bệnh viện, có việc gì vậy?
- Cha tôi bị xe đụng, thương tích rất nặng, hiện giờ đang nằm trong phòng cấp cứu. Tôi nhờ cảnh sát gọi điện thoại đi khắp nơi, ông Đức Sanh và Hà Phi đều vắng nhà, anh Triết cũng chưa về, cũng may là gặp được anh! Trời ơi, tôi bối rối quá, chẳng biết phải làm sao bây giờ.

- Đừng lo, tôi sẽ đến ngay!

Tuy mạnh dạn an ủi nàng, nhưng tôi cũng không sao dặn được cơn sợ hãi.

Tôi chạy như bay phóng ra khỏi cửa, bất ngờ va sầm vào lão Trấn. Lão nói:

- Chuyện gì mà trông cậu hoảng hốt thế?
- Một người bị đụng xe, tôi phải đến bệnh viện gấp! Lão đang xách thùng nước, có lẽ vừa rửa xe xong. Tôi chợt dừng lại hỏi:

- Bác Trần! Bác có thể cho cháu mượn xe tạm giây lát chằng?

Lão thoảng do dự, có vẻ không vui nói:

- Tôi mệt quá, nếu không tôi có thể đưa cậu đi.

- Cháu có bằng lái.

- Hay là để tôi đưa cậu đi vậy! Xe này cũ quá, tôi sợ cậu không quen.

- Bác đi không được đâu. Người tôi đi thăm là Ngô Doãn Trung, bác đâu có muốn gặp mặt ông ấy.

- Hả? Có nặng lắm không?

- Tôi cũng không rõ lắm.

Khi lão giao chìa khóa xe cho tôi, tay lão run run.

Xe của lão Trần quả đúng với cái danh từ “già khú đế” của nó. Phanh không ăn, kèn không kêu, than xe lắc lư như phải gió, có lẽ có một bánh xe bị xì hơi. Hơn nửa tiếng đồng hồ, tôi mới đến bệnh viện. Đến khi leo dốc thì xe bị chết máy nằm ì tại đó. Tôi bỏ đó và vội vã đi vào phòng cấp cứu. Cô Phụng đang hỏi han một cô y tá. Thấy tôi đến, nàng bỗng chạy tới khóc nức nở. Tôi hỏi:

- Giáo sư nằm đâu?

Phụng nghẹn ngào chỉ vào phòng giải phẫu.

- Có nguy hiểm đến tính mạng không?

- Chưa biết, chẳng một ai cho tôi biết cả.

Tôi hỏi cô y tá đứng bên cạnh nàng:

- Cô có thể cho tôi biết không?

- Vừa rồi cảnh sát công lộ có cho tôi biết, trước tiên ông ấy thấy một chai rượu dính máu nằm trên con lộ dẫn đến khu Sa Điền, sau đó mới phát giác ra ông này tại một khe núi bên lề đường, nên cấp tốc gọi xe cứu thương đến đưa ông vào bệnh viện.

Tôi lại quay sang hỏi Phụng:

- Sao cô biết mà đến đây?

- Cảnh sát tìm thấy danh thiếp trong túi áo của cha tôi. – Phụng đưa tay lau nước mắt – Họ gọi điện thoại cho tôi hay.

- Giáo sư có nói gì không?

- Có lẽ ba tôi đã bị rối loạn thần kinh, khi gặp tôi ông chỉ có khóc lóc,

lè nè gì đó. Bác sĩ bảo ông ấy say rượu, rồi vấp ngã, hay là bị xe đụng phải, đến bây giờ không ai dám quả quyết gì cả! Tôi không biết phải làm sao bây giờ?

- Chúng ta chỉ cần mong sao cho giáo sư được bình an vô sự là tốt rồi. Một lúc sau, Hồ Phi cũng mồ hôi nhễ nhại chạy nhanh vào. Hãn thấy chúng tôi lo lắng nhìn chăm chú vào phòng giải phẫu, nên cũng lặng lẽ ngồi xuống cạnh chúng tôi. Độ một giờ đồng hồ, cánh cửa phòng giải phẫu xịch mở, hai cô y tá đẩy chiếc giường ra ngoài, đi sau là một vị bác sĩ mập và lùn đang mở khăn bịt mồm và bỏ bao tay ra.

Phụng vừa trông thấy liền gọi “cha” thật thê thảm và phóng ngay đến, nhưng cô y tá đứng bên đã giữ lại.

Tôi khẽ lên tiếng hỏi bác sĩ:

- Thưa bác sĩ có gì đáng lo ngại không?

- Đã tiếp máu rồi, không nguy hiểm đến tính mạng đâu! Vết thương trên chân và cổ không hề gì, đã được khâu lại rồi. Nhưng có điều nào bộ bị chấn động, có lẽ hơi rắc rối. Sau khi xuất viện, phải tìm một nơi yên tĩnh để dưỡng bệnh, không thể làm việc bằng trí óc được.

- Ông ấy là giáo sư, phải sống bằng trí óc.

Bác sĩ nhún nhún vai cười thảm nào:

- Khoảng hai giờ đồng hồ sau, khi thuốc mê hết hiệu lực, ông ấy sẽ tỉnh lại, lúc đps sẽ có thể biết được não bộ của ông ấy bị thương đến độ nào.

Giường bệnh được đưa thẳng đến phòng hạng ba, giáo sư Trung nằm yên như một cây ma. Vết thương trên cổ vẫn còn rỉ máu, mảnh vải băng dày côm dần dần bị nhuộm đỏ.

Phụng cứ khóc mãi, tôi và Hà Phi không biết làm sao an ủi nàng, thỉnh thoảng tôi lại nhìn đồng hồ, mong cho giáo sư Trung tỉnh dậy.

- Thế nào? Có người khẽ vịn vai tôi.

Trương Đức Sanh đang lau mồ hôi, tay kia vịn vào thành giường. Đức Sanh đến vừa kịp lúc, tôi cảm thấy như vừa trút được một gánh nặng, tôi kể sơ lại sự tình cho hãn biết và bảo hãn lựa lời an ủi Phụng. Tôi lui ra ngoài bao lơn hút thuốc.

Xưa nay tôi chưa hề biết bước chân vào bệnh viện, phòng hạng ba không tệ như tôi nghĩ, xem ra rất yên tĩnh, và sạch sẽ.

Khi cô y ra đến thử máu và đo nhiệt độ lần thứ hai, giáo sư Trung đã rên khe khẽ, Phụng nắm chặt tay tôi.

- Ủa! Phụng! Sao... con lại ở đây? – Giáo sư Trung đã nói được, giọng nói tuy không rõ, nhưng xem ra thần trí đã tỉnh táo.

Tôi mừng thầm cho ông, một người sống bằng trí óc và nhờ vào trí óc. Giáo sư Trung tiếp:

- Mẹ con đâu rồi? Mà sao con lại mặc đồ của mẹ vậy?

- Xin bác nằm nghỉ, bác vừa được giải phẫu xong nên dưỡng sức đừng nói nhiều không tốt.

- Tôi được giải phẫu? Sao chú biết? – Giáo sư Trung trở mắt, nhìn tôi như một kẻ xa lạ.

- Bác sĩ không cho phép bác nói chuyện nhiều, bác đã bị thương khá nặng!

- Nói nhảm, sao tôi lại không biết, tâm hồn của một người đã bị thương sao tôi lại không biết chứ? – Ông vẫn có thái độ cao ngạo như lúc bình thường – Vừa rồi chú bảo là bác sĩ, là bác sĩ gì, ai? Phải chăng là lão Vi? Hẳn mà biết cái đếch gì. Cái thằng đó chuyên môn nhổ răng lành của người ta, còn răng hư vẫn còn nguyên. Chao ôi! Chú xem hẳn đã làm đau cổ tôi rồi đây này.

Tôi đã thấy rõ bệnh trạng của giáo sư Trung, nên không dám cãi nhảm với ông nữa.

- Cậu hãy qua đây! – Giáo sư Trung trông thấy Đức Sanh, muốn vùng ngồi dậy, nhưng cô Phụng nhanh tay giữ ông lại, và đồng thời ra dấu bảo Đức Sanh hãy đi đi.

- Đứng nên đứng xa tôi như vậy, mình là bạn than cơ mà, có gì không thể nói ra đâu! – Ông ta dường như đã khôi phục trạng thái bình thường, hỗn hển tiếp – Tôi không tệ như cậu nghĩ đâu. Thôi chúng ta không nhìn lại dĩ vãng nữa! Chỉ cần cậu cho tôi một cơ hội giải thích...

Tôi vội kề miệng vào tai Đức Sanh nói:

- Chú ý những lời nói của ông ta nhé!

- Anh biết tâm sự của ông ta à?

Tôi lắc đầu.

Giáo sư Trung nắm chặt cánh tay Đức Sanh:

- Tôi biết cậu rất hận tôi. Hận tôi có ích lợi gì đâu, sao cậu không chịu nghe tôi giải thích.

Đức Sanh nói theo:

- Thôi được rồi, bây giờ bác năm nghĩ đi, có gì mình sẽ nói sau vậy.

- Không, cậu đừng bỏ đi! – Ông ta nắm chặt áo Đức Sanh, và bảo

Phụng: - Con nói đi, cha có phải là người xấu không?

- Dĩ nhiên là không. – Phụng gật đầu nghẹn ngào – Cha là một người cha tốt nhất thế giới.

- Đúng rồi! Chính vì tôi muốn làm một người cha tốt mà tôi đã trở nên một người chồng hư đốn nhất, một người tình thiếu thành thật và một người bạn tồi tệ nhất. Chẳng hạn như... Lão chỉ tôi và nói – Cậu, đến bây giờ cậu vẫn còn hận tôi, không tha thứ cho tôi.

Tôi yên lặng đứng nghe. Tuy tôi không hiểu ông nói gì, nhưng giọng nói vẫn tỉnh táo như thường.

- Đến bây giờ mà cậu cũng không hiểu được đàn bà, long dạ của đàn bà! Người bạn trẻ của tôi ơi! Mọi điều kiện của cậu đều xuất sắc hơn tôi, học thức, tài năng, nhận phẩm đều hơn tôi, nhưng đàn bà không thích những thứ đó đâu, cậu biết không! Tôi giỏi hơn các cậu một điểm, ở cái chỗ tôi biết giữ quả tim của đàn bà, nhưng vì tình bạn tôi đành phải ruồng bỏ nàng, như cậu đã biết, vợ tôi đã chết rồi.

Tôi giả vờ gật đầu tỏ vẻ như hiểu

- Cậu hiểu được thì tốt lắm. – Giáo sư Trung mừng rỡ - Giữa bọn chúng mình tôi đã chọn cậu, tôi thấy cậu có thể là một người chồng tháo vát. Hơn nữa, tôi đã có gia đình. Chỉ có cậu, giữa chúng mình cậu là một người giàu tình cảm nhất, tôi cầu mong cho cậu thành công, bởi vì tôi yêu nàng.

Giáo sư Trung thở dốc một hồi, hiển nhiên đã có đuối sức, nhưng ông vẫn vùng vẫy muốn nói tiếp.

- Bác sĩ đến rồi!

Hà Phi đưa bác sĩ đến giường bệnh, rồi đứng một bên. Bác sĩ hỏi khẽ Đức Sanh:

- Sao, ông ấy nói gì thế?

- Dường như ông ấy bị xúc động. Theo tôi nghĩ, cứ để cho ông ấy nói cho hết tâm sự của ông ấy mình mới có thể vịn vào đấy mà chữa trị được.

Bác sĩ không để ý đến lời của Đức Sanh nói, ông ta xem cái phiếu nhiệt độ và huyết áp, thỉnh thoảng lại đặt tay lên trán của giáo sư, rồi quay sang Phụng:

- Không hề gì đâu, cho ông ấy một chút thuốc an thần, để ông ấy ngủ yên.

Sau khi chích thuốc cho giáo sư, chưa đầy ba phút ông đã ngủ say. Đức Sanh lau khô mồ hôi trên trán và khẽ bảo với tôi:

- Tôi bị trễ chuyến tàu rồi. Đêm nay tôi ở lại đây cho có bạn với cô Phụng. Nếu bệnh tình của giáo sư khả quan hơn, ngày mai tôi đưa ông về nhà. Anh về trước đi, nhớ đừng quên việc tôi nhờ anh nhé!

Hà Phi then thừng nói:

- Có gì cần đến tôi không?

Phụng lên tiếng:

- Anh đi tìm bác sĩ Vi hộ. Bác sĩ ở đây bận quá!

- Được rồi, tôi sẽ đi mời ông ấy vào sáng sớm mai.

Tôi nói với Phi:

- Nhờ cậu xem hộ xe tôi nhé. Nếu không sửa được, nhờ cậu mang nó về giúp.

Phi lạng lẽ bước theo tôi, đến bên xe, Phi trề môi:

- Trời ơi, xe của anh đưa vào viện bảo tàng được rồi!

- Thế mà ngay cả thứ xe cà khố này tôi cũng không có nổi mới thảm chứ!

Phi bước đến mở nắp đầu máy xe xem xét một hồi:

- Thế này nhé, tôi gọi người đến đưa xe này về hang sửa, xong tôi sẽ cho mang đến đây, bây giờ tôi đưa anh về.

Phi đưa tôi đến nhà, khi đang móc chìa khóa cửa, thì một bong người từ cửa sau bước ra, té ra là Lưu Triết. Triết hỏi dồn:

- Tôi cũng mới về đến nhà thôi. Nghe lão Trần nói giáo sư Trung bị xe đụng, có nguy hiểm lắm không?

- Cũng không đến nỗi nào, chỉ có thần kinh e rắc rối thôi.

Về đến phòng, tôi kể hết mọi chuyện lại cho Triết và hỏi hẵn:

- Cậu với Phụng khá thân, cậu có thể hiểu những lời nói của giáo sư Trung không?

Triết lắc đầu, nặng nề:

- Mai tôi sẽ đến thăm ông ta, anh đi lo việc Đức Sanh nhờ đi.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 38

Đến bên xe, Triết sang xe khác đến bệnh viện thăm giáo sư Trung, tôi đi bộ đến tìm Bạch Lộ. Trời đẹp thế này để gì Bạch Lộ có nhà. Tôi định bụng đến trò chuyện với bà Hoa, rồi hẹn với Bạch Lộ lúc khác. Ngoài dự đoán, bà Hoa lại đi khỏi, chỉ có mình Bạch Lộ ở nhà, nàng đang chăm bón hoa cỏ ngoài sân.

Bạch Lộ mừng rỡ chìa cánh tay đầy đất cát bắt tay tôi:

- Rất tiếc là mẹ tôi đi vắng, bà tin cậy anh lắm.
 - Sao bác chịu ra ngoài vậy?
 - Có lẽ là do lời khuyên của anh đấy! Mấy hôm nay có phim ca vũ nhạc Pháp, bà thích lắm. Anh đã thay đổi quan niệm sống của bà đấy!
 - Cô không đi với bác à?
 - Tôi phải trông nhà. Đã có người chăm sóc cho bà rồi, một người bạn mang kiệu đến đón mẹ tôi xuống núi, rồi đi cùng bằng xe kéo với bà.
- Tôi tìm cách đưa câu chuyện sang Cao Mục Địch. Trực tiếp vào vấn đề thì sỗ sàng quá, tôi phải đi một vòng thật xa từ thời tiết, đến thời cuộc, rồi Trương Đức Sanh...
- Đức Sanh là cái ông làm trinh thám đó phải không? Thật bậy quá, ông ấy nhờ tôi mà đến bây giờ tôi cũng chưa làm, mấy hôm nay tinh thần uể oải quá!
 - Bởi thế nên cô chẳng them đến thăm bạn bè! Cô gầy hơn trước nhiều đó, có phải tại khí hậu không?
 - Không, tôi trưởng thành ở phương Nam mà. - Bạch Lộ cười chua xót, tôi thấy trong nụ cười của nàng có một nỗi buồn xa xăm.
 - Trong nhà có chuyện gì không vui chẳng?
 - Cũng không phải, tôi và mẹ tôi hòa thuận lắm. Nụ cười trên môi nàng lặn mất, rồi tiện tay nàng hái một đóa hoa cúc nâng niu trên tay.
 - Có phải vì việc của Hà Phi không?

Bạch Lộ mỉm cười, lắc đầu:

- Có lẽ Phụng đã nói gì với anh, cô ta lại lên cơn điệu tiểu thư dài các nữa rồi.
- Cô ấy buồn lắm.
- Hà Phi làm phiền cô ta à?
- Không. Một người khác, dường như cô ấy rất mâu thuẫn.
- Ủ, khi yêu ai cũng rất mâu thuẫn! Đàn ông và đàn bà, không bao giờ hiểu nhau đâu.
- Cô cũng bị buồn phiền vì tình yêu sao?
- Tôi không bận tâm đến vấn đề đó đâu! Tôi không cần ai hiểu tôi cả và ai phê bình sao tôi cũng mặc, tôi muốn làm sao thì làm vậy!
- Nhưng nỗi khổ tâm không làm sao che giấu được đâu!
- Anh thấy tôi chẳng sung sướng sao! Trời đẹp quá nhỉ! – Nàng cố nén lòng – Chúng ta đâu dễ gì có dịp trò chuyện, tội gì phải lo nghĩ đến những việc phiền phức đó là gì!

Bạch Lộ lẩn tránh câu hỏi của tôi, nhưng tôi sợ đánh mất cơ hội ngàn năm một thuở này, nên đành phải hỏi vặn:

- Nhiều người chui vào vòng phiền lụy mà có biết đâu, cũng như những con tầm nhả tơ tự trói vào mình, hay như những con thiêu than chui vào lửa đỏ, thật tội nghiệp và cũng thật buồn cười.
- Anh muốn ám chỉ tôi à? – Bạch Lộ đưa mắt lờm tôi, rồi lại cúi đầu nói – Thật ra tôi cũng chẳng có đủ can đảm làm kiếp tầm. Tôi không có tình cảm dồi dào như anh nghĩ, tôi không sợ người khác chê cười, và cũng không cần người khác thương hại.
- Không hẳn như thế! Tôi đã chứng kiến lần cô khóc ở nhà thờ, rồi hôm trên đỉnh núi cô thở dài than vãn. Giờ đây, tôi lại nghe những lời lẽ đau thương của cô.
- Một ngày nào đó anh sẽ thấy tôi nằm im trên bãi tha ma hoang lạnh! – Bạch Lộ đưa mắt nhìn xa xa, tôi thấy đôi mắt nàng đỏ, giọng nói cũng run run – Tôi không thể chết như thế được! – Nàng lấy khăn tay lau nước mắt, lấm bầm – Nhiều người không đành lòng nhìn tôi chết như thế, và tôi cũng không nỡ rời họ, nhưng tôi, tôi không thể sống yên tĩnh được.

Dường như nàng quên hẳn sự hiện diện của tôi. Để nàng khóc một hồi lâu, tôi mới lên tiếng nói khẽ:

- Bạch Lộ! Cô nên bình tĩnh, nếu cô tin cậy tôi, có lẽ tôi cũng giúp được cô không nhiều thì ít.

- Không, cho dù anh có hiểu được, thì anh cũng không giải quyết được nỗi khổ tâm của tôi đâu!

- Đúng, tôi tin lời cô. Tôi từng có kinh nghiệm này, nhưng tôi đã từng tận mắt chứng kiến cuộc tình của một người bạn. Hẳn yêu một người con gái, nàng ta cũng yêu hẳn, nhưng rồi cũng phải dang dở thương đau.

- Tại sao vậy? – Nàng có vẻ rất thích nghe câu chuyện bịa đặt này và im lặng chờ tôi kể tiếp.

Tôi sợ nàng nghi tôi nói về sự xích mích giữa nàng và Cao Mục Địch nên phải làm ra vẻ rất thành thật:

- Lúc đó hẳn học đại học và tình cờ quen biết với một cô gái. Cô này rất đẹp, cả hình dáng bên ngoài lẫn lòng dạ bên trong. Nàng có một đôi mắt biết nói. Nếu không phải thế thì hẳn đâu đến nỗi phải say mê cô ta đến điên cuồng như vậy.

- Sao anh ta không cầu hôn nàng?

- Sao lại không! Một lần, rồi hai lần, không nhớ là bao nhiêu lần nữa, hẳn cho tôi biết, cứ mỗi lần hẳn cầu hôn hẳn có vẽ một đóa hoa mai vào tập vẽ, vì đó là một chữ trong tên của cô kia. Về sau tập vẽ đó bị một nhà quảng cáo bán đi, mà cô kia vẫn chưa ưng thuận lời cầu hôn của hẳn.

- Sao cô kia không bằng lòng?

- Lần thất bại cuối cùng hẳn đau khổ đến độ muốn tự tử.

- Anh ta muốn tự tử? – Bạch Lộ lo lắng ra mặt – Tội gì chứ! Đàn ông đôi khi cũng có hành động dại dột như thế thật.

- Đàn ông đàn bà gì cũng là người. – Tôi cố nín cười – Người trẻ tuổi bao giờ cũng ngây ngô nông cạn như thế. Lúc hẳn được tôi cứu tỉnh thì cô gái kia cũng có mặt bên cạnh.

- Chắc chắn cô ta phải cảm động, nhưng nếu là tôi thì không bao giờ.

- Không! – Tôi cười thiếu não – Cô kia không thích cái hành động dại dột của hẳn, nàng bảo rằng một con người không biết yêu mình thì làm sao

mà yêu kẻ khác được. Nàng cho tôi biết là nàng yêu một thi sĩ, chàng thi sĩ kia viết cho nàng cả ngàn bài thơ để ca tụng hoa mai, những bài thơ mà không một ai hiểu nổi, nhưng anh ta vẫn nỗ lực sử dụng hết tâm trí để mãi mãi làm thơ trong niềm hi vọng.

- Tôi không tin! – Bạch Lộ dần lòng không được phá lên cười – Anh bịa đặt để gạt tôi.

- Dĩ nhiên tôi không muốn đem sự thật cho người khác biết. Nhưng có điều câu chuyện tôi kể vừa rồi là thật, một con người mà không yêu được mình thì dĩ nhiên cũng không biết yêu người khác.

Bạch Lộ ngẫm nghĩ giây lát, thở dài gật đầu nói:

- Câu này có lý lắm, nhưng hoàn cảnh của mỗi cá nhân đều khác biệt nhau.

- Thế thì hoàn cảnh hiện tại của cô hẳn là đã gặp sự khó khăn này rồi! – Tôi đánh bạo hỏi, nhưng lại sợ làm nàng bực bội nên tôi buông một câu – Tôi thấy những vấn đề như vậy phải thẳng thắn trình bày mới mong có kết quả.

- Sao anh tò mò vậy? – Nàng cắn môi, cười nhạt – Tôi biết là đã mắc lừa anh, anh đến đây cốt là để nói hộ cho Mục Địch, nhưng bây giờ chúng tôi chẳng còn gì nữa.

- Cô có biết anh ta sắp phải rời khỏi xứ này không?

Bạch Lộ gật đầu:

- Anh ấy sang Nhật, có lẽ tình trạng sẽ khả quan hơn.

- Cô bằng lòng gặp anh ta lần cuối không?

- Tôi nghĩ rằng không cần thiết, bởi vì...

- Bởi vì sao?

- Bởi vì tôi đã yêu một người khác rồi.

- Yêu người khác ư?

- Được rồi, tôi cho anh biết chút ít cũng được nhưng có điều khi tôi không thích trả lời thì đừng nói năng lôi thôi gì nữa nhé.

- Dĩ nhiên, tôi đâu phải là ký giả đi săn tin.

Bạch Lộ do dự rồi ngập ngừng nói:

- Anh còn nhớ hôm trên đỉnh núi, tôi có hẹn với một người khác tại

đó không?

Tôi gật đầu.

- Anh đó là người bạn thân nhất của tôi đấy. – Sắc mặt Bạch Lộ bỗng đỏ bừng – Và cũng có thể bảo là bồ của tôi đó. Anh ta trẻ trung, nhiệt tình có lý tưởng, và thành thật đáng tin cậy hơn Cao Mục Địch. Tuy nhiên, Mục Địch cũng có cái hay của anh ấy.

- Nhận xét của cô không lầm đâu! – Tôi lấy làm áy náy cho Mục Địch, vì Bạch Lộ đã trình bày rõ rệt rồi còn hy vọng gì nữa đâu.

- Nhưng vào ngày hôm kia, tôi đã tuyệt giao với anh ấy rồi. Ánh lệ lấp lánh vương đọng trên khóe mắt nàng.

- Cô nghi anh ta không thật lòng yêu cô à?

- Anh có nhớ người thanh niên mà mẹ tôi nói với anh trước kia không?

- Mẹ cô ngăn cản mối tình của hai người à? Cô kiên nhẫn giải thích với bà, thẳng thắn trình bày lòng cô cho bà rõ. Dù sao bà cũng yêu thương cô, không thể nào bà đành lòng để cho cô phải chịu đau khổ. Hơn nữa, thời bây giờ đâu phải là thời phong kiến.

- Tôi cũng nghĩ vậy nên chúng tôi chỉ hẹn nhau ở ngoài thôi.

- Sao lại tan vỡ?

- Có lẽ vì vấn đề giao thiệp của tôi. Như anh đã biết, tôi có rất nhiều bạn trai, nhất là hôm nọ anh ấy gặp chúng ta trên đỉnh núi! – Bạch Lộ tay vịn hàng rào, cúi đầu lặng thinh.

Tôi hoảng sợ nói:

- Anh ấy đã trông thấy tôi?

- Có lẽ anh ấy chỉ trông thấy bóng dáng của một người đàn ông. Anh ấy hạch hỏi tôi, tôi tức tôi không chịu nói. Giả sử anh ấy muốn hiểu sự thật, thì có thể anh ấy không lời thôi đâu.

- Một sự hiểu lầm tai hại. Anh ta nổi cáu với cô là phải vì tưởng cô cố tình đùa giỡn với anh ta, hạ nhục anh ta. Đang lúc yêu, ai cũng ghen tuông như thế cả, không thể trách anh ta được, bất cứ ai ở trường hợp này cũng không sao hành động khác hơn.

Bạch Lộ then đỏ mặt, bẽn lẽn nói:

- Anh ấy không nghĩ như thế!
- Thế thì anh rộng lượng quá!
- Cũng không phải! – Bạch Lộ lắc đầu ngập ngừng – Anh ấy chỉ nắm chặt tay tôi, giận đến nghẹn lời.
- Sự hiểu lầm này chính do tôi mà ra. Tôi nghĩ tôi cần phải giải thích với anh ta, nếu cần tôi có thể làm chứng cho cô.
- Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng chưa đợi cho tôi kịp mở miệng, anh đã mắng tôi thay lòng đổi dạ, và mang cả vật kỉ niệm của tôi đã tặng cho anh ấy ném xuống đất.
- Nóng nảy quá! Cô không giải thích với anh ta sao?
- Anh ta đã giải thích với tôi rồi! Anh ta bảo rằng nguyên nhân khiến cho mẹ tôi không thích anh ta, chỉ vì tôi đã có bạn trai.
Tôi nhớ lại thái độ của bà Hoa hôm nọ.
- Anh ấy đã thỉnh cầu mẹ tôi một lần cuối cùng, nhưng bà vẫn khẳng khái cố chấp. Khi anh ấy gặp tôi là sau lúc đó, rồi anh ấy bảo tôi trốn theo anh ấy.
- Cô đã trả lời thế nào với anh ta?
- Không thể được. Tôi không thể bỏ rơi một người mẹ tàn tật. Bà cần tôi! Nhưng anh ấy không đợi tôi nói dứt đã nổi giận đùng đùng.
- Cô phải kiên nhẫn giải thích với anh ta. Để từ từ rồi giải quyết, mẹ cô không có lý nào để ngăn cấm hoài cả.
- Anh ấy đã hoài nghi tôi phản bội! Anh nghĩ xem, tôi làm sao mà làm như vậy được? Dằng co mất nửa ngày trời, vất vả lắm tôi mới làm cho anh ấy bớt cơn giận.
Tôi nghĩ thầm, một thanh niên gàn bướng đến đâu mà ở trước mặt người yêu, có lẽ cũng hiền lành, ngoan ngoãn hơn con cừ non, nhưng đến khi nổi giận chắc chắn hung hăng không thua gì con sư tử đực, kể gì đến phải trái.
- Giải thích với một người mất lý trí, chẳng khác nào van xin một bạo chúa độc tài chuyên chế! – Bạch Lộ giụi mắt, mím môi – Tôi định chờ anh ấy bình tĩnh hơn và tôi cũng đang nghĩ lời lẽ thích đáng để giải thích, thì ngay khi đó, anh ấy rơi lệ, cảm hận bảo tôi: “Bạch Lộ, em tàn nhẫn lắm, em đã xé nát con tim của một người, và chính tay em đã hủy diệt đời anh...”

Thế rồi anh ấy mang quả tim cắn hận bỏ đi, tôi chỉ biết ngơ ngẩn nhìn theo.

Giọng nói bi thương của Bạch Lộ làm tôi phải cúi lòng, không ngăn được tiếng thở dài, nhưng chính mình đã gặp phải cảnh ngộ đó.

- Cô có thể tìm một cơ hội nào đó để giải thích với anh ta cơ mà.
- Không, tôi không thể làm như thế. Sau một thời gian chắc anh ta sẽ đổi ý, và trở về với tôi. Chúng tôi cũng hay hiểu lầm nhau lắm và lúc nào tôi cũng dung thái độ đó để đối xử với anh ấy. Anh nên biết đối phó với một người đàn ông đa nghi, hay ghen tuông không nên lung túng nhượng bộ. Kinh nghiệm đã dạy tôi, chỉ cần nhẫn nại thì chuyện gì cũng êm xuôi cả, do đó tôi đã cố gắng chờ đợi mãi đến khi ánh lửa trên thuyền chài le lói trên mặt biển, tôi cảm lòng không được phải khóc thầm. Bạch Lộ nói xong khóc òa lên.
- Cô không gặp anh ta ở ngoài phố à? Và cũng không gặp anh ta ở những nơi hay hẹn hò sao?
- Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Nàng ngơ ngẩn nhìn tôi, dường như nhận được chút an ủi nên nét mặt cũng hơi vui vui, nhưng chỉ trong khoảnh khắc thì tắt lịm đi.
- Sao cô không chịu đến nhà anh ta mà tìm? Cô đành chào thua trước một người vô tình bạc nghĩa à?
- Trai gái khi yêu nhau không có cái từ ngữ cúi đầu và khuất phục. Tất cả mọi tranh chấp và mâu thuẫn, chỉ đợi nụ cười của một bên sẽ xóa tan ngay, đó là điểm chứng tỏ tình yêu vĩ đại. Không! – Bạch Lộ tinh nghịch bĩu môi – Tôi không thèm tự ái vật, không thèm đếm xỉa đến những điều đó đâu.
- Lỡ ra anh ta buồn rồi làm bậy sinh chuyện không may thì sao?
- Có thể tôi nghĩ rằng đây là vinh hạnh lớn nhất trong đời tôi.
- Cô sẽ phải đau khổ suốt đời vì hành động của cô.

Bạch Lộ dường như đã sắp sẵn trong lòng:

- Nếu anh muốn hỏi là trong cuộc đời, tôi đã thiếu thốn những gì, tôi có thể thẳng thắn cho anh biết rằng, trước khi tôi chưa chết, tôi sung sướng thấy người yêu chân thật của tôi vì tôi mà chết, và tôi sẽ lấy máu của chàng

để tẩy xóa vết thương lòng của tôi...

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy thái độ của Bạch Lộ biến chuyển thật đáng sợ, tôi không muốn để nàng nói tiếp, nên liền lớn tiếng nói:

- Sao, cô nghĩ như thế là sao?
- Rất giản dị, vì tình yêu.
- Lần đầu tiên tôi mới nghe được cái lý luận quái đản như thế về tình yêu!

Tôi thấy cái vẻ lạnh như băng của Bạch Lộ, mà phát ớn lạnh. Tôi tưởng tượng đến một câu chuyện cặp nhân tình cùng tự tử để giữ vẹn chữ tình trong một quyển tiểu thuyết. Cả hai là tín đồ Phật giáo, vì muốn giải thoát sự phiền muộn của tình yêu, họ tay trong tay cùng bước vào dòng sông lạnh. Kết quả vẫn là một tấn bi kịch.

- Đó là một sự biến thái bất thường của tâm lý khi yêu nhau. Bạch Lộ! Tôi nghĩ cô đã lầm lẫn trong quan niệm về tình yêu chẳng?

- Tôi không lầm đâu! – Nàng mở to đôi mắt đen láy, nghiêm chỉnh nói – Lẽ dĩ nhiên anh ta sẽ không hy sinh một cách dễ dàng chỉ vì một hiểu lầm nhỏ nhoi như thế. Nhưng tôi biết một ngày nào đó anh ta còn đau khổ hơn là chết nữa.

- Vì sao vậy?
- Rất giản dị. – Bạch Lộ lườm tôi – Anh có thấy trên thương trường có nhiều người bị phá sản, tức giận đến đổi phải nhảy lầu tự tử không?
- Đúng lắm!
- Trong trường hợp thất bại, bị nghèo khó và bệnh tật vây kín như vậy phải nhục mà cầu sống sao. Theo anh nên lựa chọn cách nào?
- Ví dụ này chẳng thích đáng với tình yêu tí nào cả. Với một người đã mất lòng tin và tinh thần phấn đấu, đó chỉ là một cách để trốn tránh thực tại mà thôi.
- Có lẽ rất đúng đối với tôi, tôi chính là người không dám đối diện thực tế.
- Vậy là hai người không yêu nhau chân thật?
- Không phải! Tôi đối với anh ta rất chân thành và trong sạch.
- Thế thì, anh ta không yêu cô như cô đã yêu anh ta.

- Có thể, nhưng tôi không thể nào tiếp nhận một mối tình như thế của anh ta.
 - Chỉ vì một lý do duy nhất là cô không nỡ rời mẹ già à?
 - Không! Vẫn còn nguyên nhân khác nữa.
 - Nguyên nhân nào nữa? – Trong nhất thời tôi không thể nghĩ ra được lý do. – Bạch Lộ! Cô có thể nói rõ hơn một chút không?
 - Nếu tôi thấy yêu anh ta chân thật, thì thôi phải rời khỏi anh ta ngay.
 - Sao vậy?
 - Không vì sao cả! Anh mang câu này nói với Mục Địch, anh ấy sẽ hiểu ngay.
 - Tôi muốn nguyên nhân thiết thực hơn.
- Anh đừng quên lời hứa giữa chúng ta ban nãy. Tôi đã nói quá đủ rồi. – Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi, lại ôn hòa nói – Xin cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi, nhưng tôi không thể nào trả lời câu hỏi của anh.

Từ Tốc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 39

Thương tích của Giáo sư Trung đã khả quan, tôi cũng vui mừng vô hạn. Lưu Triết cho tôi biết vì bệnh viện thiếu giường, nên giáo sư đã về nhà. Ngay hôm đó, bác sỹ Vi đã đến săn sóc ông ta ngay. Và nghe đâu ông phải tĩnh dưỡng một tháng mới hy vọng trở lại trạng thái bình thường. Trong thời gian tĩnh dưỡng, tuyệt đối cấm thăm viếng, và nhất là nhắc đến dĩ vãng của ông ta.

- Cậu có nghe giáo sư Trung nói gì không?
- Ông ấy ngủ li bì, thức dậy chỉ đòi uống nước
- Ông ta có nhận ra cậu không?
- Có, nhưng ông tá ghét tôi lắm! – Triết thở dài – Có lẽ vì tôi không thích cô con gái của ông ta!
- Trương Đức Sanh còn ở đó không?
- Hẳn đi Ma Cao rồi, hẳn vội lắm.
- Theo cậu thì việc giáo sư Trung có gì đáng nghi ngờ không?
- Rõ ràng ông ta ngộ nạn vì say rượu. Cậu chịu ảnh hưởng của Đức Sanh toàn ngờ thần nghi quỷ không. Thật ra, tai nạn xe cộ có gì nguy hiểm đâu. Ở bên Mỹ, chỉ trong đêm Giáng Sinh, hàng ngàn người tử thương vì tai nạn xe cộ. Ở đây kém gì Nữ Ước!
- Tôi nghi vì giải phẫu xong ông ta nói rất nhiều điều mà không ai hiểu nổi, và ngay cả tôi mà ông ta cũng nhận lầm.
- Có khi bị chụp thuốc mê mà sinh ra vậy. Dù bây giờ có thuật thôi miên song tôi không tin tưởng lắm.
- Tôi lo cho ông ta quá, nếu ảnh hưởng đến não bộ của ông thì thật rắc rối.
- Không đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu. Cho dù có như vậy cũng có sao.
- Cậu lạ lý luận gàn bướng nữa rồi.
- Tôi nói thật đấy! – Triết chấp tay thở dài – Anh nghĩ xem, ai lại không có

lỗi lầm. Càng lớn tuổi, lỗi lầm càng chông chất. Có một số lỗi lầm, tôn giáo gọi là tội, nhưng theo tôi nghĩ thì không công bằng lắm. Người già cả như giáo sư Trung lấm cấm chẳng khác gì một con sên già, đeo trên lưng một túi sai lầm nặng nhọc. Nhưng trường hợp mất trí lại khác. Nếu đến tuổi già mà mất trí thì cũng giống như đã trút được chiếc gói lỗi lầm kia đi. Như vậy là may mắn chứ sao.

- Bộ giáo sư Trung đã phạm lỗi lầm gì hồi trước à?

- Lúc còn trẻ ai không có lỗi lầm?

- Tôi muốn biết sự thật, chứ không phải cái lý luận rỗng tuếch của cậu.

- Cậu không nghe kể quãng đời của ông thuở trước à?

- Tôi làm sao tin được.

- Tôi không muốn tìm chứng cứ làm gì. Trong tương lai, chúng ta là những nhân chứng đáng tin cậy nhất. Khi chúng ta già, bản thân chúng ta là viên kiểm soát tội phạm của giới trẻ.

- Cho dù giới trẻ có phạm lỗi lầm khi yêu nhau, thì cũng đáng được tha thứ chứ sao?

- Hừ! – Triết trẻ môi cười nhạt – Tôi chưa trông thấy mối tình nào thuần khiết. Theo tiêu chuẩn đạo đức mà nói, theo đuổi nhau chỉ là một trò lường gạt nhau mà thôi.

- Dường như cậu đã nếm mùi vị tình yêu như thế phải không?

Triết tỏ vẻ không muốn bàn tiếp vấn đề này bèn đổi giọng:

- Đạo này cậu thường hay ra ngoài, có tìm được đề tài nào không?

- Tôi đã tiếp xúc với rất nhiều người quái dị, và rất nhiều sự việc mới mẻ. Nhưng dường như không liên quan đến cái đề tài mà tôi đã nghĩ.

- Dĩ nhiên, đâu phải việc nào cũng đều thích hợp cả đâu. Có những tài liệu phải nhai, nuốt và tiêu hóa, cậu không thể nào mang nó lên sân khấu khi nó còn sống nhăn như vậy được.

- Tôi công nhận cậu nói đúng! Nhưng cái khó nhất là tôi chỉ nhìn bề ngoài, mà tác phẩm văn học phải đi sâu vào bên trong. Chẳng hạn những người mà chúng ta tiếp xúc hàng ngày như lão Trần, giáo sư Trung hay Trương Đức Sanh, nhìn bề ngoài làm sao thấu hiểu được tâm trạng của họ.

- Tầm thường lắm. Nếu cậu chỉ nhắm vào bản thân họ thì cậu làm rồi.

- Tôi quyết khám phá những đề tài siêu việt trong những con người tầm thường đó.

- Tại sao cậu lại không chịu sáng tạo những đề tài mới lạ, biểu hiện đôi chút triết lý tầm thường, - Triết vẫn cười không ngớt – Được rồi, tôi sẽ đợi tác phẩm của cậu.

- Thế thì cậu bằng lòng xuất hiện trên tác phẩm của tôi!

- Viết về chuyện tình của tôi và Phụng à? – Triết ngưng tiếng cười – Đó có ý nghĩa gì đâu, Phụng cũng giống như nhân vật trong quyển “Kiêu ngạo và Thiên kiến”. Còn tôi, tôi có gì đáng để viết đâu? Cậu không thể viết tôi thành Rodin đâu nhé.

- Không phải bây giờ, có lẽ sau này cậu sẽ tạo ra những chuyện ly kỳ cũng nên.

- Nếu không may tôi chết đi, tôi thích cậu viết cho tôi một bài văn tế, Triết cười nhạt sau câu nói.

Triết sắp nổi cơn nóng. Quả nhiên, hắn nói không ngừng những bi kịch của con người, và kiến thức của các phe triết học. Tôi không đưa ý kiến, chỉ yên lặng nghe hắn thao thao bất tuyệt. Đã lâu lắm Triết mới lại nổi hứng như vậy. Quãng thời gian trước hắn rất trầm lặng, mà bây giờ lại thay đổi một cách hết sức đột ngột. Trong lời nói của hắn, tôi hé thấy một hiện tượng rất lạ. Đối tượng hắn nói không phải là tôi, mà là chính cá nhân hắn hay một người nào đó.

- Nói một cách tổng quát, đời người là trống không, trống không như một diễn viên vừa bước xuống sân khấu. Tuy nhiên, chúng ta vẫn phải bán sức để diễn hết vở tuồng này.

Tôi ngơ ngẩn nhìn hắn đăm đăm

- Chúng ta không biết chúng ta đang diễn vai trò gì. Hắn ngưng giây lát rồi buông tiếng thở dài – Chúng ta cũng không mong khán giả vỗ tay, nhưng chúng ta vẫn phải chụp chiếc mặt nạ vào để cảm ơn khán giả. Phải thế không?

Tôi làm sao đoán được ý nghĩ của Triết.

- Khi Aristote uống độc dược, có ai hiểu được tâm trạng của ông ta? Ông ta đã mệt mỏi, mệt mỏi bởi cuộc hành trình của kiếp người, ông ta cần có một

chén nước để giải khát chứ.

Tôi không thể nào hiểu được Triết. Dẫn lòng không được, tôi lên tiếng hỏi:

- Triết, cậu đang nghĩ gì thế? Ý cậu muốn ám chỉ gì vậy?

Triết đưa tay dụi mắt như vừa tỉnh cơn mơ, hẩn xem đồng hồ rồi trả lời:

- Lạ thật, tôi nói nhiều quá nhỉ! À, đến giờ tôi phải đi rồi.

- Cậu đi đâu thế?

- Đi họp! – Triết lấy sổ tay ra – Cuộc hội thảo do tòa báo tổ chức, sau đó tôi đến thăm một người bạn.

- Nếu tiện đường, cậu đến Phụng xem cô ta có gì cần mình không?

- À! Cậu không nhắc suýt nữa tôi quên mất rồi! – Triết lấy trong sổ tay ra một lá thư – Hôm qua Phụng đã nhờ tôi đưa thư này cho cậu.

Sao Phụng lại gửi thư cho tôi? Tôi linh cảm có lẽ là việc Hà Phi theo đuổi cô ta làm Lưu Triết hiểu lầm cô ta thêm. Tôi vào phòng mở thư ra. Vật trước tiên đập vào mắt tôi là một tấm chi phiếu một ngàn đồng. Tôi đã ngạc nhiên, nhưng khi xem xong nội dung thư lại càng thắc mắc thêm nữa.

Nàng rất cảm ơn sự giúp đỡ của tôi, nhất là việc đưa cho nàng một ngàn đồng tiền mặt đúng lúc, nhờ vậy nàng mới có tiền trả bệnh viện. Nhưng hiện nay nàng đã nhận được tiền bồi thường bảo hiểm, đủ tiêu xài trong vài tháng và nàng nghĩ tiền này tôi cũng phải vay mượn bạn bè nên trả lại cho tôi để thanh toán với bạn bè.

Tôi có nhờ ai đưa tiền cho nàng bao giờ đâu? Tiền của tôi gửi ở ngân hàng cũng đã cạn, tiền sửa bài của Tiền Bào Tử đưa cho tôi hôm trước Lưu Triết vay mất mà, Triết càng không đủ khả năng đưa tiền cho cô ta mượn.

Ai đã đưa tiền cho giáo sư Trung? Sao lại phải mượn danh nghĩa của tôi, việc này tôi không làm sao đoán ra.

Sau cùng, tôi nghĩ có thể là Phụng đã nhớ lầm người, không chừng dạo này nàng vì lo nghĩ quá độ, nên đưa lầm. Tuy nhiên, không thể nào lại hồ đồ đến mức này được. Tôi gọi điện cho Phụng. Nàng đi vắng. Cô tớ gái cho tôi biết là giáo sư Trung đã đỡ rất nhiều. Hôm nay ông đã trở lại trường dạy học. Tôi biết nếu có hỏi nơi cô này thì cũng bằng vô ích, nên tôi đành giữ lấy tấm chi phiếu, để khi gặp Phụng hãy hỏi nàng sau cũng chẳng muộn.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 40

Ngồi trong quán ăn ở phi trường, tôi nghĩ đến cách để nói khéo với Mục Địch về hoàn cảnh của Bạch Lộ mà hắn thì vẫn thản nhiên vui vẻ.

- Ba giờ đồng hồ sau tôi đã có mặt tại phi trường Haneda Tokyo rồi – Mục Địch nói băng quơ – Trưa mai tôi đã được tắm ở Nhiệt Hải, sau đó tôi có mười ngày nghỉ ở hồ Tỳ Bà, tôi còn được mời đi xem trình diễn ca vũ nhạc của đoàn Tòng Trúc và Bửu Trưng Nhật Bản.

- Cậu đã dự tính hết rồi à?

- Không phải do tôi định đâu, làm sao mà tôi có đủ tiền. Như anh đã biết, tôi học về ngành kịch nghệ, mãi đến bây giờ mới được dùng đến nó.

- Cậu đã nhận được lời mời của giới kịch nghệ Nhật à?

- Không! Tôi có một người bạn định sang Nhật để tìm hiểu những trò giải trí của bên ấy. Hắn đã mua vé máy bay xong nhưng đến giờ chót có việc cần không thể đi được, nên đã nhờ tôi thay hắn để làm việc này.

Tôi cũng mừng thay cho Mục Địch:

- Có một dịp may như vậy thì tốt quá. Xem ra số của cậu gặp may trở lại rồi đấy!

- Nhưng bây giờ tôi lại không muốn rời nơi này, - Mục Địch nhìn ra ngoài song cửa – Hương Cảng là nơi lý tưởng nhất. Đến khi tôi trở về, không hiểu nó đã thay đổi đến ngần nào.

- Cậu có gì cần tôi làm hộ không?

Mục Địch ngẫm nghĩ giây lát, lắc đầu rồi lại mỉm cười khúc khích:

- Rất tiếc là anh không biết Quảng Đốc, nếu không, anh có thể bảo hắn là đừng lo sửa chữa đường xá và cất nhà nữa. Hương Cảng cần kiến thiết lại ít nhiều cơ sở văn hóa, công viên, thư viện, và thêm một rạp hát sang trọng chứ hai cái rạp hát bé nhỏ ở Đại Hội Đường trông tồi tàn làm sao ấy.

- Cậu không muốn làm Bạch Lộ sao?

- Bạch Lộ ư? – Mục Địch kinh ngạc – Bạch Lộ là ai thế?

- Chính là cô gái lai, Edlies đấy.
 - Anh biết được tin nhanh quá! – Nụ cười trên môi Mục Địch tắt ngay, hẳn thấp giọng nói – Anh biết cả rồi à?
 - Đức Sanh nhờ tôi sắp đặt cho cậu gặp cô ta!
 - Anh cũng quen nàng à? Hèn gì nàng hay nhắc đến một người bạn văn sĩ với tôi.
 - Nếu cậu có thể nán lại một hôm, tôi sẽ đi thông báo cho nàng biết.
 - Thôi khỏi, - Mục Địch trầm giọng nói – Tại sao tôi lại phải gặp cô ta chứ? Ngôn ngữ cũng không thể nào chứng tỏ mối tình này được.
 - Cậu có gửi gì cho nàng không?
 - Tôi có một vật, định sau khi đến Đông Kinh mới gửi về cho nàng. Nếu anh đã có lòng, tôi xin nhờ anh trao lại cho nàng.
- Mục Địch thò tay vào túi áo trong, lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, chiếc hộp được gói rất kỹ lưỡng và rất đẹp, có viết sẵn địa chỉ của Bạch Lộ.
- Đây là một vật nàng rất ưa thích. Trước kia tôi không bằng lòng biếu cho nàng, bây giờ tôi không còn ở đây nữa, dù tôi có giữ lại cũng không có ích lợi gì.
- Tôi không tiện hỏi món quà đó là gì mà chỉ cẩn thận bỏ vào túi áo.
- Không phải món đắt tiền gì đâu! – Mục Địch lơ đãng – Một vật trang sức nhỏ tự tay tôi làm ấy mà.
 - Có chuyện gì cần tôi nhắc lại với nàng không?
 - Tôi chỉ cầu mong cho nàng được vui sướng. Chẳng có việc gì đáng coi là quan trọng cả, mục đích của nhân sinh là tìm kiếm sung sướng, anh nghĩ có phải không?
 - Nếu như sự sung sướng được xây dựng trên sự đau khổ của người khác, thì tôi không tán thành.
 - Quan niệm của cậu lỗi thời rồi – Mục Địch lạnh lùng nói – Chữ nghĩa hiện thực của thế kỷ 19 là như vậy, nhưng thời đại bây giờ đã đổi khác rồi, tư tưởng của con người cũng phải biến đổi theo.
 - Tôi không đồng ý nhận xét của cậu, cũng như không đồng ý thơ mới của cậu vậy.
 - Lẽ dĩ nhiên tôi biết anh sẽ không đồng ý, nhưng đây là một sự hiểu biết,

nếu tư tưởng của anh không bị giới hạn trong một phạm vi nhất định, anh sẽ khám phá ra nhiều sự kiện rất mới lạ. Anh xem, phi hành gia, phi đạn, hạch tâm, những thứ này đều là tư tưởng của thời đại, thơ của tôi cũng chính là của một trong số đó.

- Tôi không hiểu ý cậu muốn nói gì

- Rất khó mà giải thích cho anh biết. Có nhiều sự kiện khó giải thích, ngôn ngữ và văn tự bất lực với những thay đổi mới trong nhất thời. Sau này, tự dưng anh sẽ hiểu mà không cần giải thích. Ví dụ như một số người thích dùng khoa học để nghiên cứu sự vật, anh nghĩ xem có đáng nực cười không, những khoa học gia chỉ biết có thực nghiệm và suy luận, nhưng, cuối cùng họ càng lúc càng thêm hồ đồ, vật chất được phân giải đến cuối cùng là gì, nguyên tử, ly tử, hạch tử, rồi họ phải bó tay; nhưng vạn vật vẫn còn tồn tại như thường. Vật chất còn như thế, huống chi là tinh thần, một thứ không thể nào đụng chạm được, và cũng không thể nào nhìn thấy được qua kính hiển vi, nhưng những thứ đó thật sự vẫn còn hiển hiện.

- Anh muốn nói đến thuyết tồn tại à?

- Không! Tôi không phải là cái túi đựng sách, với những trò chơi của các triết gia, tôi chẳng thấy hứng thú tí nào cả. Tôi hiểu nó, nhưng rất tiếc không thể nào giải thích với anh được.

Tôi dăm dăm nhìn hăn mà hăn vẫn tỉnh bơ nói một cách nghiêm trang:

- Thì như mối liên hệ giữa tôi và Bạch Lộ đó, tôi đã yêu nàng và cũng hận nàng. Chúng tôi cùng nhau đeo đuổi hạnh phúc, nhưng rồi chúng tôi lại cùng nhau nhận lấy đau khổ. Ai có thể có một định nghĩa xác đáng cho tình yêu, thù hận, hạnh phúc và đau khổ? Không một ai có thể làm được. Nhưng ai ai cũng đã trải qua cảm giác đó. Kinh Phật đã nói một cách giản dị là nó như người uống nước ấm lạnh tự biết!

- Trường hợp nào đã đưa đến hai người yêu nhau, và trường hợp nào lại tan vỡ vậy?

- Nếu anh hỏi câu này trước một tháng có lẽ tôi đã rất sung sướng, nhưng bây giờ thì nó nhạt nhẽo làm sao! Hôm chúng ta ngồi trên bậc thang ở công viên Bình Đầu, tôi có ý định cho anh biết, nhưng hiện nay còn gì hay ho mà kể, như trang báo cũ trở thành rác vụn mà.

Tôi nói lững lờ, nửa như khích, nửa như không:

- Nếu cậu thấy cần giữ bí mật thì chúng ta nói sang chuyện khác vậy
- Không hề gì! Nếu anh thích, tôi có thể cho anh biết để gọi là cho anh tham khảo.
- Không phải vậy! Không chừng nó có thể là một đề tài cho tôi tham khảo sáng tác.
- Thế thì anh thất vọng rồi, ai đi tin tưởng ở mỗi tình theo kiểu lưu tình chứ!
- Cái gì là mỗi tình theo kiểu lưu tình?
- Nói ra có lẽ anh cũng không tin đâu – Mục Địch thành thật nói – Khi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên tại quán nước là chúng tôi đã cảm thấy yêu nhau rồi. Lúc bấy giờ trong quán đã chật ních người, chỉ còn thừa lại một băng ghế, chúng tôi bất đắc dĩ phải ngồi chung với nhau. Tôi ngồi làm thơ, nàng thì xem báo. Rồi âm nhạc nổi lên, tôi hỏi: “Thưa cô! Cô có muốn khiêu vũ chẳng? Điệu nhạc này tuyệt quá!” Nàng gật đầu đứng lên, chúng tôi bước ra sàn nhảy, rồi trò chuyện, sau đó là cùng ra công viên ngắm nước phun lấp lánh dưới ánh trăng, và tức cảnh sinh tình, tôi không ngăn được tiếng nói: “Anh yêu em”. Nàng gật đầu:
- Lãng mạn và thơ mộng quá nhỉ
- Nhưng chúng tôi đều là những người muốn tạo những cái thật ly kỳ. Cũng như hai cánh sao thoát khỏi quỹ đạo, tình cờ gặp nhau trong không gian để rồi yêu nhau.
- Còn về sau?
- Có một lúc chúng tôi rất thuận hòa với nhau, bình dị như những cặp tình nhân khác. Sinh nhật của tôi, nàng đã lấy những sợi tóc của nàng đan thành một chiếc túi đựng đồng hồ tặng tôi. Tôi giữ kỷ vật rất lạ và đồng thời, tôi cũng tặng nàng một vật, nàng chỉ định phải là những gì đang có sẵn trên người tôi. Nhưng tóc tôi chỉ có mấy sợi, - Mục Địch đưa tay sờ dùm tóc bạc trên đầu, cười nói – có cạo sạch cũng không đủ làm thành một chiếc thắt lưng cho nàng.
- Kết quả như thế nào?
- Về sau chúng tôi phải xa nhau, tương tự như những vì sao sa.

- Lý do?

- Một hôm chúng tôi lại gặp nhau trong quán đó, cùng một hoàn cảnh, cùng một bản nhạc. Nàng uống cạn ly rượu và thản nhiên nói: “Tôi không còn yêu anh nữa, tôi đã tìm được người tôi yêu thật lòng rồi!” Tôi đã biết sẽ có một ngày như vậy nên cũng ung dung đứng lên chúc mừng nàng. Nàng cũng nhỏ vài giọt nước mắt vào ly rượu của tôi và hỏi: “Anh có hận tôi không?” Tôi ngớ ngẩn gật đầu.

- Cậu đau khổ lắm nhỉ?

- Cũng không đến nỗi như vậy, nhưng tôi không như những người tầm thường khác thất tình thì căm hận, chán đời. Tôi thì không, tôi phảng phất như đã hiểu được cái bi kịch trong đó người ta phải rơi lệ. Bốn năm học kịch nghệ ở Hoa Kỳ, cái gì chưa học được giờ đây đã có dịp nghiên cứu bởi vì tôi đã thực sự trở thành diễn viên trong vở bi kịch này rồi.

- Thảo nào cậu lại muốn bỏ đi.

- Sang Nhật để khảo sát các cách giải trí của họ thật ra cũng chẳng hứng thú gì, chỉ có thể coi là đi du lịch vậy thôi – Mục Địch phá lên cười – Anh đừng nên buồn cho tôi, biết đâu tôi sẽ gặp một lưu tình khác,...

Loa phóng thanh mời hành khách hãy chuẩn bị lên phi cơ. Mục Địch vội vã từ giã. Khi tôi đưa hân lên cầu thang, hân thấp giọng nói:

- Tôi dám đánh cược, chắc chắn cô nàng đang đứng trên xe lam nhìn trộm tôi.

- Sao cậu dám quả quyết như vậy?

- Tôi đoán không sai đâu. Tình cảm và lý trí của nàng rất chênh lệch

- Không hẳn như thế đâu. Có lúc nàng tỏ ra rất mực thướt.

- Anh dám đánh cược với tôi không?

Tôi nhớ đến thái độ lạnh nhạt của Bạch Lộ:

- Thế nào cậu cũng thua.

- Nếu tôi thắng thì sao? – Mục Địch siết chặt tay tôi – Chúng ta quân tử nhất ngôn, anh phải thay tôi an ủi nàng. Theo tôi biết, có lẽ anh là người bạn duy nhất của nàng.

- Tôi và nàng quen nhau không lâu, lại ít có dịp gặp nhau.

- Bây giờ anh có quyền yêu nàng và nàng cũng cần có tình yêu.

- Cậu càng ngày càng điên rồ. Tôi đâu có nghĩ thế.
 - Anh hiểu lầm tôi chứ tôi đâu có điên. Ý tôi nói yêu đương không phải là tình yêu trai gái mà là nàg cần sự che chở của người thân vì nàg rất đáng thương do đó mà tính tình nàg thay đổi rất kỳ cục.
 - Thôi đi đi! Đến Nhật nhớ gửi một ít hình ảnh về cho tôi nhé.
- Mục Địch mỉm cười, miệng huýt sáo, tay không hành lý, trên vai toong teng một chiếc máy ảnh lặc lỡg giữa đoàn người tay xách nách mang, thân nhân xúm xít.

Từ Tốc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 41

Bầu trời thật âm đạm. Phi cơ phản lực cất cánh vụt chốc đã biến mất trong áng mây dày đặc. Tôi chợt nhớ đến vụ đánh cá với Mục Địch bèn đưa mắt nhìn quanh. Quả nhiên, Bạch Lộ đang đứng trong một góc trên bao lơn, nàng mặc chiếc robe màu đen, mang kính đen, sắc tay đen, một chiếc dù hoa sặc sỡ, to tướng che khuất khi nàng không muốn để lộ tung tích. Dường như nàng đã trông thấy tôi, không đợi tôi lên tiếng gọi, nàng đã lầm lũi bước về phía tôi.

- Tôi biết thế nào anh cũng đến đây, thành thử tôi đứng ở đây đợi anh từ này giờ - Nàng cố nén cơn xúc động, nhưng nụ cười của nàng không được tự nhiên lắm.

- Cô có trông thấy Mục Địch?

Nàng gật đầu:

- Tôi không được vẫy tay chào anh ta và chắc chắn không bao giờ anh ta nghĩ tôi tới đây tiễn bước anh ta.

- Xem ra tinh thần của cô không được thoải mái lắm. Cô dùng điểm tâm chưa?

- Trong xe của tôi có sẵn thức ăn và sữa tươi, nhưng tôi nuốt không trôi.

- Bây giờ tôi đưa cô về nhà nhé?

- Vây là nhất rồi! Cảm ơn anh! Bây giờ tôi muốn về nhà nằm trong lòng mẹ ngủ một giấc ngon lành! – Bạch Lộ cặp tay tôi bước xuống cầu thang – Trời nóng thế này mà tôi cứ thấy ớn ớn lạnh.

Tôi hiểu tâm trạng của Bạch Lộ, lý luận thế nào thì cũng đã có lúc nàng và Mục Địch yêu nhau tha thiết. Tuy rằng cả hai cố che giấu tâm sự, nhưng dễ gì giấu kín được nỗi lòng. Chúng tôi lặng lẽ đi đến chỗ đậu xe. Bạch Lộ lấy khăn tay ra, cột tóc lại, mở cửa xe và ngồi vào tay lái. Tôi nói:

- Để tôi lái cho.

- Được rồi anh! Lúc này là lúc tôi phải lái xe. Cõi lòng tôi là một đoạn

đường mà tôi thật cầu mong bốn chiếc bánh xe cán cho nó dẹp xuống.

Tôi không dám khơi động tâm sự của nàng, dù chỉ là an ủi. Tôi biết hiện giờ nàng cần cởi bỏ cái gút trong tâm hồn. Rời khỏi phi trường, tôi tưởng Bạch Lộ lái xe về thành Cửu Long, nhưng nàng đã quay đầu xe lại nhanh như gió, lao về hướng Thanh Thủy Loan (vũng Thanh Thủy).

- Cô đi đâu?

- Tôi cũng không biết!

- Đến Thanh Thủy tắm biển hả?

- Tôi chỉ muốn phóng xe thật nhanh thôi.

Tôi không dám hỏi tiếp vì Bạch Lộ đã nhấn lút ga, những chiếc xe bị bỏ rơi đều nhìn theo với ánh mắt kinh dị.

- Phía trước là hăng phim, chúng ta vào chơi nhé? – Tôi định dựa vào nguyên cơ này để làm cho tâm lý nàng lắng dịu.

- Tôi đã có cơ hội để đóng phim, nhưng tôi đã từ chối.

- Sao uổng vậy?

Nàng lườm tôi:

- Dĩ nhiên là anh đã biết vì sao rồi?

Trò chuyện với nàng trong lúc này sẽ nguy hiểm. Tôi không nói nữa. Khi gần đến hăng phim, nàng tăng thêm tốc độ, tôi đành phải e dè lên tiếng.

- Cô lái nhanh quá, như vậy nguy hiểm lắm

- Anh sợ à? – Bạch Lộ thích chí cười – Loại xe đua này có thể chạy đến 220 cây số một giờ, tốc độ này có là bao.

Quả nhiên, nàng lại tinh nghịch tăng tốc độ lên 160 cây số một giờ, chiếc xe phóng trên đường đèo như muốn bay bổng. Tôi không muốn lộ vẻ sợ hãi vì như vậy càng khiến nàng càng làm già thêm.

- Người Đức không hề bị chiến bại! – Nàng bỗng cúi xuống hôn lên bánh lái – Ít nhất hăng chế tạo xe của Đức cũng giữ được tiêu chuẩn thời tiền chiến.

Tôi hoảng sợ vì hành động quá nguy hiểm này.

- Tôi yêu nó, vì nó không hề lừa dối tôi, - Nàng lại hôn lên bánh lái – Đây là một vật duy nhất không lừa dối tôi trên thế gian này.

Tôi đưa tay giữ lấy trái tim vì sợ nó nhảy ra ngoài mắt. Nàng lại tinh nghịch

hôn một cái, tim tôi lại nhảy lên.

- Anh muốn đi đâu? Tôi lạc đường mất rồi, anh hãy cho tôi biết nhanh lên, bằng không tôi lái xuống biển mất.

- Trên đồi kia có bãi cỏ rất đẹp, chúng ta đến ăn sáng nhé?

- Có đường đi không?

- Phía trước có một con đường nhỏ.

Tôi nghĩ khi xe leo dốc, tự nhiên tốc độ sẽ giảm xuống. Quả nhiên, nàng đã giảm tốc độ, chậm rãi bò lên đồi. Đến gần bãi cỏ, tôi mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

- Mệt quá! – Nàng phóng xuống xe, tựa vào thân cây xoài dài người ra thở hổn hển – Anh mang hộ thức ăn và mấy quyển sách xuống, trên đó có hai cái ghế xếp, dưới đất nhiều kiến quá.

Tôi mang tất cả xuống, Bạch Lộ vội vàng trải ghế ra nằm dài người rồi lấy sách gối đầu.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn trời u ám rồi lầm bầm nói:

- Lúc này tôi đi tham dự đám tang, giờ lại có cảm tưởng như bị đặt vào quan tài!

Tôi đã hiểu ít nhiều tâm sự của nàng:

- Cô đói lắm không? Bây giờ cô muốn ăn gì nào?

- Cho tôi xin một ly rượu! Trên xe có hai chai rượu đấy.

- Cô không nên uống rượu trong lúc bụng đói, sữa tươi nhé?

- Không phải rượu mạnh, bia hộp đó mà. Không sao đâu. Buổi sáng thức dậy tôi đã uống một hộp rồi.

Tôi yên lòng lấy bia cho nàng, và chiều nàng, tôi cũng uống một hộp. Bạch Lộ cười héo hắt:

- Nếu là whisky hay rượu thì chúng ta có hy vọng rơi xuống biển rồi. Thế thì anh bị uống mạng, anh không nên chết chung với tôi.

- Tôi phục tài lái xe của cô lắm.

- Thật ra tôi mới chỉ lãnh bằng chưa được ba tháng, nhờ nước hoa và sắc đẹp mà tên chấm thi phải cấp bằng cho tôi đó.

- Thật thế à?

Bạch Lộ đứng dậy, lấy trong ví ra một mảnh băng lái. Tôi bất giác rùng

mình vì bằng lái được cấp chưa đầy ba tháng thật mà đã có tới hai mảnh giấy phạt, một là chạy xe quá tốc độ, còn một là đậu xe ẩu.

- Nóng chết đi được! – Bạch Lộ ngại ngùng nói – Tôi cởi bớt áo nhé? Tôi mặc đồ tắm thay cho đồ lót vậy.

- Cô có thể xuống tắm biển!

- Không! Tôi chưa muốn chết. Nếu khi nào tôi chán sống, tôi sẽ chọn eo biển xinh đẹp này để chôn vùi cuộc đời.

- Tôi không thích cô nghĩ đến những việc tầm phào đó.

- Thật đấy. Nếu tôi chết đi và nếu anh còn nghĩ đến tôi, xin anh mua một vòng hoa đen thả trên mặt biển để nó trôi đi, nó trôi đến đâu linh hồn của tôi sẽ ở đó.

Tôi cố xoay chuyển tâm trạng của nàng:

- Bạch Lộ, cô đừng nói lẫn thân nữa. Nằm nghỉ ngơi cho thêm khỏe đi.

- Tôi không thể yên nghỉ được, tôi không thể ngừng nói chuyện được – Bạch Lộ lấy khăn tay che mặt – Anh phải nói chuyện gì đó với tôi để tôi đỡ buồn. Anh là người bạn duy nhất của tôi đó.

- Đúng, chúng ta có thể tạm gọi là bạn thân.

- Thực sự tôi chưa có bạn bè đúng nghĩa của nó – Nàng khẽ thở dài – Đối với đàn ông, tôi chỉ là một động vật. Khi tôi là chuột, đàn ông là mèo. Khi tôi là loài ong, vũ khí của tôi là kim độc. Nhưng anh có biết không, đem kim để chích kẻ thù thì chính tính mạng của nó cũng tiêu ma.

- Không, có lẽ cô cũng không hiểu rõ con người mình, cô là một cô gái rất ngoan, cô không nên tiêu cực như vậy!

Bạch Lộ giận dữ nói:

- Anh không phải là người bạn tốt! Sao anh không trách mắng tôi! Tôi đã làm đau lòng Mục Địch, tôi không thành thật với Hà Phi, tôi lợi dụng người khác quý mến tôi để trả thù hai tên lính thủy, những việc đó anh đều chứng kiến. Hãy còn những điều anh chưa biết, nhưng tôi không thể nói hết là vì tôi muốn giữ một ít ấn tượng tốt của anh với tôi, bởi vì tôi cần bạn,... - Bạch Lộ bỗng phá lên cười – Tôi tham lam quá, tôi mong có một người bạn trong vai trò một người anh, yêu thương tôi, mắng chửi tôi, và ngay cả đánh đập tôi.

- Bạch Lộ! Cô quả là tham lam thật đấy, cô có một người mẹ như vậy là đã hạnh phúc hơn nhiều người rồi. Tôi là người thiếu tình mẫu tử nên tôi hiểu điều đó lắm.

- Mẹ tôi ư? – Bạch Lộ uống cạn một hơi hết nửa hộp bia còn lại và ném chiếc hộp không xuống đời, cười ghê rợn hơn.

- Tôi không nói sai mà!

Tôi kinh dị bởi tiếng cười quái dị của nàng:

- Mẹ tôi nói gì với anh vậy? – Bạch Lộ thần thờ hỏi tôi.

- Không nói gì cả. Bà bảo cô là một đứa con gái ngoan

- Bà ấy bảo như thế thật à?

- Thật đấy

- Bà ấy cũng tự nhận mình là một người mẹ hiền à?

- Tôi công nhận bà là một người mẹ hiền. – Tôi sực nhớ bà Hoa không thích một người bạn nào đó của nàng – Cô đừng hiểu lầm bà cho dù bà một đôi khi không làm cô vui lòng, nhưng lòng dạ của bà vẫn chỉ nghĩ đến hạnh phúc của cô.

- Cảm ơn anh!

Tôi thấy mặt nàng đỏ ửng. Nàng say rồi, tôi nói:

- Cô say rồi!

- Vâng! Say... rồi... - Nàng chống dù lên, luôn tay quay vòng tròn chiếc dù

– Tôi nhìn thấy xã hội xa hoa nè! À, anh còn rượu không? Nàng cười khúc khích

Tôi định lấy chai sữa tươi cho nàng nhưng nhìn lại thì nước mắt nàng đang tuôn xối xả. Tôi kinh ngạc tột độ:

- Sao cô lại khóc?

Bạch Lộ lắc đầu, lấy dù che mắt khóc nức nở:

- Có chuyện gì vậy cô Bạch Lộ?

Tôi hoảng sợ, nhưng tôi nghĩ phải để cho nàng trút hết nỗi buồn phiền tích chứa trong lòng nên lặng lẽ bước đến vuốt ve mái tóc của nàng.

Năm phút sau, tôi nhỏ giọng nói:

- Đừng buồn nữa, Bạch Lộ. Tôi đã biết chuyện của cô với Mục Địch, hiện nay anh ta hiểu cô lắm.

Bạch Lộ ghen ngào nói:

- Không ai hiểu được tôi đâu!

- Ít nhất anh ta cũng hiểu được tình cảm của cô và anh kia, anh ta chẳng oán hận cô chút nào cả.

- Đó là giả dối, những người càng hiểu tôi thì càng hận tôi.

- Có vật chứng minh đây! – Tôi sực nhớ đến món quà mà Mục Địch nhờ tôi gửi cho nàng, tôi lấy đưa cho nàng – Cô hãy xem đây là vật gì. Tôi mở cho cô nhé?

- Để tôi mở cho – Bạch Lộ ngồi bật dậy, lau qua đôi mắt ướt và giật lấy cái hộp xé vội ra. Bên trong là một hạt xúc xắc, trên mặt có một chấm tròn màu đỏ.

- Món quà này có ý nghĩa gì vậy?

Bạch Lộ ngơ ngẩn nhìn lại xúc xắc, chẳng nói một lời.

- Đó là lời chúc may cho cô đó. Mình còn có thể dùng nó để chơi cờ bạc nữa.

Bạch Lộ lôi sợi dây chuyền trên ngực ra, sắc mặt thay đổi thật nhanh, toàn thân nàng không ngớt run rẩy. Nàng đề mạnh tay lên ngực, lão đảo đứng lên rồi bước đến vịn vào thân cây, đầu gục xuống.

- Sao vậy, Bạch Lộ? – Tôi hồi hả bước đến cạnh nàng.

Bạch Lộ lắc đầu ho và nhả ra một ngụm máu:

- Sao, cô bệnh à? – Tôi đỡ nàng ngồi xuống.

- Không... anh yên tâm – Nàng ngả vào lòng tôi, nhắm nghiền mắt.

- Cô nghỉ đi – Tôi lấy khăn tay lau vết máu bên miệng của nàng.

- Anh thoa hộ ngực cho tôi, tức quá! – Nàng thấp giọng nói – Một lúc là khỏi ngay.

- Cô bị bệnh phổi à?

- Không, tôi không chết được đâu, có lẽ bệnh cũ tái phát. Bác sĩ bảo tôi không được tức giận hoặc sầu não. Yên tĩnh nằm nghỉ một hai hôm là khỏe ngay.

Tôi không dám khơi chuyện nữa. Đưa tay mò được chai sữa tươi, tôi đưa chai vào miệng nàng.

Nàng uống lấy hai hớp, tùm tùm cười khẽ nói:

- Cảm ơn anh!

- Tôi sẽ đưa cô vào nhà thương!

Nàng lắc đầu:

- Thế thì tôi sẽ đưa cô về nhà. Tôi có quen một ông bác sỹ, ông ta sẽ đến nhà cô khám bệnh mà không lấy tiền đâu.

- Có gì quan trọng như vậy. Như thế càng làm cho bệnh của tôi trầm trọng thêm! – Bạch Lộ nắm lấy tay tôi – Tôi biết rõ bệnh của tôi hơn là bác sỹ. Trong một tuần lễ, anh đừng nên đến thăm tôi để mẹ tôi khỏi lo lắng.

- Bây giờ cô thấy đỡ chưa?

- Tôi hơi cảm thấy lạnh, xin anh ôm chặt tôi – Nàng hôn hển nói – Như ôm em gái của anh vậy.

Tôi làm theo lời nàng, đưa tay lấy áo khoác kín người nàng.

- Bây giờ đã khỏe hơn nhiều rồi – Nàng rưng rức khóc – Tôi nhớ mẹ tôi lắm, bà rất đáng tội nghiệp.

- Chút nữa tôi sẽ đưa cô về nhà!

- Anh có bằng lòng hôn tôi không? Hôn vào trán tôi nhé?

Tôi hôn nhẹ lên trán nàng và thấy hâm hấp nóng:

- Tôi muốn ngủ ở đây – Nàng uể oải nhắm mắt lại – Khi tôi ngủ say, anh mang tôi lên xe về nhé?

Mười phút sau, tôi cũng tựa vào gốc cây ngủ mất.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 42

Không hiểu tôi đã làm gì phiền lòng Lưu Triết mà hăn lạnh nhạt với tôi ra mặt, ngay cả một lời chào buổi sáng cũng lờ luôn.

Ban đầu tôi cũng không để ý. Thấy hăn sửa soạn để đi, tôi hỏi xã giao, hăn cũng thờ ơ lắc đầu. Khi dùng điểm tâm, tôi bàn với hăn về tin tức quốc tế, chưa đợi tôi nói dứt câu, hăn đã tìm cơ bỏ đi mất. Đi quanh quần trong phòng, suy đi nghĩ lại mà cũng không sao hiểu được nguyên nhân. Càng nghĩ càng thêm rối trí, dần dần tôi ngủ quên đi. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi nghe thấy tiếng bước chân ngoài phòng khách. Tôi phóng xuống giường, mở cửa phòng ra.

Phòng khách im lìm chẳng có một ai, nhưng trong góc tường có một người gầy gầy, tay cầm phất trần, phẩy bụi bặm trên bàn. Tôi kinh ngạc sững người. Ngay khi đó, người kia cũng vừa quay lại. Không tưởng tượng nổi, ông ta là lão Trần.

- Dạ, chào bác – Lão mặc bộ âu phục màu vàng sậm, mang giầy da, tóc chải láng mượt – Suýt tí nữa tôi không nhận ra bác.

- Phải chăng vì cái bộ đồ này? – Lão đưa tay kéo chiếc cà vạt màu đỏ tía – À, kiểu này xưa quá rồi, cả hai mươi năm nay, mãi đến hôm nay tôi mới lòi trong rương ra đấy.

- Dạ... - Tôi đưa tay dụi đôi mắt ngái ngủ, cài nút áo lại.

- Vừa ăn sáng xong mà đã ngủ rồi, thói quen này không tốt đâu! - Lão húng hắng ho, bỏ phất trần xuống, với tay lấy chiếc gậy – Cậu phải sống cho quy củ một chút, tôi không tin nhà văn nào cũng lười biếng.

Tôi ngượng ngùng nói lảng:

- Bác vào đây có việc gì không?

- Tôi tìm Triết có chuyện. Sẵn dịp xem lại đồ đạc. Tôi sợ các cậu làm hỏng mất quá!

- Bác yên tâm, chúng tôi rất ít khi dùng đến. Cho dù có bạn bè thì họ cũng

không thích chiếc ghế gỗ cứng ngắc này đâu. Triết đi vắng rồi, dường như anh ta đang giận ai đó.

- Tôi thấy phòng của cậu ấy trống không, chẳng có gì cả. Cả đến cửa phòng cũng không khóa. Bê bối quá, may mà ở đây không có cướp vặt mà cô Vân cũng thật thà. Tuy nhiên, cũng không nên lơ đãng quá như vậy! Nói xong, lão cầm gậy lên, lững thững đi xuống lầu.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 43

Trương Đức Sanh đi Ma Cao về có mang theo nhiều thổ sản cùng vài chai rượu Tây miễn thuế. Hắn rủ tôi đến nhà Phụng để mừng giáo sư Trung đã bình phục.

Thấy chúng tôi đến, Phụng vui mừng ra đón và mời chúng tôi vào phòng khách. Tôi chưa kịp mở miệng, nàng đã tranh nói trước.

- Hoàn cảnh của anh cũng không hơn gì tôi mà sao lại cho chúng tôi vay làm gì?

- Hôm nay tôi cũng định hỏi cô về việc này. Hôm qua tôi gọi điện thoại đến nhưng cô đi vắng, cô có làm chẳng?

- Người làm của chúng tôi tuy già cả lẫn thần thật nhưng không đến nỗi lầm lẫn đâu. Hơn nữa, trên giấy có đề tên anh mà?

- Chính tôi cũng không hiểu ai đã lấy danh nghĩa của tôi để làm việc này.

- Không phải anh sao?

- Lẽ dĩ nhiên là không. Nhưng tôi cũng như cô, rất cảm tạ lòng tốt của người đó.

- Thế thì ai vào đây chứ?

- Rất có thể là bạn bè của giáo sư

Phụng ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi lắc đầu

- Vì thế nên tôi không thể nhận chi phiếu này – Tôi giao trả chi phiếu cho nàng.

- Việc lạ lùng gì thế này? – Nàng thoáng do dự - Phải tìm cho ra căn nguyên mới được.

- Trong số bạn bè của giáo sư, cô có thể đoán ra người nào đã cố ý giúp đỡ mà không muốn cho người chịu ơn biết không? Như ông hiệu trưởng hoặc các vị giáo sư trong trường chẳng hạn.

Phụng quả quyết:

- Bạn đồng nghiệp của cha tôi cũng nghèo như chúng ta. Còn ông hiệu

trưởng, cái lão keo kiệt kia, không nợ lương của mình đã là may lắm rồi.

- Còn bạn bè nào khác trong giới thương mại thì sao?

Phụng đang suy nghĩ thì Đức Sanh đã ôm một đồng quà đi vào. Tôi kể lại việc này cho hẳn nghe, hẳn cũng thắc mắc không kém.

- Chúng ta hãy vào thăm giáo sư đi, ông ấy có thể biết! – Đức Sanh ân cần dặn dò tôi – Mình phải để ý đến tâm trạng của ông ta, coi chừng ông tức giận vì ông không bao giờ nhận ân huệ của ai cả.

Thực ra thì giáo sư Trung vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Mỗi ngày ông chỉ có thể chống gậy đi dạo giây lát, và thời gian còn lại là nằm trên giường nghỉ mệt. Vết thương sắp lành, thế mà tinh thần lại xuống thấp hơn mới kỳ. Đức Sanh và tôi ngồi trên giường với ông rất lâu, nhưng ông chỉ nói vài lời cảm ơn rồi thôi. Đức Sanh gợi chuyện:

- Khi bác giải phẫu xong, bác có nhớ đã nói gì với chúng tôi không?

Giáo sư Trung lắc đầu.

- Bác có nhớ làm sao bác bị thương không?

- Không rõ nữa – Giáo sư Trung ngẫm nghĩ một hồi rồi thấp giọng nói – Tôi trông thấy một đóa hoa, một con chó và còn...

- Bác có nhớ số xe không?

- Tôi ghét con số lắm

- Bác có muốn tìm chủ xe không?

Giáo sư Trung lắc đầu. Có lẽ ông vẫn chưa phục hồi trí nhớ, nhưng thái độ của ông rất trầm tĩnh.

Tôi vừa định hỏi thăm về người đã mượn tên tôi để tặng tiền cho ông ta thì Đức Sanh đã nháy mắt ngăn và nói lảng đi:

- À, bác thích ăn gì cứ nói cho tôi biết, tôi đi mua cho.

- Các cậu ra ăn cua đi – Giáo sư Trung tựa hồ như vẫn bình thường – Bác sỹ Vi bảo phải kiêng nhiều thứ lắm nên tôi không ăn được gì đâu, các cậu cứ tự nhiên ăn đi.

- Máy hôm nữa tôi sẽ mời bác uống rượu – Đức Sanh thân thiết bắt tay ông ta – Bác có muốn uống rượu không?

Giáo sư Trung khẽ thở dài:

- Từ nay tôi sẽ bỏ rượu luôn, vì con Phụng, tôi phải sống thêm vài năm.

Cậu có thuốc không?

Đức Sanh đốt cho ông một điếu xì gà, ông gắn vào môi, hít lấy hít để, đưa tay lên như để chào chúng tôi. Ra khỏi phòng ông, chúng tôi vào phòng khách. Có mặt Phụng, tôi đành phải nói với Đức Sanh:

- Xem ra tinh thần của giáo sư Trung khả quan hơn rất nhiều ấy nhỉ? Nhưng chỉ có tính tình hơi đổi khác thôi.

- Dường như tinh thần của ông bị xúc động rất mạnh. Càng tỉnh táo thì càng khó giải quyết, tôi nghĩ vậy nên mới bảo cậu đừng nhắc đến món tiền đó. Người biểu tiền có lẽ liên quan đến tâm sự của ông cũng nên.

- Cô có gặp mặt người đưa tiền không? – Tôi quay sang hỏi Phụng.

- Hôm đó tôi đi hết thuốc không có nhà.

- Bà người làm chắc còn nhớ.

- Hỏi bà ta cũng vô ích thôi, bà ta lẩm cẩm lẩm – Phụng cười thiếu não – Tôi cũng đã hỏi bà ta, bà ta nói hết nửa ngày trời mà cuối cùng cũng không rõ người mang tiền đến là đàn ông hay đàn bà nữa! May mà bà ta còn nhớ là chính anh đã sai người đẩy đến đây.

Đức Sanh lên tiếng ngăn:

- Thôi, khỏi phải tra nữa. Nếu người ta đã cố ý làm thế, đương nhiên người ta sẽ có cách để giấu hành tung.

Tôi vẫn cố hỏi:

- Cô có biết sự giao tiếp của giáo sư gần đây không?

- Tôi không bao giờ để ý đến việc này – Phụng ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Trước khi xảy ra tai nạn, đêm nào ông cũng ra ngoài dạo mát. Uống đã rồi mới về. Tôi đã lo là có chuyện không may mà rồi cũng không tránh khỏi.

Tôi quay sang Đức Sanh:

- Cậu có cách nào để dò ra không? Tôi tin là cậu có đủ thông minh và khả năng để làm việc đó.

- Tôi nghĩ là không cần, vì muốn tháo gỡ nghi vấn này, mà khơi gợi đến vết thương lòng của giáo sư Trung thì không nên nghĩ đến làm gì.

Người làm mang ra một mâm cua nóng hổi. Đức Sanh vui vẻ khui chai Brandy. Mọi người cùng nâng ly chúc mừng cho sức khỏe của giáo sư Trung, Phụng cũng phá lệ uống một hớp rồi bước xuống nhà bếp.

- Công tác của cậu ở Ma Cao có kết quả chưa?
 - Khó lắm! Tên kia xảo quyệt như một con cá trạch, tôi vừa hay tin hẳn sang Ma Cao thì hẳn quay trở về Hương Cảng. Hiện giờ không biết chừng hẳn đã chuồn sang Tân Gia Ba rồi cũng nên.
 - Tên Việt gốc Hoa mà cậu đã nhờ Bạch Lộ hỏi thăm hôm nọ đấy à?
 - Ừ! Mà phải công nhận hẳn giỏi thật, chuyên môn chơi trò ú tim với tôi. Ngượng một điều là cho đến bây giờ tôi vẫn chưa biết mặt hẳn.
 - Tình báo của cậu dở quá! Sao cậu không nhờ cảnh sát giúp đỡ?
 - Đây không phải là một vụ bắt bớ! Chúng tôi chỉ cần theo dõi hẳn, lấy được hình ảnh của hẳn và những người đàn bà mà hẳn đã tặng tìu là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.
 - Cậu chưa biết mặt hẳn thì làm sao mà theo dõi hẳn được?
 - Tôi có ảnh của hẳn chứ - Đức Sanh lấy ra một tấm ảnh đưa cho tôi – Cái tên này không bao giờ chịu chụp hình. Tấm ảnh này là do vợ hẳn lấy từ hình tốt nghiệp của hẳn ra đó.
- Người thanh niên trong ảnh rất tuấn tú, trên dưới ba mươi tuổi, đầu đội mũ vuông, tay cầm một cuộn giấy, ảnh chụp lúc tốt nghiệp bác sỹ. Tuy gương mặt hơi gầy nhưng rất sáng sủa. Tôi nhận thấy đôi lông mày hơi giống Robert Lý, nhưng không được khỏe mạnh bằng, cũng không mang kính đen, mà trên môi cũng không có bộ râu đáng ghét kia.
- Cậu có quen người này à? – Đức Sanh dường như đã nhận ra nét kinh dị của tôi.
 - Hơi giống ông chủ của Bạch Lộ.
 - Ừa, Bạch Lộ đã tìm được việc làm rồi à?
 - Có lẽ tên đó muốn quay phim nên định nhờ Bạch Lộ làm tài tử chính.
 - Tên hẳn là gì?
 - Robert Lý, nghe đâu hẳn tốt nghiệp bác sỹ ở Hoa Kỳ.
 - Robert Lý? – Đức Sanh lắc đầu – Người này họ Nguyễn, nhưng cũng không chắc lắm, ông chủ của Bạch Lộ làm nghề gì vậy?
 - Bạch Lộ bảo hẳn làm về du lịch. Gần đây nghe đâu hẳn đang dự định lập một viện bào chế thuốc!
 - Không phải rồi, tên này xưa kia làm thuyền trưởng nhưng sự thực là một

đầu số buôn lậu – Đức Sinh thất vọng – Hãn tới lui thường xuyên các hải cảng lớn ở Đông Nam Á.

- Dĩ nhiên không phải hãn rồi. Một bác sỹ dù có lưu manh cáo già đến mức nào đi chăng nữa cũng không bao giờ làm việc đó.

Đức Sinh cười mỉa:

- Trong đại học xã hội, cậu có lẽ là một học sinh không đủ điểm tốt nghiệp.

- Cậu không tin nhiệm phần tử trí thức đến mức độ đó sao?

- Đây không phải là vấn đề lý luận – Đức Sinh cười cay đắng – Căn cứ theo thống kê của công ty chúng tôi, những tội phạm li dị, lừa gạt, trốn nợ, gian dối và dùng chi phiếu ma, thì phần tử trí thức chiếm 75,8%. Hơn nữa, tội nặng tỷ lệ với học cao.

- Có lẽ căn bản giáo dục không được vững, hoặc là căn bản đạo đức không đủ.

- Đó chỉ là một lý do – Đức Sinh buông tiếng thở dài – Nguyên nhân cốt yếu là ở con đường tiến thân của giới trí thức bị bế tắc. Ngoài những người có thể tìm được cuộc sống cố định, còn những người học về văn chương chẳng dùng ở đâu được cả. Dĩ nhiên, cũng có người cam chịu nghèo khó nhưng cũng có người dùng hết thủ đoạn để kiếm tiền, kể cả những thủ đoạn đê tiện nhất, cái trí thức mà họ đã hấp thụ sẽ là cái vốn liếng để họ áp dụng mọi thủ đoạn một cách hữu hiệu.

- Cậu có tìm hiểu tâm lý phạm tội của họ không?

- Có chứ! Mỗi tội phạm đều có lý do bào chữa, phần tử trí thức càng thiện nghệ hơn vì họ có biết chữ lương tâm! Và họ lợi dụng chữ nghĩa để bào chữa và duy trì hành vi đê tiện của mình.

- Như vậy tại họ không biết cái luân lý chức nghiệp. Những phần tử trí thức thực sự có lẽ không như thế, vì căn bản đời sống của họ vững chắc hơn.

- Trái ngược hãn! Vấn đề nghề nghiệp của những người tốt nghiệp trung học có lẽ dễ giải quyết hơn. Họ làm thư ký, thấp hơn nữa là tài xế, bán vé và ngay cả các công việc lao động. Nhưng đối với những nhà trí thức thì không phải là chuyện dễ giải quyết vì không ai dám nhận một bác sỹ đi mở phòng mạch và không có khách. Cái tâm lý này cũng không lấy gì làm lạ, nói tóm tắt, những người không có căn bản đời sống, thì không đáng nói

đến nhân cách gì nữa...

Đức Sanh thao thao bất tuyệt mãi đến khi Phụng mang thêm một mâm cua ngon lành nữa hẳn mới chịu im tiếng.

- Còn một món canh và một món ăn nữa thì có thể dùng cơm! Vừa rồi nghe thấy hai anh bàn luận hăng say quá, mắng mỏ nhà trí thức nào vậy?

Tôi nói:

- Chúng tôi chỉ nói tổng quát chứ không riêng một cá nhân nào cả!

- Vấn đề này tôi đã nghe đầy cả tai! Cha tôi mà có bạn đồng nghiệp đến chơi là đem vấn đề này ra mắng người cũng có mà mắng mình cũng có.

Đức Sanh cười:

- Cô có ý kiến gì về những phần tử trí thức không?

- Lúc này tôi có nhớ đến một câu nói của Schopenhauer, triết gia Đức đó – Phụng cười mai mỉa – Ông ta bảo những phần tử trí thức trong thời đại này chẳng khác nào một lũ nhím, khi xa nhau thì buồn tẻ, nhưng hễ gần nhau thì lại đâm chính lẫn nhau.

- Đúng, đúng lắm! – Đức Sanh nâng ly hướng về tôi – Hãy uống một ly, chúng ta hãy cạn ly cho Schopenhauer.

- Giờ đây tôi cảm thấy những nhà trí thức lưu vong như các anh càng giống lũ cua hơn.

Tôi và Đức Sanh cười mỉa máo:

- Ý cô muốn bảo tội tôi ngang như cua ấy hả?

Phụng đưa tay chỉ một con cua và nói:

- Phần tử trí thức đang làm ra dáng vẻ của nó kìa!

Đức Sanh khoái trí uống một hớp rượu:

- Đúng lắm! Đúng lắm!

Phụng duyên dáng nhăn mặt đứng lên:

- Hai anh cứ thông thả mà vừa ăn vừa cãi, tôi xuống nhà bếp lo món canh nhé!

- Cậu biết tại sao Phụng mắng chúng ta không? – Đức Sanh thở dài – Đây chính là ấn tượng mà tôi và Lưu Triết đã gieo vào đầu óc nàng. Chúng tôi cùng phê bình và chỉ trích nhau, người này khinh thường người kia và ngược lại. Thật ra, chúng ta đều bị giam cầm trên hòn đảo bé nhỏ này,

ngoài việc nói khoác cho sướng miệng rồi mơ tưởng, chỉ trích lẫn nhau, còn biết làm gì nữa chứ? Chúng ta mơ tưởng lãnh đạo thời đại, nhưng ngay cả bước chân của thời đại chúng ta còn không theo kịp. Chúng ta muốn làm việc lấy lòng, nhưng lòng can đảm còn thua con chuột nhắt. Ngay cả ba thằng chúng ta cũng không sao đoàn kết, mà lại đẩy trách nhiệm lên kẻ khác. Ngoài ra chúng ta cũng là những kẻ thất bại trên lãnh vực tình yêu, chúng ta không dám yêu, chẳng dám hận và ngay cả đàn bà cũng không tin chúng ta, nhưng chúng ta lại tự cho rằng mình là kẻ tôn thờ chủ nghĩa độc thân.

Có lẽ Đức Sanh đã uống quá độ, hăn càng nói càng phần nộ với cuộc đời. Tôi bèn nói theo cho xuôi câu chuyện:

- Nhưng chúng ta vẫn chưa đến nỗi tồi tệ như viên thuyền trưởng buôn lậu mà trên đầu lại mang chiếc mũ vương kiêu hãnh.
- Có lẽ chúng ta không đủ can đảm và thủ đoạn bằng hăn đấy thôi – Đức Sanh ngắt lời – Gần đây cậu có gặp Bạch Lộ không?
- Cô ta đang ở nhà dưỡng bệnh, cô ta không thích người khác quấy rầy, tôi chỉ viết một vài chữ hỏi thăm cô ta thôi!
- Cậu có giao thiệp với ông chủ của nàng không?
- Chỉ gặp vài lần thôi, tôi không thích hăn, nhưng hăn lại đối xử với bạn bè rất nồng hậu.
- Cậu có biết rõ đời sống của hăn không?
- Hăn là bạn của Mục Địch, có lẽ Mục Địch biết hăn rõ hơn
- Rất tiếc Mục Địch đã đi rồi.
- Tiền Bán Tử cũng quen hăn. Họ đang hợp tác để mở viện bào chế thuốc.
- Tiền Bán Tử ư? Cậu phải cho ông chủ của Bạch Lộ biết Tiền Bán Tử là người không có một chút nhân cách, không biết trọng đạo nghĩa, hợp tác với hăn phải hết sức thận trọng.

Phụng mang canh lên:

- Hai anh lại bàn gì nữa thế?
- Những người bán thuốc giả và những người đều cáng.
- À! Vấn đề này tôi cũng thích lắm – Phụng quay sang Đức Sanh – Anh viết vài quyển tiểu thuyết võ hiệp đi, cha tôi dạo này mê đọc truyện kiếm

hiệp lắm, tôi cũng phải mua ít thuốc nhức đầu để thức học khuya.

- Viết những truyện này dễ dàng lắm, và mua loại thuốc nhức đầu tốt nhất lại càng dễ dàng hơn.

- Vậy tôi xin cảm ơn hai anh trước! – Phụng mỉm cười – Để tôi xuống xem cơm đã chín chưa? Chỉ còn một món nữa là xong.

Sau khi Phụng bước vào trong, tôi lấy hộp Vạn Ứng Đơn ra đưa cho Đức Sanh:

- Cậu xem loại thuốc này có thích hợp với Phụng không?

Đức Sanh vừa xem toa chỉ dẫn, vừa đổ ra hai viên bỏ vào miệng nhai, một lát sau hắt kinh ngạc trở mắt nhìn tôi:

- Thuốc này cậu mua ở đâu thế?

- Robert Lý biểu cho. Hẳn định làm tổng đại lý của loại thuốc này đấy.

- Cậu... Cậu đã bị lừa rồi

- Nhưng tôi có tốn đồng xu nào đâu?

Đức Sanh nháy lên, nhổ thuốc trong miệng ra:

- Cậu có biết đây là gì không?

- Là gì?

- Chất độc đấy! – Đức Sanh vỗ tay lên bàn – Trong có chứa bạch phiến.

- Sao cậu biết?

Đức Sanh lôi trong túi quần ra một chiếc lọ nhỏ:

- Đây là loại A, còn của cậu là loại C, cùng sản xuất trong một hãng. Nhưng của cậu là đồ giả. Hiện nay hãng thuốc đang nhờ chúng tôi điều tra việc này, việc giải hiệu còn là việc nhỏ, chủ yếu là chính quyền đã cảnh cáo hãng thuốc này nếu không tìm ra kẻ giả mạo, họ sẽ thu hồi thẻ bào chế. Không tin cậu cứ mang đi thí nghiệm sẽ rõ.

- Chất độc ư? – Tôi lắc đầu – Cậu nói đùa đấy thôi, tôi không tin là chất độc lại có mùi thơm dịu như vậy.

- Đúng rồi! Hãng thuốc có cho tôi biết cách phân biệt thật giả - Đức Sanh đưa lọ thuốc của hắn cho tôi – Cậu nếm thử xem. Mùi vị của loại thật rất đắng, thứ giả trái lại rất thơm.

- Theo lời cậu thứ này có bạch phiến à? Đừng dọa người ta đấy chứ, tôi đã dùng khá nhiều, sao chẳng thấy gì cả vậy?

- Nó có tính chậm phát! Khi bắt đầu dùng, nó có thể giúp cậu khoan khoái, nhưng sau một thời gian, cậu sẽ thấy loại C không đủ, phải thay loại A. Khi loại A cũng không đủ hiệu lực, lúc đó cậu đã bị nhiễm độc, phải hút thuốc phiện mới đã. Đương nhiên, người bán tất sẽ tìm cậu để tính chuyện làm ăn.

- Nhưng nó có hiệu lực với bệnh phong thấp thực sự! – Tôi vẫn không tin ở sự xét đoán của Đức Sanh.

- Bởi vì ma túy làm tinh thần sáng khoái, lẽ dĩ nhiên là nó có thể làm dịu cơn đau nhức vậy thôi.

- Tôi có chứng minh cụ thể. Hôm nọ tôi có đưa cho mẹ Bạch Lộ dùng thử và nó có linh nghiệm thực sự.

- Đây không phải là vấn đề biện luận. Vừa rồi cậu có nhắc đến mẹ Bạch Lộ, xem ra dạo này cậu và Bạch Lộ thân mật quá nhỉ?

- Thỉnh thoảng tôi có gặp nàng. Thành phố Hương Cảng nhỏ hẹp quá!

Đức Sanh uống một hớp rượu:

- Bạch Lộ không phải là một người vợ lý tưởng đâu, cậu đừng giao du quá thân mật với cô ta mà dây dưa rắc rối về sau này.

- Cậu không nên nói càn! – Tôi giận dữ - Cậu nghe không, tôi cảnh cáo cậu thật đó.

- Được rồi! Được rồi! – Đức Sanh liền xin lỗi – Lỗi tại tôi nhiều chuyện, thật là chó bắt chuột có khác.

- Hiểu lầm! Một sự hiểu lầm to lớn – Tôi vẫn còn tức giận – Cậu không nên đoán càn đoán bậy chứ!

- Đó là tôi nói sự thật. Thời gian có thể bồi đắp tình cảm rồi một ngày kia nó đi đến chuyện yêu đương đâu có xa.

- Cho dù tôi có yêu nàng thì đã sao, huống chi tôi lại không có ý định như thế!

- Cao Mục Địch là một thí dụ cụ thể.

- Nhưng tôi không phải là Mục Địch. Cậu không nên đổ cả trách nhiệm cho Bạch Lộ!

- Đó chỉ là do ở trực giác mà thôi, - Đức Sanh cẩn thận bỏ lọ thuốc vào túi

- Tôi nghĩ rằng, đôi khi những vật có mùi thơm ngon là những vật có chất

độc như loại thuốc này vậy.

- Đừng vợ đũa cả nắm.

- Cậu có biết những loại nấm ở nhà quê không? Những người có kinh nghiệm sẽ cho cậu biết thứ nào thơm, đẹp, thứ đó ăn vào là chết đại ngay!

- Hừ! – Tôi bắt đầu phản công – Tôi nghĩ rằng cậu cũng mến Bạch Lộ phải không? Cậu đã lợi dụng nghề nghiệp để làm thân với cô ta mà không được nên cậu đâm ra thù vặt và nói xấu nàng.

- Thôi được rồi – Đức Sanh tức đến nổi mặt mày đỏ gay – Tôi thề với cậu là tôi không có ý đó!

- Thí dụ như người con gái đẹp như Bạch Lộ mà ưng cậu, cậu không chịu sao? Tôi biết con tim cậu đang cô đơn, tôi không tin là cậu không muốn lập gia đình!

- Nói nhỏ nhỏ tí có được không? Đừng nói nhảm mãi, Phụng nghe thấy thì còn ra cái thể thống gì nữa?

Phụng ở dưới nhà bếp thò đầu ra nói:

- Hai anh la ó gì dữ thế?

Đức Sanh lúng túng nháy mắt rồi cười to, nói vọng vào:

- Chúng tôi đang nói về nấm độc. Có người định tìm cách biến cái có độc thành không độc, đội đá, vá trời, uống rượu Chấm (*) giải khát đấy mà.

Tôi đột nhiên rùng mình ớn lạnh.

Chú thích:

(*) *Chấm*: Một loài chim, lông có chứa độc tố, ngâm trong rượu uống vào chết ngay.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 44

- Tôi mời nhé! – Bác sĩ Vi cao hứng nói – Nghe anh đã dọn đến núi Kim Cương mà tôi không có thì giờ đến thăm, chỉ gặp Triết một hai lần.

- Tôi cũng không có thì giờ đến thăm anh! Tôi cũng ái ngại.

- Anh không tìm ra tôi đâu, tôi cũng dọn đi nơi khác rồi. Có gì chúng ta hãy dùng điện thoại cho tiện. Ông ta đưa cho tôi một tấm danh thiếp.

- Sao, anh định làm nghề này à, không mở phòng mạch nữa sao?

- Sao lại không! – Bác sĩ Vi cười thiếu não - Nhỡ rằng, làm đẹp thiên hạ là bát cơm của những bác sĩ không bằng hiệu của chúng tôi, đâu dễ gì bỏ được.

- Thế anh đâu còn thì giờ làm việc khác nữa?

- Thật ra, đâu có nhiều răng đau cho chúng tôi nhổ hoài! – Bác sĩ Vi thở dài – Như anh đã biết, có mấy người bạn mở một bệnh viện điều dưỡng, tôi đã làm bác sĩ “lậu” tại đó.

- Tôi cầu mong cho việc làm an của anh được thịnh vượng.

- Phải nhờ đến sự giúp đỡ của các anh đấy!

- Tôi không là khách hàng của anh đâu!

- Dĩ nhiên, nếu mọi người đều như anh, thì chúng tôi đã dẹp tiệm từ lâu rồi.

– Bác sĩ Vi khôi hài – Thú thật, chúng tôi phải sống nhờ vào những người bạn cùng nghề với anh đấy!

Tôi hoài nghi hỏi:

- Bộ có nhiều nhà văn đến nhờ anh điều trị lắm à?

- Không, tôi cầu mong cho họ đều mạnh khoẻ cả. – Bác sĩ Vi khôi hài - Nếu như họ ngã bệnh thì những bác sĩ “lậu” chúng tôi còn làm ăn với ai nữa chứ!

- Sao vậy!

Bác sĩ Vi buông tiếng cười nhạt:

- Anh khờ quá! Những tiểu thuyết gia màu vàng kia tạo dựng ra những mối

tình màu vàng, và những bác sĩ “lậu” chúng tôi sẽ thu dọn hậu quả cho họ.
Tôi càng ngơ ngác hơn.

- Lý lẽ này rất giản dị, những tác phẩm màu vàng càng nhiều, thì sự liên hệ giữa trai gái trong xã hội càng loạn. – Bác sĩ Vi nghiêm chỉnh tiếp: - Và nghề phá thai của chúng tôi càng phát đạt.

- Phá thai ư? – Tôi kinh ngạc la lên.

- Nõi khê một tí nào! – Bác sĩ Vi thấp giọng nói – Phá thai là một việc phạm pháp, tôi có nhờ anh quảng cáo đâu!

- Sao anh biết là phạm pháp mà vẫn làm?

Bác sĩ Vi thản nhiên nói:

- Đó là vấn đề nhân đạo! Anh chưa thấy những cô gái khóc than, nếu đã thấy, dù cho phải ngồi tù anh vẫn quyết không từ chối đâu.

- Các anh có bảo đảm an toàn không?

Bác sĩ Vi lắc đầu:

- Không! Cũng may là đến bây giờ vẫn chưa có chuyện chi bất ổn xảy ra, nhưng vì bát cơm, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng sẵn sàng trở thành hung thủ sát nhân!

- Anh cần phải tìm một nghề khác mới được.

- Vì thế tôi mới chuyển sang bào chế thuốc.

- Anh cũng là bạn của Tiền Bán Tử và Robert Lý à?

Bác sĩ Vi lắc đầu:

- Cũng mới thôi, nhờ một bệnh nhân đàn bà giới thiệu.

- Cũng đến phá thai à?

Bác sĩ Vi gật đầu:

- Chúng ta đừng nên nói đến chuyện này nữa, không chừng nơi đây cũng có tai mắt của chính quyền đấy!

Tôi bỗng nhớ đến Vạn Ứng Đơn, liền nói:

- Đúng rồi! Tôi cũng đình phiến anh một việc đây! – Tôi lấy hai lọ thuốc cho anh ta xem – Anh có thể khảo nghiệm giùm tôi không?

- Để làm gì vậy?

- Có người bảo đó là độc phẩm!

- Tôi không làm đâu! Mặc cho có phải hay không tôi cũng không dám làm.

– Bác sĩ Vi cương quyết lắc đầu nói – Tôi khuyên anh cũng đừng nên nhiều chuyện, cho dù tôi có chứng minh được nó là chất độc thì liệu anh có dám xúc phạm đến người buôn nó không? Bọn họ có tổ chức, nếu như họ biết tôi là người hoá nghiệm ra, hừ, trong vòng một giờ đồng hồ tôi sẽ bị thủ tiêu ngay.

- Tôi không muốn tố cáo một ai cả! Chỉ muốn tháo gỡ chút nghi vấn này thôi.

- Thế thì tôi sẽ thử xem! – Bác sĩ Vi nhìn đồng hồ - Tôi còn phải đến thăm giáo sư Trung nữa!

- Tôi mới từ nhà ông ấy đến đây!

Bác sĩ Vi chau mày:

- Các anh chỉ biết sốt sắng với cô Phụng, mà chẳng bao giờ chịu hợp tác với bác sĩ. Thần kinh của ông ta rất yếu, chỉ một xúc động nhỏ cũng có thể gây ra một hậu quả hết sức tai hại.

- Chúng tôi sẽ tuyệt đối tuân theo lời khuyên của anh!

- Hôm nay bệnh trạng của ông ta thế nào?

- Xem ra đã khá nhiều, nhưng ông ít nói! Như vậy có phải là hiện tượng tốt không?

- Trí óc của ông ta cần phải được tĩnh dưỡng một thời gian dài! –Bác sĩ Vi xem đồng hồ, và nói – Thì giờ dành để thăm giáo sư Trung đã bị anh làm trễ mất rồi. Bây giờ tôi phải qua biển để gặp Đức Sanh. Anh còn đi đâu nữa không?

- Tôi cũng muốn về nhà ngay bây giờ!

Trên đường về, bao nhiêu câu hỏi không ngừng quay cuồng trong óc tôi, nào là bệnh của giáo sư Trung, phần tử trí thức, độc phẩm, phá thai... Tôi định về đến nhà sẽ mang những chi tiết này bàn luận với Lưu Triết một phen, có thể hẳn sẽ góp vài ý kiến hay. Nhưng khi nghĩ đến thái độ lạnh nhạt của hắn thì tôi thấy nản vô cùng.

Về đến vườn Hồng Mai, cô Vân vui vẻ cho tôi biết rằng họ đã dùng xong cơm tối, lão Trần từ dưới quê trở về, có mang theo rất nhiều gà và thỏ, hiện còn dành lại một phần.

- Triết đã về rồi à?

- Ông ấy dùng cơm xong, trò chuyện với ông Trần một hồi, rồi vội vã ra phố ngay.

- Còn ông Trần?

- Cũng đã trở lại nông trại rồi!

Dùng cơm tối xong, mãi đến khi tôi viết đầy tám trang bản thảo. Lưu Triết vẫn chưa về. Đây là một việc chưa từng xảy ra từ khi tôi ở chung với hắn, thông thường, cho dù hắn về rất khuya cũng đều cho tôi biết trước, nhưng phen này cả đến điện thoại cũng không gọi về.

Từ Túc

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 45

Mới sáu giờ sáng đã có người gõ cửa phòng. Thói quen của tôi là dậy trước bữa ăn sáng hai mươi phút, bây giờ hầy còn cách bữa ăn hai giờ.

Lẳng tai nghe, không hề có tiếng chuông điện thoại. Tôi nghĩ, có lẽ khách đến tìm tôi, và người gõ cửa là Lưu Triết vì ngoài hăn ra, không một người nào khác dám đánh thức tôi vào giờ đó, nhưng trả lời tôi lại là giọng nói của cô Vân.

- Cô hầy mời vào phòng khách chờ giây lát, tôi sẽ đến ngay!
- Không phải khách! - Giọng nói của Vân rất gấp rút – Ông Triết nhờ đưa cho ông một lá thư!
- Triết làm trò quý gì thế? – Tôi vội mặc quần áo, bực bội ra mở cửa.
- Ông ấy đã đi rồi. Hồi sáng ông ấy về, dọn hành lý xuống, rồi nhờ tôi ra gọi xe cho ông ta!

Tôi mở thư ra, chỉ một mảnh giấy nhỏ, Triết sơ lược cho biết là hăn dọn đến nhà một người bạn, xin tôi thứ lỗi vì đã không báo trước, ngoài ra còn một tấm chi phiếu một ngàn ba trăm đồng, tám trăm là để trả cho tôi, còn năm trăm là tiền chi tiêu trong hai tháng qua.

- Lạ thật! – Tôi quay sang hỏi Vân – Cô có biết anh ta dọn đến đâu không?

Vân lắc đầu:

- Ông ấy không hề nói với tôi, khi lên taxi, ông ấy mới trao cho tôi lá thư này, bảo tôi hầy trao lại khi ông thức dậy. Tôi thấy sắc mặt ông ấy không được bình thường lắm.
- Anh ta còn nói gì nữa không?
- Ông ấy nhờ tôi giữ gìn tủ sách và những vật nặng của ông ấy, chờ công ty gia cụ đến chở đi!

Thật không ngờ Triết lại hiểu lầm tôi đến mức độ như vậy, thậm chí cả đến một cơ hội để giải thích cũng không có. Đi đâu để tìm hăn bây giờ? Tôi

chợt nghĩ nếu tìm được Đức Sanh sẽ có biện pháp ngay. Tôi liền gọi điện thoại cho Đức Sanh, nhưng đồng nghiệp của hắn cho tôi biết, vì một vụ án nên hắn đã đi Tân Gia Ba, có lẽ một tuần sau mới trở về được. Tôi đành qua phòng ngủ của Triết, mong tìm được chút manh mối.

Phòng ngủ của Triết thật bừa bộn, đầy những mảnh giấy xé vụn và đốt dở dang. Trong đồng tro tàn tôi nhặt được tập ký sự và một mảnh giấy còn lại một góc, đó là thiên luận triết của Lưu Triết.

Tôi sực nhớ tới Uyển Thu, trước đây hai hôm Triết đã từng đến nhà cô ta tham dự buổi hội thảo. Tôi vội gọi điện thoại đến toà soạn, nhân viên ở đó cho biết, Uyển Thu sẽ có mặt tại phòng triển lãm hội họa lúc mười bốn giờ ba mươi phút, nếu có việc cần thì hãy đến đó để tìm cô ta.

Đến nơi thì Uyển Thu chưa có mặt, tôi đành phải đứng ngắm tranh một hồi thì nàng mới đến. Nhận thấy ở đây trò chuyện không tiện, nên liền mời nàng vào một quán cà phê, sau khi hỏi han vắn vơ một hồi, tôi vào đề:

- Gần đây cô có gặp Triết không?
- Triết à! Có chuyện gì thế? - Sắc mặt nàng chợt thay đổi nhưng lập tức lại thản nhiên cười nói – Hôm kia, anh ấy có đến dự buổi họp với chúng tôi, nhưng ra về sớm lắm.
- Sáng nay anh ta đã dọn đi rồi.
- Ồ! - Uyển Thu ngạc nhiên – Có lẽ tính gàn của anh ta nổi lên rồi đấy!
- Trong buổi họp đó anh ta có lộ vẻ gì khả nghi không?

Uyển Thu trầm ngâm giây lát:

- Tôi nhớ là buổi họp khai mạc không lâu thì có người đến cho biết có một người bạn đến tìm anh ta.
- Ai vậy?
- Tôi không rõ lắm! - Uyển Thu lắc đầu – Tôi chỉ thấy ở xa, dường như là một người đàn ông cao lớn, có lẽ đôi mắt cận thị của tôi lại nặng thêm nữa rồi.
- Trước buổi họp anh ta có nói gì với cô không?
- Không! Tôi nhớ có nhờ anh ta trao quyển tiểu thuyết kia lại cho anh, sau đó anh ta mang bản thảo đến giao và thanh toán tiền nhuận bút, nghe

đâu là để trả cho anh.

- Anh ta không tỏ vẻ gì bất thường à?

- Tôi cũng không để ý! - Uyên Thu lắc đầu với vẻ ngạc nhiên - Lẽ ra anh phải nhận ra chứ!

- Phải, dường như anh ta có hiểu lầm gì về tôi, nhưng thật tình tôi không hiểu đã làm điều gì không phải với anh ta.

Uyên Thu lặng lẽ ngồi suy nghĩ, tôi không muốn làm rộn cô ta, nên đành phải lặng thinh hút thuốc. Một hồi lâu, Uyên Thu khẽ cười hỏi:

- Theo anh thì có lẽ là nguyên nhân gì?

- Tôi đã từng kiểm điểm qua, tôi chưa làm điều gì khiến cho anh ta phiền lòng, nhưng có điều, với việc anh ta lấy tiền nhuận bút để trả nợ cho tôi, có lẽ anh ta cho rằng tôi không được rộng rãi.

- Trên phương diện tiền bạc, Triết không để ý đến đâu! – Nàng lắc đầu.

Tôi cũng đồng ý với nhận xét của Uyên Thu.

- Anh có biết những tiếp xúc thường xuyên của anh ta không? - Uyên Thu cúi đầu có vẻ thẹn - Chẳng hạn như việc kết giao với bạn gái.

- Anh ta không hề nói đến bao giờ cả.

- À! - Uyên Thu chau mày – Anh có hiểu rõ thân thế của Triết không?

- Tôi chỉ quen với anh ta tại Hương Cảng, anh ta rất thông minh, nhưng cũng ương ngạnh lắm.

- Có một điểm anh chưa hiểu, Triết là một người sống trong mâu thuẫn, tinh thần lại có chút bi quan.

- Nhưng anh ta rất thuần khiết.

- Trong xã hội này, người thuần khiết rất dễ nhiễm phải chứng bệnh tinh thần, khoa học gia đang nghiên cứu sự nứt nẻ của hạch tâm trong vật chất, và hiện tượng rạn vỡ tinh thần của nhân loại sớm nhất và mãnh liệt nhất, Triết chính là một ví dụ cụ thể.

- Cô cho rằng đó là động cơ thúc đẩy anh ta bỏ đi à?

- Có lẽ anh đã gây xúc động mạnh trên phương diện tinh thần của Triết, nên đã gây cho tinh thần của anh ta khủng hoảng mau hơn.

- Không! – Tôi quả quyết - Trước đây hai tuần, tôi còn chăm sóc bệnh

trạng cho anh ta, tôi tin rằng sự chăm sóc của tôi chẳng thua gì các nhân viên điều dưỡng khác.

- Anh ấy từng bị bệnh à?

- Phải! – Tôi nhớ đến lời nói dối của tôi đối với cô ta trước kia – Tôi rất ân hận vì đã nói dối cô.

- Nói dối đã trở thành một thói quen của xã hội rồi! - Uyên Thu thản nhiên – Anh ấy mắc bệnh gì thế, khủng hoảng thần kinh à?

- Không, anh ta bị đau răng, đau đến nỗi nói chẳng ra tiếng.

- Anh ấy đã nhổ răng à?

- Anh ta bị sâu răng. Có chuyện gì vậy?

- Không! – Thu tựa vào salon lắc đầu lia lịa.

- Căn bệnh này có liên quan đến việc anh ta bỏ đi không?

- Tôi nghi lắm...- Uyên Thu hoảng sợ lắc đầu – Anh hãy đi tìm anh ấy nhanh lên, càng nhanh càng tốt, nếu để trễ anh sẽ thấy tin không lành trên báo chí.

- Sao vậy?

- Tôi không giấu giếm gì anh. Uyên Thu buông một tiếng thở dài – Tôi là một người đàn bà có chồng nhưng ở riêng, chồng tôi cũng giống như tình trạng của anh Triết, vô duyên vô cớ nhổ mất một chiếc răng, sau đó bị một cô gái như yêu tinh làm cho mê mết. Dĩ nhiên chồng tôi cũng là một người xấu, anh ta chỉ biết đùa cợt đàn bà, nhưng Lưu Triết không thể nào chịu được sự đùa cợt đó đâu.

Uyên Thu xin phép đứng lên vào phòng vệ sinh. Tôi hết sức thất vọng. Uyên Thu kết luận như thế chẳng khác nào không nói. Tôi nghĩ, sự tình không đến nỗi như vậy, và Triết cũng đâu phải một người hồ đồ?

- Thôi! Cũng đã đến giờ rồi! - Uyên Thu từ phòng vệ sinh bước ra, vội vã cầm lấy xác tay. Khi lấy xác tay, tôi thấy tay nàng đang run rẩy.

- Dường như cô không được khoẻ lắm thì phải! Tôi thấy sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng trên trán lại ướt đẫm mồ hôi.

- Ở đây không được mát lắm! Xin gọi giùm tôi một chiếc taxi nhé!

Bước ra khỏi quán, nhìn theo Uyên Thu đến khi nàng bước lên xe, quay lại

mới biết bảng hiệu của quán cà phê này là “Wiseman” (Người thông minh), nhưng tôi cảm thấy dần dần đến gần như ngây ngô, điên dại.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 46

Lại một ngày nữa trôi qua, mà Lưu Triết vẫn không trở về. Càng nghĩ, tôi càng áy náy. Không chừng hẳn đã thổ lộ kế hoạch mới của hẳn với Phụng cũng nên. Nghĩ thế, tôi liền đến thăm Phụng.

Tránh làm rộn đến giáo sư Trung, chúng tôi đi thơ thẩn trong vườn hoa.

Tôi hỏi:

- Cô có gặp Lưu Triết không?
- Tôi gặp anh ta cách nay mười mấy hôm rồi.
- Anh ta không nhắc đến việc dọn nhà với cô sao?
- Sao! - Phụng kinh ngạc nhìn tôi – Anh ấy định dọn đi đâu vậy?
- Anh ta đã dọn đi vào sáng nay, chỉ để lại cho tôi một lá thư thôi.
- Sao vậy? Triết giận anh à!
- Tôi đến đây cốt để hỏi thăm cô. – Tôi thở dài buồn bã tiếp – Hy vọng cô biết được địa chỉ mới của anh ta.
- Không tôi biết gì hết! - Phụng lắc đầu lia lịa – Tôi chẳng biết tí gì cả!
- Trước đây mấy hôm anh ta có đến nhà cô, không có điểm gì khả nghi sao?

Phụng ngẫm nghĩ một lát, rồi nói:

- Anh ấy chỉ hơi khách sáo một chút, nằng nặc đòi vào thăm cha tôi cho bằng được.

Xem ra Phụng chẳng giúp ích được gì cho tôi. Có tiếng ho của giáo sư Trung ở bên tông, tôi sợ kinh động đến ông liền đứng dậy cáo từ.

Ra đến cửa, thì gặp Hà Phi và bác sĩ Vi bước vào. Phụng vừa chào bác sĩ Vi, vừa nhờ Hà Phi đưa tôi về.

Hà Phi vừa quay đầu xe vừa hỏi tôi:

- Bây giờ anh về đâu?
- Nhờ cậu đưa tôi đến một quán cà phê nào đó, tôi muốn chút yên tĩnh.

Xe lao đi, Hà phi có vẻ rụt rè hỏi:

- Anh không nói với Phụng chuyện giữa tôi và Bạch Lộ chứ!
- Không, tôi chỉ mới hỏi dò Phụng, ấn tượng của nàng đối với Bạch Lộ rất mơ hồ.
- Cảm ơn anh! – Hà Phi ngập ngừng nói - Vừa rồi tôi nghe thấy hai người nói chuyện về Triết phải không?
- Phải, cậu cũng biết Triết à?
- Anh ấy không biết tôi, nhưng tôi biết Phụng quý mến anh ấy lắm.
- Không hiểu Triết đã dọn đi đâu, chúng tôi rất lo lắng cho anh ta.
- Chắc không đến nỗi nào chứ! – Phi lắc đầu – Hôm qua tôi mới gặp anh ta mà.
- Ở đâu vậy?
- Tại một quán ăn trong một con hẻm nhỏ, trên lầu quán ăn đó là một sòng bạc công khai nhưng lại bí mật.
- Anh ta có đi chung với ai không?
- Một người đàn ông đứng tuổi mang kính đen.
- Họ đã nói những gì?
- Tôi không nghe rõ, họ nói chuyện nhỏ lắm, mặc dù bàn tôi và bàn họ kề cận nhau. Sau cùng, tôi chỉ nghe được hai người hẹn hò với nhau là sẽ gặp nhau tại chỗ cũ bàn lại! – Phi với giọng hối hận nói – Tôi không biết đã xảy ra việc nghiêm trọng như vậy, nếu không tôi đã nhìn kỹ người kia rồi.
- Cậu có biết hiệu quán ăn đó không?

Phi cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi:

- Tên quán thì quên rồi, nhưng tôi còn nhớ chỗ.
- Tốt lắm, xin cậu cho tôi đến đó đi.
- Anh không uống cà phê nữa à?
- Tôi mong còn gặp Triết ở nơi đó.
- O.K! Hà Phi queo qua một khúc quanh, lao xe về phương hướng ngược lại. Ngã tư đang bật đèn vàng, hẵn đột nhiên tăng ga thêm như muốn vượt qua luân, nhưng vừa đến lần trắng thì đèn đỏ đã bật lên.
- Anh có thấy xe Bạch Lộ không?
- Không!

- Kia! Đó không phải sao! – Hà Phi chỉ tay về phía trước – nàng an vận đẹp thật, nhưng chúng ta lại không theo kịp nàng.

Tôi rất khâm phục nhân lực của Hà Phi, nhưng càng lấy làm lạ bệnh tình của Bạch Lộ sao lại mau bình phục như vậy, tôi nói:

- Đạo này cậu thường gặp nàng lắm à?

- Không thường lắm, nghe đâu nàng mắc bệnh đã hai hôm, có lẽ nàng cố tình lẩn tránh tôi.

- Tốt hơn cậu đừng nên lẩn quẩn ở giữa hai thiếu nữ này.

- Thật ra, các nàng ấy đều không ai thích tôi.

- Cậu đã từng theo đuổi Phụng phải không?

- Tôi tự cảm thấy không xứng đáng với nàng. – Hà Phi lạnh lùng nói – Nhưng có điều vì thường tới lui với nàng nên tôi đã thay đổi rất nhiều.

- Phụng là cô gái rất tốt, ở Hương Cảng, ít có người con gái nào được như vậy lắm!

Hà Phi dường như còn muốn nói gì với tôi, nhưng xe đã ngừng lại trước cửa một quán ăn, hẳn nói:

- Tôi còn phải đưa bác sĩ Vi về, hẹn dịp khác tôi sẽ xin anh chỉ bảo thêm.

Quán ăn đó thật ế ẩm, chỉ có lựa thưa vài người khách ngồi chơi bài Tây, không có Triết, nhưng tình cờ lại gặp được Lâm Việt Sanh.

- Sao cậu lại dùng cơm ở đây? – Tôi hỏi:

- Lúc nãy cháu có gặp ông giám đốc, ông ta mời cháu ăn cơm, - Việt Sanh vui mừng nói – Chú cháu đã sắp về đây rồi, giấy thông hành của ông đã làm xong, chỉ ở lại Hương Cảng một thời gian rất ngắn rồi qua Ba Tây ngay. Nên cháu mới xin nghỉ mấy hôm nay để mua ít đồ lặt vặt cho ông.

- Ô! Khi về phải cho chú biết nhé! Chú rất muốn gặp anh ta tán láo một phen, đồng thời, chú cũng hết sức khâm phục lòng can đảm của anh ta, anh ta chẳng khác nào một vị anh hùng khai sơn phá thạch.

- Nhất định ông ấy sẽ đến tìm chú, lần nào trong thư cũng đều gửi lời hỏi thăm chú. - Việt Sanh vừa gọi bồi bàn vừa nói – Cháu xin phép mời chú xơi mì, bột “nui” Ý Đại Lợi ở đây rất nổi tiếng.

- Cảm ơn cháu, chú cần đợi một người bạn.

- Thế chú uống nước vậy! - Việt Sanh vừa gọi bồi bàn vừa nói – Cà phê đá nhé!

Sực nhớ đến cú điện thoại hăn gọi cho tôi trước đây mười mấy hôm, tôi bèn hỏi:

- Cháu đã hẹn với bạn gái của cháu chưa?

- Dạo này nàng không được khoẻ lắm! - Việt Sanh rụt rè nói – Nàng có bảo rằng qua vài hôm nữa sẽ cho cháu biết sau.

- Tốt lắm, lúc đó chắc chú đã rảnh nhiều.

- Cháu khám phá ra lời nói của nàng đều giả dối cả.

- Cô ta không hề mắc bệnh sao? – Tôi bật cười thành tiếng.

- Mắc bệnh là việc thật, nhưng đêm đến nàng vẫn ra ngoài như thường lệ, nàng chỉ giấu giếm cháu mà thôi.

- Có phải là cô ta lại hẹn hò với giáo sư của cháu không?

- Không! - Việt Sanh lắc đầu – Cháu nghĩ không phải đâu, nàng hiện rất ít lui tới với ông ta.

- Thế thì thuận lợi cho cháu rồi.

- Cháu không màng đến điều đó, cháu chỉ biết làm theo lời chú, yêu nàng, thành thật yêu nàng.

- Cháu định tính thế nào?

- Bước đầu, cháu muốn tìm hiểu về hành động của nàng. Khi gặp nàng, cháu xin nhờ chú giải thích hộ sự hiểu lầm giữa cháu và nàng, sau đó, cháu giới thiệu nàng cho chú cháu biết mặt.

- Chú rất vui lòng nếu giúp đỡ được cháu.

- Chú của cháu không được dễ dãi lắm, đến khi đó thế nào cũng phải nhờ chú nói hộ.

- Chẳng lẽ chú cháu không thích có một người cháu dâu săn sóc cho hay sao?

- Cháu không dám chắc tí nào cả. - Việt Sanh buồn bã nói – Tính của chú cháu rất bảo thủ, sau khi ly dị với thím cháu, thì sinh ra có thành kiến rất sâu đậm với đàn bà.

- Vấn đề không phải ở nơi chú cháu mà ở nơi bạn gái của cháu.

- Nếu không có gì trở ngại, - Việt Sanh vui sướng nói – chúng cháu có

thế sẽ theo chú cháu qua Nam Mỹ.

Việt Sanh xem đồng hồ, giành trả tiền nước, xong từ giã tôi, với một chiếc xe máy cũ rích, lảo đảo chạy trên con đường đầy ổ gà.

Tôi nghĩ: Con đường tình nào cũng gồ ghề và khúc khuỷa tương tự như vậy cả.

Từ Túc

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 47

Tôi tìm ra nhiều số điện thoại của bạn bè thân thuộc với Lưu Triết trên quyển sổ điện thoại của hắn. Tôi gọi lên tiếp mười mấy nơi nhưng câu trả lời nhận được chỉ là sự kinh ngạc và lo lắng, không một ai biết gì cả. Tôi lo lắng thực sự. Tôi rất nghi ngờ cái vẻ kinh hoàng, bối rối của Uyển Thu, và Hà Phi lại cho tôi biết là thấy Triết đi với một người đàn ông không được đàng hoàng lắm. Thành phố này là một thành phố hỗn tạp, có nhiều việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của con người. Không biết làm sao hơn, tôi đăng một rao vặt tìm người trên báo.

Ngay hôm mục rao vặt được đăng, điện thoại của tôi hầu như là không ngừng reo. Có một số là bạn bè gọi đến hỏi thăm, nhưng phần đông là những người “thừa nước đục thả câu”. Bọn họ tưởng Triết bị bắt cóc để đòi tiền chuộc khơi khơi.

Những cú điện thoại này khiến tôi đã phải dở khóc dở cười, nhưng tôi có dám rời khỏi máy điện thoại giây phút nào đâu.

Yên tĩnh được hai tiếng đồng hồ, tôi cố ăn cho xong bữa cơm trưa thì điện thoại reo vang. Thật là lạ lùng vì chính là giọng của Robert Lý, đã lâu lắm tôi không gặp hắn. Tôi hỏi:

- Anh cũng có đọc mục rao vặt sao?
- Rao vặt gì thế? Tôi vừa ở Mã Lai về đây được mấy hôm. Anh mới cho ra mắt tác phẩm mới đấy à?
- Không, tôi đang tìm một người bạn!
- Ai thế, bạn của anh ra sao? Giàu có lắm à.
- Cũng “rách nát” như tôi, những kẻ sống bằng ngòi bút mà?

Robert Lý cười ngật nghễ:

- Trời ơi, có vậy mà cũng quýnh lên, anh cứ yên tâm đi ở đây không ai mời anh ta ăn không đâu.

- Tôi ngại anh ta gặp tai nạn chứ!

- Ủ! Nếu có dính dấp đến chính trị. – Robert Lý ngần ngừ nói tiếp – Nhưng theo tôi biết thì sinh hoạt chính trị tại đây cũng tạm yên, những người yêu chức vị đều không muốn tranh giành vợ vẫn nữa.

- Nhưng anh ta đã bị mất tích thật rồi.

- Anh đã báo cảnh sát chưa?

- Không! Anh ta đi mà chẳng nói với tôi câu nào cả! Tôi nghĩ cảnh sát không thèm đếm xỉa đến những việc tầm phào này đâu.

- Để tôi lo cho. Tôi quen biết nhiều có thể giúp anh được mà. Anh có rảnh không? Chúng ta gặp nhau nói chuyện ở quán “Dạ Du Nhân” (người đi đêm) nhé!

Tôi buông máy xuống, và dặn cô Vân hãy để ý đến điện thoại và phải ghi lại tất cả những người gọi đến, tôi sẽ gọi điện thoại về để coi có gì mới lạ không!

Mặt trời mới khuất sau rặng núi phía tây, quán rượu “Dạ Du Nhân” đã đông nghệt. Phải kiếm một hồi lâu mới trông thấy Robert Lý ngồi trong một góc khuất.

Hắn bật ngọn đèn nhỏ trên bàn, rồi bắt tay tôi. Tôi thấy hắn gầy hơn trước nhiều, nước da cũng đen sạm hơn, nhưng bộ đồ màu trắng của hắn thì lại thật đom đàng. Robert Lý lo gọi bồi:

- Cho tôi một ly trà chanh.

- Được rồi! Cho hai ly trà chanh – Robert Lý mỉm cười – Tôi cũng vừa uống rượu xong, uống lý trà cho tỉnh người.

- Anh sang Tân Gia Ba làm gì vậy?

- Tôi cần mua ít vị thuốc! À! Nhà thuốc của chúng tôi đã khai trương rồi đấy!

- Tôi sức nhớ đến lọ Vạn Ứng Đơn mà tôi và Đức Sanh đã bàn cãi hôm nọ, nhưng bác sĩ Vi vẫn chưa cho biết kết quả, tuy nhiên tôi vẫn không

tiện hỏi hẵn. Tôi nói:

- Tôi rất ân hận đã không đến mừng anh hôm khai trương.
- Có chi đâu, vả lại chúng tôi cũng không mời ai cả. Những trò tầm thường đó bỏ qua đi, hôm nào rảnh, chúng ta sẽ ăn một bữa cho thật thịnh soạn, anh có gặp Tiền Bán Tử không?
- Tôi ngại không dám đi tìm hẵn. Hẵn nhờ tôi sửa bài mà tôi chưa động tới một chữ, mà tiền bạc thì đã tiêu sạch cả rồi.
- Anh đừng lo ngại chuyện nhỏ nhoi mà quan tâm làm gì, vả lại kế hoạch quay phim của chúng tôi hiện nay đã tạm ngưng. Đúng! Nhà văn đúng là rất thanh bần! – Robert Lý bỗng lấy ra một xấp giấy bạc dày cộm, đặt trước mặt tôi – Anh có cần tiêu tiêu không, tôi chỉ mang theo có bấy nhiêu thôi, anh cứ lấy tạm đi!

Tôi ngạc nhiên thật sự vì sự cho vay dễ dàng này, phải chăng hẵn định nhờ cậy tôi việc gì đây? Nghĩ vậy tôi cương quyết lắc đầu:

- Cảm ơn lòng tốt của anh, tôi không quen vay tiền bao giờ.
- Mình đã là bạn thân với nhau rồi, mà anh còn câu nệ gì. – Robert Lý ngượng ngùng bỏ tiền vào túi nói lảng – À, bạn của anh bị mất tích vì sao anh có biết không?

Tôi thuật lại sơ sơ việc Triết đi không nói tiếng nào với tôi cho hẵn biết. Thoạt đầu hẵn rất kinh ngạc, nhưng sau một hồi trầm ngâm hẵn thản nhiên nói:

- Không sao đâu, theo tôi nghĩ anh ta không rời nơi này, chắc hẵn vì anh ta đang cần giải quyết một vụ rắc rối gì đây, để tôi sẽ hỏi hộ anh cho.
- Nếu được như vậy thì tôi xin nhờ anh vậy. Tôi chỉ cần Triết viết cho tôi biết tình trạng của hẵn hay gọi điện thoại cho tôi là tôi yên tâm ngay.
- Thật ra, việc này chỉ cần một nhà trinh thám tư cũng đủ! – Robert Lý phá ra cười – À! Anh rõ thật tay cầm chén vàng mà lại đi xin ăn. Tôi nghe Bạch Lộ nói anh có một người bạn làm trinh thám tư, sao lại không nhờ anh ta giúp? Hình như anh ta họ Trương, Trương gì vậy?
- Trương Đức Sanh.
- Đúng rồi, Bạch Lộ phục tài anh ta lắm, chỉ trong một thời gian ngắn anh ta đã tìm lại được sợi dây chuyền của nàng.

- Nhưng anh ta mới đi Tân Gia Ba, nếu anh còn ở đây thì tôi đâu phải lo lắng thế này! À, đã mấy hôm tôi không gặp Bạch Lộ, nghe đâu cô ta đau phải không?

- Nàng đã lành bệnh rồi. Sáng hôm nay chúng tôi có đi ăn với nhau. Chính nàng đã nhắc đến Đức Sanh đấy. À! Khi nào anh ta về?

- Tôi không rõ, nghe đâu anh ta đang đi công tác.

- Chắc cũng không lâu lắm đâu, vì tiền bạc của sở trình thám cũng chẳng được bao nhiêu mà đời sống tại Tân Gia Ba mắc mỏ hơn đây nhiều. Sở đời nào chịu phí tổn lớn lao như vậy.

- Vâng! Nếu anh ta về sớm thì tốt quá!

- Lương của anh ta khá không?

- Tôi không rõ lắm, nhưng Đức Sanh thích công việc hơn là tiền bạc.

- Sao vậy?

- Có lẽ nó liên quan đến việc nghiên cứu tâm lý học của anh ta.

- Anh ta có bị gánh nặng gia đình không?

- Không.

Dường như Robert Lý rất chú ý tới Đức Sanh, tôi hỏi ngay:

- Anh có áp phe gì cho anh ta hả?

- Dĩ nhiên, chúng tôi có nhiệm vụ phải giúp đỡ bạn bè. Anh ta đã giúp đỡ Bạch Lộ tìm lại dây chuyền mà chẳng nhận chút thù lao, nên Bạch Lộ mong có dịp để đền đáp lại. Nghe đâu anh ta còn làm nghề bảo hiểm nữa, phải không?

- Vâng! Đó là nghề phụ của anh ta, có lẽ tiền lương tại sở trình thám không đủ.

Robert Lý khẽ hắng giọng:

- Tốt lắm, công ty chúng tôi đang cần bảo hiểm đây, và tôi cũng quen biết mấy công ty khác, chỉ cần vài nơi là đủ sống rồi.

- Tôi xin thay mặt anh ta cảm tạ lòng tốt của anh.

- Có gì đâu mà ân với nghĩa. – Robert Lý nở một nụ cười đặc ý – Mà anh có biết anh ta sang Tân Gia Ba để làm gì không?

- Còn gì ngoài sự ái tình lãng nhãng của bọn thanh niên bây giờ đâu!

- Khách hàng của anh ta là nam hay nữ vậy?

- Có lẽ là phái nữ.

Robert Lý đưa tay sờ lên trán, gật gù:

- Tôi có nghe Bạch Lộ nói anh ta có nhờ Bạch Lộ giới thiệu một Hoa kiều làm ăn tại Việt Nam. Với nước Việt Nam rất quen thuộc, tôi có thể hỏi thăm cho anh ta nhưng tôi không dính líu đến việc này.

- Sao vậy?

- Nếu như tôi là bạn Đức Sanh, tôi đã khuyên anh ta đổi nghề từ lâu rồi.

- Đó cũng là một nghề chính đáng lắm chứ.

- Tôi có nói gì đâu, nhưng nó là một thứ nghề nguy hiểm. – Robert Lý nghiêm trọng nói – Chúng ta là bạn bè, bạn bè không thể không nói thật! Những người không lương thiện không ngoài mấy hạng người này, thứ nhất là hạng giàu có, thứ nhì là hạng có thế lực, còn một hàng là lưu manh du đãng. Anh nghĩ xem, một trinh thám tư đơn độc như anh ta thì làm gì nổi họ? Nếu như anh làm họ bận lòng, họ sẽ có đủ thủ đoạn để trả đũa anh ta ngay. Hạng giàu có thì tung tiền thủ tiêu anh, hạng có thế lực chỉ cần chụp lên đầu anh bất cứ cái mũ nào đó cũng đủ cho anh ta ngồi chơi không được xơi nước ít lâu, còn hạng lưu manh thì tự họ đã có thể làm cho anh ta thành thân tàn ma dại như chơi.

Robert Lý nói thao thao bất tuyệt một hơi dài nhưng câu nào cũng hợp lý cả, tôi thấy lo cho Đức Sanh. Tôi nói:

- Anh nói có lý lắm, khi nào anh ta về nhất định tôi sẽ khuyên anh ta, tuy có pháp luật nhưng kẻ trốn tránh được cũng không thiếu.

- Trừ phi anh ta thông mình có thể làm ổn thoả cả hai. – Robert Lý lại thay đổi thái độ rất nhẹ nhàng.

- Tôi rất muốn nghe ý kiến của anh.

- Rất giản dị, anh ta có thể đi nước đó!

- Anh muốn nói là mình lợi dụng cả hai bên?

- Hơn thế nữa chứ. Mình còn trở thành bạn với họ là khác. Ví dụ như người mà anh ta đang điều tra, chỉ cần biết được tên thật, tôi chỉ gọi một cú điện thoại là xong ngay.

- Nhưng như thế sẽ không làm sao giữ chữ tín với khách hàng! – Tôi

tán thành ý kiến bảo hẳn đừng nên tiếp tục hành nghề này nữa.

- Đúng lắm! Hãy bàn với anh ta cả hai ý kiến này cũng không hề gì. Tôi rất vui lòng giúp đỡ cho anh ta, nếu như anh vẫn thích nghề này, thì tôi cũng có thể tìm đường tiến thân cho anh ta một cách dễ dàng.

- Sao?

- Tôi có thể giới thiệu anh ta sang nước khác, chẳng hạn như Tân Gia Ba. Bên đó tôi có nhiều bạn bè lắm, và bên ấy cũng thiếu loại nhân tài này. Nếu thành lập sở trình thám tư ở bên ấy thì chắc chắn sẽ khá hơn đây nhiều. Đây chỉ là một nơi để trao đổi hàng hoá, phần đông đều là những kẻ ghé qua, còn những kẻ giàu có thật sự vẫn là ở Nam Dương.

- Nhưng tôi biết Đức Sanh không chịu rời đây đâu. Tôi hiểu rõ tính tình của hẳn lắm. Hẳn có bao nhiêu dịp để sang Nam Dương dạy học mà hẳn từ chối hết. Hơn nữa, làm nghề này có gì nguy hiểm đâu.

- Đúng! – Robert Lý đảo mắt – Tôi còn một ý kiến khác nữa, chẳng ngại gì mà không bàn với anh thử xem. Anh ta có thể hợp tác với tôi, tổ chức một sở trình thám đại quy mô tại đây, nhưng không làm về những lời thối ái tình lãng nhãng mà phải lấy việc mua bán tình báo làm chính, đó là một nghề mới.

- Mua bán tình báo ư? Thế lại càng nguy hiểm hơn!

Robert Lý thấp giọng nói:

- Anh ngây thơ quá, nghề này là an toàn hơn hết. Đất này là trạm buôn bán tình báo có tiếng nhất!

Robert Lý càng nói càng thích, nhưng tôi nhận thấy càng lúc hẳn càng đi xa đề hơn. Tôi chỉ thấy rằng nghề chuyên môn bói móc đời tư của thiên hạ cũng không phải là chuyện tốt. Với trình độ học vấn của Đức Sanh, tìm được chân giảng sư đâu có khó gì.

Có lẽ Robert Lý nhận thấy tôi không hứng thú lắm nên đổi giọng:

- Đây chỉ là nói chơi vậy thôi, khi anh ta về mình sẽ nghiên cứu vấn đề tỉ mỉ hơn. Cái quan trọng nhất là sự an toàn của sinh mạng, anh bảo có phải không?

Tôi gật đầu. Hẳn lái câu chuyện sang chuyến du lịch của hẳn, vấn đề chính trị ở Tân Gia Ba, phong cảnh Tân Thành. Khi nói đến những cô gái khoẻ

thân trên đảo Bali, đôi mắt Robert Lý sáng rực lên rồi hần vẩy tay gọi bồi:

- Này! “Yêu Con” đâu?

Tên bồi bàn xì xoà bên tai hần một hồi, Robert Lý vừa gật đầu cười. Sau khi tên bồi bàn rời khỏi, hần nói:

- Đây quả thật là tin mới. “Yêu Con” đã sang Tokyo rồi, anh đoán xem ai đã dụ cô ta?

Tôi ngỡ ngác lắc đầu.

- Cao Mục Địch đấy! Mục Địch tài thật.

Tôi kinh ngạc.

- Mục Địch cũng quen cô ta à?

- Tôi đã biết đại thi nhân của chúng ta thích cô ta từ lâu rồi.

- Tôi không hiểu được hần ta.

- Tôi hiểu! Anh có biết cái thời đại mà chúng ta hiện đang dẫn thân không? Hỗn loạn, mâu thuẫn, thật vọng, đau khổ, phảng phất như đã là ngày tận cùng của thế giới này. Mục Địch và “Yêu Con” đều là sản vật của thời đại, cùng chung một số phận nên phải nương tựa vào nhau.

- Nhưng chúng ta không thể nào để mất lòng tin. Tôi sẽ viết thư thức tỉnh anh ta.

- Tại sao lại phải làm tăng thêm sự đau khổ của hần. Nếu như anh không hiểu thời đại này, thì đừng nên tìm hiểu nữa! Như vậy có lẽ anh sẽ hạnh phúc hơn.

- Thế à!

- Tôi không dối anh đâu! – Robert Lý mỉm cười – Hãy trở về bốn bức tường trắng của anh đi. Xã hội này có gì đáng để tìm hiểu đâu, tôi thành thật cho anh biết, trai cướp gái điếm, ma cạo lừa ma cô, toàn là lũ khốn khiếp cả!

- Đó là mặt trái của xã hội.

- Mặt phải ở đâu chứ? – Robert Lý cười như điên dại – Cái gì là thiện, cái gì là ác? Khi đạn rơi xuống tất cả đều tiêu mà. Nếu để người khác huỷ diệt chúng ta, chỉ bằng tự chúng ta huỷ diệt chính mình có phải sướng hơn không? Mạch máu của tôi căng phồng lên rồi đấy!

Robert Lý đã có vẻ say. Quả nhiên, hần khom xuống nôn hết những gì có

trong dạ dày, một lúc sau, hần rên rĩ nói:

- Ghê gớm thật, men rượu lúc này bắt đầu hành hạ tôi rồi.
- Anh đã uống nhiều rồi sao? – Tôi gọi bồi bàn mang lên một ly nước lọc.

Robert Lý gật đầu nói:

- Thôi để khi khác chúng ta sẽ nói tiếp, tôi phải nghỉ ngơi một hồi.
- Anh không về nhà sao?
- Tôi không có nhà. Nhà tôi chính là ở đây...

Có lẽ là đang lúc khiêu vũ nên tiếng nhạc rất ồn ào, không khí càng náo nức, tôi đẩy bật cánh cửa bar, nhìn thấy một vầng trăng trong sáng đang ngạo nghễ bám trên nền trời đêm.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 48

Tôi hơi hối hận về việc đăng rao vặt. Tự dưng chuốc lấy bao điều phiền nhiễu đến nỗi chẳng có một giây phút nào được yên ổn cả. Chuông điện thoại cứ reo không ngừng, lần này là của Lâm Việt Sanh.

- Cháu đã gặp lại bạn gái rồi. Hiện giờ chú có rảnh không?
- Có! Hiện cháu đang ở đâu?
- Ở hộp đêm “Mê Cung”!
- Được rồi, chú sẽ đến đấy ngay.

Sao hẳn lại chọn một nơi sang trọng như vậy? Nhưng tôi không muốn nói nhiều vì bao ngày nay lỗi tai tôi đã ê ẩm vì những cú điện thoại này rồi.

Hộp đêm “Mê Cung” đang tổ chức ngày kỷ niệm mười năm thành lập, khách khứa nhộn nhịp. Việt Sanh ngồi ở một góc cách sàn nhảy rất xa. Hắn ăn vận rất chỉnh tề. Nhưng dưới vẻ hào hoa của người khác, hắn vẫn rụt rè, tự ti, và đứng lên chào tôi một cách ngượng ngùng.

- Bạn của cháu chưa đến sao?
- Có lẽ khoảng một giờ.

Tôi nhìn đồng hồ, và cảm động vì người thiếu niên si tình này, vì hiện giờ chỉ mới mười một giờ kém mười.

- Có chắc cô ta đến không?
- Đến chứ! - Việt Sanh tự tin – Cháu đã theo dõi cô ta lâu lắm rồi, hôm nay là cuối tuần, chắc chắn cô ta không sai hẹn đâu.
- Cháu có gặp cô ta nhiều không?
- Không! Cháu không đủ can đảm. - Việt Sanh cúi đầu thẹn thùng – Có một hôm, khi cô ta bước xuống xe hơi, cháu bước đến nói chuyện với cô ta mà cô ta xem cháu như một người xa lạ vậy.
- Có lẽ cháu đã nhìn lầm người !
- Không đâu chú!
- Cô ta đến đây một mình à?

- Mỗi lần cô ta đều đi với một người khác nhau, nghề nghiệp khác nhau, và thường là người ngoại quốc.

- Người ngoại quốc đó là hạng người nào?

- Có một số như là du khách, còn một số là thủy thủ, nhưng xem ra họ đều rộng rãi lắm.

- Sao cháu lại biết họ rộng rãi?

- Cháu căn cứ vào số tiền họ cho trẻ giữ xe.

Tôi không hẹp hòi nghĩ rằng những cô gái giao du với đàn ông giàu có là không phải, nhưng con gái nhà lành mà đi khuya thế này thì cũng nên nghi ngờ. Vì tự ái của Việt Sanh, tôi phải giữ tiếng:

- Cháu nghĩ thế nào về cô ta?

- Vì thế cháu mới nhờ chú khuyên nàng.

- Cháu nghĩ rằng những cô gái trẻ tuổi không chịu đựng được sự cám dỗ của xa hoa à?

- Không, nàng không nghèo như xưa nữa, có rất nhiều người giàu có theo đuổi nàng. Cháu thấy nàng mang những món quà ném xuống gầm cầu.

- Sao thế?

- Cháu không hiểu. Những cái cháu không hiểu còn rất nhiều nữa.

- Cô ta đã không đếm xỉa đến cháu, thế thì sao cháu lại si mê cô ta như vậy?

Việt Sanh thẹn thùng.

- Bởi vì cháu yêu nàng.

- Có thể cô ta đã có yêu cháu, nhưng hoàng cảnh hiện nay đã thay đổi chẳng?

- Không, cháu quả quyết rằng nàng rất yêu cháu.

- Lần trước cháu chẳng lo là cô ta yêu ông giáo sư của cháu sao?

- Số của ông ta là số thất bại. Hiện nay ông ta còn đau khổ hơn cháu nữa là khác.

- Sao cháu dám quả quyết như vậy?

Việt Sanh chẳng chút do dự nói:

- Cháu có bằng chứng.

- Cháu đã tin chắc như vậy thì còn nhờ chú gì nữa?

- Cháu mong rằng chú sẽ dẫn dắt nàng, cũng như chú đã dạy dỗ cháu vậy.

Nói đến đây, bỗng ánh đèn bùng sáng, trên sân khấu xướng ngôn viên dùng Anh ngữ nói:

- Chúng tôi xin giới thiệu cô Rose xin tự nguyện lên trình bày một nhạc khúc để cống hiến quý vị.

Tiếng vỗ tay vang dậy, một người Tây phương vòng tay ngang lưng một thiếu nữ cùng bước lên sân khấu, Việt Sanh run giọng nói:

- Chú ơi, nàng đó!

- Cô gái hát trên sân khấu đấy à?

Việt Sanh gật đầu nói:

- Hôm nay nàng đến sớm hơn thường lệ.

- Thì ra bạn của cháu là ca sỹ? – Tôi thờ dài và thấy hơi tức giận. – Sao cháu không cho chú biết.

Việt Sanh khổ sở cúi đầu:

- Không! Nàng tự nguyện lên hát đấy chứ!

Tôi không nỡ trách Việt Sanh nữa. Đã đến đây rồi thì đành phải ở lại vậy.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống uống nước, mà lòng bức bối không sao nén được.

Vì chỗ ngồi của chúng tôi cách sân khấu quá xa, thành ra tôi không nhìn rõ diện mạo của cô ta, mà khách hàng lại đông nghịt, tôi chỉ thấy đầu là đầu. Dáng dấp của nàng trông rất giống Bạch Lộ, nhưng diện mạo thì khác nhau rất xa. Cô ta trang điểm rất quái dị, mày đỏ, mi xanh, môi trắng bệch, chẳng khác một người mẫu bằng sáp.

- Cháu thích một người như vậy à!

Việt Sanh ngậm ngừng nói:

- Lúc bình thường nàng không trang điểm như thế đâu.

- Cô ta có bằng lòng làm bạn với cháu không?

- Ý chú muốn bảo là cháu không xứng với nàng à?

Tôi lờm Việt Sanh, xẵng giọng:

- Cô ta không xứng với cháu.

Trong sàn nhảy, bóng người chập chờn, ánh đèn mờ dần.

Việt Sanh nhìn tôi với ánh mắt rụt rè:

- Có cách nào mời nàng đến đây nói chuyện chốc lát không?
- Chẳng lẽ cháu muốn mời cô ta đến ngồi đây à?
- Nhất định nàng sẽ lễ phép với chú, nghe lời chú.

Tôi phải cố nén cơn giận, bảo hấn viết một mảnh giấy nhờ tên bồi bàn trao lại cho cô ca sĩ. Tên bồi bàn tiếp lấy mảnh giấy mà vẫn đứng yên, tôi hiểu ý bèn nhét tờ giấy bạc vào tay hấn.

Tiếng ca chấm dứt, cô ca sĩ không đến, chỉ nhìn về phía chúng tôi mỉm cười gật đầu rồi bước vào hậu trường.

Tiếng nhạc lại vang lên, lần này là một cô gái Ba Tây mái tóc đỏ. Tôi không hiểu nàng hát gì, chỉ cảm thấy như tiếng mèo kêu trên mái nhà vào mùa xuân.

Tôi nói:

- Chắc cô ta không đến đâu.

Việt Sanh cúi đầu cơ hồ muốn thấp hơn chiếc bàn, chẳng nói chẳng rằng. Tôi ra dấu bảo bồi bàn tính tiền.

- Về đi thôi.

Việt Sanh cực chẳng đã phải theo tôi bước xuống lầu, hấn lặng lẽ đi trước, đi qua một con đường ngang, đến một chiếc ghế đá bên bờ biển chúng tôi ngồi xuống, tôi lấy thuốc lá ra. Việt Sanh nói:

- Cháu có thể hút một điếu không?

Tôi đưa thuốc lá và hộp quẹt cho hấn.

Việt Sanh bật diêm và hít một hơi thật dài, xong sặc lia lịa.

- Khi bắt đầu vướng vào hạng gái như vậy cũng chẳng khác nào lần đầu tiên tập hút thuốc lá, cháu chịu không thấu nỗi khổ này đâu.

- Chú hiểu lầm nàng rồi!

- Hiểu lầm gì! – Tôi nghiêm giọng trách - Từ nay tôi mong cậu đừng dẫn xác đến những nơi này nữa.

- Ở đây cũng có thể gặp được nàng.

- Cậu nói sao?

- Khi hộp đêm đóng cửa, nàng đều ra đây đi dạo.

- Cậu hư đốn vậy đấy à! – Tôi dẫn không được – Chú của cậu đồ mờ hôi xót con mắt mới kiếm đủ tiền cho cậu ăn học, thế mà cậu lại đi theo

đuổi một ca sĩ mỗi đêm như thế này à.

- Cháu chẳng có làm gì quấy cả! Chú đã bảo cháu đã đến tuổi yêu đương rồi mà.

Tôi ném mẩu thuốc thừa xuống biển:

- Chính cậu đã dối tôi rằng cô ta là một thiếu nữ trong sạch, và là người bạn hồi cậu còn nhỏ xíu cơ mà?

- Vâng!

- Láo! – Tôi nổi giận, túm cổ Việt Sanh và tặng cho hắn một tát tai nẩy lửa.

Việt Sanh đưa tay xoa má, thấp giọng nói:

- Nàng đến rồi kìa.

Không hiểu từ lúc nào, một thiếu nữ đã đứng sừng sững ngay sau chúng tôi. Dưới ánh đèn mờ tôi nhận rõ một gương mặt hết sức nghiêm nghị. Tôi nhìn nàng kinh dị:

- Bạch Lộ!

- Anh đã hành động đúng lắm! - Bạch Lộ chậm rãi ngồi xuống ghế đá – Hãy tặng thêm cho hắn thêm một tát tai nữa, niên học này cậu đã có hai môn không đủ điểm.

Tôi nhìn cách an mặc của nàng, chỉ trong một giây phút mà nàng đã đổi khác hẳn. Chiếc váy ngắn đen, áo sơ mi trắng, mặt chẳng chút phấn sáp, tóc chải thật đơn sơ.

- Người lúc nãy hát trong hộp đêm là cô đấy à?

- Vậy chớ ai nữa, không lẽ tôi nằm mãi trên giường bệnh à? – Nàng nguýt tôi một cái rồi bước đến bên Việt Sanh, vuốt nhẹ lên má hắn và quay sang nói với tôi – Tôi biết anh cũng muốn tặng cho tôi một tát tai như vậy có phải không?

Tôi lạnh lùng nói:

- Tôi không có quyền.

- Anh có quyền! Văn chương của anh mỗi trang đều quất vào mình những người vô tội một cách đích đáng.

- Tôi chỉ căn cứ vào sự nhận xét và hiểu biết của tôi vậy thôi.

- Anh dám cho nhận xét và hiểu biết của anh là đúng sự thật sao?

- Tôi thấy tôi có nhiệm vụ phải vạch trần tội ác. Trong quá khứ, tôi viết về mặt lương thiện của con người. Nhưng giờ đây, tôi phải lột mặt nạ những kẻ tàn ác giả dối, hư đốn.

- Anh cho tôi là một cô gái hư đốn à?

Tôi lặng thinh, không đáp, nhưng ngầm chấp nhận là đúng như thế.

- Anh nghĩ rằng tôi không đủ tư cách làm bạn với Việt Sanh?

Tôi đưa mắt nhìn Việt Sanh, xong ngồi xuống lặng lẽ hút thuốc. Bạch Lộ nhìn tôi buồn bã giải thích:

- Những nhận xét này đều lầm lẫn cả, lầm lẫn đến độ không thể nào tưởng tượng được.

- Tôi bằng lòng nghe cô giải thích.

- Mọi chuyện xảy ra trong xã hội này không có gì giản dị cả, anh không...- Nàng buông tiếng cười nhạt – Anh chỉ là một nhà văn lành quá, những gì anh tiếp xúc và nhận thức chỉ là bộ mặt đẹp nhất của xã hội này, những người đàn bà trong sự tưởng tượng của anh đều trong sạch, hiền lành và cao quý như ánh sao, vầng trăng và mặt trời vậy. Nhưng đối với những con sâu nằm trong ngọn cỏ bé nhỏ, anh nào biết tí gì. Có lẽ anh chỉ mơ hồ tưởng là thấy mặt xấu xa trong kiếp sống của chúng, chúng đê tiện, bẩn thỉu và tàn ác, tội lỗi nhưng anh đừng quên rằng, chúng cũng phải sống, cũng phải tìm cách để sống chứ!

Bạch Lộ tủi tê khóc.

- Cô Bạch Lộ! Tôi không có ý như vậy! Tôi đang khuyên răn Việt Sanh, vì nó hãy còn quá nhỏ để nghĩ đến chuyện tình ái.

- Vâng, anh ta hãy còn trẻ! Bảy, tám năm trước chúng tôi đã cùng nhau bắn bi, chèo thuyền và xem cine cạp. Chúng tôi không tiền phải ăn cắp đồ chơi vân vân...! - Bạch Lộ húng hắng ho – Anh còn nhớ tôi đã mời anh đi xem phim hôm nọ không?

- Tôi đã ngồi vào chiếc ghế trống nọ.

- Người đó chính là bạn của tôi và Việt Sanh! - Bạch Lộ thở dài – Anh ta cũng quý mến tôi như Việt Sanh vậy. Có một lần, chúng tôi đã trộm đồ để đi xem phim và bị cảnh sát bắt gặp. Anh ta phải vào tù, kết quả là bệnh chết trong đó. Cho nên không bao giờ tôi quên anh ta. Ở đây tôi không có

một người bạn chân thành, chỉ có Việt Sanh, tôi xem Việt Sanh như là em của tôi hơn là người bạn. Thế mà anh lại nhẫn tâm nghĩ bậy cho anh ấy.

- Tôi không có ý nghĩ bậy cho hẳn. Cô nên biết rằng hẳn đã theo đuổi cô đến hồn vía đảo điên, cơ hồ muốn bỏ cả chuyện học hành.

- Vậy sao? - Bạch Lộ đưa mắt nhìn Việt Sanh, chậm rãi bước đến trước mặt hẳn, đưa tay lên – Anh tệ quá, anh... anh tưởng anh còn là một đứa bé...

Bạch Lộ khóc oà, bàn tay nàng chạm vào má của Việt Sanh, lại buông xuống thật nhanh.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 49

Trời nóng bức như một lò lửa mà tôi cứ thấy ớn lạnh như vào cuối mùa Thu.

Chạy đôn đáo tìm mấy hôm, mà công toi, chẳng những thế lại còn gặp phải nhiều nghi vấn ngoài sức dự liệu. Như chuyện giữa Bạch Lộ và Việt Sanh, cái ồm ờ nửa kín nửa hở của Uyển Thu, cái léo khoét của Mục Địch và sự quán đản của Robert Lý, cùng cái tai nạn của giáo sư Trung. Tôi hoa mắt điếc tai vì họ. Tôi không hiểu họ, và cũng không hiểu cái xã hội này. Trước đây ba tháng, Triết đã khuyên tôi hãy tìm hiểu cái xã hội hiện thực, giờ đây, tôi lại bị thực tế này nó mê hoặc làm cho đảo điên không yên ổn tâm trí một giây phút nào. Như Bạch Lộ, trong một thời gian ngắn mà nàng đã gieo cho tôi bao nhiêu ấn tượng, nào là hồn nhiên, xảo quyết, phóng đảng, hiền thực, tình cảm sướt mướt rồi lạnh nhạt vô tình... ôi thôi là phức tạp.

Những từ ngữ này gán cho nàng tôi thấy chưa thoả đáng lắm. Thực sự nếu có người hỏi tôi về Bạch Lộ tôi cũng không biết nói thế nào để cho lương tâm khỏi áy náy.

Còn bạn bè nàng, tôi cũng thấy bí mật khôn lường. Thông thường, khi tôi phê bình tác phẩm văn nghệ của người khác, tôi luôn luôn chú ý đến sự cấu tạo của nhân vật, và khi sáng tác tôi càng triệt để chú ý đến tính nết của nhân vật. Bây giờ thực sự tiếp xúc với thực tế, tôi mới giác ngộ rằng cá tính của những nhân vật mà mình đã vẽ vờ bao lâu nay thật buồn cười vô cùng. Tôi đã xây dựng một bức tượng chứ không phải tính nết thật của con người. Tính nết của mỗi cá nhân luôn luôn thay đổi, quan niệm thiện ác xấu đẹp cũng thay đổi, những văn tự chết không sao uốn nắn được những linh hồn sống.

Trong số bạn bè tôi lại nhớ đến Lưu Triết. Tôi đã sống với hắn suốt mấy năm trời mà cho đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu được hắn. Trong một tháng nay, hắn đã làm tôi điên đầu, đôi khi hắn rất lạc quan, đôi khi căm miệt

như hến, cạy răng cũng không nói tiếng nào. Hấn đeo đuổi tình yêu nào đó nhưng đau khổ vì tình mà cũng không thở than. Hấn khuyên tôi tiếp xúc với những nhân vật mới, còn hấn thì đứng riêng ra coi như không dính dấp gì đến ai cả. Rồi cuối cùng hấn đã lặng lẽ bỏ đi. Cái nực cười nhất là đến giờ phút này tôi vẫn chưa hiểu được nguyên nhân nào đã thúc đẩy hấn bỏ đi.

Những câu hỏi này đã bao trùm lấy tôi, càng khiến cho tôi quyết chí muốn tháo gỡ những nghi vấn đó. Nhưng làm sao tìm hấn đây? Hà Phi, Uyên Thu và Phụng đã cho tôi một ít chi tiết nhưng tôi đã tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không thu lượm được một kết quả nhỏ xíu nào.

Tôi nhớ đến lão Chu Ký Trần, và tôi cũng nhớ lời cô Vân đã từng bảo tôi, khi Lưu Triết sắp bỏ đi có vào phòng lão Trần trò chuyện một hồi, không chừng Lưu Triết có cho lão hay việc dọn nhà cũng nên. Khi cô Vân mang điểm tâm lên, tôi hỏi thăm về tình trạng gần đây của lão Trần.

- Hai hôm nay ông ở nhà tụng kinh! – Cô Vân nhăn nhó trêu chọc, hai tay chấp lại - Suốt ngày ông trốn trong phòng chẳng rời một bước, cả đến giờ cơm cũng chẳng chịu ra phòng ăn.

- Ông không đến nông trại sao?

- Không, hành lý ở nông trại ông mang về đây hết, có lẽ ông không trở lại đó nữa đâu.

- Ông ấy ở trong phòng làm gì vậy?

- Xem sách, đôi lúc viết gì không rõ, đôi lúc chẳng làm gì cả, chỉ trở mắt nhìn lên trần nhà cả giờ đồng hồ.

- Xin cô thưa với ông là tôi cần gặp ông. – Tôi căn dặn Vân rất rõ – Cô phải nói thật dịu dàng, nếu ông không thích thì thôi, vì cũng không có gì quan trọng lắm.

Vân đặt chén đĩa xuống và chỉ một lúc sau đã trở lên cho tôi biết lão Trần đã bằng lòng tiếp tôi và cũng có việc muốn nói với tôi nữa.

Cửa phòng của lão Trần vẫn khép chặt, bên trong chẳng có một tiếng động, lão đang than phiền chẳng?

Lão Trần đang hắng và khẽ nói:

- Xin mời vào!

Tôi đẩy cánh cửa và thấy lão đang ngồi tại bàn viết. Ngoài dự liệu của tôi, lão không xem kinh Phật, mà là đang tính toán sổ sách, trên bàn chỉ có một quyển sổ và một chiếc bàn tính.

- Nghe cô Vân bảo cậu muốn gặp tôi phải không? – Lão Trần vẫn ghi những con số trên bàn tính vào trong sổ rồi sau đó châm ống điếu – Có việc gì, cậu cứ nói!

- Bác có hay Triết đã dọn đi rồi không?

- Cậu đến đây để nói vấn đề tiền thuê phòng đấy à?

- Không! Trước khi rời bỏ đi Triết đã có tiếp xúc với bác, tôi nghĩ anh ta có thể cho bác biết địa chỉ mới của anh ta.

- Triết chưa thanh toán nợ nần với cậu sao?

- Dạ không phải vấn đề này!

- Ủ! Lão Trần sợ râu – Có lẽ cậu ấy không thích ở đây nữa.

- Nhưng anh ta nên cho tôi biết địa chỉ mới của anh ta chứ. Anh ta có nói với bác nguyên nhân nào khiến cho anh ta phải bỏ nơi này không?

Lão Trần ngẫm nghĩ một hồi, hình như Triết đã có nói gì với lão. Nhưng lại chậm rãi nói:

- Bác muốn sửa ngôi nhà này à?

- Không, tôi định bán đi! Nhưng chưa ngã giá.

- Hiện nay đất đai rất hiếm bác có đòi giá cao chắc người ta cũng phải mua.

- Điều kiện của tôi rất khó có ai bằng lòng. Thà tôi chịu giảm giá, nhưng được phá đi ngôi nhà cũ của tôi, và cũng không được sửa chữa nhiều, nghĩa là làm sao tôi nhận ra bộ mặt cũ của nó tôi mới thuận bán.

- Sao vậy bác?

- Tôi đã nói cho cậu biết ý kiến của tôi rồi mà! Tôi có thể bán nhà, nhưng không bán kỷ niệm của tôi, tôi phải ghi điểm này vào kế ước, trừ phi tôi chết đi.

- Điều này rắc rối thật.

- Nhưng với tôi lại là một việc rất đau lòng! – Lão Trần thở dài - Thật ra, nếu họ thông minh một tí, họ sẽ bằng lòng ngay, cậu nghĩ tôi còn sống được bao lâu nữa!

- Thế sao bác lại bán nó đi làm gì?
 - Tôi phải sống hữu lý! – Lão Trần cười thiếu não- Tôi muốn bỏ Hương Cảng, tìm một nơi yên tĩnh để chờ chết, thật tình tôi không đủ sức để chăm sóc tài sản của tôi.
 - Bác muốn đi đâu?
- Lão trầm tĩnh nói:
- Tôi muốn đi du lịch khắp thế giới! Thật ra, tôi chỉ muốn nhìn lại một lần những nơi tôi đã từng đặt gót chân đến, những nơi đó có thể gợi lại kỷ niệm của cuộc đời của tôi. Đến khi chân chồn, tôi sẽ tìm một nơi để gửi thân như loài voi vậy.
 - Bác không nên bi quan quá như vậy! Tôi thấy sức khoẻ của bác còn tráng kiện lắm. Y học tân tiến nên một người sống trên tám mươi tuổi là một việc rất bình thường, huống hồ một người chưa quá sáu mươi như bác!
 - Tôi đã sáu mươi hai rồi. – Lão Trần bấm đốt ngón tay tính – Cái chết đối với tôi không còn là một vấn đề nữa. Thuở còn nhỏ, nhìn thấy người chết tôi sợ, sợ rằng một ngày kia sẽ đến phiên mình. Khi lớn lên, tôi lại sợ mình chết không đáng. Hai mươi năm trước đây tôi vẫn không muốn chết, khi đó là đang có chiến tranh với người Nhật, trước khi đi công tác tôi có để lại một tờ di chúc, nhưng chưa viết hết thì tôi đã khóc oà. Giờ đây, tôi cảm thấy chết chóc không còn đáng sợ nữa. Ngoài cái chết, có còn cách gì để được yên nghỉ mãi mãi?
 - Có lẽ bác đã chịu ảnh hưởng của kinh Phật quá đáng, nhìn thân thể như bể khô, chỉ mong được giải thoát, mong được trút bỏ bụi trần, cho rằng chết đi là sẽ được sống trong một thế giới cực lạc.
 - Không! Không! Tôi không nghĩ như vậy, hơn thế nữa, tôi lại không thể nào tu thành chính quả. Thực tế, tội lỗi của tôi rất nặng nề, tôi chỉ cầu mong mình được huỷ diệt, để không vui sướng, cũng không sầu muộn. Xem ra đầu óc của lão Trần hơi có vẻ thất thường, tôi không muốn bàn vấn đề này nữa. Tôi lái câu chuyện:
 - Triết có tỏ ý kiến gì về việc bán nhà của bác không?
 - Lẽ ra cậu ấy không nên lo lắng về việc nhà cửa. Tôi nghĩ là trong một thời gian ngắn chưa thể bán đi được đâu, các cậu còn nhiều thì giờ để

tìm nhà khác, cho dù có bán xong đi nữa các cậu cũng có thể ở thêm vài ngày. Tôi có bảo Triết nói lại với cậu, kể từ tháng sau, cậu cũng khỏi phải trả tiền nhà nữa.

- Anh ta có nhắc đến cô bạn nào của anh ta với bác không? – Tôi nhớ đến mỗi khi lão nói chuyện với chúng tôi, lão đều quan tâm đến việc hôn nhân của Triết.

Lão trầm ngâm giây lát:

- Nói đến điểm này Triết tỏ ra rất tiêu cực, như vậy cũng đỡ cho tôi khỏi phải tốn tiền mừng.

- Không phải vì vấn đề tình yêu mà anh ta bỏ đi đâu.

Lão Trần không nói gì, chỉ khẽ nhún vai:

- Vấn đề này thì cô bạn Triết phải lo lắng mới phải chứ! À! Cô biên tập nọ chắc lo lắng lắm phải không?

- Cô ta cũng chẳng biết mô tê gì cả?

- Còn một cô họ Ngô nào nữa?

- Dạ Ngô Phụng đấy! Nhưng vì giáo sư Trung gặp chuyện không may, nên cô ta không còn thì giờ nghĩ đến việc lăm cẩm này nữa.

- Sức khỏe của giáo sư Trung ra sao, phục hồi chưa? Mấy hôm nay tôi bận rộn quá, đã quên hỏi thăm cậu.

- Vì phải đi tìm Triết, tôi cũng không đến thăm ông ấy. Không hiểu ông ấy có thể phục hồi trí óc hay không nữa!

- Thật ra với tuổi lão, điều đó cũng không quan trọng lắm. Nhưng lần bất hạnh này chắc là phải phí nhiều tiền.

- Cũng may là ông có đóng bảo hiểm tai nạn, tiền thuốc men và tiền sinh sống cũng không thành vấn đề.

- Điều đó lẽ ra là do chủ xe phải chịu trách nhiệm. Cảnh sát không tìm ra chủ xe sao?

- Chính ra giáo sư Trung không muốn.

- Tại sao vậy? Ông ta đâu phải là con người rộng lượng như vậy.

- Cảnh sát và công ty bảo hiểm đều mong ông cung cấp một ít tài liệu, nhưng ông lại bảo rằng chẳng biết gì hết.

Lão Trần trầm ngâm một hồi. Lão đã có thành kiến với giáo sư Trung

nhưng cũng không muốn tỏ ra mừng rỡ trên sự đau khổ của người khác. Quả nhiên, lão lại lái câu chuyện sang Lưu Triết.

- Cậu khỏi phải lo cho Triết nữa. Tôi đã khuyến khích cậu ấy sang ngoại quốc du học với khả năng hiện nay của cậu ấy. Rất có thể cậu ấy đã tìm một nơi thanh tịnh để tự học, vài hôm nữa Triết sẽ viết thư cho cậu mà.

- Tôi chỉ mong rằng anh ta đừng hiểu lầm là được. Tuy nhiên, tôi không thích anh ta bỏ đi mà chẳng nói với tôi một lời như vậy.

- Đừng nên câu nệ như vậy! Chẳng có việc gì đáng để chú trọng cả. – Lão Trần ngáp dài - Tới giờ ngủ trưa của tôi rồi!

Khi tôi đứng lên chào lão, lão lại tiếp tục tính sổ sách.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 50

Đêm đã khuya, mà bên ngoài hình như có tiếng người gọi. Tôi nhận ra giọng của Trương Đức Sanh. Đức Sanh đã từ Tân Gia Ba trở về rồi ư? Sao hăn lại đến đây nửa đêm nửa hôm thế này? Nhất định là phải có việc khẩn cấp? Tôi bị giọng khích động của hăn làm hốt hoảng lập tức chạy xuống lầu.

- Nhanh lên! Khỏi phải mở cửa nữa, nhảy rào ra đi! - Đức Sanh đã rút bỏ khác nhiều hàng rào tre, mồ hôi nhễ nhại.

- Có việc gì cấp bách vậy?

- Triết đã gặp nguy rồi. Cậu hãy đến gặp hăn nhanh lên!

- Hăn ở đâu, có chuyện gì vậy? – Tôi kinh hãi phóng qua mương, Đức Sanh chụp lấy tay tôi và đẩy luôn vào xe của hăn, phóng về phía bến đò Thiên Tinh. Ngồi yên trong xe, tôi hỏi ngay:

- Việc gì thế?

- Chốc nữa được không! - Đức Sanh chẳng thèm quay đầu lại, hồi hả nói – Mình vượt đèn đỏ, dừng ồn để cho cảnh sát để ý.

Tôi phải cố dẫn nổi bồn chồn. Vừa nhắm mắt lại cho tinh thần lắng dịu, thì xe lại dừng lại ở bến đò. May thay vừa có một chiếc đò nhỏ neo, trên đò chẳng có lấy một người khách. Đức Sanh vội móc lấy một tấm giấy bạc đưa cho tên lái đò.

- Nhanh lên! Càng nhanh càng tốt! - Rồi hăn quay sang tôi nói - Cậu có đến bệnh viện của bác sỹ Vi mới mở chưa?

- Có nghe ông nói qua, nhưng chưa có thì giờ đến.

- Nếu không nhờ bác sỹ Vi thì tệ hại đến không thể tưởng tượng.

Đức Sanh lấy ra một bức địa đồ, lấy chiếc đèn pin của tôi, lăm lăm:

- Phải rồi! Đi đường này có lẽ gần hơn nhiều.

- Triết đã bị đả thương hả?

- Không! Hăn uống thuốc độc tự tử.

- Tự tử ư? – Tôi trở mắt – Có nguy hiểm đến tính mạng không?
- Không chắc! Hẳn như điên dại đánh đấm loạn xạ với bác sỹ Vi, và không chịu rửa ruột. Cho nên bác sỹ Vi mới bảo tôi phải đi tìm cậu đến thuyết phục anh ta.
- Triết đã mất tích mấy hôm này, sao cậu lại quyết chắc Triết tự tử?
- Chúng tôi đã tìm được tờ di chúc trong người anh ta.
- Có di chúc nữa à! Cho tôi xem nhanh lên.
- Bác sỹ Vi giữ, lỡ ra cứu chữa không được, thì để làm bằng chứng chứ - Đức Sanh lắc đầu, bảo tôi cho một điều thuốc lá, chậm rãi châm lửa - Thật ra, tờ di chúc chẳng có viết gì cả, chỉ nhờ cậu hãy săn sóc cho mẹ và em gái của anh ta, cùng với địa chỉ gia đình và địa chỉ của một vài người thân thích của anh ta.
- Trên di chúc không nói đến nguyên nhân tự tử của anh ta à?
- Không! - Đức Sanh nhả ra một luồng khói dày đặc, ngấm ngấm giây lát – Theo tôi nghĩ e rằng là do tình yêu.
- Tình yêu ư? Triết chẳng có tình cảm gì đối với Phụng cả.
- Ngoài Phụng, cậu còn biết người bạn gái nào khác của anh ta không?
- Tôi biết có một cô là Uyển Thu, cô ta là biên tập viên tạp chí Văn Triết Sử.
- Cô đó đối với hẳn ra sao?

Tôi kể sơ việc gặp Uyển Thu hôm nọ lại cho Đức Sanh biết:

- Cũng không phải cô ta. Cậu biết Lưu Triết còn có cô bạn nào mới quen không?
- Không, nhưng tôi hiểu Triết lắm, tình yêu của hẳn là một giấc mơ, suốt ngày hẳn cứ bảo là chỉ gặp người yêu ở trong mộng thôi. Với tiêu chuẩn đó, e rằng cả đời không bao giờ hẳn gặp được người bạn đường. Chúng tôi suy đoán một hồi lâu, mà vẫn không tìm được kết quả. Sau đó, tôi hỏi Đức Sanh lý do nào anh lại gặp Lưu Triết.
- Sáng hôm nay tôi mới ở Tân Gia Ba về, chưa được nghỉ ngơi thì đã nhận được chỉ thị của sở bảo là tên hư đồn xảo quyệt kia hiện đang chơi xập xám trong một cái bar nhỏ. Công tác này thật vất vả, khi tôi đến nơi thì tên kia thua sạch và đi vay tiền rồi. Sau đó tôi mới tình cờ gặp Lưu Triết.

- Cậu có gọi hấn không?
 - Không! - Đức Sanh nhún vai, cười thảm nảo - Cậu đã biết chúng tôi như mặt trăng mặt trời mà! Vả lại lúc đó hấn đang uống rượu.
 - Triết ít khi uống rượu lắm mà!
 - Hấn uống dữ lắm.
 - Sao cậu không ngăn hấn.
 - Tôi phải theo dõi tên họ Nguyễn nên không thể ra mặt. - Đức Sanh mệt mỏi ngáp dài - Thật không may, nếu không phải tại Lưu Triết thì hôm nay tôi chắc chắn đã có kết quả ngon lành rồi.
 - Tại Triết tự tử mà cậu không làm được việc hả?
- Đức Sanh chau mày:
- Ngay khi tôi vừa định bỏ đi, thì tên kia lại quay trở lại. Hấn rón rén bước đến bên Triết, khẽ nói mấy lời. Triết cầm lấy ngay nửa chai rượu còn lại, mắt giần dừ đi theo hấn. Bọn chúng đi vào một ngõ sâu hút, không hiểu họ nói gì với nhau, nhưng dường như có xung đột. Tôi chỉ nhìn thấy tên họ Nguyễn vội vã đi trở ra, và ở đầu ngõ đã có một chiếc xe hơi đang chờ, trong xe có một cô gái vẫy tay gọi hấn.
 - Cậu có thấy rõ mặt cô gái đó không? Không chừng Triết có liên hệ với cô gái đó.
 - Không rõ nữa! Nhưng tôi vội vàng vòng qua một con hẻm khác, chặn một chiếc taxi theo hấn, nhưng dịp may đã mất, đuổi theo cả buổi trời chẳng thấy tăm hơi đâu cả.
 - Cậu phải quay về để xem Triết ra sao chứ?
 - Tôi sợ hấn say quá rồi ngã gục trong ngõ đó nên cũng định quay lại và cũng để hỏi hấn hành tung của tên kia, không chừng hấn và cô gái trong xe có quen biết với nhau. Dĩ nhiên, Triết chưa chắc đã bằng lòng cho tôi biết, nhưng hấn nhất định đã biết xe này, hấn bằng lòng nói cho tôi số xe, thôi thì việc tìm ra chủ nhân của nó đâu thành vấn đề.
 - Lúc đó cậu đã biết Triết uống thuốc độc chưa?
 - Chưa! Khi tôi trở lại thì chẳng thấy Triết đâu nữa, đành phải đi tìm loanh quanh ở mấy ngõ hẻm gần đó. Cả tiếng đồng hồ vẫn không thấy hấn đâu cả, mà lúc đó đã gần nửa đêm, tôi nghĩ chắc hấn đã về nhà, như vậy

nhất định tôi sẽ gặp hần ở bến đò Thiên Tịnh. Tôi gọi xe ra bến đò tức khắc. Và lại có những người bạn cũng ngấm ngấm theo dõi để giúp tôi khi cần, nhất là công tác vào lúc đêm.

- Đồng nghiệp của cậu đã cho cậu biết vậy à?
- Không! - Đức Sanh khoát tay, thò đầu nhìn ra cửa sổ, đưa tay chỉ một vùng gần bến đò và nói - Sắp đến nơi rồi. Vào lúc đó có rất nhiều khách qua đò bu quanh một kẻ say rượu, và có cả cảnh sát. Tôi đến gần mới biết đó là Triết, hần vừa khóc vừa vùng vẫy đòi nhảy xuống biển. Nếu tôi không quen với viên sĩ quan cảnh sát đó, thì chắc chắn tin này đã có trên mặt báo rồi.
- Cũng may là gặp cậu, nếu không thì chẳng biết tệ hại đến mức nào.
- Thoạt đầu tôi tưởng hần say rượu, nên năn nỉ viên sĩ quan kia giúp tôi dìu hần đến một quán rượu gần đó nghỉ ngơi. Sau thấy hần vẫn hôn mê mà miệng thì sùi bọt tôi mới nghi hần bị trúng độc.
- Rồi cậu đưa Triết đến bác sĩ Vi?
- Tuy bệnh viện bác sĩ Vi không được đầy đủ dụng cụ bằng nhà thương công, nhưng lúc đó tôi nghĩ là nếu đưa Triết vào bệnh viện công chắc hần sẽ hận tôi suốt đời. Thứ nhất là gần, thứ nhì là tôi biết ông ta chuyên môn phá thai, thì dụng cụ chắc cũng tạm đủ chữa trị cho Triết.
- Nhưng, bác sĩ Vi có đủ khả năng không?
- Như cậu đã biết, hần là bác sĩ du học tại Đức, nhưng không đủ tư cách treo bảng tại Hương Cảng, nên phải làm nghề này. Phòng mạch được thiết lập ở thành Cửu Long chỉ là nơi để tiếp khách, đương nhiên hần cũng là một tay nhổ răng có hạng.
- Sau cậu biết ông ta chuyên môn phá thai.
- Nghề nghiệp của tôi mà. Về phương diện tâm lý học, bác sĩ Vi còn hiểu biết hơn tôi nhiều. Hần đã từng đảm nhiệm chức viện trưởng dưỡng trí viên, bệnh não của giáo sư Trung cũng phải nhờ sự giúp đỡ của hần đấy! Tôi không muốn tìm hiểu cuộc đời của bác sĩ Vi mà chỉ lo lắng đến sự an nguy của Triết, tôi nói:
 - Khi cậu đến nơi, bác sĩ Vi đã nói thế nào?
 - Phải nhờ ở số mạng của Triết! - Đức Sanh vừa hồi thúc người lái đò

cập bến, vừa nói với tôi – Khi tôi đến nơi, bác sĩ Vi đang rửa ruột cho Triết dù sao tôi có ở đó cũng chẳng giúp ích được gì cho hẳn nên mới chạy đi tìm cậu.

Chiếc đò máy vừa cập bến là chúng tôi chạy lên bờ. Quả nhiên có một xe cứu thương đang đậu gần đó. Đức Sanh ngồi vào xe, bật đèn, mở bản đồ ra xem một lần nữa rồi lái vào con đường một chiều có bảng cấm. Hai mươi phút sau, chúng tôi ngừng tại một ngôi nhà kiến trúc theo lối Ý Đại Lợi. Đức Sanh bấm còi, y tá ra mở cổng, tôi vội hỏi.

- Thưa cô, tình trạng người tự tử ra sao?

- Trúng độc rất nặng, đã rửa ruột xong, ông ấy hiện vẫn còn mê man.

Cô y tá vừa nói vừa bước đi trước dẫn đường. Đến lâu hai, tôi đã nghe tiếng rên rỉ đau đớn và bi phẫn của Triết. Đức Sanh vỗ vai tôi và bảo rằng hẳn phải đi tìm bác sĩ Vi có việc.

Đây là một gian phòng rất yên tĩnh, vách tường, vật trang trí và giường nệm đều trắng toát, trông Triết thật đáng thương hại. Hẳn nhìn tôi, mở miệng như định nói gì, nhưng lại khẽ lắc đầu, nước mắt giàn giụa.

Tôi nắm tay Triết, bàn tay run rẩy và lạnh toát.

- Triết! Có việc gì mà phải chán nản...

Triết chỉ rưng rưng nước mắt. Tôi định hỏi thăm thì hẳn ngã vào lòng tôi khóc nức nở.

Sống với Triết bao lâu nay, tôi chưa thấy Triết khóc thảm thiết thế này, mà giờ đây hẳn như một đứa bé con bị oan ức.

Giọng Triết khàn khàn:

- Tôi sắp chết rồi, các anh đừng cứu chữa cho tôi nữa.

- Không, làm sao mà chết được, anh sắp khỏe đến nơi rồi!

- Tôi đã trách lầm anh! – Gương mặt Triết co thắt vì đau khổ, hẳn buồn nôn, tôi vội đỡ chiếc xô đến trước mặt hẳn, trong xô đầy máu, nhuộm đỏ cả chiếc khăn lau gần đó.

- Máu của cậu đó à?

Triết gật đầu:

- Đừng nói chuyện nhiều với bệnh nhân. - Một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng tôi, tôi quay lại, thì ra bác sĩ Vi và cô y tá vừa bước vào.

Bác sĩ Vi chào tôi, và bỏ nhiệt kế vào miệng Triết, rồi cúi xuống thăm mạch. Sau đó ông ra dấu với cô y tá tiêm thuốc cho Triết, và cho uống thuốc. Không đầy ba phút Triết đã ngủ say, lúc bấy giờ bác sĩ Vi mới quay lại nói với tôi:

- Hãy để yên ta ngủ giây lát. Chúng ta đến phòng khách nhé!
- Xuống phòng khách dưới lầu, cô y tá đã mang cà phê lên. Tôi lo lắng hỏi:
- Bác sĩ! Tôi thấy hãn mửa ra rất nhiều máu.
 - Không sao đâu! Anh ta đâu muốn sống, tôi phải cho người đê anh ta mới rửa ruột được đó.
 - Anh ta đã trúng độc gì vậy?
 - Chưa rõ.
 - Có nguy hiểm đến tính mạng không?
 - Phải tĩnh dưỡng vài hôm. Về phương diện sinh lý thì rất dễ hồi phục, nhưng vấn đề ở đây là tâm lý của anh ta!

Đức Sanh cười thảm não:

- Chỉ có buồn tình anh ta mới tìm đến con đường tự tử mà thôi.
- Về điểm này hai cậu biết rõ hơn tôi. Nhưng tôi có thể cho hai cậu thêm một ít chi tiết.

Tôi lạ lùng nhìn bác sĩ Vi. Bác sĩ Vi vừa hút thuốc, vừa lật quyển sổ ghi tên bệnh nhân, sắc mặt rất nghiêm nghị:

- Ba tuần trước, anh ta có đến phòng mạch của tôi để khám răng, anh ta nhất định bắt tôi nhổ một chiếc răng nguyên vẹn. Tôi đã từ chối. Nhưng khi rửa ruột cho anh ta, tôi thấy chiếc răng của anh ta đã bị nhổ mất.

Đức Sanh quay sang hỏi tôi:

- Thật lạ quá! Có thật như vậy không?

Tôi gật đầu.

- Cậu biết nguyên do gì không?
- Anh ta chỉ nói với tôi là răng đau phải nhổ đi.
- Láo! – Bác sĩ Vi lắc đầu – Răng của anh ta rất tốt, tôi đã bảo la không có hư gì cả.
- Đó có phải là vì mỹ quan không?
- Răng giả mà đẹp hơn răng thật à? – Bác sĩ Vi phì cười – Chúng tôi

cũng chuyên về việc làm răng giả mà.

- Theo anh việc này có liên can đến việc tự tử của anh ta không?
- Chưa ra manh mối, - bác sĩ Vi trầm giọng nói – Cho nên tôi mới bảo là chỉ cung cấp cho các cậu chút chi tiết vậy mà!

Đức Sanh nói:

- Tôi chắc là có liên can.

Tôi lắc đầu:

- Cậu đừng nên quá chủ quan như vậy.
- Cậu mới chủ quan đấy! - Đức Sanh nhảy lên nói - Vạn Ứng Đơn của cậu đã thí nghiệm rồi chưa?

Tôi đưa mắt nhìn bác sĩ Vi. Bác sĩ Vi nhìn tôi mỉm cười, lắc đầu nói:

- Tôi không thể cho cậu biết kết quả, nhưng tôi mong cậu đừng nên xen vào chuyện của người khác, cậu phải hứa với tôi là cho dù có gặp người kia cũng đừng nhắc đến việc này. Tốt hơn là đừng nên trêu vào hạng người đó. Chúng ta hãy nghĩ đến chuyện của Triết trước.

Mọi người ngẫm nghĩ một hồi cũng không sao tìm ra nguyên nhân tự tử và việc nhổ răng của Lưu Triết. Tôi sức nhớ đến lời khuyên của Robert Lý nên nói với Đức Sanh:

- Người biểu Vạn Ứng Đơn cho tôi hôm qua có nhắc đến cậu. Hẳn khuyên cậu đừng theo đuổi nghề trinh thám này nữa.
- Tôi biết! Khi ở Tân Gia Ba tôi đã nhận cả mấy lá thư hăm dọa. Không phải là tôi sợ, mà chỉ cảm thấy lòng người đê tiện quá, tôi không xem tiếp, nhưng đôi lúc lại cảm thấy không thể làm ngơ. Ví dụ như vụ án mà tôi hiện đang điều tra, nếu bảo rằng vì tiền thù lao, chi bằng hãy cho rằng tôi thương hại người đàn bà vô tội kia. Được rồi, công việc hoàn tất tôi sẽ tự động bỏ việc. Thôi để sau này sẽ nói tiếp, tôi mệt quá rồi!

Tôi xem đồng hồ, còn hai giờ nữa là trời sáng, bác sĩ Vi khách sáo mời chúng tôi nghỉ trên chiếc giường bệnh bỏ trống, chờ trời sáng hãy về.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 51

Suốt một đêm lo âu chạy đôn đáo, tôi mệt mỏi tựa như một người say.

Về đến vườn Hồng Mai, cô Vân reo lên:

- Trời ơi, ông đã trở về, tôi tưởng ông cũng mất tích luôn rồi chứ! Ông đã gặp ông Triết rồi à?

- Vâng! Không có việc gì cả, hai hôm nữa anh ta sẽ trở về đây! – Tôi chẳng còn tâm trí để nói với cô ta về việc Triết tự tử.

- Sáng nay có cô họ Dư và cô họ Ngô gọi điện thoại đến hỏi thăm tin tức của ông Triết!

- Cảm ơn cô, tôi sẽ điện thoại trả lời họ.

- Có anh họ Lâm đến tìm ông nữa, anh ta bảo rằng chú của anh ta mới đến đây.

Chắc là Lâm Phúc Huê từ Nam Dương mới về chứ không ai khác, tôi nói:

- Anh ta có nhắn gì không?

- Anh ta có để lại mấy chữ trên bàn viết!

Việt Sanh cho tôi biết số phòng khách sạn và giờ hẹn, chủ yếu là vấn đề của hấn, hấn mong tôi không nên nói với chú hấn về Bạch Lộ, nhất là việc hấn vào phòng trà. Hấn định nhờ khi chú hấn rời Hương Cảng, hấn sẽ hỏi ý kiến của tôi sau.

Tôi không còn tâm trí để nghĩ đến tâm sự của hấn. Tôi dặn cô Vân là tôi cần ngủ, bất cứ có ai đến tìm cũng bảo rằng tôi chưa về, ít nhất là đến sáu giờ mới được gọi tôi dậy.

Trong cơn mơ, tôi như trở lại thuở ấu thơ, cùng bạn bè cưỡi ngựa rong chơi trên đỉnh núi. Mọi người sắp hàng ngay ngắn, ưỡn ngực, oai dũng, tự cho mình là tương lai của đất nước, phần tử trung kiên của xã hội mới, người thừa kế của lịch sử văn minh, lòng tràn ngập sung sướng, hạnh phúc và kiêu hãnh.

Trong khi đang đi, bỗng tôi thấy cả Lưu Triết, Trương Đức Sanh, Cao Mục

Địch, Thôi Vạn Thạch, Bạch Lộ, cô Phụng và Lâm Việt Sanh, cũng đang lẫn vào hàng ngũ của tôi.

- Họ làm thế nào mà đến quê tôi được nhỉ? – Tôi hoài nghi hỏi họ, nhưng họ chỉ cười mà không đáp. Bạch Lộ chỉ bóng sau lưng của mấy người già cả đang đứng trước mặt, nhoén miệng cười.

- Họ đưa chúng tôi đến đây!

Những ông già bà lão này là ai vậy kìa? À giáo sư Trung, Chu Ký Trần, Lâm Phúc Huê, và bà Hoa, mẹ của Bạch Lộ.

Tôi lên tiếng gọi họ, nhưng họ vẫn tiến bước, Bạch Lộ quay sang Lưu Triết nói:

- Chúng ta đuổi theo họ nhanh lên.

Mọi người đều tăng tốc độ, ngựa của Triết và Bạch Lộ dẫn đầu. Ngang qua một đỉnh núi, tôi nhớ rõ phía trước là đường cùng, bên dưới là một hố sâu không thấy đáy. Tôi lớn tiếng gọi:

- Bạch Lộ! Đường cùng đây! Ngừng lại ngay!

Nhưng Bạch Lộ vẫn tiến thẳng về phía trước... Tôi giật mình mở mắt ra, thì ra là cô Vân đang đứng ở cạnh giường. Cô ta bụm miệng cười:

- Chao ơi! Ông mơ gì mà la lối om xòm.

Tôi đưa tay lau mồ hôi trán:

Cô vào đây tự bao giờ thế?

- Cơm tối đã dọn rồi!

Đã đến giờ hẹn với Lâm Phúc Huê, tôi đành phải ăn qua loa một ít, rồi vội đến khách sạn. Phúc Huê đang sắp xếp hành lý. Hắn kinh ngạc và mừng rỡ bắt tay tôi:

- À, anh đã đến! Tôi tưởng không gặp được anh chứ!

Xa nhau đã mấy năm, mái tóc của Phúc Huê đã hoa râm, thân hình người mập phì, sắc mặt rất tiêu tụy. Phúc Huê nói tiếp:

- Tôi đang định tối nay đến thăm anh đây! Sáng mai tàu khởi hành sớm quá. Đáng lẽ tôi nên ở trên tàu, rất may là hành lý của tôi cũng chẳng có bao nhiêu.

- Sao đi vội vậy? Anh cũng chẳng báo trước khi đến đây?

- Tôi không muốn làm phiền lòng bạn bè! Hơn nữa tôi cũng chẳng có

quà cáp gì cho các anh, vừa rồi tôi có gọi điện thoại cho Đức Sanh, công ty chẳng biết anh ta đi đâu, nghe nói mấy hôm nay anh ta đang bận một công tác quan trọng lắm.

- Hành động của anh ta bao giờ cũng bí mật như vậy, chính tôi cũng khó gặp anh ta, nhưng khi anh ta muốn thì anh ta tìm thấy tôi rất dễ dàng.

Phúc Huê buồn bã nói:

- Tôi định nhờ anh ta chút việc, đời sống của anh ta vẫn khá chứ?

- Vẫn thường thôi! Anh nán lại một hôm nhất định sẽ gặp anh ta.

- Tôi gửi thư cho anh ta sau, tôi đã đến đây hết hai hôm rồi. – Phúc Huê cười chua xót - Thế giới to lớn như vậy, thế mà hầu như không có chỗ đứng cho chúng ta.

- Sao anh quyết định sang Nam Mỹ?

Phúc Huê thở dài:

- Chuyện này dài dòng lắm! Thôi chúng ta hãy xuống dưới lầu vừa dùng bữa và chuyện trò, thì giờ của tôi rất ít, đến chín giờ tôi còn có một cái hẹn nữa. Tôi đói đến nỗi tưởng có thể nuốt cả một con bò cũng chưa thấy sao!

Xuống đến dưới lầu, tôi định mời Phúc Huê dùng một bữa thật thịnh soạn, nhưng hẳn đã nói:

- Anh hãy chọn thức ăn đi! Món bò ở đây rất tuyệt, tôi chỉ cần hai miếng và một bát canh là đủ.

- Anh còn giữ tính cần kiệm như vậy à! Bây giờ mình không còn là dân tị nạn đâu nhé!

- Sao lại không, hiện giờ tôi vẫn là thân phận dân tị nạn chính hiệu. Chờ đợi cả mấy năm trời, mới nhận được thư thông tri cứu trợ của hiệp hội của những phần tử trí thức.

Tôi không muốn bàn đến vấn đề này, e sẽ khơi động vết thương lòng của một phần tử lưu vong. Tôi nói:

- Nếu anh không thích dùng cơm Tây, tôi xin mời anh đến nơi khác để thử xem

- Đừng khách sáo! Thật đấy, ăn cơm cung xphải nói đến số mạng. Hiện giờ tôi đang bị bệnh đái đường, đau tim, lại phải nhịn cho bớt mập.

Do đó cái gì cũng phải kiêng khem hết. Tôi như một con heo, một con heo bệnh.

- Có lẽ những thức ăn ở Nam Dương làm anh mập ra đấy! – Tôi gọi một tách cà phê rồi quay sang nói với Huê – Tình hình bên Nam Dương thế nào?

- Cuộc sống yên tĩnh, sản vật phong phú, dân tình thật thà tuy chính trị hơi có chút xáo trộn, nhưng cũng là quốc gia tân lập, xã hội cũng chìm trong một không khí mới mẻ. Anh cũng nên đi du lịch một chuyến xem, cây dứa, vườn cao su, đồng cỏ xanh um không thể tìm thấy ở đây đâu.

- Bạn bè ở Nam Dương cũng nói như anh vậy! – Tôi lơ đãng gật đầu - Tại sao anh lại bỏ nó để đến một nơi hoang dã không người thân thuộc?

- Tôi không thể nằm lì một chỗ. Thật sự vẫn sống dưới mái hiên của người ta cơ mà! – Phúc Huê uống một hơi cạn bát canh, đưa khăn lên lau miệng – Làm sao tôi có thể ở mãi bên ấy, tôi đành phải đi khai hoang ở Ba Tây. Cũng may là tôi có bạn bè lập nông trại bên ấy, đang cần tôi sang giúp đỡ.

- Anh có thể sang Hoa Kỳ dạy học cơ mà! Với kinh nghiệm của anh, anh đủ tư cách để giảng dạy nghệ thuật Ý Đại Lợi và sự phục hưng văn nghệ Âu Châu mà. Hoặc là nói về văn hoá của mình, nhiều người đã chọn di sản văn học của nước ta để lòe người Tây phương cơ mà!

- Tôi đã quyết chí lái máy cày, nó sẽ làm tôi bớt mập phì và tôi muốn ngắm sông lớn nhất thế giới để hít một ít không khí trong lành.

Cái tính nông của Phúc Huê đến tuổi này vẫn còn; tôi sực nhớ đến Việt Sanh:

- Việt Sanh đâu nhỉ?

- Tôi đã bảo nó đi mời một người đến đây, sẵn dịp lấy một ít đồ lặt vặt.

- Anh để Việt Sanh ở lại Hương Cảng à?

- Đợi tôi sang bên ấy tìm được một nơi yên thân rồi nó sẽ qua sau! – Phúc Huê thở dài - Cuộc đời của chúng ta đến đây kể như đã chấm dứt, bọn trẻ dù sao cũng phải có một chốn yên thân để lập nghiệp chứ!

- Như vậy cũng được! Ở một nơi xa xôi mà có một người thân bên cạnh càng tốt hơn.

- Mục đích của tôi dẫn nó theo cũng chính là để gửi năm xương tàn của tôi về quê nhà.
- Anh đừng bi quan chứ, tôi tin chắc chúng ta còn có thể trở về quê hương. Anh cũng chưa già, sao không lập gia đình?
- Không nói giấu gì anh, tôi còn muốn tìm một người đàn bà đi cùng, có lẽ anh chưa biết, tôi có vợ đã ly dị hiện ở tại đây.
- Khi anh còn ở Hương Cảng, anh đâu có nói đến việc này!
- Tôi có cho Đức Sanh biết một ít, anh ta khuyên tôi cố quên đi những việc đó. Đúng, tôi và nàng không gặp nhau đã lâu lắm rồi. – Huê đưa tay sờ mái tóc bạc – Khi già mới biết rằng tình cảm là đáng quý, lần này tôi đến đây cốt là để hỏi ý kiến của nàng, mong rằng nàng có thể chung bước với tôi trong nửa quãng đời còn lại.
- Trong cái xã hội loạn ly này, gương vỡ lại lành có thể coi là một giaithoại.
- Tôi không thể mang nàng đi theo được, nàng hiện nay truy lạc đến mức độ không thể nào cứu vãn. Một người đã nghiện thuốc phiện, thì coi như đời đã tàn.
- Tại sao nàng bị nghiện?
- Tôi không thể trách nàng được! – Phúc Huê thở dài lắc đầu – Y chí của con người thật ra là có mức độ nào đó thôi. Thoạt đầu nàng uống thuốc ngủ, về sau nàng dùng đến một loại ma túy, rồi thì đến thuốc phiện có xa xôi gì.
- Nàng có nỗi khổ tâm gì?
- Việc đã qua tôi không muốn nhắc đến nữa! Tôi yêu nàng, nhưng tôi phải ly dị nàng, anh có thể tưởng tượng được nỗi khổ tâm của chúng tôi như thế nào.
- Việc cai thuốc đâu có khó gì, sao anh không giúp nàng?
- Có thể cai được, nhưng sau khi cai có lẽ nàng càng đau khổ hơn, thậm chí không thể sống được dù chỉ một ngày. Chúng ta đừng nên nhắc đến việc này nữa, tôi mong ra đi trong một tâm trạng khoan khoái.
- Tôi không ghét những người hút, nhưng tôi thù hận kẻ buôn thuốc. Tôi nhớ đến Vạn Ứng Đơn mà Robert Lý đã biếu cho tôi hôm nọ - Mới đây

tôi suýt bị lừa, và cũng hại luôn kẻ khác. Có một người bạn biếu cho tôi mấy gói thuốc, khi uống vào tinh thần rất khoẻ khoắn, về sau mới biết nó có chứa ma túy.

- Anh nên đề phòng cẩn thận! Trên thế gian có hai thứ rất dễ làm mê muội con người là chất độc, và đàn bà, nếu đem so sánh thì hạng đàn bà trắc nết càng đáng sợ hơn!

- Tôi đồng ý nhận xét của anh! – Tôi nhớ đến Lưu Triết – Hôm qua tôi có một người bạn đã tự tử, rất có thể chính là sự rắc rối với đàn bà.

- Chính vì việc này tôi cần phải gặp anh, anh có biết Việt Sanh cũng đang yêu không?

- Biết, tôi có quen với cô bạn gái của nó, anh yên tâm, cô ta không phải là một người xấu đâu.

Phúc Huê cười híp cả mắt:

- Thế thì tốt lắm. Nó chỉ ỡm ờ cho tôi biết một ít thôi! Rất tiếc không còn thì giờ để gặp cô bé đó. Tôi thiết nghĩ nếu anh thấy được thì tôi yên tâm rồi. Mà có thật anh có thấy cô ấy được không?

Tôi biết mối tình giữa Bạch Lộ và Việt Sanh rất rắc rối, nhưng Việt Sanh đã bảo tôi đừng nên nói gì với Phúc Huê, tôi làm sao nói được, đành phải nói cho qua:

- Tôi không biết tình cảm giữa Việt Sanh và cô gái kia đã đến đâu rồi, nhưng cô gái đó xem ra lạnh lợi hơn Việt Sanh nhiều.

- Vậy là tốt lắm! Nay đâu còn thời đại tam tòng tứ đức! Tôi thấy nếu đàn bà con gái thay chúng ta để quản trị cái thế giới này, có lẽ sẽ tốt đẹp hơn chút. Chỉ với việc đất nước phải dự tính bỏ một số tiền để tạo các thứ trang điểm của mấy bà ấy, thì còn tiền đâu để tạo bom nguyên tử.

Tôi bật cười hỏi dò:

- Trông cô gái ấy có lẽ lớn hơn Việt Sanh đến hai tuổi.

- Điều đó có gì đáng kể! Những cặp vợ chồng ở nhà quê đó, đàn bà lớn hơn đàn ông rất nhiều miễn là đừng đến đời “Cô dâu mười tám rể được ba” là được rồi! Điểm này tôi rất đồng ý, Việt Sanh là một đứa trẻ cô độc, nó cần có một người vợ đảm đang như một bà mẹ để săn sóc cho nó.

- Nhưng cô gái kia dường như thiếu sự dịu dàng của người mẹ.

- Anh chẳng hiểu tí gì về đàn bà cả! Mỗi người con gái đều có mẫu tính, nó chưa có dịp phát lộ ra đấy thôi!

Coi bộ Phúc Huê rất muốn có cháu bông, vài khuyết điểm của Bạch Lộ mà tôi vờ nói hớ ra đều bị hăn bào chữa hết. Để cho Phúc Huê được sung sướng hơn, tôi nói:

- Việc hôn nhân đại sự còn phải căn cứ vào duyên phận, để xem tương lai họ sẽ phát triển đến đâu!

- Việt Sanh và cô gái kia quen biết nhau được bao lâu rồi hả anh, chúng là đồng nghiệp hay là bạn?

- Nghe đâu chúng quen nhau từ nhỏ.

- Đã quen với nhau từ nhỏ cơ à? Như vậy thì tôi phải biết chứ! – Phúc Huê kinh ngạc trở mắt nhìn tôi.

- Căn bản tình cảm của họ rất vững chắc. Anh cứ yên tâm, cho dù cô ta không bằng lòng thành hôn với Việt Sanh, thì cũng không đến nỗi làm tổn hại đến Việt Sanh đâu.

Phúc Huê ngạc nhiên:

- Cô gái đó có tên họ là gì vậy?

- Bạch Lộ!

- Có phải họ Bạch không?

- Không! Đó là tên họ mà cô sử dụng với người ngoài; theo tôi biết thì mẹ của cô ta họ Hoa, còn tên của cô ta là Edlies.

- Nàng ư? – Đôi mắt của Phúc Huê càng trợn to hơn, sắc mặt đột nhiên biến đổi dữ dội, đôi môi anh ta run lập cập không nói được lời nào nữa.

- Có gì vậy anh? – Tôi cũng đăm hoảng – Anh cũng có quen biết với bà ta?

Phúc Huê buông tiếng ho, muốn nói xong lại thôi. Một lúc sau, Phúc Huê mới run giọng nói:

- Không xong rồi, không xong rồi, tôi phải đưa Việt Sanh rời khỏi đây lập tức!

- Lý do gì?

- Không nên vạch áo cho người xem lưng anh ạ! Thôi đừng nhắc đến câu chuyện này nữa, tôi mong anh hãy nói lại với cô gái kia là xin cô ta

đừng dan díu với Việt Sanh nữa, nhưng cũng xin anh đừng nên nói là có quen biết với tôi.

Tôi ngớ ngẩn nhìn anh ta không hiểu nhưng vì muốn giúp Việt Sanh, tôi nói:

- Theo tôi biết Việt Sanh đang si mê cô ta, xin anh đừng để cho nó phải đau lòng.

- Tôi không trách mắng nó đâu. – Phúc Huê ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu nói – Anh yên tâm, tôi chỉ có một người cháu, tôi tin nó sẽ nghe lời khuyên của tôi. À! Việt Sanh sắp trở về rồi, tôi phải nói chuyện với nó mới được.

Tôi không muốn xen vào việc riêng của hai chú cháu Phúc Huê nên đứng dậy cáo từ:

- Tôi phải về. Ngày mai mình còn có thể gặp nhau thêm một lần nữa ở bến tàu.

- Trời chưa sáng thì tôi đã phải lên tàu rồi. Anh đừng bận tâm đến việc tiễn đưa.

- Nhất định là tôi phải đến tiễn anh chứ. Và lại tôi phải mua ít quà để biếu anh, anh thích giữ kỷ niệm nào?

- Không, không! Ngay cả Việt Sanh tôi cũng không cho nó đưa tiễn lời thôi! Tôi xin thẳng thắn cho anh biết, tôi phải gặp bà vợ đã ly dị của tôi tại bến tàu, tôi có một ít việc riêng cần nói với nàng.

- Thế thì tôi sẽ không đến quấy rầy anh.

- Khi đến Ba Tây tôi sẽ viết thư cho anh. – Phúc Huê chẳng chút quyến luyến và cũng không có vẻ muốn bắt tay từ biệt tôi. Hắn chỉ ngớ ngẩn nhìn tôi, bỗng nhiên, hắn cầm lấy gói thuốc lá và hộp quẹt ở trước mặt tôi.

- Tôi tưởng anh đã bỏ thuốc rồi mà!

- Đêm nay, tôi muốn hút đến sáng! – Phúc Huê phả ra một luồng khói dày đặc, tôi thấy ánh mắt hắn lóng lánh, nhưng hắn đã quay đi...

Từ Túc

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 52

Ngô Phụng và Dư Uyển Thu đều gọi điện thoại đến hỏi thăm tình trạng của Triết, tôi đành phải tường thuật tỉ mỉ đầu đuôi sự việc Triết tự tử cho họ biết, nhưng tôi không đồng ý cho họ đến bệnh viện thăm Triết, vì tinh thần và sức khoẻ của Triết chưa hoàn toàn hồi phục.

Cơm trưa xong, tôi mua một ít trái cây và hoa vôi vãi đến bệnh viện. Bác sĩ Vi đi vắng. Cô y tá cho tôi biết sức khoẻ của Triết đã được khôi phục dần, và anh ta đọc sách trên sân thượng. Lên đến sân thượng, trông thấy Triết trong bộ đồ ngủ bằng lụa sỡ trắng, ngả người trên chiếc ghế mây màu lam, bên cạnh có đặt một chiếc kỷ trà nhỏ và thấp, có đủ bình và tách. Một quyển Thánh Kinh và vài quyển sách Trang Tử, Nam hoa kinh nằm ngổn ngang trong phát khiếp. Tôi nhẹ bước đến và khẽ lên tiếng gọi hẩn. Chỉ mấy hôm mà mặt Triết gầy ốm xanh xao tiêu tụy. Trên đôi mắt sâu thẳm của hẩn, vĩnh viễn không còn trông thấy ánh sáng cuồn ngạo như ngày xưa.

Triết thấp giọng nói:

- Bác sĩ Vi bảo đêm đó anh và Đức Sanh hết sức lo lắng cho tôi, nhất là Đức Sanh, thật làm phiền anh ta quá!
- Có gì đáng kể, mọi người chỉ mong cho cậu sớm bình phục là tốt rồi.
- Sự biến hoá và tạo ngộ của con người thật khó thể tưởng tượng được. Mấy hôm nay tôi muốn quên tôi, quên cả thế giới này và cả những người yêu tôi, hận tôi và lo lắng cho tôi.

Thấy vẻ bi quan của Triết, tôi vờ tỉnh như không, tôi đưa tay chỉ chiếc kỷ trà:

- Cậu tịnh dưỡng và đọc sách như thế này là tốt lắm.
- Bác sĩ Vi bảo nó rất hữu ích cho tinh thần của tôi. - Triết cười héo hắt
- Tôi đã nhận thức nhiều vấn đề mới lạ trong những quyển sách này, và tư tưởng tôi càng nảy ra nhiều mâu thuẫn.

Tôi cố hết sức tránh không bàn đến xu hướng nhân sinh với hắn, chỉ nghĩ cách để cho hắn nói ra nguyên nhân chán đời của hắn. Hai chúng tôi đều im lặng. Tôi thấy hắn nâng niu một chiếc chìa khoá vàng, chiếc chìa khoá này khiến tôi nhớ lại tiếng ca vui tươi của hắn vào sáng hôm nọ. Tôi liền giả vờ làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Đây không phải là chiếc chìa khoá của cuốn nhật ký của cậu sao?
- Quyển nhật ký tôi đã đốt đi rồi, nhưng chìa khoá tôi vẫn giữ.
- Cậu có thể cho tôi biết chút ít điều cậu ghi trong nhật ký không?
- Anh muốn tôi phải nhớ lại những kỷ niệm đau buồn sao?
- Không, tôi muốn chia bớt tâm sự hay có thể giúp ích cho cậu không hết chứ làm gì mà lại để cậu buồn lòng.
- Hãy để cái bí mật này chôn kín trong đau khổ đi thôi! - Triết nhìn chiếc chìa khoá mấy lượt, rồi thở dài thườn thượt – Bao nhiêu đoá hoa trong những ngàn năm trước đã bị chôn vùi cả trong lòng đất rồi cậu không thấy sao?

Tôi chợt động lòng:

- Sao lại so sánh gì kỳ vậy, chẳng hạn chiếc chìa khoá vàng này, nó cũng được tạo từ trong lòng đất lên, qua sự rèn luyện, bây giờ hãy còn lấp lánh ánh vàng.
- Nhưng nó có nhớ được tiền thân của nó không? Cũng như trăm ngàn năm về sau, có ai nhớ đến nỗi vui buồn của chúng ta hiện tại.
- Nếu có máu, có thịt, có linh hồn, thì vàng cũng than thở cho loài người ngu muội.
- Tại sao cậu nguyên rủa cái vật vô tri này chứ!

Triết nhìn chiếc chìa khoá với ánh mắt đỏ gay - Nếu nó biết rằng nó chỉ là vật trang sức cho tình yêu giả dối của nhân loại, nó sẽ đau khổ biết bao cho sự biến hoá của nó, và nó càng căm hận những người đã đào bới ra nó. - Mấy hôm nay tôi đã thông suốt được rất nhiều vấn đề đạo lý trên những cái món cổ lỗ khó nuốt trôi này. Trước đây học hành chỉ mong cho xong cái mảnh bằng, kết quả là chẳng biết gì cả. Anh hiểu tôi mà tôi chẳng hiểu tí gì về anh, tôi thật ngu xuẩn mới đi giận anh, tôi ân hận lắm! Nghĩ lại thật đáng nực cười.

- Đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu tại sao cậu dọn nhà đi mà chẳng nói với tôi một lời nào.

- Tôi biết thế nào anh cũng hỏi tôi câu này! - Triết lặng thinh một hồi mới chậm rãi hỏi – Anh có quen với một cô gái tên là Edlies phải không?

- Edlies à! Cậu còn nhớ đêm hôm cậu rủ tôi đi xem cảnh núi Kim Cương không? Tôi chỉ biết nàng tên là Bạch Lộ...

Triết cướp lời:

- Bây giờ tôi đã hiểu hết mọi chuyện rồi. Trước đây không lâu nàng cũng có cho tôi biết, nhưng tôi không tin.

- Có liên quan gì với cô ta vậy?

- Nếu tôi chịu hiểu sớm tí nữa thì tốt biết mấy! - Triết ngập ngừng nói – Anh còn nhớ có một lần anh và Bạch Lộ ở trên núi Thái Bình...

- Đúng rồi! Nàng nhờ tôi đưa nàng đến đó để gặp bạn nàng.

- Người đó là tôi! Lúc đó tôi không nghĩ rằng anh có cảm tình với nàng, mãi sau này...

- Sau này cậu đã thấy gì?

- Có một lần anh đi xem phim với nàng rồi ra đi bằng xe của nàng!

- Đúng, nàng bắt tôi đưa nàng ra bãi biển.

- Anh có nhận thiệp mời của nàng, tôi đã thấy trong hộp thư, nhưng tôi vẫn bảo cô Vân trao lại cho anh.

- Tôi đi gặp nàng chỉ vì hiếu kỳ mà thôi.

- Trước khi anh đến, mẹ nàng chỉ ghét tôi thôi. Về sau, bà ta còn cấm không cho con gái của bà ta tới lui với tôi nữa, mà bảo thẳng vào mặt tôi rằng anh là người yêu của nàng.

Tôi nhớ đến vẻ giận dữ của bà Hoa khi nhắc đến người thanh niên bạn của Bạch Lộ, nhưng không hiểu sao bà lại có thành kiến với Triết như vậy.

- Sao cậu tin lời một bà già lắm cẩm như bà Hoa?

- Thế nên tôi đã hẹn anh ở quán cà phê Thanh Đào để nói chuyện, nhưng tôi không nói thẳng ra được.

- Cậu ngại gì? Sao không chịu nói thẳng thắn hỏi tôi?

- Tôi phải đích thân tìm hiểu tôi mới tin. Lần cuối cùng anh với nàng ra ngoại ô mãi đến tối mới về phải không?

- Hôm đó đi tiễn Cao Mục Địch, tôi gặp nàng tại phi trường, nàng buồn gì đó và nhờ tôi lái xe ra ngoại ô cho thoáng rồi nàng ngã bệnh, phải nằm nghỉ.

- Với những chi tiết đó tôi có thể chứng minh được rằng nàng đã yêu anh. Tôi quyết định dọn đi nơi khác, hơn nữa, chính nàng cũng đã bỏ rơi tôi.

- Cho dù như vậy, cậu cũng không nên tự tử.

- Từ tử là một sự kiện khác. Đó không phải là vì anh, hơn nữa, tôi nhận thấy là mình không nên yêu hàng người như vậy!

- Sao?

- Tôi không thể cho anh biết được! - Triết thở dài – Tôi không muốn tự làm nhục mình và người mà tôi thương yêu hết lòng.

- Có lẽ cậu lại hiểu lầm thêm một lần nữa.

- Lần này thì chẳng sai vào đâu được! Chính lão Trần cho tôi biết nhiều điều. Lời nói của lão... - Triết đột nhiên khóc oà lên.

- Lão Trần nói với cậu những gì?

- Tôi không thể cho anh biết, xin anh cũng đừng hỏi lão làm gì?

- Cậu không thể tin lời ông ta.

- Tôi đã chứng thực được lời của lão.

Tôi nghĩ, có lẽ Triết có điều khó nói nên tôi không nên dò hỏi tiếp, sau đó, tôi nói:

- Chẳng lẽ vì lời nói đó mà cậu phải tự tử sao?

- Không! Tôi có tự tử đâu! - Triết ngần ngừ một chút rồi nói – Tôi uống nhiều rượu quá.

- Thôi, những gì qua hãy để nó qua luôn!

- Không thể được! Gần đây anh có gặp nàng?

- Không.

- Anh phải đến thăm nàng mới được! - Triết hơi hốt hoảng - Nếu nàng biết được việc này, có lẽ nàng còn đau khổ hơn tôi nữa. Nhưng tôi biết nàng sẽ không tự tử đâu.

- Được rồi! Tôi sẽ thăm nàng ngay, cậu còn muốn gặp lại nàng không?

- Không! - Triết cương quyết lắc đầu - Nếu nàng có nhắc đến việc này,

anh cứ bảo rằng tôi đã chết, xương cốt đã hoá thành tro rồi, như vậy nàng sẽ yên tâm hơn.

Tôi kinh ngạc:

- Sao thế?

- Anh là người bạn duy nhất của tôi, nhưng tôi không thể nói thêm gì nữa cả. - Triết run rẩy đứng lên – Xin anh đỡ tôi vào phòng, đã đến giờ uống thuốc rồi.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 53

Khi tôi đến khu nhà gỗ trên triền núi thì mệt lả người, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến tôi kinh hãi.

Chỉ có mấy ngày mà ngôi nhà đá bé nhỏ kia đã được phá tan ra để xây cất lại. Tôi hỏi thăm những người thợ về bà Hoa, nhưng không ai biết gì cả. Họ cho tôi biết, họ là nhân viên của công ty kiến trúc, tới đây để xây cất một giáo đường.

Bà Hoa đã dọn đi đâu? Sao lại phải dọn đi nơi khác? Sao Bạch Lộ không cho tôi biết chuyện này? Những thắc mắc này tưởng chừng như một cuộn tơ rời nhét cứng trong khối óc ngu muội của tôi. Tôi không muốn về, cứ lầm lũi bước xuống đồi, thuận theo một con đường vắng. Không biết là mình đã đi qua bao nhiêu con đường, và cũng không hiểu là mình đã đến đâu, chỉ cảm thấy xung quanh rất bẩn thỉu và ồn ào tưởng chừng như một chiếc thùng rác khổng lồ. Tiếng rao của người bán hàng, tiếng reo trong sòng bạc, chẳng khác như đám ruồi nhao nhao trong thùng rác vậy. Vạn vật dần bị bóng tối bao trùm.

Tôi rẽ qua một ngõ khác yên tĩnh hơn. Nhìn vào khung cửa sổ tôi rất lấy làm lạ, hầu như mọi người đều gầy đói, dưới ánh đèn mờ, họ như loài ma trôi, kẻ nằm trên ván gỗ, người ngồi trên góc tường hút thuốc, người rên rỉ khe khẽ. Cảnh tượng này làm tôi liên tưởng đến những tử tội trong lao tù. Tôi vội vàng quay trở lui, tìm đến một con đường đông đúc hơn. Nhiều người ném những tia nhìn dò hỏi về phía tôi. Tôi không hiểu tại sao họ lại nhìn tôi như vậy. Để tránh sự dòm ngó của họ tôi cố gắng làm ra vẻ thật tự nhiên, nhưng tôi phát giác có vài người theo dõi tôi, tôi muốn bỏ rơi họ nên liền đi nhanh hơn. Bọn họ càng lúc càng đông, tưởng chừng như họ từ bốn phương tám hướng bao vây lấy tôi. Những tiếng nói yếu ớt bên cạnh tôi lớn dần:

- Thưa ông, ông cần gái? Ông...

Tôi không thể giả vờ nữa. Bên cạnh tôi toàn là những người bán thiu, tiều tụy và xảo quyệt. Có lẽ tôi đã vào khu Cửu Long, một vùng nổi tiếng của Hương Cảng.

Những âm thanh li ti tựa như một đám muối vo ve đầy tai tôi. Tôi khoát tay bảo họ tránh ra, nhưng họ vẫn tiếp tục lẻo đẹo nhảnh nhèo... Vài cô còn trơ trên nhú mào nheo mắt chặn đường tôi đi. Một cụ già bước đến nắm cánh tay áo của tôi.

- Ông ơi, tôi giới thiệu cho ông một cô nhé?

Tôi vội lắc đầu, nghiêm chỉnh nói:

- Không! Cảm ơn!

- Ông cần thứ này không? – Có một gã con trai dáng vẻ như lũ du đãng ăn mày, nhảnh nhảm răng vàng, nhìn tôi cười bí ẩn, hất đầu ngón tay cái và tay út lại, và đưa lên môi khe hôn một cái. À, nó hỏi tôi có cần thuốc phiện! Trời ơi!

Giữa lúc tôi đang lúng túng thì có một người y phục hào nhoáng mang kính đen, chững chạc bước tới, vỗ mạnh vào bả vai của tôi:

- Ủa anh, sao anh lại đến nơi này?

Tôi gặp được cứu tinh, mừng quá reo lên:

- Bác sỹ Robert, tôi đi lầm đường, xin anh đưa tôi ra khỏi nơi này!

Hắn cười hóm hỉnh:

- Tôi không tin! Muốn làm một cặp hả?

- Đừng đùa!

- Thế thì anh đến đây để làm gì vậy?

- Tôi đi lầm đường!

Hắn quay sang những người bu quanh huýt sáo một tiếng, rồi móc túi lấy một nắm bạc cắc, ném ra sau lưng. Những người vây quanh tôi tóa ra tranh lấy. Hắn ngang nhiên cặp tay tôi đi ra khỏi con hẻm tối om đó. Chỉ qua vài khúc quanh là đến một con lộ sạch sẽ.

Đến bên một chiếc xe hơi kiểu mới, Robert Lý mở cửa xe, bảo tôi ngồi.

- Tôi vẫn chưa tin là anh đi lầm đường. Anh đi tìm Bạch Lộ, vì nhà của nàng ở phía sau ngọn núi này đây!

Tôi biết Robert Lý nghi ngờ tôi rồi, hơn nữa tôi cũng đã ưng thuận với hắn

không tới lui với Bạch Lộ nữa. Do đó, tôi lắc đầu, cương quyết chối:

- Khuya như vậy, tôi tìm nàng để làm gì chứ!
- Anh không tìm gặp được nàng đâu, nàng đã dọn nhà rồi.
- Anh có gặp nàng không?
- Tôi mới từ nhà nàng đến đây đây! Anh khỏi phải tìm nàng nữa, nếu anh có việc cần, tôi sẽ báo cho nàng biết đến tìm anh.

Tôi biết rằng dù hẳn có bằng lòng đưa tôi đến gặp Bạch Lộ thì có hẳn kè kè một bên tôi cũng chẳng nói năng được gì. Chắc hẳn Hà Phi biết địa chỉ mới của nàng, ngày mai gặp nàng cũng không muộn. Tôi nói bịa:

- Thú thật với anh, tôi cốt ý muốn thấy tận mắt bộ mặt thật của nơi này.
- Tôi hiểu rồi! – Robert Lý gật gù, nhún vai – Anh bị báo chí lừa rồi, trò chơi đó đã dẹp từ lâu, họ đã di chuyển đi nơi khác rồi.

- Thôi bỏ chuyện này đi! Tôi cười ngượng – Không ngờ họ xem tôi như một con quái vật!

- Bọn chúng thấy anh thì biết ngay anh là một con nai tơ. Thật ra, loại thoát y vũ ở đây cũng chẳng có gì đáng xem. Nếu anh thích, tôi sẽ giới thiệu một nơi sang trọng cho anh. Anh có đến câu lạc bộ Hồng Mai Quế chưa? Đúng rồi, tôi phải mời anh một lần cho thật đáng.

Tôi lắc đầu, nhưng bằng hiệu của câu lạc bộ này có chút sức thu hút tôi, vì nó gần giống với cái tên của ngôi biệt thự tôi đang cư trú, vườn Hồng Mai.

- Trời ơi, ở đây mà không biết Hồng Mai Quế như đi Huế Kỳ mà không chịu đi xem những ngôi nhà chọc trời vậy!

- Quan trọng thế cơ à?
- Anh có thể thấy những gì mà ngày thường anh không thể thấy được. Bao nhiêu du khách đến đây chính là để xem cái này đó.

- Có gì lạ?
- Tôi dám cam đoan nó sẽ gieo cho anh sự mới lạ bất ngờ.
- Anh thử nói ra xem, tôi không tin tôi quê mùa đến đổi thế.
- Nó phối hợp cả vũ điệu của Đông và Tây, cũng như thể hiện hết cả vẻ đẹp của Đông và Tây phương. Nói tóm tắt, bảo đảm anh sẽ hài lòng, một người viết văn cần phải dẫn thân vào cuộc đời. Lý không đợi tôi đồng ý đã

rõ máy chạy.

- Bây giờ hãy còn sớm! – Robert Lý nhìn đồng hồ - Một giờ nữa mới là buổi trình diễn chính, bây giờ chúng ta dạo vài vòng vậy.

- Đừng đưa tôi đến “Dạ Du Nhân” nữa nhé!

- Dĩ nhiên, có gì hấp dẫn đâu! Có khác gì khu chợ gà rừng mà anh đã đi qua lúc nãy! – Robert Lý lái xe thật chậm – Anh làm tôi nhớ tới cuộc nói chuyện giữa chúng ta hôm trước, người bạn làm trinh thám của anh đã trở về chưa nhỉ?

- Mới về! Anh ta đang dự định bỏ nghề theo lời khuyên của anh đó.

- Vậy là anh ta thông minh! Rồi anh ta sẽ nhận được một số tiền kếch sù đền bù. Thú thật với anh là lão già giàu có kia chính là người cùng xử với tôi.

- Đức Sanh đâu phải là người mang tiền ra là mua chuộc được đâu, mà nguyên do chỉ vì anh ta đã mòn mỏi với công việc rình mò này đây thôi.

- Phải công nhận là anh ta có thực tài. Anh ta thông minh, thành thật và khéo xoay sở. Sau này nếu có dịp anh giới thiệu cho chúng tôi biết nhau nhé?

- Đồng ý! Hôm nào tôi sẽ hẹn với anh ta.

- Dạo này anh bận gì thế? Chưa hoàn tất cuốn tiểu thuyết mới à?

- Có bao giờ hoàn tất được đâu, chưa hết chuyện này đã lo chuyện tới rồi. Nhưng vừa có một người bạn tự tử, nên cuộc sống của tôi có xáo trộn đôi chút.

- Ngốc! Thời đại này những ai tự tử đều là đồ ngốc cả. Đã có can đảm tự tử, sao không can đảm làm cho được việc đi.

- Anh ta là người bạn bị mất tích mà hôm trước tôi nói tới đó.

- À, anh ta đã trốn đi tự tử! Hừ! Thảo nào tôi nhờ nhiều người hỏi thăm đều không có kết quả! Thế nên tôi ngại cũng không đi tìm anh, tôi sợ anh sẽ mắng tôi là “lè”.

- Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn anh như thường.

Robert Lý chớp chớp đôi mắt:

- Lý do sao mà anh ta làm vậy?

- Có lẽ là vì ái tình lắm lắm đó mà.

- Vâng! Dây đưa vào ba cái vụ này nhức đầu lắm. Anh phải chú ý đấy nhé, một người tự tử không thành, dám làm nhiều chuyện bất ngờ lắm đấy, kinh nghiệm bản thân đó. – Robert Lý dừng xe tại một ngõ vắng, lấy thuốc ra hút, đưa tôi một điếu, rồi húng hắng ho mấy tiếng mới bình tĩnh nói – Vì đàn bà mà tôi đã từng có ý nghĩ tự tử. Dĩ nhiên tôi chưa hành động. Bằng không, có lẽ tôi còn hư đốn hơn hiện nay, mà cũng có thể tốt hơn hiện nay. À! Tôi chưa kể cuộc đời ái tình của tôi cho anh nghe chứ hả?

Tôi lắc đầu:

- Chưa!

- Hiện giờ tôi không còn đau lòng bao nhiêu nữa. – Robert Lý chau mày thờ dài - Việc này Mục Địch biết rõ. Mười mấy năm trước, tôi học ở Hoa Kỳ, tuy có sống lãng mạn, nhưng chưa truy lạc như hiện nay. Lúc đó, tôi yêu một vũ nữ người Mỹ Tây Cơ mà đồng thời lại thích một cô gái Hương Cảng. Nàng là con của một ông bạn của cha tôi. Lúc bấy giờ nàng hãy còn học Trung học.

Đối diện với dáng dấp thiếu não của Robert Lý tôi muốn bật cười. Nhân lúc hẳn ngưng để hút thuốc, tôi thừa cơ hội mặt sát hẳn:

- Anh cưới cô vũ nữ người Mỹ đó chứ?

- Dĩ nhiên là không, bằng không, không bao giờ tôi đến Hương Cảng này. Cha tôi hay được việc này, làm sao ông có thể chấp nhận một vũ nữ làm dâu, hơn nữa lại là người ngoại quốc nữa. Ông canh giữ tôi cho đến khi tôi tốt nghiệp đại học như cai ngục vậy. Thật ra, ông đã quyết định buộc tôi phải cưới đứa con gái của bạn của ông rồi.

- Nhưng anh cũng thích cô ta mà.

- Tình yêu khó phân tích lắm, tôi không thể nói lý do tôi không yêu cô ta, vì nhân phẩm, học thức và tính tình của cô ta đều hơn hẳn mọi người. Nói đúng hơn là tôi không xứng đáng với cô ta, nhưng tôi không làm sao quên được cô gái Mỹ nọ.

- Anh có thể trình bày thẳng cho nàng hiểu.

- Dĩ nhiên là có rồi. – Robert Lý nhếch môi, mở rộng hai tay – Tôi tưởng nói vậy là xong, không ngờ ba tháng sau, co ta đã làm quen với cô gái Mỹ nọ và họ trở thành bạn với nhau, và hơn nữa, cô vũ nữ kia chẳng

thèm gặp mặt tôi nữa. Trong lúc chán nản tôi đã ngoan ngoãn thành hôn với cô gái mà ba tôi đã chọn.

- Đúng! Tình yêu của gái nhảy không bền vững đâu.

- Lý do chính là ở vợ tôi! – Robert Lý châm thêm một điều thuốc khác. - Một năm sau tôi mới hay tin cô gái Mỹ Tây Cơ kia đã có chồng. Đố anh biết chồng cô ta là ai nào?

Tôi lắc đầu:

- Ông già vợ tôi chứ còn ai. Lão già này vì đưa con gái của lão, đã không ngại ngần gì dùng đến cái thủ đoạn đê hèn này. Khi gặp lại nàng tôi mới hay cha tôi cũng đồng lõa trong vụ này. Họ đã dùng tiền, thế lực và những thủ đoạn như mang những bức ảnh loã thể của nàng khi làm người mẫu, và những bức ảnh chụp lúc nàng hành nghề gái nhảy đưa cho cảnh sát để rớt cuộc nàng chỉ còn cách duy nhất là về làm vợ bé của ông già bố vợ tôi để được yên thân. Không bao lâu thì nàng chết trong bệnh viện vì bị ngược đãi. – Robert Lý lấy khăn tay ra, lau qua trán, nhưng dường như hấn đã khóc thật - Lẽ cố nhiên là ông già vợ tôi đâu có yêu thương gì nàng. Chỉ vì muốn giữ hạnh phúc của con gái mình mà đã giết chết một cô gái vô tội.

- Anh đã cúi đầu trước định mệnh à?

- Làm sao tôi chịu để yên! – Robert Lý căm hận – Khi tôi biết tôi bị lừa tôi có ý định tự tử, nhưng tôi không thực hành mà tôi nghĩ tới việc báo thù. Tôi phải báo thù. Tôi đưa vợ tôi vào một trường đại học nghiêm khắc nhất để tiếp tục việc học. Còn tôi bỏ đi sống cuộc đời lang bạt không bỏ sót tội lỗi nào cả. Vợ tôi yêu cầu ly dị, nhưng tôi không bằng lòng. Vợ tôi không sao tìm được chứng cứ để ly dị. Tôi đã nói với nàng rằng, nếu như cha nàng còn sống ngày nào thì tôi tuyệt đối không làm thủ tục ly dị. Tôi muốn cho nàng phải ở goá khi chồng nàng vẫn còn sống, và để cho cha nàng cũng phải nếm mùi vị đó.

- Hành động của anh không được sáng suốt. Anh hại người khác và cũng làm hỏng luôn đời mình.

- Thật ra tôi cũng yêu vợ tôi lắm! – Robert Lý lại châm điều thuốc thứ ba – Nàng là một người con gái rất tốt, nhưng không hiểu sao tôi lại hành động thế. Thấy nàng khổ tôi mới sung sướng.

- Tôi không tán thành hành động của anh, anh đưa người ta vào đường cùng rồi.
- Nàng không tự tử đâu! Nàng sẽ không tự tử vì hạng người như tôi đâu. Nàng đang tìm hết cách để lấy được bằng chứng để xin ly dị.
- Cô ấy hiện giờ ở đâu?
- Ở tại đây chứ đâu, gia đình nàng chính tại Hương Cảng này. Sau này có dịp tôi sẽ giới thiệu nàng với anh. Nhất định nàng và anh rất hợp nhau, học thức của nàng cũng khá lắm.
- Anh không nên làm những việc hại người mà cũng không lợi gì cho mình như vậy, cô ấy căm hận anh suốt đời.
- Có một việc nàng phải cảm tạ tôi! – Robert Lý cười tự kiêu – Giá như tôi là một người chồng gương mẫu thì nàng đâu được như vậy.
- Sao anh cứ nhớ mãi cô vũ nữ truy lạc kia mà không chịu yêu quý một cô gái xứng đáng?
- Vì sao à? – Robert Lý bật cười quái dị - Sao là truy lạc, sao là xứng đáng. Được rồi, để tôi đưa anh đi xem bộ mặt thật của đàn bà vậy!

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 54

Xe vòng qua rất nhiều khúc quanh và dừng lại trước một toà nhà rộng có cả vườn hoa, Robert Lý dường như cố tình làm tôi lạc hướng để tôi không sao nhận ra được nơi này.

- Đủ sang trọng chứ! - Hẳn chỉ vườn hoa trước mặt – Bao nhiêu xe nhà đậu ở nơi đây là một đảm bảo rồi!

- Đây giống như nhà của hạng phú thương nhỉ?

- Anh đoán đúng lắm! Họ đã sang từ tay của một bà vợ bé của một phú thương, tiền thuê đất khiếp người.

Robert Lý bấm ba tiếng chuông, không bao lâu đèn cửa bật sáng, một con mắt nhìn ra vuông cửa nhỏ. Nhìn xong gã vội vàng mở cửa ra một cách hết sức lễ phép.

- Hôm nay xem ra khá lắm nhỉ?

- Vâng, thưa đại ca! – Gã đàn ông nọ kéo Robert Lý sang một bên, kể tai thì thầm khá lâu.

Robert Lý nghe xong, chau mày nói:

- Hẳn có cho giá không?

- Không.

- Nói với hẳn, muốn có cơm thì ăn chung, còn bằng không thì đến cháo cũng đừng hòng.

- Có nói rồi nhưng nó không bằng lòng.

- Thế thì cứ để hẳn đi đi, tôi có cách đối phó.

- Dạ vâng!

- Chúng bay cũng phải khôn ngoan một tí. - Rồi Robert Lý quay sang tôi: - Có chút việc lôi thôi! Mình hãy vào trong đi!

Đây là phòng khách khá to và thật sang trọng, ánh đèn rất dịu dàng, bên trong đã có khoảng hai, ba mươi người y phục chỉnh tề. Có người khiêu

vũ, có người ngồi uống rượu, đám bên kia cờ bạc. Âm nhạc thật êm dịu. Tôi hiểu ngay ý nghĩa của câu lạc bộ này. Báo chí vẫn hay “tố” những câu lạc bộ mặt ngoài thì được gọi tên vậy nhưng bên trong diễn ra bao nhiêu trò lố lăng.

- Uống rượu, nhảy đầm, trên lầu còn có trình diễn. Chỉ có chương trình cuối là anh không thể tham dự được thôi. Nơi đây có một quy luật là không được nói ra với bất cứ ai khác, vì anh chưa phải là hội viên của câu lạc bộ.

- Họ biết hưởng thụ đấy nhỉ! – Tôi nói với giọng ngưỡng mộ - Anh cũng là hội viên?

- Tôi có ít cổ phần! Câu lạc bộ này thuộc công ty du lịch của chúng tôi đấy! – Robert Lý khách sáo nói – Xin anh cứ tự nhiên, tôi có chút việc, tôi sẽ đưa anh về khi đóng cửa.

Một cô chiêu đãi ân cần mang đến cho tôi một ly rượu. Tôi chiêm thuốc lá, ngẩng mặt ngắm những bức họa trên vách, đây đúng là một sự trao đổi văn hoá đông tây. Uống rượu xong, tôi theo một nhóm người đi vào một gian phòng rộng lớn ở trên lầu, bên trong sương khói mịt mù. Gian phòng này rất rộng lớn, trang trí rất hoa mỹ mà sàn nhảy rất nhỏ, nhạc sỹ là người Phi Luật Tân. Họ đang hoà tấu một bản nhạc Nam Mỹ, không một ai ra khiêu vũ.

Độ mười phút sau, ánh đèn trên vũ đài chợt bùng sáng. Một cô gái khoả thân ra lắc lư một hồi rồi vài tiếng pháo tay lẻ tẻ vang lên. Cô ta đặc ý liếc xéo khán giả, rồi lẩn vào trong màn.

Tôi đưa mắt nhìn đám khán giả. Một người Bồ Đào Nha bỗng bước đến trước tôi, vỗ tay lên vai tôi, nói tiếng Anh bập bẹ:

- Nếu anh được may, tôi xin bằng lòng trả năm mươi đồng Mỹ kim.

Tôi ngơ ngác, nhưng nhớ lại lời Robert Lý vừa rồi, nên lắc đầu. Hắn bực tức trừng mắt nhìn tôi, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Hừ! Chắc gì đã có số may!

Ánh đèn lại tối sầm, tiếng nhạc cũng đổi, tấm màn trên vũ đài lại được kéo ra. Bốn cô gái mặc hai mảnh áo tằm trắng đỏ, mỉm cười chào khán giả, rồi nhún nhảy như thoi đưa.

Màn này dường như chỉ là một chương trình phụ. Quả nhiên, bản nhạc vừa dứt thì họ liền lẩn vào màn như một lũ chuột nhắt.

Một hoạt náo viên ra giới thiệu: Kính thưa quý vị khán giả! Bây giờ đã đến chương trình chính, chúng tôi xin đặc biệt mời cô Hồng Mai Quế lên trình diễn một vũ khúc Thất trùng sa của Vương Nhĩ Đức.

Đám khán giả lập tức lao nhao, mọi người mở to mắt chờ đợi, kẻ ngóng cổ trông. Các bà thì vờ cúi đầu xuống, nhưng chiếc đầu thì lại linh hoạt như chim cú để rình xem cử chỉ của kẻ đi cùng. Sau một xáo động nhỏ, không khí lại trở về với trạng thái yên lặng, thật yên lặng. Ngay khi đó, ánh đèn bỗng loé sáng, những mảnh vải nhỏ xíu trên người bốn cô gái biến mất đi không biết tự bao giờ, trên người họ chỉ còn vón vện ba chiếc lá màu vàng. Bốn cô chia ra đứng hai bên, cong lưng co tay đứng bất động, tưởng chừng như những tượng thạch cao.

Tôi chiêm một điệu thuốc lá, lặng lẽ nghĩ ngợi. Trong khi đó trên vũ đài, đi theo làn ánh sáng rục rỡ, một cô gái từ sau màn yếu điệu bước ra, toàn thân được che bằng loại “voan” ngũ sắc, ngay cả gương mặt cũng được phủ kín bởi một mảnh the đen, chỉ để lộ đôi mắt long lanh.

Dưới ánh đèn mờ như sương đêm, cô gái bắt đầu cử động theo tiếng nhạc theo kiểu Hy Lạp, tôi thấy nhức đầu, mắt như hoa lên vì các mảnh lụa nhẹ như tơ uốn éo theo người nàng chỉ được một lúc rồi từ từ rơi xuống. Có tiếng người khê phàn nản:

- Ánh đèn tối quá!
- Nhìn chẳng ra gì cả.
- Bỏ khăn che mặt xuống đi!

Lời yêu cầu được trả lời bằng tiếng nhạc điên cuồng bỗng nhiên ngưng bật. Những cô gái đứng làm cảnh cũng chạy vào đứng chung một chỗ. Ánh đèn từ mờ mờ dần dần sáng. Cả năm cô gái đã hoàn toàn là những bức tượng khoả thân. Cả cái mạng che mặt cũng từ từ được kéo xuống.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của khán giả, tôi buột miệng reo. Vì nàng chính là Bạch Lộ. Tôi nghiêng đầu tránh đám khán giả đang dán mắt vào nàng. Bỗng có tiếng “set” vang lên. Cả gian phòng chìm trong một màu đỏ choá báo động. Mọi người đều cuống cuồng. Tên hoạt náo viên la thất thanh:

- Các cô hãy mặc đồ nhanh lên. Mời quý vị đi ra cửa sau.

Những bộ mặt rạng rỡ oai vệ rồi dần xuống một chiếc cầu thang đặc biệt trong một gian phòng nhỏ. Chân cầu thang là khu vườn sau của câu lạc bộ.

- Hãy đứng im và đưa tay lên!

Tôi tưởng đã gặp phải bọn cướp. Những người đi trước đứng bất động, những người đi sau thụt trở vào vườn vì trong ngõ đã lố nhố vài người y phục toàn một màu đen. Nhưng lại có thêm hai người cảnh sát:

- Xin quý vị cho kiểm soát!

Thấy cảnh sát mọi người mới vừa yên tâm, lại nảy sinh một sự sợ hãi khác. Một sĩ quan cảnh sát ôn hoà nói:

- Chúng tôi thừa lệnh lục soát những sòng bạc, các động hút á phiện và ổ mại dâm. Vị nào đến hộp đêm này để giải trí chúng tôi quả không có ý định làm phiền, nhưng xin quý vị hãy trở lại sau vườn.

Bọn họ tuy ít người song được bố trí rất có kế hoạch.

Một cảnh sát mặc thường phục chạy đến khẽ nói với viên sĩ quan vài câu, viên sĩ quan thoáng mỉm cười, cao giọng nói:

- Xin quý vị yên lòng, tội phạm đã bị sa lưới. Giờ đây chúng tôi phải nhận người, vì sinh hoạt của câu lạc bộ này đã vượt khỏi phạm vi nghề nghiệp của họ, chúng tôi phải lập biên bản các cô vũ nữ.

Vài cô nghe xong định lẩn đi, nhưng khắp nơi đều có cảnh sát đứng cạnh.

Viên sĩ quan cảnh sát tay cầm một quyển sổ nhỏ:

- Xin quý vị hãy cho chúng tôi xem những gì có thể chứng minh được nghề nghiệp của mình. Tốt nhất là giấy thông hành hay thẻ căn cước, hay danh thiếp cũng được. Quý vị đều là người có danh vọng, chúng tôi xin tuyệt đối giữ thể diện quý vị.

Mọi người hiện diện đều lặng thinh đưa giấy tờ chứng minh, vài cô gái Tây phương có vẻ như du khách bỗng khóc òa lên.

- Xin các bà các cô hãy đứng chung với bạn trai của mình.

Cuộc kiểm soát bắt đầu, tôi hơi bối rối. Một sĩ quan trẻ tuổi bước đến trước mặt tôi, chìa tay ra. Trong khi luống cuống, tôi lôi bức chúc thư của Lưu Triết viết cho tôi.

Nhìn thoáng tên họ trên bì thư, hần kinh ngạc:

- Tôi đã xem các tác phẩm của ông. Ba năm trước ông có đến trường tôi diễn thuyết. Hôm nay có lẽ ông đến đây tìm chất liệu sống để sáng tác phải không?

Tôi ngại ngần gật đầu. Hần đưa tay chỉ về phía sau tôi nói:

- Bà này đi chung với ông?

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại. Bạch Lộ đang rụt rè tựa vào cạnh tôi. Nàng đã quần áo chỉnh tề, ngay cả son phấn trên mặt cũng được lau sạch. Không để cho viên sĩ quan ngờ vực, tôi vòng tay ôm ngang lưng Bạch Lộ, khẽ nói:

- Đừng sợ! Mình đi thôi!

Bạch Lộ cầm tay tôi, cúi đầu bước đi một hơi chẳng nói một lời.

- Tôi gọi xe đưa cô về nhà nhé!

Nàng vẫn lặng lẽ, cúi xuống cởi giày đi như bị ma đuổi. Đêm thật yên tĩnh, trên con đường tráng nhựa mới được làm xong, tiếng gót giày của chúng tôi vang lên như tiếng mưa rơi.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 55

Bà Hoa ngủ trong phòng, nghe tiếng chân người, bà húng hắng ho. Tôi định lên tiếng chào thì Bạch Lộ đã xua tay. Tôi đưa mắt nhìn quanh ngôi nhà mới của Bạch Lộ, so với ngôi nhà cũ thì ngôi nhà này trông tẻ hơn nhiều. Đồ đạc sắp xếp như chủ nhân sắp đi xa.

Bạch Lộ rót cho tôi một ly nước lọc, sau đó nàng rón rén bước vào phòng xăm xì với mẹ nàng một hồi, rồi trở ra thấp giọng nói với tôi:

- Mẹ tôi ngủ rồi, mình ra bên ngoài ngồi chơi nhé! Trong này nóng quá!

Đêm thật mát mẻ. Ánh trăng còn trong sáng hơn cả chiếc đèn nhỏ trong gian nhà gỗ. Bạch Lộ đưa tôi đi qua một chiếc cầu ván, theo những bậc thang đá lên đến một ngọn đồi cao, chúng tôi đứng trên đỉnh đồi.

Từ trên đồi cao trông xuống, thấy rõ cả khu nhà gỗ không sót một xó xỉnh nào cả. Tôi thấy tâm trạng mình bấn loạn. Đối diện với Bạch Lộ tôi chẳng biết nói gì với nàng:

Giọng Bạch Lộ lạnh lùng:

- Sao anh chẳng nói gì vậy cả? Anh muốn đợi tôi cảm ơn?
- Tôi không bao giờ nghĩ là cô có mặt ở đó.
- Làm thế nào anh tìm được đến đó?
- Robert Lý đưa tôi đến.
- Hừ, tôi hiểu dụng ý của hẳn rồi! Anh đã thấy hết rồi chứ?

Tôi không muốn làm nàng đau lòng:

- Tôi thấy dù sao đó cũng là một nghề.
- Sao anh không bảo đó là một thứ nghề đê tiện! – Nàng lăm bằm – Cũng được! Không bí mật nào trên thế gian này không có một ngày bật mí,

lẽ ra anh phải biết tôi là một loại đàn bà đê tiện.

- Theo tôi nghĩ cô phải có nỗi khổ tâm riêng, phải chăng vì cuộc sống đã buộc cô phải hành nghề này?

- Không! Tôi có nghèo khó đâu, chỉ có mẹ tôi phải cần ít nhiều tiền thuốc, còn ngoài ra tôi không phải gánh vác gì nữa cả.

- Thế sao cô lại phải làm như vậy?

- Tôi không thể giải thích với anh. Tôi chỉ có thể nói một cách giản dị là tôi tình nguyện hành nghề đê tiện này. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm tạ sự giúp đỡ của anh, bằng không đêm nay tôi cũng phải ngủ ở bót, tuy rằng sáng sớm mai có người đến bảo lãnh tôi ra ngay.

- Cô đã bị bọn buôn lậu ép buộc?

- Không một ai có thể ép buộc gì được tôi cả.

- Robert Lý đã đưa cô vào con đường này?

- Hẳn chỉ bóc lột tiền của trên con người tôi thôi. Thật ra tôi chẳng hận hẳn chút nào cả.

- Chẳng lẽ hẳn quả thật là một tay buôn lậu à?

- Tôi không được rõ lắm. Chủ hộp đêm đó chính là hẳn.

- Nhất định có kẻ đã hãm hại hẳn.

- Vợ hẳn chứ ai. Hai người đang dang dở việc ly dị. Khi người đàn bà trở mặt thì bất cứ việc gì cũng có thể xảy ra cả.

- Hẳn có cho tôi biết việc đó! Tôi chỉ biết hẳn là một người nguy hiểm. Cảnh sát không bắt lầm hẳn đâu. Sao cô giao du với hẳn vậy?

- Tôi hiểu ý anh, anh bảo tôi phải lấy chồng đảng hoàng à?

- Với điều kiện của cô, tìm được một đối tượng lý tưởng có khó gì, hơn nữa cô lại có nhiều bạn trai để chọn lựa.

- Sao anh không bảo luôn là tôi phải tìm lấy một tấm thực đơn dài hạn thì không còn phải làm cái nghề nhục nhã này nữa.

Những người đàn bà tự cho là mình tân tiến, luôn luôn cho rằng lấy chồng là một điều sỉ nhục. Nghĩ vậy tôi thành thật khuyên:

- Lấy chồng đâu có làm trở ngại đến sự độc lập của cá nhân đâu.

- Anh nói đúng! Có người con gái nào lại không cầu mong được một mái gia đình êm ấm với người chồng mình kính mến và những đứa con

xinh xinh...

- Sao cô không làm như vậy?

- Lấy ai bây giờ? Nếu như bây giờ tôi bằng lòng lấy anh, anh có đồng ý không? Sao anh không mắng vào mặt tôi là loại con gái ăn sương, gái bụi đời... Đúng, những từ ngữ thối tha còn nhiều lắm...

- Bạch Lộ! Cô không nên tự sỉ nhục mình như vậy!

- Sao không chứ! – Nàng cười nhạt – Anh và Việt Sanh đã chứng kiến hết mọi lần ở hộp đêm rồi mà.

Tôi thốt chẳng ra lời trước lời nói trắng trợn của nàng.

- Tôi biết anh còn buồn hơn cả tôi, vì trước nay anh đã xem tôi như một cô gái trong sạch, hiền lành ngoan ngoãn nữa...

- Sao cô lại làm hoen ố đời? – Tôi lắc mạnh bả vai của nàng.

- Sao anh không trách kẻ đã làm hoen ố đời tôi, và lại tôi có lấy tiền của hắn đâu!

Tôi thật không tin nơi tai của tôi!

- Anh bảo tôi có thể ngửa tay lấy tiền của kẻ thù à? Tôi chưa đến đổi tệ đến độ đó.

Tôi dăm dăm nhìn nàng mà trong dạ xót xa đau đớn thực sự.

- Anh đã thấy tận mắt, tôi đã cho người đánh tên thủy thủ Hoa Kỳ đến đổ máu, mà tên đó một đạo cũng là bồ tôi.

- Sao cô lại đối xử với hắn như vậy?

- Rất đơn giản, tôi hận hắn, tôi hận hạng người như hắn.

- Hắn đã làm nhục cô à?

- Nên nói là chúng nó mới đúng?

- Vậy thì cô phải từ bỏ cuộc sống này mới phải chứ!

- Sao tôi lại phải từ bỏ nó? Sao tôi không nắm giữ cơ hội để trả thù chứ! – Nàng giận dữ lườm tôi – Có đúng thế không?

- Tôi không đồng ý hành động của cô, mặc dù đến giờ phút này tôi vẫn chưa hiểu rõ đầu đuôi gì cả.

- Vì hạnh phúc, vì yêu. Vừa rồi chẳng phải anh đã bảo tôi nên lấy chồng sao! Tôi đã tìm được người yêu, tôi đành phải thành hôn với anh ấy.

- Cô không nhận thấy rằng tư tưởng và hành động của cô rất mâu

thuần sao?

- Chẳng mâu thuẫn tí nào cả! Khi nào tôi đã trả thù xong, tôi sẽ trao trọn tình cảm chân thật của tôi cho chống tôi.

- Cô có thể cho tôi biết lý do không?

- Không thể được! Tôi không thể bộc lộ hết tâm sự của tôi. Anh nên hiểu rằng trong đáy lòng của mỗi người đàn bà đều có những bí mật không thể tâm sự bất kỳ với một ai, cho dù là chồng. Họ có thể phô bày thân xác chứ không chịu bày tỏ những bí mật tận đáy lòng họ. Có những điểm bây giờ tôi không nói được, nhưng chắc chắn là anh sẽ rõ hết nhưng không phải ngay bây giờ.

- Tôi chỉ muốn biết những gì tôi đã nhìn thấy thôi.

- Tốt lắm! Quân tử nhất ngôn nhé!

- Lúc này cô đã nói nếu tôi không làm là cô rất yêu Việt Sanh?

- Không thể kể là yêu, song tôi rất mến anh ấy!

- Cậu ta cầu hôn cô được không?

- Không thể được, trên phương diện tuổi tác tôi có thể làm chị của Việt Sanh, trên kinh nghiệm tôi còn có thể coi như người mẹ của anh ta. Hơn nữa chú của anh ta căm hận tôi đến cực điểm. Nếu ông ta biết được chuyện này thì chắc hẳn ông ta sẽ nhốt Việt Sanh vào lồng cho chắc ăn.

- Đúng, chú cậu ấy không tán thành sự giao du này! – Tôi thuật sơ cuộc đối thoại giữa tôi và Lâm Phúc Huê cho nàng nghe.

- Chẳng có gì lạ cả! Nhưng anh cũng đừng hỏi tôi vì sao mà như vậy?

- Thế thì cô có nghĩ rằng Robert Lý có đáng để cô nghĩ ngợi không?

- Robert Lý à? Hẳn hút máu tôi như vậy còn chưa đủ sao? Hơn nữa, hẳn chưa ly dị. Tôi chỉ có thể làm nhân tình của hẳn, chứ không bằng lòng lấy hẳn.

- Tôi có nghe hẳn kể chuyện nhà của hẳn, nghe nói vợ hẳn vẫn ở đây.

- Vợ hẳn là người đàn bà hiền hậu. Phẩm cách và học thức đều hơn hẳn tôi.

- Còn Hà Phi? Phi cũng có ý muốn kết hôn với cô?

- Hẳn chỉ là một chàng công tử bột!

- Anh ta có thể thành một vô địch túc cầu đấy chứ.

- Tôi hiện đang học cái thế đá banh của hần. Sẽ có một ngày tôi đá chiếc đầu của kẻ thù tôi như đá banh vậy.
 - Kẻ thù của cô nhiều như vậy cơ à?
 - Tôi cũng muốn đá chiếc đầu của anh như đá banh đấy! Nhưng bởi anh có một khối óc đáng thương nên tôi không nỡ.
 - Theo tôi biết, cô và Mục Địch đã yêu nhau, nhưng sao lại để tan vỡ thế?
 - Mục Địch chỉ là một người bạn tốt, nhưng không phải là một người chồng tốt! - Bạch Lộ cười chua xót! – Chúng tôi đều có tính phản bội, anh ta phản bội trong nội tâm còn tôi thì hành động. Có lẽ chúng tôi là một đôi bạn rất tốt. Nhưng nếu xây một mái ấm gia đình, thì giường phản sẽ trở thành chiến trường quyết liệt. Tuy nhiên, bỏ nhau như thế này cũng xót xa lắm.
 - Cô hãy còn giấu một người, một nhân vật trọng yếu.
- Bạch Lộ cười hóm hỉnh:
- Có còn chẳng đều là những việc không cần thiết.
 - Sao cô không nói đến Triết?
 - Triết ư? - Sắc mặt của Bạch Lộ bỗng thay đổi thật nhanh – Sao anh biết?
 - Chính anh ta đã nói với tôi.
 - Anh ấy đang ở đâu? Tôi bệnh mà anh ấy cũng không đến thăm tôi.
 - Đang ở trong bệnh viện. Cô chưa biết anh ta tự tử à?
 - Tự tử ư? - Bạch Lộ trở to đôi mắt.
 - Anh ta đã uống thuốc độc, cũng may là Đức Sanh đã hay kịp. – Tôi kể lại tình hình lúc Triết được cứu tỉnh cho nàng biết.
- Bạch Lộ xoa tay thấp giọng nói:
- Ôi! Tôi vẫn thất bại! Chắc anh ấy đã thấy gì...
 - Cô phải gánh trách nhiệm này. Tôi biết Triết yêu cô rất sâu đậm, dám hy sinh tính mạng vì cô.
 - Tôi hiểu, nhưng hiện giờ tôi không thể tới lui với anh ấy nữa.
 - Tại sao?
 - Đừng hỏi tôi tại sao? - Bạch Lộ giận dữ gắt – Tôi không thể nói, bởi

vì tôi cũng không hiểu, chỉ có mẹ tôi mới biết, tôi tin lời mẹ tôi.

- Cô nên hỏi rõ lại bà.
- Tôi phải hỏi bà lúc bà còn ở bên tôi.
- Sao, mẹ cô định đi đâu?
- Mẹ tôi định về Pháp! Anh không thấy hành lý của bà đã được sắp xếp xong rồi sao? Sở dĩ chúng tôi phải dọn nhà là vì phải bán ngôi nhà kia mới có thể gom đủ lộ phí.
- Sao mẹ cô phải về Pháp!
- Ai cũng yêu quê hương mình, mẹ tôi cũng không ra ngoài thông lệ.
- Còn cô?
- Tôi không có quê hương, nên tôi chẳng hề nhớ.
- Cô đành lòng để bà phải sống lẻ loi à?
- Bà còn có bạn bè ở bên ấy. Và lại cũng có người cùng đi với bà, tôi rất yên lòng... Mà cũng chẳng vui gì.
- Sao cô không đi cùng với bà?
- Vì anh Triết! Tôi nghĩ rằng sau khi mẹ tôi đi, vấn đề giữa tôi và Triết sẽ được giải quyết! Không ngờ Triết tự tử.
- Cô đã làm cho anh ta đau lòng!

Bạch Lộ ngẫm nghĩ giây lát:

- Nhất định là còn nguyên nhân quan trọng nào đó.
- Cô có muốn đi thăm anh ta không?
- Ngày mai tôi sẽ đi thăm anh ấy, tôi phải xin anh ấy tha thứ cho tôi!
- Triết có biết các hành vi của cô không?
- Biết chứ, dĩ nhiên anh ấy phải biết. Đối với người tôi yêu thương chân thành thì không bao giờ tôi giấu giếm điều gì cả, anh ấy còn đến câu lạc bộ “Hồng Mai Quế” và còn tham gia chương trình tìm chìa khoá nữa là khác.
- Chương trình gì?
- Đức Sanh không cho anh biết! - Bạch Lộ cười thật tươi – Đó chỉ là một trò chơi, ai bắt được chiếc chìa khoá vàng người đó có quyền chọn một cô gái trong câu lạc bộ để hưởng thụ một đêm dài thơ mộng.
- Có việc như vậy thật sao?

- Ở Mỹ cái đó xưa lắm rồi! - Bỗng giọng Bạch Lộ đổi sang thể lương
- Hôm đó Triết đã chọn tôi, chiếc chìa khoá của anh ấy đã mở cõi lòng tôi.
Từ hôm đó, tôi đã quyết chí một lòng yêu anh ấy. Nhưng...

Tôi nhớ lại thái độ úp úp mở mở của Triết thường khi...

- Còn gì nữa không, thưa ông thẩm phán? - Bạch Lộ nhìn đồng hồ,
vươn vai – Anh cũng nên về đi thôi, cứ từ con đường núi này đi xuống thì
gặp đường cái. Sắp sáng đến nơi rồi!

- Cô cũng phải nghỉ cho khoẻ đấy nhé!

- Không! Tôi phải đi dự lễ Misa.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 56

Đúng như Bạch Lộ nói, tôi buồn hơn cả chính nàng. Bao lâu nay, ấn tượng tốt đẹp về nàng. Bao lâu nay, ấn tượng tốt đẹp về nàng ở trong tôi đã bị vỡ tan tành. Từ lúc gặp nàng lần đầu tại hồ nước, tôi giữ cái ấn tượng đó, nàng là một cô gái trong sạch, hoạt bát, dễ thương; cho dù nàng có hơi phong túng, lẳng mạn. Ngay cả Đức Sanh bảo Bạch Lộ không phải là một cô gái đứng đắn, tôi đã nổi giận, nổi giận lên như hấn đã sỉ nhục đứa em ruột thịt của tôi vậy.

Tôi còn nhớ rõ ràng hơn, lúc tiễn Mục Địch sang Nhật, cái vẻ thê lương đáng thương của nàng không làm sao không rung động lòng tôi. Nhưng nay chính mắt tôi đã nhìn thấy, chính tình cảm của mình bị tan nát bởi chính những lời nói đả đả cay của nàng. Tại sao nàng sa ngã, tuy nàng không giải thích, nhưng tôi cảm thấy chẳng quan trọng, cho dù lý do của nàng có chính đáng đi nữa thì cũng không làm sao gột sạch được cái nhớ nhớp kia.

Trời đã gần sáng, nhưng tôi chẳng buồn ngủ, cũng chẳng thấy mệt mỏi. Khi thức dậy tôi thấy khoẻ khoắn như thường. Cô Vân mang điểm tâm lên. Tôi vừa xem báo vừa nghe Vân “báo cáo việc nhà”.

- Hôm qua có một ông họ Thôi, đến tìm, ông ấy bảo hôm nay sẽ trở lại.

Nhất định Thôi Vạn Thạch đến tìm tôi để báo tin mừng.

- Ông chủ tôi đợi ông đến tám giờ mới đi về nông trại đó.

- Ủ! Ông ấy có việc gì cần gặp tôi vậy? Ông ấy hỏi thăm tin tức của Triết hả?

- Tôi đã cho ông ấy biết hết rồi. Có lẽ là việc nhà cửa, khi ông đi vắng, có nhiều người đến xem nhà lắm! Ông chủ bảo, rất mong có thì giờ để trò chuyện với ông.

- Ừ! Tôi cũng đang có việc cần hỏi ông ấy! Tôi nhớ đến lời lão nói với Triết trước khi Triết tự tử - Khi ông ấy về xin cô nói với ông ấy cho tôi một giờ hẹn.

Tiếng chuông reo lên.

- Chắc là người đưa thư! – Vân vội chạy xuống lầu, rồi cầm một sấp thư từ từ trở lên. Trong số đó có một lá là của Lâm Phúc Huê. Anh ta cho tôi biết cuộc hành trình rất bình yên và bảo tôi hãy thúc hối Đức Sanh hộ anh ta. Còn việc của Việt Sanh, đến bây giờ tôi mới biết là anh ta đã giao Việt Sanh cho một người bạn trông nom, rồi Việt Sanh sẽ đi Ba Tây sau. Hèn gì Việt Sanh không đến tìm tôi được.

Cô Vân mang ra một lá thư dán kín, hấp tấp, hối thúc tôi:

- Ông ký vào đây đi, đứa bé đưa thư đang chờ dưới nhà.

Vừa mở phong thư, thấy rơi ra một sợi dây chuyền vàng. Tôi xem lại người gửi, Bạch Lộ.

Kính gửi anh Tông Văn!

Tôi đã ngã bệnh, cái bệnh thổ huyết trước kia. Cho nên tôi không thể đến thăm Triết được.

Đây sợi dây chuyền anh đã thấy rồi, chính là vật mà anh và anh Đức Sanh đã tìm lại cho tôi dạo nọ. Khi nào tiện xin anh giao nó lại cho Triết, nhưng phải chờ cho đến khi sức khỏe của anh ấy hoàn toàn phục hồi.

Mẹ tôi đã kể cho tôi nghe nhiều chuyện dĩ vãng của bà. Tôi đã hết muốn sống nữa. Tôi không thể trách bà về việc bà không tán thành việc giữa tôi và Triết. Tôi đã đùa giỡn xã hội này, vận mạng cũng đùa giỡn lại tôi.

Tôi quyết định cùng đi với mẹ tôi. Trái đất tròn hy vọng có ngày mình gặp nhau. Nhưng, cho dù tôi có chết đi, tôi cũng sẽ không quên tấm lòng chân thành của anh đối với tôi trong hai tháng nay.

Đừng đến thăm tôi, tôi cần nghỉ ngơi. Tôi đã chán ngán thế gian này, chán ngán tất cả mọi người và ngay cả chính mình. Nghe Robert Lý bảo Tiền Bán Tử có trao cho anh một quyển tiểu thuyết nhờ anh sửa chữa, để viết phản cảnh. Quyển truyện đó viết cho tôi đó anh, nhưng tôi không có số làm minh tinh. Tuy vậy tôi cũng cầu mong cho nó được xuất bản. Chúc anh vui.

Bạch Lộ

Đọc xong lá thư, tôi mân mê sợi dây chuyền trên tay. Ừ, những vật trang sức quái dị đã biến đâu mất, chỉ còn một hạt châu hình tròn thật nhỏ, dính chung với một chiếc hộp hình tim bằng vàng.

Tôi mở chiếc hộp ra, bên trong có một bức ảnh nhỏ chụp chung Triết và nàng.

Tôi hiểu dụng ý của Bạch Lộ! Tôi không muốn nghĩ ngợi lôi thôi nên quay số gọi Đức Sanh. May thay người bên kia đầu dây đúng là Đức Sanh. Vừa nghe giọng nói của tôi hẳn mừng rỡ kêu lên:

- Tôi vừa định gọi cho cậu biết tôi đã thành công rồi. Chúng tôi đã bắt được tên họ Nguyễn rồi. Không những phá huỷ một sòng bạc lậu, mà lại còn tìm được nhiều độc dược nữa. Thật buồn cười, chúng tôi còn bắt cả mấy cô gái trần như nhộng, tên đó tổ chức cả thoát y vũ nữa cậu.

- Ở đâu vậy? Tôi nghi cai “màn” đêm qua.

- Câu lạc bộ “Hồng Mai Quế” chứ đâu, nghe đâu nơi đó toàn là khán giả trong giới thượng lưu.

- Cậu cũng có mặt tại đó à?

- Dĩ nhiên là không, nhưng công lao của tôi rất lớn. Cảnh sát cuộc biểu tôi một số tiền thưởng đây.

Tôi hơi yên tâm, hỏi dò nhân câu nói của Bạch Lộ tối hôm đó:

- Làm cách nào mà cậu biết được. Chắc vợ hẳn báo cảnh sát chứ gì?

- Không! Cậu không sao ngờ được đâu! Đức Sanh thấp giọng – Chính Bạch Lộ gọi điện thoại cho tôi biết đấy!

- Thật thế sao?

- Chứ còn gì nữa. Tên đó có lẽ bị phạt tù từ ba đến năm năm cầm cố, và vấn đề ly dị của thân chủ tôi đã được giải quyết xong xuôi.

Tôi hơi tội nghiệp cho Robert Lý.

- Bạch Lộ quả thật là một cô gái rất tốt. Nàng bảo là vì để trả ơn chúng ta về việc tìm sợi dây chuyền cho nàng nên nàng báo tin này cho tôi hay,

nhưng theo tôi nghĩ, có lẽ nàng biết tên đốn mạt đó định mưu đồ gì đó hoặc hẳn đã ức hiếp đáp nàng sao đó.

- À!

- Chúng ta phải giữ bí mật này cho nàng. Nếu cậu có gặp nàng, cậu đừng nhắc việc này với nàng nhé để nàng khỏi phải ái ngại.

- Tôi nói lảng đi sợ bị lộ tẩy. Tôi cho Đức Sanh biết Phúc Huê có gửi thư cho tôi nhắc anh ta. Đức Sanh thở dài:

- Lão Lâm Phúc Huê đã quyết chí rồi! Cậu có biết anh ta chờ tôi làm việc gì không? Anh ta muốn tôi tìm bà vợ cũ của anh ta! Thật hết nói, mụ ta đã làm anh khổ sở điều gì nhưng anh ta cũng không làm sao quên.

- Anh ta bảo, cậu có biết sơ chuyện gia đình của anh ta.

- Tôi chỉ biết họ đã ly dị, nhưng không hiểu nguyên do, hôm khác mình nói tiếp nhé. Bây giờ tôi đã thành khách quý của cảnh sát cuộc nên bận lắm. Hơn nữa, bác sỹ Vi bảo tôi điều tra cái tai nạn của giáo sư Trung, vì việc đó có liên can đến bệnh tình của ông ta, xong vụ này tôi sẽ bỏ nghề này ngay.

Tôi định hỏi thăm hẳn một ít chuyện, nhưng Đức Sanh hối hả cắt ngang:

- Xin lỗi! Thần tài đã gõ cửa, hai hôm nữa tôi sẽ mời cậu và Bạch Lộ một bữa!

Tôi ngơ ngẩn nhớ lại cuộc gặp gỡ đêm qua, và những lời của Bạch Lộ đã nhả nử với tôi. Tôi không thể hiểu tại sao nàng lại làm thế. Nhưng chắc hẳn nàng sẽ thoát vì dường như nàng đã có chuẩn bị. Tôi thấy trong lòng mình bứt rứt, nên định lên núi Kim Cương cho khuây khoả.

Từ Tốc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 57

Núi Kim Cương đã hơi có chút cái man mát của mùa thu.

Khu rừng tre nơi “miếu ni cô” tựa như đã già đi khá nhiều. Giòng nước ở “Phụng Hoàng khe” hình như trong hơn, những đoá hoa rừng bên con đường nằm ven động Tân Hà cũng đã tàn úa, thay vào đó là những cây trái đại um tùm.

Con đường vẫn vắng lặng như xưa, tôi nhớ lại cái đêm cách đây hai tháng, một lời đề nghị ngẫu nhiên của Triết đã gây ra nhiều sự kiện ngoài sức tưởng tượng của một kẻ cầm bút như tôi. Sự tạo ngộ của kiếp người thật và vi diệu!

Bỗng có người gọi tên tôi ở phía dưới núi. Tôi dừng bước.

- Vạn Thạch đấy à?

- Trời ơi! Tìm cậu vất vả quá! - Vạn Thạch vừa thở hổn hển, vừa nói -
- Máy hôm nay cậu đi đâu! Cô người làm đã cho tôi biết là cậu đi lên ngọn núi này.

- Có việc gì thế?

- Ngồi nghỉ cái đã, rồi hãy hay! - Hấn kéo tôi ngồi xuống lau mồ hôi, vừa chỉ tay - Cậu thật nhàn nhã, dạo núi ngắm cảnh, phong cảnh nơi đây cũng khá đấy chứ!

Hình như Vạn Thạch đã già đi rất nhiều, mái tóc đã lún phún bạc, mặt mày cũng tiều tụy.

- Máy hôm nay cậu đi đâu vậy? Hấn vẫn còn phàn nàn – Tôi đã gọi cả mấy chục cú điện thoại, cho nên tôi nhất định phải đi tìm.

- Tôi phải đi tìm một người bạn bị mất tích! Anh có biết Triết không?

- Có nghe Phụng nhắc đến cái tên đó.

- Anh ta đã tự tử, nhưng chúng tôi đã cứu được.

- Sao có người điên rồ như vậy kìa? - Vạn Thạch đưa tay gỡ bộ tóc rối

tung của mình.

- Có lẽ là vì tình.

- Cũng cái trò đó! Sao cậu lại quá lo lắng đến việc của người khác mà đã quên cả mình, và cũng quên cả tôi.

- Sắp đến ngày rồi hả? Nhưng tôi có nhận được thiệp mời của anh đâu?

- Hông rồi! - Vạn Thạch đau khổ lắc đầu – Đã hông từ lâu rồi! Tôi đến tìm cậu là việc này đây!

Tôi kinh ngạc đưa mắt nhìn hẳn. Với ánh mắt thất vọng kia chắc chắn không thể là chuyện đùa.

- Anh cần gì tôi?

- Không! Tôi đến đây để giúp cậu đấy chứ! - Vạn Thạch lắc đầu - Nếu nói nghiêm trọng hơn là để thức tỉnh cậu?

- Thức tỉnh tôi ư?

- Chúng ta là bạn già với nhau, đành rằng rất ít khi được gặp nhau, nhưng tôi tin cậu không trách tôi.

- Dĩ nhiên rồi!

- Nhưng trước khi tôi nói tôi thề với cậu là tôi thật lòng.

- Tôi tin anh mà, mà có gì vậy?

Vạn Thạch đứng dậy, kéo tôi bước về phía trước. Hẳn đi rất nhanh, tôi biết hẳn đang nghĩ câu mở đầu:

- Hiện giờ cậu đang ở vào một tình thế rất nguy hiểm, cậu có biết không?

Tôi lắc đầu.

- Có lẽ cậu còn cho rằng mình rất hạnh phúc? Khi yêu người ta quên cả thế giới chung quanh.

- Tôi không hiểu ý anh muốn nói gì?

- Thế thì cậu phải biết là mình đang yêu chứ?

- Không! – Tôi kinh ngạc – Làm gì có việc đó.

Vạn Thạch bật cười khanh khách:

- Tôi có kinh nghiệm đó rồi, có ai muốn đem bí mật của mình ra cho người khác biết đâu.

- Tôi có bí mật gì đâu.
- Nhưng cậu đã có bạn gái. Cậu đừng giấu tôi nữa. Hơn nữa tôi cũng quen cô ấy.

Sực nhớ đến Phụng, tôi nói:

- Anh nên biết rằng Phụng thuộc hàng con cháu của chúng ta. Vả lại, cô ta đang buồn khổ vì bệnh tình của ông bố. Đừng đùa như vậy không được đâu.
- Chẳng lẽ tôi phải lặn lội mất nửa ngày trời, chỉ vì muốn nói đùa hay sao chứ?
- Thì anh cứ nói huých toẹt ra đi!
- Không! Tôi muốn chính cậu cho tôi biết.
- Anh muốn tôi thề hay sao?
- Cậu nhất định để tôi phải trưng bằng cứ ra trước? Được rồi!

Dường như Vạn Thạch rất quen thuộc con đường này. Băng qua nghĩa địa, hẳn đưa tôi đến một con đường nhỏ dẫn xuống núi, tôi nhìn thấy cái hồ, Vạn Thạch nghiêm nghị nhìn tôi:

- Nơi này đây, cậu không nhận ra à?

Tôi sực nhớ đến Bạch Lộ, nhưng tôi vẫn không hẳn biết được việc này.

- Được rồi, tôi sẽ chứng thực cho cậu xem! - Vạn Thạch cúi xuống lấy một viên đá ném mạnh xuống hồ, xong buông tiếng cười nhạt – Có cần tôi giải thích không? Người bạn già, chắc cậu không quên tiếng hát ở đây chứ? Mặt hồ gợn lên từng đợt sóng, tôi ngây người ra.

- Cậu chẳng phải đã quen với nàng tại đây sao? Có năm mộng cậu cũng không thể ngờ được tôi chính là nhân chứng. Các cậu cũng khá thông minh đã đoán ra nhờ mảnh áo bị cào rách - Vạn Thạch đứng dậy nói – Hãy xem đây, hiện giờ tôi đang mặc bộ đồ đó đấy!

Tôi ngắm chiếc áo ca rô xanh trắng, chiếc quần ka ki vàng và đôi giày thể thao màu trắng.

- Cậu! – Tôi ngạc nhiên nhìn hẳn – Đêm hôm đó...
- Tôi là người đã lấy trộm sợi dây chuyền.
- Té ra là anh!
- Nhưng tôi không cố tâm đến đây để lấy trộm dây chuyền của nàng! -

Vạn Thạch thản nhiên mỉm cười.

Tôi lạ lùng nhìn hẳn trân trối. Hẳn cười nói: - Cách đây khá lâu tôi và nàng có chuyện cãi vã. Nói ra thì cũng kỳ nhưng mặc kệ, tôi đã theo dõi nàng, định xem tình địch của tôi như thế nào... Thạch hăng giọng luôn mấy tiếng, chăm chú dò phản ứng của tôi một hồi mới tiếp tục – Hành động của nàng rất bí ẩn, lúc đó, nàng chưa có xe, mỗi lần ra khỏi nhà là đi taxi, có lúc cũng chen xe buýt, dù khó khăn song tôi vẫn theo kịp! – Vạn Thạch đưa tay chỉ vào khe núi - Cậu đã biết nơi đó rồi chứ, nàng thích tắm trong hồ đó, hoặc ngồi trên đó suy tư.

- Anh đã đến đây được bao nhiêu lần?

- Thoạt đầu là do hiếu kỳ, về sau, tôi bỗng hứng vẽ bóng sau lưng của cô gái khoả thân. À, cậu thích bức tranh vẽ bóng sau lưng ở nhà tôi lắm à, không nhớ sao?

Tôi gật đầu.

- Đó là thành tích của tôi. - Vạn Thạch khẽ thở dài – Nhưng thành tích của tôi đã bị cậu dẫm nát.

- Tại sao?

- Cậu còn nhớ ánh trăng đêm nọ không? - Vạn Thạch ngẫm nghĩ giây lát – Đêm đó tôi đã cả gan hơn mọi khi, lần đến phía sau một tảng đá gần bờ hồ, tôi thấy nàng cởi sợi dây chuyền xuống, ngồi dưới ánh trăng ngơ ngẩn một hồi, và đếm từng món mắc trên dây, sau đó nàng cởi bỏ y phục, rồi để sợi dây chuyền lên. Dưới ánh trăng, tôi thấy rõ món quà của tôi đã tặng cho nàng. Lúc đó tôi nghĩ, tình yêu giữa chúng tôi đã nhạt, nàng còn giữ lại vật đó để làm gì? Do đó...

- Anh muốn lấy lại món quà kỷ niệm của anh! – Tôi tiếp lời hẳn.

- Nhưng lại sợ nàng biết! Ngay khi đó có người ném một nắm đá, nàng giật mình la lên, tôi sợ nàng phát giác ra tôi, tôi tiện tay chụp lấy dây chuyền, chui vào trong rừng tre, vất vả lắm mới bới được một cửa hang trốn đi. Về đến nhà, tôi lấy món quà của tôi ra và định gửi trả sợi dây chuyền lại cho nàng, không ngờ hôm sau nàng đã đến tìm tôi.

- Gặp anh hôm nọ sao không nghe anh nói đến việc này?

- Tôi sao ngờ được các cậu! - Vạn Thạch thở dài - Về sau, chính nàng

đã vô tình nhắc đến việc này. Lúc đó tôi thấy không có gì quan trọng vì chúng tôi đã hoà thuận với nhau rồi.

- Tôi có ngờ nàng là người yêu của anh đâu, vì sao có chuyện đổ vỡ vậy?

- Trước đây hai tuần, tôi đã chính thức xin cưới nàng, nhưng nàng đã cự tuyệt.

- Sao vậy?

- Nàng có nỗi khổ tâm.

- Nỗi khổ tâm gì?

- Nàng không chịu cho tôi biết mà chỉ bảo rằng nàng không xứng đáng với tình yêu của tôi. Tôi biết rằng nàng đã có người yêu mới. Mãi đến cách đây mấy hôm. Uyên Thu và tôi nhắc đến cậu, lúc bấy giờ tôi mới chợt tỉnh ngộ...

- Làm thế nào cô ta biết tôi quen Bạch Lộ?

- Cô ta bảo rằng tin tức của cô ta rất xác thực, cô ta còn biết rằng mẹ của Bạch Lộ rất quý mến cậu.

Tôi nhớ lại việc Triết đã hiểu lầm tôi. Vạn Thạch thở dài tiếp:

- Chúng ta đều bị nàng qua mặt cả. Đương nhiên, giờ đây tôi đã tỉnh ngộ rồi. Mình là bạn già với nhau, tôi không thể đứng nhìn cậu đi vào vết xe ngã của tôi.

- Đúng, tôi có quen Bạch Lộ, nhưng tôi thề là giữa tôi và nàng chưa hề vượt quá tình bè bạn.

- Tôi mong lời nói của cậu là thật. - Vạn Thạch cười úp mở - Nhưng tôi chỉ có thể tin được một nửa thôi.

Tôi nói cho hẳn chuyện tôi quen với Bạch Lộ, nhưng tôi giấu nhem việc xảy ra đêm qua. Vạn Thạch gật gù nói:

- Bây giờ tôi tin được hai phần ba rồi.

- Có cách nào làm cho anh phải tin hoàn toàn.

- Tôi có cách! - Vạn Thạch ngơ ngẩn nhìn tôi - Cậu có thể há miệng cho tôi xem không?

- Tại sao?

- Tôi chỉ cần nhìn sơ qua thôi! - Vạn Thạch nghiêm giọng – Xem rồi

tôi sẽ cho cậu biết ngay.

Tôi ngơ ngác há miệng ra.

Vạn Thạch banh môi của tôi ra, khôì hài như người nhà quê đi mua bò. Sau đó, hấn gật đầu, buông tiếng thở dài.

- Thế nào?
- Tôi mừng hộ cho cậu, giờ đây tôi đã tin cậu một trăm phần trăm.
- Mà chuyện gì vậy?

Vạn Thạch trầm ngâm giây lát:

- Cậu biết tại sao tôi lấy trộm sợi dây chuyền của nàng không?
- Anh muốn lấy về cái vật kỷ niệm của anh.
- Đúng! Nhưng cậu có biết món quà đó làm bằng gì không?
- Làm bằng gì? Chẳng lẽ không phải mua ở tiệm sao?

Vạn Thạch chỉ miệng của mình và nói:

- Làm bằng răng của tôi đấy!
- Răng ư? – Tôi nhìn hấn khùng khiếp.
- Phải, răng của tôi đó! - Hấn lấy chiếc răng giả xuống – Tôi đã gặp một tên nha sĩ hạng bét, ngay cả chiếc răng lành hấn cũng nhổ mất.
- Đây là một món quà quái lạ.
- Nàng lấy răng của tôi làm thành món đồ trang sức, xâu vào dây chuyền đeo trước ngực.

Tôi kinh hoảng:

- Chỉ có những dân tộc man rợ mới có thứ phong tục quái lạ như vậy, nhưng cũng không phải vì tình yêu.
- Tôi cũng không hiểu, có lẽ nàng xem những chiếc răng kia như là chiến lợi phẩm của nàng, một thu hoạch đáng kiêu hãnh nhất trên tình trường.

Tôi lạ lùng nhìn hấn. Vạn Thạch hít vào một hơi thuốc lá:

- Cậu có chú ý đến số răng trên dây chuyền của nàng không?

Tôi lắc đầu:

- Hiện giờ đã là chiếc thứ chín rồi!
- Như vậy nàng đã có chín người yêu à?
- Trong số đó tôi có biết một chiếc là của Việt Sanh, lúc bấy giờ cậu ta

còn là học trò của tôi.

- Việt Sanh, tội nghiệp cho nó quá! – Tôi buông tiếng thở dài.
- Không chừng nàng đang sẵn sóc mục tiêu thứ mười, để cho chẵn! - Vạn Thạch cười nói – Tôi đang lo cậu là người được chọn đấy.
- Cảm ơn nỗi bận tâm của anh! – Tôi lặng thinh một hồi - Người thứ mười không phải là tôi, tôi đã biết người đó rồi.
- Ai vậy? - Vạn Thạch kinh dị đến nhảy nhồm.
- Triết, người mà anh đã bảo tự tử là ngu si đấy.

Khi tôi thuật lại tình hình mấy hôm nay cho Vạn Thạch biết, hấn trở to mắt, đôi môi khẽ run.

- Theo tôi biết, còn có Mục Địch nữa. Tôi nhớ đến cảnh tượng trên phi trường hôm nọ. Mục Địch nhờ tôi trao lại cho Bạch Lộ một hạt súc sắc, thảo nào nàng đã cảm động đến phát khóc.
- Có phải anh chàng nhà thơ không?
- Nhưng anh khỏi phải lo lắng cho hấn nữa! – Tôi móc lấy sợi dây chuyền đưa ra - Chắc anh đã biết nó rồi chứ! Hạt này có lẽ là chiếc răng của Triết, nhưng nàng nhờ tôi trao lại cho chủ nhân của nó.
- Nàng đã trả lại chiếc răng cho Triết à? - Vạn Thạch nhìn thoáng qua, sắc mặt biến chuyển thật nhanh.
- Có lẽ để chứng tỏ lòng cương quyết và hối hận của nàng. Tôi kể cho Vạn Thạch nghe sơ nội dung bức thư.
- Chết! Tôi phải về nhà ngay, nhất định nàng cũng có thư cho tôi, ngoài chiếc răng có lẽ nàng còn nói một điều khác nữa.

Vạn Thạch lau mồ hôi mặt, vẫy tay từ giã tôi.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 58

Hai chiếc xe hàng của công ty vận tải đậu trước cửa vườn Hồng Mai. Tôi không ngờ lão Trần bán ngôi biệt thự này một cách nhanh chóng như vậy. Trước đây một tháng, lão còn bảo với tôi rằng ngôi nhà này là một phần mạng sống của lão. Mấy hôm trước lão có lộ ra chút ý định bán đi, nhưng tôi cứ nghĩ là lão chỉ nói rồi thôi, ngờ đâu bây giờ đã trở thành sự thật.

Tôi đi tìm cô Vân, cô ta cho tôi biết lão Trần vừa mới đi và có để giấy lại cho tôi. Lão ta bảo phải đi xa, nên đã bán ngôi nhà này. Lão cho tôi biết là còn cả tháng để lo tìm nhà và tôi sẽ được một số tiền bồi thường về việc này. Cuối cùng, lão mong rằng sẽ tìm một dịp để nói chuyện với tôi trước khi lão rời khỏi Hương Cảng.

Tôi ngạc nhiên hỏi cô Vân:

- Trong thư ông ấy bảo là sẽ bỏ Hương Cảng! Cô có biết ông ấy đã định đi đâu không?

- Tôi không biết! – Vân ngậy thơ nói – Tôi nghe nói ông ấy sắp cưới vợ.

- Cưới vợ ư? Đây thật là một tin bất ngờ.

- Ông ấy không nói với ông sao! – Vân bụm miệng nói – Không ai ngờ ông già đã sáu mươi mà hãy còn ham muốn cưới vợ!

Tôi hồi hả hỏi tiếp:

- Ông ấy cưới ai vậy?

- Nghe đâu là một người bạn già của ông ấy!

- Tôi không tin!

- Thật đấy! Chính ông ấy nói với tôi đấy! – Vân lấy ra một bao giấy màu đỏ có in một chữ “hỉ” – Ông xem, ông ấy cho tôi ba tháng lương, với một trăm đồng “lì xì” nữa này.

- Ông ấy có cho cô biết hiện giờ ông ấy ở đâu không?
- Có lẽ ở nông trại! Nghe nói nông trại cũng bị bán luôn. – Cô Vân lơ đãng nói - Mấy hôm nay ông ấy rất muốn gặp ông, theo tôi, tốt nhất là ông nên đến nông trại gặp ông ấy.

Tôi không thấy lưu luyến ngôi biệt thự này, nhưng rất muốn hiểu tâm trạng của lão Trần. Ông ta sắp cưới vợ nhưng sao lại phải rời Hương Cảng? Đồng thời tôi còn muốn hỏi cho rõ cái vụ Triết nữa. Tuy ông ta luôn luôn nói muốn gặp tôi, nhưng thật ra ông ta đã cố tình lẩn tránh tôi. Tôi nhất quyết đến nông trại.

Nông trại cũng thật ồn ào, công nhân đang bận lên hàng, gà và vịt được nhét vào trong những chiếc lồng nhỏ hẹp kêu oang oác. Dê và bò sữa trong xe hàng cũng không ngớt kêu than. Lão Trần có thể nhẫn tâm nhìn cái cảnh bi thảm thế này sao? Động lực nào đã buộc lão phải bỏ cái nông trại mà lão đã tốn biết bao mồ hôi nước mắt mới tạo dựng nên? Con người đột nhiên thay đổi hẳn nếp sống... Vừa đi vừa ngẫm nghĩ, khi tôi bước đến trước cửa ngôi nhà gạch thì chạm mặt với Đức Sanh.

- Cậu đến đây làm gì vậy? – Tôi kinh ngạc - Chẳng lẽ cậu là tên chủ nhân của nông trại này sao?
- Tôi đến đây để tìm ông Trần! - Hẳn hơi hối hả trả lời tôi - Cậu có gặp ông ta không?
- Tôi cũng đến đây để tìm ông ta đấy!
- Hồng hét! - Đức Sanh nhún vai - Thật khó tìm ông ta quá, tôi nghe người quản sự ở đây bảo ông ta ký giấy bán nhà xong, nhận tiền liền và chẳng trở về đây một lần nào nữa cả.

Tôi thò đầu vào nhà, giường phản vẫn còn nguyên, bộ đồ làm việc thường khi của ông vẫn treo trên vách đầu giường. Đức Sanh nhìn đồng hồ thất vọng:

- Hôm nay ông ta không trở về nữa đâu.
- Cậu tìm ông ta có việc gì vậy?

Tôi biết hai người không hề quen biết nhau, có lẽ khi Đức Sanh đến vườn

Hồng Mai có gặp lão được một hai lần. Đức Sanh ngậm ngừng nói:

- Một vụ án có liên quan đến ông ta. Chúng ta hãy ngồi xuống đây nói chuyện! - Đức Sanh móc thuốc lá ra, đưa cho tôi một điếu – Tôi cũng vừa định cho cậu biết một việc cũng có chút liên quan đến cậu.

- Có liên hệ đến tôi?

- Cậu còn nhớ việc người đó đã mạo tên cậu biểu tiền cho giáo sư Trung không?

- Cậu đã điều tra được người đó rồi hả?

- Phải! - Đức Sanh gạt đầu – Vì tình trạng giáo sư Trung, bác sỹ Vi bảo tôi phải tìm người chủ xe đã đụng phải giáo sư Trung, mà người đưa tiền là manh mối.

- Cậu nghĩ số tiền đó là của lão Trần à? Tôi biết hai người không thân nhau như vậy đâu.

- Người đưa tiền chính là mẹ của Bạch Lộ.

- Bà Hoa à! Chẳng lẽ giáo sư Trung là bạn của bà ấy sao?

- Cố nhiên, bằng không thì tại sao bà ấy lại phải đưa tiền cho ông ta?

- Nói thế là bà Hoa và lão Trần cũng là bạn với nhau à?

- Có lẽ còn mật thiết hơn nữa.

- Thế thì tại sao bà ta lại phải mượn danh nghĩa của tôi chứ?

- Vì Bạch Lộ biết được mối liên hệ giữa cậu và giáo sư Trung.

- Cậu đoán không lầm chứ?

Đức Sanh hít mạnh một hơi thuốc lá, chậm rãi nói:

- Chính bà Hoa đã nói với tôi là vì bà không muốn để lộ hình tích, nên Bạch Lộ đã mạo danh cậu.

- Sao cậu biết được mối liên hệ giữa bà Hoa và lão Trần?

- Chẳng có việc gì hoàn toàn bí mật cả! - Đức Sanh mỉm cười nói – Có lần tôi thấy tận mắt bà Hoa và lão Trần đi tản bộ với nhau.

- Đi bộ? Bà Hoa mặc chứng phong thấp trầm trọng lắm mà.

- Đó chỉ là để giấu Bạch Lộ, cả cậu cũng bị lừa luôn! - Đức Sanh trầm ngâm giây lát - Cậu còn nhớ cậu đã nhờ tôi đặt kiệu cho lão Trần không?

- Nhớ chứ!

- Chiếc kiệu đó dùng để đón bà Hoa xuống núi đây.

- Bà Hoa có thể đứng được thì cần chi phải làm cái việc ấy!
- Dĩ nhiên bà không muốn Bạch Lộ nghi ngờ.

Tôi bị Đức Sanh làm cho điên đầu mất.

- Vì bà cần tiền thuốc men dài hạn do Bạch Lộ cung cấp! - Đức Sanh buông tiếng thở dài – Không hiểu sao bà lại không chịu nhận sự giúp đỡ của lão Trần.

- Vì cuộc sống của bà Hoa rất bình dị.

- Cậu đã tiếp xúc với bà ta khá nhiều lần, chẳng lẽ cả đến việc bà ta hút thuốc phiện cậu cũng không biết sao?

- Hút thuốc phiện ư?

- Cậu phải biết chứ! - Đức Sanh gật đầu nói - Vả lại cậu đã từng cung cấp độ dược cho bà ta cơ mà!

Tôi nhớ đến lọ Vạn Ứng Đơn, bất giác rùng mình:

- Bác sĩ Vi chứng thực rồi sao?

- Bác sĩ Vi còn biết được mặt trong của viên bào chế kia nữa, Tiền Bán Tử có phần hùn trong đó. Hiện nay, hãn cũng bị chính quyền bắt giam rồi.

- Sao trước kia cậu không cho tôi biết?

- Tôi không thể nói vì nếu như cho cậu biết nhất định cậu sẽ chất vấn họ. Họ hay tin trốn mất, chúng tôi làm sao tìm cho ra.

Tôi thoáng lạnh mình:

- Bây giờ cậu hiểu rồi chứ! Nhà của Bạch Lộ sao lại ở khu đó? Đó là vì dễ dễ mua thuốc phiện.

- Vì điều tra vụ án kia cậu mới tìm ra bà Hoa à?

- Không, vì việc của Phúc Huê, anh ta bảo tôi đến thăm người vợ trước của anh ta, ngờ đâu ba ấy chính là mẹ của Bạch Lộ.

Tôi nhớ đến tình cảnh của Việt Sanh.

- Bà ấy cho cậu biết à?

- Không! Chính bác sĩ Vi muốn nghiên cứu căn bệnh tâm lý của giáo sư Trung, nên tôi đã phải theo dõi lão Trần rất lâu.

- Cậu cho rằng người đụng giáo sư Trung bị thương là lão Trần à?

- Phải! Tôi dùng chứng nghiệm của bà Hoa để ép bà nói sự thật. Lúc bấy giờ bà ta mới nhìn nhận đúng là lão Trần. Chính chiếc xe cậu đã đi

hôm nọ cậu còn nhớ không?

- Phải! Hãng xe của Hà Phi còn sửa chữa bánh xe cho tôi nữa.
- Khi tôi đến hãng của Hà Phi điều tra, thì người thợ thay bánh xe đã khám phá trên đó có vết máu.
- Tại sao họ lại cho cậu biết việc đó!
- Đi điều tra người gây tai nạn thì không gì bằng đến các hãng sửa chữa để hỏi thăm. Về sau cảnh sát còn nhặt được một chiếc nắp trục bánh xe đã vỡ, do đó tôi đã tình nghi lão Trần.
- Cũng có thể lão Trần cán chết gà vịt gì chứ! – Tôi vẫn hoài nghi – Lũ gà vịt chẳng có mang kính cận mà.
- Nhưng loại máu của gà và của người khác nhau chứ.
- Cậu đã biết những gì?
- Theo lời bà Hoa thì đó là giáo sư Trung bị tai nạn vì say rượu, vì lúc đó ông ta cũng ngồi trong xe nhưng không hiểu sao ông ta lại phóng xuống.
- Cậu tin lời bà Hoa à?
- Tin chứ! Vì người gọi điện thoại cho cảnh sát là lão Trần.
- Sao lão Trần lại không dám ra mặt?
- Vì giữa hai người có nhiều rắc rối vì chuyện tình cảm.
- Chẳng lẽ giáo sư Trung cũng yêu bà Hoa à?

Đức Sanh trầm ngâm một hồi, xong quả quyết nói:

- Tôi chắc chắn bà Hoa chính là Độc Mai Quế trong dĩ vãng của giáo sư Trung.
- Bà ta có lẽ cũng là Annie của lão Trần chẳng? Tôi linh cảm đến câu chuyện mà lão Trần đã kể với tôi.
- Annie ư?

Tôi sơ lược thuật lại câu chuyện của lão Trần cho hẳn biết.

- Chúng ta không thể hiểu được mối liên hệ của họ! - Đức Sanh ngẫm nghĩ rồi bỗng nhảy dựng lên nói – Bây giờ tôi đã hiểu được nguyên nhân Triết tự tử rồi!
- Sao?
- Câu chuyện họ kể tuy không thật mấy nhưng chứng thực được một sự kiện. Triết và Bạch Lộ là hai anh em cùng cha khác mẹ. Cậu còn nhớ

anh hai trong câu chuyện của giáo sư Trung không?

Tôi ngỡ ngẩn một hồi, lan man nhớ đến người họ Lưu trong câu chuyện của lão Trần, rồi lại nhớ kỹ đến giọng điệu của bà Hoa. Càng lúc tôi càng thấy sự suy đoán của Đức Sanh là đúng. Lưu Triết vì lẽ đó mà tự tử? Và bí mật này nhất định là lão Trần đã kể cho Triết biết. Tôi thở dài:

- Có năm mộng cũng không tưởng tượng được câu chuyện éo le này.
- Còn có nhiều việc cậu không ngờ nữa. Cậu có biết tên buôn lậu họ Nguyễn là ai không? Chính tên Robert Lý mà cậu vẫn thường nói với tôi đó.

Tôi gật đầu:

- Còn nữa, cậu biết vợ của Robert Lý là ai không? Dư Uyển Thu mà có một hồi Triết theo đuổi đấy.
- Cậu biết chuyện này lâu lắm rồi à?
- Tôi chỉ cung cấp cho cậu một ít chi tiết để cậu hiểu được câu chuyện mà khuyên giải Triết thôi.
- Cần nhất là phải hiểu rõ nguồn gốc của tấn bi kịch này. À, lão Trần đã sắp cưới vợ và đi hưởng tuần trăng mật đó.
- Người đàn bà đó nhất định là bà Hoa! - Đức Sanh mừng rỡ đứng dậy
- Thế thì tôi có thể đến nha hộ tịch để tìm địa chỉ của họ, và đến các hãng du lịch là biết ngày đi của họ, mà còn cả sổ ngoại kiều cũng có thể cho mình biết về họ nữa.
- Bây giờ tôi đã nghĩ ra tên Chu Ký Trần có thể là giả, bởi vì người họ Trần mà lão nói có lẽ mới là tên thật của lão.

Đức Sanh ghi vào trong quyển sổ tay, nhìn đồng hồ:

- Trễ rồi, tôi phải đi lo cho xong những việc này.

Tôi ngồi trên yên sau xe gắn máy của Đức Sanh và hấn phóng trên con đường dọc theo bờ biển nhanh như gió.

Sương đêm thật nồng, gió biển thật to, từng cuộn sóng bạc đầu đua theo lồng lộn trên mặt biển xanh thẫm.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 59

Vì phải chờ đợi điện thoại của lão Trần, tôi đành phải ở miết trong nhà. Thật sự tôi cũng không muốn rời khỏi nhà, vì cái tin sắp có bão.

Bão tố là một kỳ nghỉ vô hình mà Thượng đế đã dành cho người dân Hương Cảng. Những năm gần đây, cứ mỗi lần có bão là tôi luôn luôn đóng chặt cửa ngõ, nằm yên trong phòng đọc sách, nghe nhạc hay viết thư cho bạn bè, hưởng thụ một cuộc sống yên tĩnh hiếm có. Nhưng hôm nay trí óc của tôi chẳng nghỉ ngơi giây phút nào cả.

Chu Ký Trần, Ngô Doãn Trung, Lâm Phúc Huê và cha của Lưu Triết chắc hẳn đều có cảm tình với bà Hoa, còn thực hư ra sao thì óc tôi nó tối mò. Tuy tôi đã nắm được nhiều chi tiết then chốt, nhưng cũng không ích gì. Chu Ký Trần, Ngô Doãn Trung và cả bà Hoa đều kể cho tôi nghe ít nhiều dĩ vãng của họ, nhưng khó biết lời nói của ai mới là thật. Nhưng có một sự thật còn tồn tại đó là Bạch Lộ.

Tôi nhớ đến quyển “Mùa Thu trong vườn Mai Quế”, quyển sách đó có lẽ của Ngô Doãn Trung. Bạch Lộ có hỏi thăm tôi về nhà văn Viên Đình, tiếc thay tôi không được trông thấy tác phẩm của nhà văn đó.

Từ quyển “*Mùa Thu trong vườn Mai Quế*” tôi nhớ đến quyển tiểu thuyết do Tiền Bán Tử trao cho tôi sửa chữa. Bây giờ nghĩ lại, rất có thể đó là đời sống thực của Bạch Lộ, nhưng nàng không viết rõ người đã bức bách nàng. Chu Ký Trần, Ngô Doãn Trung và Lâm Phúc Huê là những hung thủ đã dày xéo lên tâm linh của nàng qua hình ảnh của mẹ nàng.

Bởi thế Bạch Lộ đã hận thù xã hội khe khắt, hận thù đàn ông, nên cả Thôi Vạn Thạch, Lâm Việt Sanh, Cao Mục Địch, Robert Lý và tên thủy thủ Hoa

Kỳ đều suýt chết trong ngọn lửa báo thù của nàng.

Bạch Lộ đã sử dụng thủ đoạn báo thù như mèo vờn chuột, nàng đã gom góp những chiếc răng của những nạn nhân của nàng xâu vào dây chuyền, coi đó như là những chiến lợi phẩm oanh liệt nhất.

Mãi đến khi gặp Lưu Triết, Triết như làn nước mát tươi trên ngọn lửa báo thù ngùn ngụt của Bạch Lộ. Nàng yêu Triết chân thành, nhưng định mệnh lại trở trêu.

Cuộc đời là một tấn bi kịch đầy tình tiết hết sức sôi bỏng nhưng cũng bi thảm xiết bao! Nó cần đủ ánh sáng, đủ sức nóng, đủ sức mạnh, đủ lý tưởng và đủ... tất cả. Tôi muốn viết ra cả một thiên văn chương những cái cần có, song tất cả đều không đáng kể.

Miên man nghĩ ngợi, tôi tựa hồ chìm ngập trong một cảnh giới vui tươi và hạnh phúc, nơi đó không có tội ác, không có thù hận, không có hẹp hòi, ích kỷ...

Tiếng chuông điện thoại réo lên, tôi chắc chắn của lão Trần, nhưng tôi nghe giọng nói hào hển của Thôi Vạn Thạch:

- Cám ơn trời đất, điện thoại của cậu không bị hỏng. Tôi đã chạy khắp các nơi, đâu đâu cũng bị gió thổi bay hết.
- Có việc gì thế? Bão to thế này anh không nên coi thường.
- Vâng! Tôi đã nhận được thư của Bạch Lộ, và cả... - Vạn Thạch lại đổi giọng - Vật kỷ niệm mà tôi đã tặng cho nàng nữa.
- Thư nàng nói gì?
- Chỉ từ giã thôi.
- Chắc là nàng phải đi với mẹ nàng!
- Không lẽ, nàng bảo rằng nàng đã mòn mỏi với cuộc đời này rồi!
- Cái gì mà mòn mỏi?
- Đó là nàng muốn ám chỉ với tôi là nàng sẽ phải chết! Trước đây nàng vẫn nói là khi nào nàng mệt mỏi với cuộc đời nàng sẽ hoàn trả lại vật kỷ

niệm cho tôi. - Vạn Thạch ấp úng - Thứ nhất là nàng đã đùa bỡn thoả thích rồi, giờ nàng muốn lấy chồng thật sự. Còn hai là âm thầm chết đi. Tôi nghĩ rằng nàng muốn ám chỉ điều thứ hai.

Tôi chợt nhớ đến tình cảm của Bạch Lộ lúc sắp chia tay, và giọng điệu trong thư của nàng.

- Giờ đây, tôi van cậu hãy đến thăm nàng. - Giọng nói của Vạn Thạch lạc đi – Gió to lắm, nhưng chỉ có mình cậu là biết nhà nàng, hiện giờ ngoài phố hãy còn taxi!

- Anh có đi cùng với tôi không?

- Không được đâu! - Vạn Thạch cơ hồ muốn phát khóc - Lời nói của tôi chẳng những không có hiệu lực mà còn làm cho nàng phải bực dọc. Chỉ có mình cậu là thuyết phục được nàng, bởi cậu biết được phần nào cuộc sống thật của nàng.

- Được rồi, để tôi đi thử xem.

Tìm được dù, mặc xong áo mưa, tôi mở cửa ra. Một luồng gió thổi mạnh vào, như bàn tay của người khổng lồ đẩy bật tôi ngã nằm trên thang lầu.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 60

Bão tố tấp đến như một đoàn ngựa điên mang theo những giọt mưa to rất mặt. Xa xa tiếng sấm vang trời, trên bầu trời ảm đạm thỉnh thoảng lại có chớp sáng loà.

Chiếc taxi ngược chiều gió hơi lắc lư, người tài xế nhìn tôi trong kính hậu cười mỉa mạo. Tôi nhét cho hắn một tấm giấy bạc mười đồng.

Nhiều gian nhà gỗ trên triền núi đã bị cơn bão cuốn đi, từng mảnh gỗ như những cánh bướm bay tung trên nền trời xám đục.

Khắp nơi chìm trong một cảnh tượng thê thảm. Trên mặt lộ đầy những bảng hiệu bị gió thổi rơi xuống cùng những xác chết của lũ mèo chó, tôi bỗng phát hiện chiếc xe cũ của lão Trần cũng nằm tại đó.

Không kịp nghĩ ngợi phải chăng lão Trần cũng có mặt tại nhà Bạch Lộ, tôi chỉ lo nhận định phương hướng. Cũng may tôi còn nhớ được ngôi nhà của Bạch Lộ.

Trên đường bỗng có ánh đèn bùng sáng, ánh đèn đó từ xa dần đến gần, một thanh âm chói tai cũng vang lên từ yếu đến mạnh dần, tôi dần thấy rõ những chiếc xe cứu hoả, xe cứu thương và cảnh sát, từng chiếc một lần lượt nối đuôi nhau lao vun vút.

Cháy nhà! Tôi quay nhìn dáo dác, quả nhiên trước mặt tôi có lửa bốc lên. Trong tiếng gầm thét điên cuồng của gió bão, tôi nghe thấy hàng loạt tiếng kêu la thảm thiết, và tiếng khóc gào hỗn độn. Một đội cảnh sát đến nơi hung hăng như sắp phải đụng trận.

Tiếng còi hú ghê rợn, cảnh sát tay cầm ống loa kêu ầm ĩ, chỉ đường cho dân chúng chạy nạn.

Những chiếc lưới lửa khổng lồ càng lúc càng nhiều, thoát đầu chỉ có một nơi, trong khoảnh khắc, toàn khu nhà gỗ đều rực cháy. Trong ánh lửa sáng loà, ngôi nhà của Bạch Lộ đã ở trước tầm mắt tôi. Chợt tôi cảm thấy trong mình như có một sức mạnh kinh hồn, thúc đẩy tôi cố gắng bò về phía trước. Chỉ cần qua một chiếc cầu ván, tôi đã đến nhà Bạch Lộ. Nhưng trên chiếc cầu ván chất đầy đồ đạc của những người xấu số. Người thì khóc lóc, người thì kinh hoàng kêu gào:

- Cháy! Cháy nhà!
- Mở vòi nước...
- Xe cứu hoả đã đến chưa?

Tôi cũng bắt chước quần chúng gọi oang oang:

- Bạch Lộ! Bà Hoa ơi ơi ơi...

Cánh cửa của ngôi nhà gỗ bật mở, một cô gái quần áo ngắn, đầu tóc rối bù, người tiều tụy, trên tay ôm một chiếc va ly, kinh hoàng chạy ra, được vài bước lại do dự quay nhìn về phía sau.

- Bạch Lộ! Bạch Lộ! Hãy chạy ra nhanh lên đi! Tôi lượm một viên đá ném mạnh về phía nàng, mong nàng chú ý.

Bạch Lộ đã thấy tôi, nàng chạy đến dưới vách núi:

- Đi ngả nào đây?

Tôi đưa tay chỉ chiếc cầu duy nhất có thể đi qua.

Bạch Lộ khóc oà:

- Tôi chạy hết được rồi!
- Vứt chiếc va ly đó đi!
- Đây là đồ cưới của mẹ tôi, và cả các vật kỷ niệm của tôi nữa.

Tôi nói như ra lệnh:

- Ném bỏ đi!
- Mẹ tôi vẫn còn trong nhà! Bà bệnh nặng lắm.

Tôi hồi hả nói:

- Đỡ bà ra nhanh đi!

Bạch Lộ bỏ chiếc va ly xuống đất, quay trở vào nhà. Tôi sốt ruột nhìn ngôi nhà sắp bị rục cháy. Đột nhiên, một người đàn ông khoác áo mưa màu đen, tay ôm đầu, lúi lũi xông vào nhà.

Không lâu sau, Bạch Lộ vừa khóc vừa chạy trở ra, và một lão già theo sau, lưng cồng bà Hoa. Tôi nhìn kỹ mặt ông già đó, thì ra là lão Trần. Lão chỉ gọi tôi được một tiếng, thì đã ngã quỵ. Bạch Lộ quay về phía tôi réo:

- Anh có thể giúp một tay không?

Tôi cố hết sức xông về phía trước, nhưng đoàn người ủa tới, kiên cố như một bức tường, tôi không dám xô lấn quá mạnh, sợ những người già yếu bị đẩy rơi xuống núi. Lão Trần cồng bà Hoa leo dốc núi, Bạch Lộ tay vẫn còn ôm khư khư chiếc va li, lão đảo chen lên cầu ván.

- Bên này này Bạch Lộ! Qua khỏi cầu là yên rồi, tôi sẽ đón cô ở bên này!

Tôi không nghe được tiếng trả lời của Bạch Lộ, chỉ nghe thấy tiếng kêu réo khóc than.

- Chết rồi! Núi đá sắp lở kìa!

Tôi không tự chủ được và bị người xô ngã trên triền núi. Một tiếng nổ long trời lở đất, tảng đá khổng lồ lăn về phía cầu ván, rồi những tiếng kêu thảm khốc tuyệt vọng vang lên. Chiếc cầu ván đã sụp, trong khoảnh khắc, đất đá đã lấp đầy con rạch, bụi bay mịt trời.

Tôi kinh hoàng nhắm chặt đôi mắt.

Từ Túc

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Đoạn kết

Trên bảng tên của những kẻ thương vong đăng trên báo tôi không thấy tên của Bạch Lộ, bà Hoa hay Chu Ký Trần. Còn những thi hài không có người nhìn nhận đều bị sở vệ sinh đưa đến sân hoả táng.

Tôi không muốn báo tin này cho Lưu Triết và Thôi Vạn Thạch biết để họ khỏi phải đau lòng thêm một lần nữa. Tôi phải bịa là không tìm gặp nàng, vì nàng đã dọn đi rồi nhưng chừng giờ này nàng đã ở trên đất khác rồi.

Cho dù sự kiện này đã lắng chìm trong đáy lòng tôi, nhưng hình bóng của hai mẹ con Bạch Lộ và lão Trần vẫn cứ mãi lẩn quẩn trong trí óc tôi, tôi không dám nghĩ ngợi đến tấn thảm kịch này, nhưng tôi vẫn cầu mong họ được may mắn hơn.

Một hôm, hai hôm, tôi ngồi thơ thẩn trong nhà chờ đợi. Cứ mỗi lần người phát thư đi ngang qua cửa, tôi sốt ruột nhìn chiếc túi đựng thư không chớp mắt.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn thất vọng.

Ngày hôm sau tôi định rời khỏi vườn Hồng Mai, bất ngờ tôi nhận được năm lá thư cùng một lúc.

Một là của Lưu Triết, bảo tôi hãy chuẩn bị tiền để đón hân ra nhà thương. Một của Mục Địch từ bên Nhật gửi về, hân cho tôi biết hiện đã yêu một cô gái Nhật, quen nhau trong một phòng trà ca nhạc, có lẽ họ sẽ thành hôn trong một ngày gần đây. Một là lá thiệp đính hôn của Trương Đức Sanh và Phụng. Có cả thư của Việt Sanh gửi về, hân bảo đã quen với một cô gái trên

tàu, nàng là con gái của một người bạn của chú hấn.

Lá thư cuối cùng là thiệp cưới của Thôi Vạn Thạch và Dư Uyên Thu.

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy: xuka_30891, cunhoi , CuLong767805, Nguyễn Hiền,

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 25 tháng 2 năm 2009